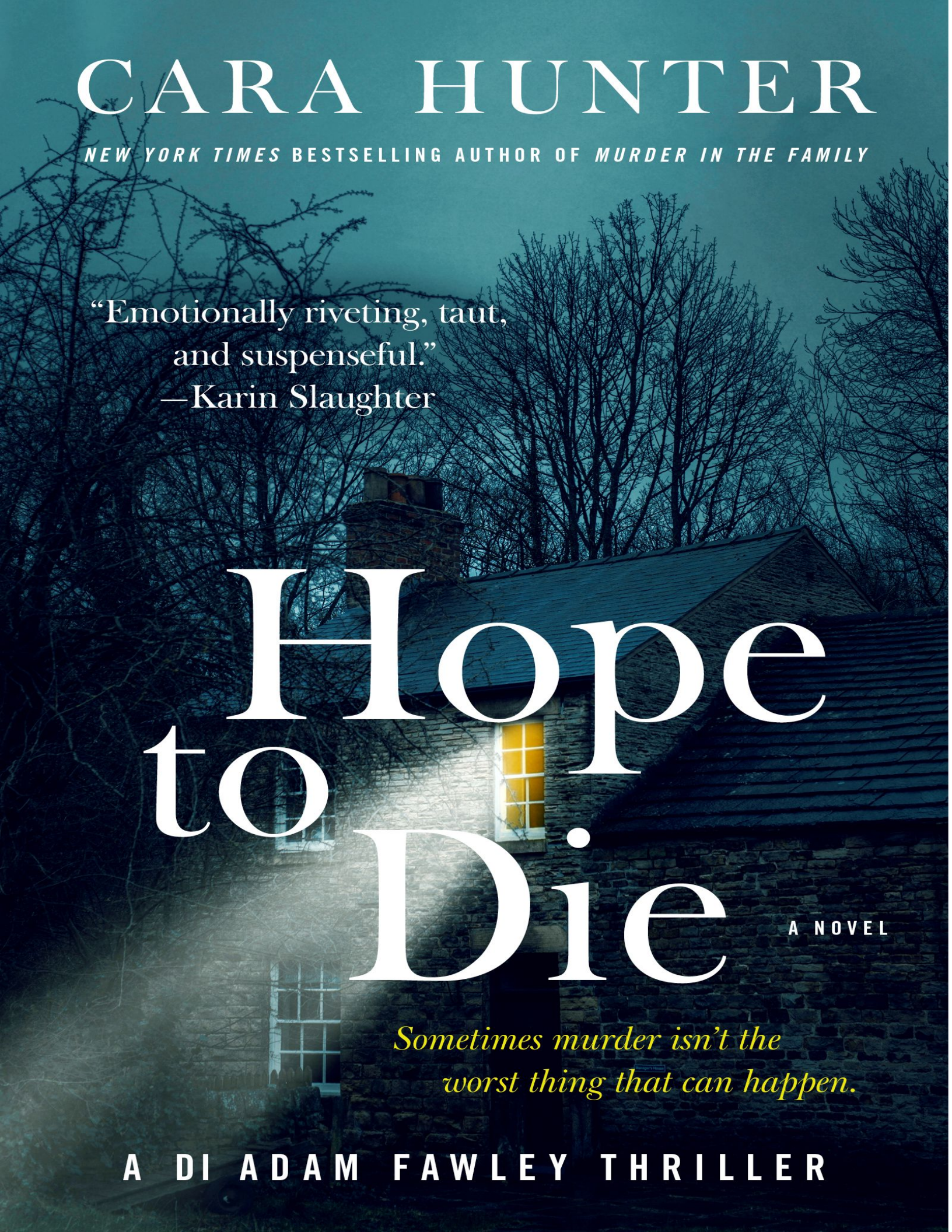

CARA HUNTER
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR OF MURDER IN THE FAMILY
"Emotionally riveting, taut, and suspenseful."
—Karin Slaughter
Hope to Die
A NOVEL
Sometimes murder isn't the worst thing that can happen.
A DI ADAM FAWLEY THRILLER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ölmeyi Umuyorum

Bir Roman

CARA HUNTER

KÜREK ÇEKIYORUM
Bir HarperCol1insføf'fi5òers *Baskısı*

Adanmışlık

Oxford gururu için
Sensiz bunu atlatamazdım.

Ve gerçek Chloe Sargent için
Çok özel bir insan

İçindekiler

Kapak
Başlık Sayfası
İthaf
Daha önce . . . Fawley dosyalarında

Ölmeyi Umut Et
Epilog

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Cara Hunter
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

Daha önce . . . Fawley dosyalarında

The Whole Truth'un başında, seriye ilk kez gelenlere yardımcı olmak için polis karakterlerinin bir özetini eklemiştim. O kadar çok kişi sevdiklerini söylemek için iletişime geçti ki, burada da bir özet ekliyorum. Eski ellerle ilgili birkaç güncelleme var ve ekibin yeni üyeleriyle tanışmak için ilk şans.

İsim	**DI Adam Fawley**
Yaş Evli misiniz? Çocuklarınız var mı?	46 Evet, Alex'e, 45 yaşında. Oxford'da çalışan bir avukat. Fawley'lerin on yaşındaki oğulları Jake iki yıl önce intihar etti. Yıkılmışlardı ve bir daha asla çocuk sahibi olamayacaklarını düşünüyorlardı. Ancak her şeye rağmen Alex yeniden hamile kaldı ve şimdi üç aylık Lily Rose adında çok değerli bir kızları var.
Kişilik	İçten bakışlı, gözlemci ve zeki, dıştan dirençli, içten daha az dirençli. Alex'in kendisinden daha fazla kazanmasını ya da yüksek topuklu ayakkabılarla kendisinden daha uzun olmasını umursamıyor. Yanal düşünmede iyi, ofis politikalarında kötüdür. Merhametli ve adil görüşlüdür, ancak her şey olumlu değildir: sabırsız olabilir ve çabuk öfkelenir. Kuzey Londra'nın kasvetli bir banliyösünde büyümüş ve evlat edinilmiş, ancak bunu tesadüfen öğrenmiş ve bugüne kadar ailesi bu konudan hiç bahsetmemiş. TV'de suç izlemez (gün içinde yeterince izler); Oasis, Bach ve Roxy Music dinler (Alex bir keresinde ona Bryan Ferry'ye benzediğini söylemiş, o da "Keşke" diye cevap vermiştir); evcil hayvanı olsaydı kedi olurdu (ama hiç kedi sahibi olmamıştır); en sevdiği şarap Merlot, en sevdiği yemek ise İspanyol yemeğidir (gerçi çok fazla pizza yer); ve sürpriz, sürpriz, en sevdiği renk mavidir.

İsim	**DS Chris Gislingham**

Yaşınız Evli	43
mi?	Evet, Janet
Çocuklar mı?	Billy'ye, 2
Kişilik	Cıvıl cıvıl, güler yüzlü, çalışkan, terbiyeli. Ve ciddi bir Chelsea taraftarı. "*Her zaman 'sağlam' ve 'katı' olarak tanımlanır ve sadece ortası biraz tıknazlaştığı için değil. Her CID ekibinin bir Gislingham'a ihtiyacı vardır ve eğer boğuluyor olsaydınız, ipin diğer ucunda olmasını isteyeceğiniz kişi odur*."

İsim	**DS Gareth Quinn** (kısa süre önce yeniden görevlendirildi)
Yaşınız Evli	36
mi?	Uzun süredir çapkınlık yapan Quinn, şimdi ilk ciddi ilişkisini yaşamaktadır.
Kişilik	Ukala, hırslı, yakışıklı. Fawley onu "*keskin bir takım elbise ve kör bir ustura"* olarak tanımlıyor. "*Quinn DS'yi bir köpeğin suyu sevdiği gibi sevdi - sıfır tereddüt, maksimum sıçrama."*

İsim	**DC Verity Everett**
Yaş	34
Evli misin?	Hayır. Ama bir kedisi var (Hector).
Kişilik	Kişisel olarak uysal, profesyonel olarak acımasız. Kendi yeteneklerine duyması gereken güvenden yoksundur (Fawley de bunun farkındadır). "*Miss Marple'ın otuz beş yaşındaki haline benziyor olabilir ama o da bir o kadar acımasız. Ya da Gis'in her zaman söylediği gibi, Ev önceki hayatında kesinlikle bir tazı idi."*

İsim	**DC Andrew Baxter**
Yaş	39
Evli misin?	Evet, ama çocuk yok.
Kişilik	Katı ama güvenilir. Bilgisayarlarla arası iyi, bu yüzden sık sık

	bu tür şeylerle dolu. "*Kendisine biraz küçük gelen bir takım elbise giymiş sağlam bir adam. Gömleğinin düğmeleri hafifçe açıkta. Saçları dökülmüş, biraz nefes nefese. Tansiyonu yarı yarıya yüksek."*

İsim	**DC Erica Somer**
Yaş **Evli misin?**	29 Hampshire Polisi'nden bir DI, Giles Saumarez ile ilişkisi var.
Kişilik	Soyadı "Morse "un bir anagramı - Oxford'un en büyük dedektifine bir selam. Son kitapta Erica yumurtalıklarında kist olduğunu keşfetmiş ve MR çektirmeye gönderilmişti. Ayrıca başka bir Thames Valley memuruyla disiplin süreciyle s o n u ç l a n a n bir tartışma yaşadı.

İsim	**DC Thomas Hansen**
Yaş	25
Kişilik	DC Asante'nin Büyük Suçlar'a geçmesinin ardından Fawley'in ekibine yeni transfer oldu. Daha önce Cowley'deydi. Kurnaz, abartısız ve etkili.

İsim	**DC Chloe Sargent**
Yaş	24
Kişilik	Fawley'in ekibinde geçici görevde. Daha önce PVP (Savunmasız Kişileri Koruma) birimindeydi. Sert ama nazik, çalışkan ve anlayışlı.

İsim	**DC Bradley Carter**
Yaş	23
Kişilik	Geçici olarak DC Somer'ın yerine bakıyor ve bundan en iyi şekilde yararlanmaya kararlı. Hırslı ve etkilemek için dışarıda.

Ekibin diğer üyeleri **Alan Challow**, **Nina Mukerjee** ve **Clive Conway**, CSI bölümünde patolog **Colin Boddie** ve profil uzmanı **Bryan Gow'dur**.

Ölmeyi Umuyorum

Bunun için mükemmel bir gece. Bulut yok ve neredeyse hiç ay ışığı yok. Açık gökyüzüyle birlikte soğuk da geliyor - radyoda bu gece havanın donabileceğini söylediler. Ama bunu daha önce de yapmıştı ve hazırlıklı gelmişti. Sırt çantası bir omzuna batıyor ve onu biraz daha yukarı kaldırıyor, sonra tekrar yola koyuluyor. Karanlığa rağmen adımları emin: nereye gittiğini biliyor - birkaç gün önce tam bir keşif yapmıştı. Yine de geceleri yavaş gitmek zor, özellikle de tüm bu teçhizatla. Ama bunu göze aldı ve z a t e n bu oyun tamamen sabırla ilgili. Doğru zaman, doğru yer, d o ğ r u koşullar.

Patika şimdi ormanda kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve toprağın ayaklarının altında şilte gibi yumuşadığını hissediyor; nesiller boyu yaprak çöpleri süngere dönüşmüş. Başının üstündeki çalılıklarda görünmeyen baykuşlar birbirlerine sesleniyor, çalılıklarda küçük hayvanlar hareket ediyor ve - hepsinden daha yüksek sesle - kendi kalbinin gümbürtüsü duyuluyor. Sonunda ağaç sınırını aştığında sırtta durur ve aşağıdaki vadide bulunan evin odun dumanıyla kaplı soğuk ve nemli havayı derin derin içine çeker. Kilometrelerce ötede başka hiçbir yer yoktur; tek yerleşim izi, takımyıldızları yansıtan, uzaktaki tepelere saçılmış ışıklardır. Şu anda ortalık tamamen sessiz. En ufak bir rüzgâr yok, sadece toprak nefes alıyor.

Bir an için gökyüzünü tarıyor, sonra sırt çantasını indirip yanına çömeliyor ve el fenerini yakıyor. Bineğini ve gece görüşünü çıkarır ve heyecanı artarak onları birbirine geçirmeye başlar.

Adam Fawley
21 Ekim
21.15

"Peki ne düşünüyorsun? Ben'in vaftiz ebeveyni olmak için çok genç olduğunu biliyorum ama eğer o olmasaydı-"

Son yemek tabaklarını da doldurup doğruluyorum. Alex mutfağın diğer tarafından beni izliyor. Nedenini bilmesem de biraz endişeli görünüyor: hayır diyeceğimi düşünmüş olamaz.

"Elbette, bence bu harika bir fikir."

Arkamdaki buzdolabında Ben ve Lily'nin bir fotoğrafı var; küçük yüzü aynı anda hem heyecanlı hem de gergin görünmeyi başarıyor, çünkü daha önce hiç bebek kucağına almamış ve her şeyi yanlış yapmaktan korktuğu belli. Ben'di

-Alex erken doğuma girdiğinde ve evde başka kimse olmadığında ambulansı arayan on bir yaşındaki yeğenimiz. Kesinlikle ben değildim. Bunun olduğunu bile bilmiyordum. Çünkü Newbury hapishanesindeki hücrelerdeydim, tecavüz ve cinayet suçlamasından on iki saat sonra. Tüm bunları tekrar anlatacak değilim - zaten bildiğinizi tahmin ediyorum, bilmiyorsanız da özür dilerim, ama son birkaç haftadır bu konuyu kafama takmamak için çok uğraştım. Şu anda burada olduğum ve bir hücreyi boşaltmak yerine bulaşık makinemi istiflediğim için teşekkür etmem gereken iki kişi var diyelim. Biri eşim, diğeri de Chris Gislingham. Sözlükte "güvenilir" olarak geçen Gis; bunu henüz bilmeyen ama damatlığını temizletmesi gerekecek olan Gis, çünkü Lily birkaç hafta içinde vaftiz edildiğinde, Ben'in yanında diğer vaftiz babası olarak duracak.

Ve tam bu sırada bebek telsizinden bir çıtırtı geliyor ve kızımın uyandığında çıkardığı küçük nefes seslerini duyabiliyorum. Mucizevi bir şekilde neşeli bir çocuktur; altını değiştirmek gerektiğinde bile neredeyse hiç ağlamaz. Sanki dünyanın bu şekilde işlememesi gerekiyormuş gibi küçük yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor. Geri kalan zamanlarda karyolasında yatıyor, bana gülümsüyor, minik ayaklarını tekmeliyor ve kalbimi kırıyor. Annesinin mavi-lacivert gözlerine ve annesinin koyu kumral saçlarına sahip ve bir sonraki yeni baba kadar önyargılı olsam da, insanlar bize *onun* ne kadar güzel olduğunu söylediğinde*, "Haklısınız,* gerçekten *öyle*" diye düşünüyorum. Güzel, sağlıklı ve her şeyden önemlisi *burada*. Her şeye rağmen, Jake'i kaybettikten sonra, son şansımızın da gittiğini düşündüğümüzde-

"Ben giderim," diyor Alex. "Muhtemelen sadece açtır."

Bu da annemin "zaten pek işe yaramazsın" demesinin şifresi. Yanımdan geçerken koluma hafifçe dokunuyor ve kokusunu alıyorum. Şampuan, bebek sütü ve teninin tereyağlı bisküvi kokusu. Hamileliğinin son birkaç ayında Alex dehşetin eşiğinde kilitli kalmış biri gibi perili görünüyordu. Ama o son gün, Lily'nin doğduğu gün, bir şeyler değişti. Kendini yeniden buldu. Belki hormonlardan, belki de adrenalinden; kim bilir. Alex bunu asla açıklayamadı. Ama bana karşı olan kanıtların nereden geldiğini bulan ve onu ambulansa taşırlarken bile Gis'e bir mesaj iletilmesini sağlayan eski Alex'ti. Her zaman sevdiğim eski Alex, gülen, spontane davranan, insanlara karşı koyan ve ben de dahil olmak üzere tanıdığım hemen hemen herkesten daha iyi düşünebilen eski Alex. Çok ama çok sonrasına kadar fark etmemiştim ama o gün bana verilen tek hediye bir kız çocuğu değildi; karımı da geri almıştım.

* * *

999 acil çağrı metni 21.10.2018
21:52:08

Operatör 1: Acil durum, hangi hizmete ihtiyacınız var?
Arayan: Polis, lütfen.
Operatör 1: Bağlıyorum.
[*Zil sesi*]
Operatör 2: Devam edin, arayan.
Arayan: Wytham'dayım [INAUDIBLE 00.09] başım belada olabilir.
Operatör 2: Özür dilerim, hepsini anlamadım, tekrar edebilir misiniz?
Arayan: Ock Lane'deki büyük ev [INAUDIBLE 00.12] bir şey duydum.
Operatör 2: Ock Lane, Wytham'da mısınız?
Arayan: Şey, tam olarak değil- mesele [INAUDIBLE 00.15] kesinlikle kulağa öyle geliyordu.
Operatör 2: Ayrılıyorsunuz, efendim-
Arayan: Telefonum ölmek üzere [INAUDIBLE 00.17]
Operatör 2: Polisin Ock Lane, Wytham'a gitmesini mi istiyorsunuz?
Arayan: Evet, evet-
[*Çevir sesi*]
Operatör 2: Alo? Alo?

* * *

"Google'a göre burası."

Polis memuru Puttergill el frenini çeker ve ikisi birlikte pencereden dışarı bakarlar. Adında "Malikâne" yazıyor olabilir ama aslında sadece bir çiftlik evi, ama doğrusunu söylemek gerekirse oldukça büyük bir çiftlik evi - çakıllı bir yol, beş çubuklu bir kapı ve açık bir ahırın önüne park edilmiş çamurlu eski bir SUV. Sessiz, özel ve biraz köhne görünüyor, belli bir tür eski para evinin sıklıkla yaptığı gibi. Kesinlikle kötü şeylerin yaşandığı bir yer gibi görünmüyor.

"Kontrol odası ne demişti?"

Puttergill yüzünü buruşturur. "Fazla değil, Çavuş. Hat kötüydü ve söylediklerinin yarısını bile duyamadılar. Geri aramaya çalıştıklarında telesekretere düşmüş."

"Peki burada kim yaşıyor, biliyor muyuz?"

"Swann adında bir çift. Emekliler. Onlar da telefona cevap vermiyorlar. Gerçi bizi bekliyor olmalılar, istasyon mesaj bırakmış."

Çavuş Barnetson derin bir iç çeker, sonra arka koltuğa uzanıp kasketini alır.

"Tamam," diyor eli kapının kolunda, "hadi devam edelim."

Ayaklarının altında çıtırdayan çakıllar, soğuk havada bembeyaz püfür püfür eserek yolu tırmanıyorlar. Sıcaklığın düştüğünü neredeyse hissedebiliyorlar; sabaha kadar cipin üzerinde buz olacak.

Ön kapıda dövme demirden bir araba lambası ve tuvalet zinciri gibi çekilen sahte bir çan var. Barnetson suratını buruşturdu; sırada kanlı at pirinçleri var.

Evin derinliklerinde çanın çaldığını duyarlar, ancak üst kat pencerelerinden birindeki ışığa rağmen hiçbir yaşam belirtisi yoktur. Puttergill ısınmak için tepinmeye başlar. Barnetson zili tekrar çalar, bekler; hâlâ bir şey yoktur. Birkaç adım geri atar ve birinci kata bakar, sonra Puttergill'e eliyle işaret eder.

"Arka tarafı deneyebilir misin? Ben burada bekleyeceğim."

O kadar sessizdir ki Puttergill'in ayak seslerini evin kenarından duyabilir. Uzaktan bir kapı sesi, bir "Merhaba, kimse var mı?", bir duraklama. Ve sonra aniden bir koşma sesi ve Puttergill'in köşede belirip çakılların arasında kayarak durması.

"Sanırım içeride biri var, Çavuş, yerde-çok karanlık olduğu için pek bir şey göremiyorum ama sanırım yaralanmış olabilirler-"

Barnetson adımlarını kapıya doğru atar ama daha kapıyı çalmak için uzanırken sürgülerin geri çekilme sesi duyulur ve kapı açılır. Basamaktaki adam altmışlı yaşların sonunda ya da yetmişli yaşların başında, hafif kambur, köşeli

ve kemikli bir yüzü var. Belli ki onun gibi bakarsanız otuz yıl dayanacak türden yıpranmış bir hırka giyiyor. Başına kötü şeyler gelmiş birine de benzemiyor. Aslında, Barnetson'ın çoktan sonuca vardığı gibi, Puttergill sopanın yanlış ucunu almış olmalı: mutfağında bir kazazede olan hiç kimse bu kadar sakin görünemez.

"Evet?"

Sesli harfleri çitinden daha kesik. "Bay Swann,

değil mi?"

Adam kaşlarını çatıyor. "Evet?"

"Çavuş Barnetson, Polis Memuru Puttergill, Thames Valley Polisi. Halktan birinden bir çağrı aldık. Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşünmüşler."

Adamın yüzünde bir şey var şimdi. Kızgınlık mı? Şaşkınlık mı? Bakışları titreyerek uzaklaşıyor. Barnetson'ın belirttiğine göre, arayanın ne dediğini ya da neden bir sorun olduğunu düşündüklerini sormuyor. "Sanırım," der ağır bir sesle, "içeri gelseniz iyi olur."

Eve doğru yönelir ve iki memur karşılıklı bakışırlar. Belli ki bir şey var, ama o kadar da ciddi bir şey değil ve kesinlikle bir ceset değil. Ne olmuş yani? Haneye tecavüz mü? Küçük bir aile içi olay mı?

Salon taş ocağı kiremitleriyle döşeli. Wellington botların asılı olduğu bir raf, mumlu ceketlerin ve tüvit şapkaların asılı olduğu kancalar, duvar boyunca uzanan ve çoğu eğri duran küflü suluboya tablolar var. Üst katta bir yerde tuvalet sifonu çekiyor. Barnetson, Puttergill'e bakar, o da omuz silkerek dönüşte yol üstündeki garajda bir çay molası vermeyi aklına not eder: içerisi dışarıdan daha sıcak değildir.

"Burada," diyor Swann, eliyle ileriyi işaret ederek. Onun peşinden köşeyi dönüyorlar, iki basamak inip mutfağa giriyorlar.

Otuz saniye sonra Puttergill körlemesine arka kapıdan çıkıyor ve öğle yemeğinden arta kalanları çılgın asfaltın üzerine kusuyor.

* * *

"Yani iyi gittiğini mi düşünüyorlar?"

Everett, Somer'in gözlerini yakalamaya çalışır ama Somer sadece ellerine bakmaktadır.

Etraflarındaki koğuş, hastanenin beyaz gürültüsüyle uğulduyor. Parlak hemşire sesleri, tıkırdayan arabalar, metal raylar üzerindeki perdelerin şıngırtısı.

"Erica?"

Somer başını kaldırır ve derin bir nefes alır. "Bildiğim kadarıyla."

"Ama çok erken yakaladılar, değil mi? Söyledikleri buydu-önce-ne zaman-"

Daha önce, Somer'e yumurtalıklarından birinde kötü huylu bir tümör olduğu söylendiğinde. Ev'in sorusuna yanıt vermez ve diğerlerini havada, sorulmamış olarak bırakır.

Somer bileğindeki plastik bilezikle dikkati dağılmış bir şekilde oynamaya başlar. Ağlamamak için gösterdiği çabadan dolayı ağzı titriyor.

Ev onun eline uzanıyor. "Peki ya annen ve baban? Onlar da geldi mi?"

Somer dudağını ısırır ve başını sallar. "Onları görmeye dayanamıyorum. Bu yeterince kötü-"

Cümle ölür. Ev de bundan şüphelenmişti. Ve bunu anlıyor - Somer'in şu anda ihtiyacı olan son şey, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, bir ebeveyn sempatisi tufanı. Ama Somer'ın da bir kız kardeşi ve bir erkek arkadaşı var. Onlar nerede?

Somer onun aklından geçenleri okuyarak

yukarı bakar. "Kath Washington'da."

Bir sessizlik var. Giles'la dolu bir sessizlik.

Somer'i seven Giles; Somer'in teşhisinden önce bile bir nedenden dolayı dışlanan Giles. Ev bunu anlamıyor. O zaman da anlamamıştı, şimdi de anlamıyor.

İç çekiyor. "Özür dilerim ama sormak zorundayım. Neden Giles'ı aramıyorsun? Burada olduğunu bile bilmiyor, değil mi?"

Gözyaşları şimdi dökülüyor, ama Somer onları fırçalamak için hiçbir harekette bulunmuyor.

Ev onu düşündüğü için bile kendini kötü hissediyor-Somer'in durumu çok daha kötü. Üstelik sadece bu da değil, iş yerinde şimdilik askıya alınmış ama bir türlü bitmek bilmeyen bir disiplin süreci var. Giles yine de biraz acımayı hak ediyor: zavallı piç kurusu neyi yanlış yaptığını merak ediyor olmalı.

Cesaretini toplar ve bir şey söylemek için ağzını açar. Ama tam

o anda telefonundan bir ping sesi geliyor.

* * *

CSI ekibi gelmeye başladığında mutfak insanlarla dolup taşıyor, başlarında Alan Challow var, Pazar gecesi televizyondaki yemeğinden sürüklenmiş ve bundan pek de memnun olmadığı belli.

"*Zihin Avcısı*," diyor, aslında kimse sormamış olsa da. Cesede doğru başını sallayarak, "İşin tuhafı, bunun gibi bir ölümün düzgün bir şekilde yapıldığını ilk kez görüyorum," diyor. "Televizyoncuların çoğunda o cesaret yok."

Nina Mukerjee, adli tıp çantasını açtığı mutfak masasının diğer tarafına bakıyor. "Peki, onları suçlayabilir misin? Demek istediğim
-Ona bak."

Çünkü bu kurbanın kayıp olduğu toplar değil. Sırtüstü yatmış, bacakları bükülmüş, arkasındaki duvar kan, kemik ve beyin parçalarından oluşmuş bir patlamaya dönüşmüş ve ürkütücü bir kar meleği gibi savrulan kollarından koyu bir leke yayılmış.

Ön kapıdan sesler geliyor. Barnetson yüzünü buruşturur. "Takım elbiseliler," der. "Tam zamanında."

Çavuş CID'ye devretmek zorunda kaldığı için sinirlenmiş olabilir ama Puttergill sadece rahatlamış görünüyor. Son yarım saatini açık pencereye sarılarak, derin nefesler alarak ve tek heceli cevaplar vererek geçirdi.

"Burada neyimiz varmış bakalım?" Gareth Quinn, alçak kapı aralığını dolduruyor. Barnetson isteksiz bir homurtu çıkarır. Quinn sadece bir takım elbise değil, Hugo Boss'un lanet olası bir takım elbisesi. Çok gösterişli, çok ukala, köşeleri kesmeye çok yatkın. Ve hiç kimsenin gecenin bu saatinde, böyle bir sahnede bu kadar neşeli görünmeye hakkı yok. Ama Barnetson'ın da çok iyi bildiği gibi Quinn rütbelerini geri alalı sadece birkaç hafta oldu: bu, yeniden basılmış bir DS olarak ilk cinayeti olacak, bu yüzden bu kadar istekli olmasına şaşmamalı. Birkaç adım geriden takip eden DC daha endişeli görünüyor. Barnetson onunla daha önce karşılaşmamıştı, yani yeni transfer olmalı. Muhtemelen sivil kıyafetle ilk işi. *Çimen gibi yeşil,* diye düşünüyor. Yine de tekrar atmaya hazır görünen Puttergill kadar yeşil değil.

"Bu DC Hansen," diyor Quinn ilgilenen herkese. "Asante'nin yerine geldi."

Barnetson şimdi hatırlıyor - Fawley tutuklandığında, yaz aylarında karakolda bu konu hakkında konuşulmuştu. Asante'nin ona karşı kanıt bulması ve Gislingham'ın bundan sonra onunla çalışmak istememesiyle ilgili bir şey. Görünüşe göre Gis'in istediği oldu, ancak Asante'nin Major Crimes'a girdiği düşünülürse şikayetçi olması pek mümkün değil. Ve ne

Barnetson, Fawley'in Asante ile bir sorunu olmadığını açıkça belirtmek için elinden geleni yaptığını gördü. Yani şu anda Fawley'in aynı takımda iki DS'si var, ki bu en iyi zamanlarda bile zor bir durum, hele bir de bunlardan biri kanıtlaması gereken bir noktaya sahip Gareth Quinn ise.

Hansen odaya bakar, kafasını kaldıran herkesle göz teması kurar. Barnetson cesede doğru eliyle işaret eder. "Umarım buraya gelirken paket servis almamışsındır," diyor sert bir şekilde.

Hansen ona alaycı bir sırıtışla bakar. "Öyle bir şansım yok."

"Peki elimizde ne var?" diye soruyor Quinn, cesedin yanına giderek.

Challow ona bir aşağı bir yukarı bakar. "Her yetkin dedektifin bileceği gibi, *DS* Quinn, kapüşonu takmadığınız sürece koruyucu kıyafet giymenin hiçbir anlamı yoktur."

Quinn biraz kızarır, sonra elini saçlarının arasından geçirerek düz durmasını sağlar ve kapüşonu çeker. Barnetson, Hansen'in bir gülümsemeyi bastırdığını görür. Çabuk öğrenen biri.

"Sorunuza cevap olarak, elimizde yakın mesafeden yüze sıkılmış bir tüfek var. Gerçi sizin gibi zeki bir adam muhtemelen kafanın yokluğundan bunu çoktan anlamıştır."

"Kimlik var mı?"

"Ceplerinde bir şey yok. Cüzdanı yok. Telefon yok. Öte yandan, en azından cinayet silahı kutusunu işaretleyebilirsiniz."

Mutfak masasının üzerinde bir silah var, cilalı ahşap kabzalı eski moda bir silah. Ama başka bir şey daha var. Mukerjee henüz kanıtları numaralandırmaya başlamadı ama Quinn'in bunun önemli olduğunu anlaması için plastik bir işaretleyiciye ihtiyacı yok. Hâlâ ölü adamın elinde tuttuğu bir bıçak. Bıçağın ağzında kan var.

* * *

Adam Fawley
21 Ekim
22.51

"Görünüşe göre yaşlı adam bunu doğrudan itiraf
etti."

Arka plandaki sesleri duyabiliyorum, bu da Quinn'in süper yetkin "Ben hallederim" sesini açıklıyor. Olay yerine kendim de gidebilirdim ama bu işi ona bırakmaya karar verdim. Şimdi merak ediyorum da, acaba bu bir

Hata. Öncelikle, Oxford'da en son ne zaman bir silahlı saldırı olduğunu hatırlamıyorum. Ama sadece bu değil: Quinn bana fotoğrafları gönderdi. Bu işte bir terslik var.

Alex'e bakıyorum ve ona çok iyi bildiği o bakışı atıyorum. "Lanet olsun, içeri girmem gerek ve bu bütün gece sürecek" bakışı. Ama o sadece gülümsüyor.

"Sorun değil, endişelenme. Bu da anlaşmanın bir parçası."

Bu yıl Başmüfettiş olacaksam anlaşmanın bir parçası. Bunu uzun zamandır konuşuyorduk. Ama sonra Jake vardı, sonra bebek vardı ve Gavin Parrie davası peşimizi bırakmadı ve hiçbir zaman doğru zaman olmadı. Ta ki -belki de- şimdiye kadar. Ama büyük bir değişiklik olacaktı. Belki bir süreliğine Üniforma'ya bile dönebiliriz. CID'de kalsam bile çok daha fazla para değil ve çok daha az uygulamalı. Ama teşkilatta geçirdiğim yirmi küsur yıldan sonra ve bu yaşta, yerimde kalmaktan memnun olup olmadığıma, değilsem de yükselmek için yeterince hırsım ve açıkçası enerjim olup olmadığına bir an önce karar vermem gerekiyor. Gerçi Harrison'ın da bana söylediği gibi, "Sana burada harika bir tavsiye veriyorum delikanlı" tonunda, "Başmüfettişlik bir sıçrama tahtasıdır Adam, takılıp kalınacak bir yer değil." Yani, eğer başarırsam, Başmüfettiş olacağım. Ve inan bana, bu büyük bir olay.

Alex koluma hafifçe dokunuyor; ne düşündüğümü biliyor. Her zaman. "Dediğim gibi, sorun yok. Sadece döndüğünde beni uyandırmamaya çalış."

Onu kendime çekip saçlarından öpüyorum ve vücudunun bana karşı yumuşadığını hissediyorum. "Beni buna zorlama."

"Sözler, sözler," diye mırıldanıyor, dudakları dudaklarımda.

* * *

Ev'e Gantry Malikanesi'ni bulmanın zor olacağını söylemişlerdi ama bu Thames Vadisi'nin yarısı gelip ön tarafa park etmeden önceydi. Ev oraya vardığında ev bir film seti gibi aydınlatılmış, hava mavi ışıkla zonkluyordu. Komşular bayram edecekti. Eğer varsa tabii.

Quinn daha o kapıyı açmadan arabasının kapısındadır. "İyi akşamlar, Çavuş," diyor gülümseyerek.

Quinn'in gözleri kısılır; kızın dalga geçtiğinden emindir (ki öyledir), ancak dünyanın geri kalanının rütbesini kabul etmesini istiyorsa, onu bu konuda zorlayabilir.

"Tam zamanında geldiniz, şüpheliyi işlemlerini yaptırmak üzere karakola götürmek üzereyim. Fawley benimle orada buluşacak."

İki üniformalı memurun uzun boylu, yaşlı bir adamın ekip arabasının arkasına binmesine yardım ettiği yere bakar. Ellerinin etrafına plastik torbalar bantlanmıştı.

"Elimizde ne var?"

"Ölümcül vurulma."

Başını sallıyor; dolayısıyla çantalar.

"Householder, Uniform'a nefsi müdafaa olduğunu söyledi." Quinn başını adama doğru eğdi. "Kurbanın zorla içeri girip onları tehdit ettiğini iddia ediyor."

Ev kaşlarını çatar. "Ama ona inanmıyorsun?"

Quinn bir kaşını kaldırır. "Cevaplaması gereken birkaç soru var diyelim. Neden 999'u aramadıklarıyla başlayalım."

* * *

Somer arkasını döner ve battaniyeyi etrafına doğru çeker. Uyumak konusunda hiçbir zaman yetenekli olmamıştı ve bu mükemmel bir fırtınaydı. Cızırtılı yatak, kulak ardı edilemeyecek kadar yüksek ses ve daha da gürültülüsü, kafasının içindeki uğultu. Ev'in sormak istediğini bildiği sorular, eğer konumları tersine dönseydi kendisinin de soracağı sorular. Kemoterapiye ihtiyacı olacak mı? Kanser yayıldı mı? Hâlâ çocuk sahibi olabilir mi? Muhtemelen, muhtemelen değil ve belirsiz, bu sırayla. Ama bunların hiçbiri onu rahatlatmıyor. Kemoterapi ihtimali onu korkutuyor ve gelecekteki mutlu bir dünyada gerçekten bir bebek sahibi olabileceği fikri kötü bir şaka.

Acıyı bastırmak için daha sıkı kıvrılıyor. Gerçek acıyı ve Giles'ın acısını. Ona yazdı, yırttı, tekrar yazdı ve altı ya da yedi versiyon sonra bile, sonunda elde ettiği zavallı, küçültülmüş, zar zor anlaşılır mesajı hâlâ göndermedi. Ev'den postalamasını isteyecekti - kendi kendine bunu yapacağına yemin etmişti - ama bir şekilde bu da gerçekleşmedi. Sonunda her şey çok aceleye gelmişti-Ev yoğun polis hayatına koşturuyordu. Ayrılırken utanmış görünüyordu, sanki Somer'in onu kıskanacağından endişe ediyordu. Ama kıskanmadı. Tam olarak ne hissettiğini bilmiyordu ama bunun o olmadığını biliyordu. İşi ve eskiden ifade ettiği her şey çok uzun zaman önce ve çok uzakta görünüyordu. Keskin, hırslı, keskin ve profesyonel olduğu ve belki de paralel bir dünyada hala öyle olduğu uzun zaman önce ölmüş bir hayat.

Birdenbire, hayatının geri kalanında onu takip eden, yapacağı, yapabileceği, yapması gereken her şeyi yapan o kaygısız, umursamaz Erica'nın düşüncesi altında ezilir. Yine de yeni hissizliğinin en azından bir avantajı var: Hâlâ üzerinde asılı duran disiplin prosedürü panik yapma gücünü kaybetti. Bir pislik ona bok gibi davrandı ve o da elinden gelenin en iyisini yaptı. Thames Valley onu bu yüzden kovmak istiyorsa, siktir et, başka bir şey yapacaktır. Gerçi ne, nasıl ve ne zaman gibi sorularla uğraşacak ne enerjisi ne de ilgisi var.

* * *

Margaret Swann "misafir odası" olarak adlandırdığı yerde, yanında üniformalı bir kadın subayla birlikte. Gantry Malikânesi'nin bu bölümü diğerlerinden daha eski olmalı; tavanlar daha alçak, pencereler daha küçük. Bir şömine, masa örtüsüyle örtülü bir piyano, kurutulmuş çiçek aranjmanları ve çok fazla mobilya var. Tüm bunlar belirgin bir köhne taşra barı havası yaratıyor ve şöminenin üzerindeki atlı pirinç dizisi de buna yardımcı olmuyor. Ev bunlardan birini görmeyeli on yıl olmuş olmalı.

Swann köşede oturuyor, incecik bir kadın, kemikleri ve keskin kenarları var. Saçları doğal olmayan turuncu-kahverengi, bir tarafa doğru kaymış saçları onu sekiz yaşında solmuş bir çocuk gibi gösteriyor. Kollarını soğuktan donmuş gibi kendine sarmış, oysa odun sobası yeniden yakılmış ve oda sıcacık. *Muhtemelen şoktadır*, diye düşünüyor Ev. Cesedi görmemiş olsa bile, kendi mutfağında böyle bir şey olması, Tanrım. Başlangıç olarak döşemeyi değiştirmeleri gerekecek; o leke asla çıkmayacak.

"Sana bir şey getireyim mi?" Ev diyor ki. "Çay?"

Yaşlı kadın biraz ofluyor ve başını sallıyor. Kafasını kaldırıp bakmıyor. Memur Ev'le bakışıyor. "Ben de çok uzağa gidemedim." diyen bir bakış.

Ev ilerler ve kanepeye oturur. "Size bazı sorular sormamın sakıncası var mı Bayan Swann? Korkunç bir deneyim yaşadığınızı biliyorum, ancak tanıkların ifadelerini mümkün olan en kısa sürede almamız bizim için gerçekten önemli."

Kadın yukarı bakar. "Kıdemli memurunuz nerede? Vaktimi bir WPC ile harcamayacağım."

"Ben bir Dedektif Memuruyum, Bayan Swann. Artık WPC'lerimiz yok. Ve DS Quinn kocanızla meşgul."

"Nerede o? Ona ne yaptınız?" Ev öne doğru

oturur. "St. Aldate's'e götürüldü."

Gözleri büyür. "Karakol mu? Ne için? O hiçbir şey yapmadı - o adam - *o* kişi - Richard'a *saldırdı - kendi evimizde* -"

Whoa, Ev düşünüyor. *Her seferinde bir adım.*

"Telaşlanmanıza gerek yok Bayan Swann. Sadece bu gibi durumlarda izlememiz gereken bir prosedür var."

Çenesini kaldırıyor, meydan okurcasına. "Burada kurban *biziz*, genç bayan."

Birisi Ev'e böyle seslenmeyeli de on yıl kadar olmuştu. Derin bir nefes alır. "Nasıl hissettiğini anlıyorum, gerçekten anlıyorum, ama kocanı sorgulayana kadar-"

"Buraya zorla girdi, yasaları çiğnedi-"

"Bayan Swann, bir adam öldü."

Bir sessizlik oluyor. Ev, kadın bakışlarını başka yöne çevirene kadar onun bakışlarını tutar ve sonra boğazını temizler. "Belki de bana bu gece burada tam olarak ne olduğunu anlatarak başlayabiliriz."

* * *

Adam Fawley
22 Ekim
00.16

Aldate's otoparkına girdiğimde Quinn dışarıda bekliyor, bir ayağından diğerine kayıyor. Kendini saatine bakmaktan alıkoymayı başarıyor ama bu büyük bir çaba gerektirmiş olmalı.

"Üzgünüm, biraz geciktim."

İtirazsız bir şekilde başını sallıyor. "İşlemleri tamamlandı. Cinayet için. Siz hazır olduğunuzda o da hazır."

"Avukat mı?"

"Hayır. Ona bir tane teklif edildi ama geri çevirdi. Gitmeye

hazırız." "Tamam, Çavuş, onu yukarı çıkaralım, olur mu?"

Mülakat Bir'in ışıklandırması en iyi zamanlarda bile affedici değildir ama gecenin bu saatinde tam anlamıyla ürkütücüdür. Belki de bu yüzden Swann'ı getirdiklerinde akla gelen ilk kelime Ölüm oluyor. Tam olarak Azrail gibi değil ama yine de kadavraya benziyor. Gençliğinde en az altı-dört yaşında olduğunu tahmin ediyorum - kamburluğuna rağmen şimdi bile benden uzun. Kanca gibi keskin bir burnu, delici gözleri ve belirsiz bir yürüyüşü var, gerçi bunun sorumlusu tulum olabilir. Ayrıca sağ avucunda bir kesik var.

Yerine oturuyor, yavaşça arkasına yaslanıyor, sonra bakışlarını kaldırıp bana uzun ve soğuk bir bakış atıyor.

"Peki sen kim oluyorsun?"

* * *

Margaret Swann derin bir nefes alır. "Aşağıda bir gürültü duyduk. Birileri hareket ediyordu."

"Alarm çalmadı mı? Sende bir tane var, değil mi?" Ev evin önündeki kutuyu gördüğünü, kırmızı ampulünün yanıp söndüğünü hatırlıyor.

Margaret Swann biraz burnunu çeker. "Biz ayarlamayız. Uzağa gitmediğimiz sürece. Çok zahmetli - her zaman yanlışlıkla patlıyor ve o korkunç gürültüyü çıkarıyor. Richard güvenlik ışığının insanları uzaklaştırmak için yeterli olacağını söyledi."

Belli ki bu sefer değil. Yine de Ev bir not alır, çünkü yaşlı adam haklıdır, ev hırsızları neredeyse her zaman fırsatçıdır ve şaşırtıcı derecede kolay caydırılırlar; Hırsızlık ekibinde çalıştığı süre boyunca kapısı kapalı ya da alarmı çalışan bir eve zorla girildiğini hiç görmemiştir.

"Peki bu saat kaçta oldu?"

Omuz silkti. "Dokuz buçuk. O civarlarda zaten. Kışın yatakta kitap okumayı severim."

Yani en azından üst kattaki bir pencerede ışık olmalıydı. Ve her halükârda, kaç hırsız akşamın bu erken saatinde içeri girme riskini göze alırdı ki? Ev kaşlarını çattı; Quinn haklıydı. Bu hiç mantıklı değil.

"Peki ya kocanız? O da mı yataktaydı?"

"Evet. Televizyon izliyordu." "Yani bir

ses duydunuz, sonra ne oldu?"

* * *

Richard Swann ile St. Aldate's Polis Karakolu, Oxford'da 22 Ekim 2018, saat 12.37'de yapılan mülakat.
Katılımcılar, DI A. Fawley, DS G. Quinn

GQ: Kaydın amacı doğrultusunda, Bay Swann 21 Ekim 2018 akşamı Wytham, Ock Lane, Gantry Manor'daki evinde meydana gelen ölümcül silahlı saldırının ardından cinayet şüphesiyle tutuklanmıştır. Bay Swann hakları konusunda bilgilendirilmiş ve bu aşamada bir avukat tutmayı reddetmiştir. Kendisi istediği zaman yasal temsil talebinde bulunabileceğinin farkındadır.
Pekala, Bay Swann, olaylara sizin bakış açınızı dinleyerek başlayalım.

RS: Eşim ve ben yataktaydık ve alt kattan bir ses duyduk. Saatin 9.30'u biraz geçtiğini hatırlıyorum çünkü televizyon programım yeni başlamıştı.

GQ: Ne tür bir ses duydunuz? Cam kırılması mı? Bunun gibi bir şey mi?

RS: Hayır. Daha çok birinin hareket etmesi gibiydi. Bir evde uzun süre yaşadığınızda sesleri tanırsınız. Alt katta birinin olduğu belliydi.

GQ: Neden 999'u aramadınız? Bu daha güvenli olurdu, değil mi?

RS: Fark etmediyseniz, en yakın polis karakolundan biraz uzaktayız. Biri oraya vardığında suçlu çoktan gitmiş olurdu. Tabii sizlerin dışarı çıkma zahmetine girdiğinizi varsayarsak. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sormak zorunda olduğunuz için, sizi arayacaktım. Tam arayacaktım ki o iki üniformalı çocuk çıkageldi.

GQ: Doğru. Olayların akışına dönecek olursak, davetsiz bir misafir duydunuz ve polisi aramak yerine aşağı inip onunla yüzleşmeye karar verdiniz, yetmişli yaşlarda olmanıza rağmen?

RS: Yetmiş dört. Ve hem kendimi hem de mülkümü savunma hakkına sahibim. Haklarımı biliyorum.
-

AF: Hakkınız olan şey, Bay Swann, "makul güç" kullanımıdır. Neyin "makul" olup olmadığı, o anda karşı karşıya olduğunuz tehdit seviyesine göre belirlenir. Biz de bunu tespit etmeye çalışıyoruz. Özellikle de vurduğunuz adamın sadece ölü değil, aynı zamanda - kelimenin tam anlamıyla - sırtı duvara dönük olarak bulunduğu gerçeği göz önüne alındığında. Bu bana bir saldırganın duruşu gibi gelmiyor.

RS: [*sessizlik*]
Dediğim gibi, gürültüyü duydum ve aşağı indim. Margaret'e olduğu yerde kalmasını söyledim.

GQ: Sanırım o sırada alt katta hiç ışık yanmıyordu? RS: Hayır,

hiç yoktu. Ama onu duyabiliyordum, mutfaktaydı.

GQ: Orada değerli bir şey olma ihtimalinin neredeyse hiç olmadığını bilmesine rağmen *mutfaktaydı*?

RS: Çay kutusunda nakit bulunduruyoruz. Bizim yaşımızdaki insanlar genelde böyle yapar.

Sanırım onun peşinde olduğu şey buydu. GQ: Tamam, yeterince adil. Mutfağa gittiniz ve -ne?-

onunla yüzleştiniz mi?

RS: Doğru.

AF: Ne dedin?

RS: [*DI Fawley'e dönerek*]
Ona defolup gitmesini söyledim. Mülkümden defolup gitmesini ve bir daha gelmemesini. Silahı ona doğrulttum.

GQ: Peki sonra ne oldu?

RS: Güldü ve bana "Büyükbaba" dedi. Onu korkutmadığımı ve muhtemelen havalı bir silah olduğunu söyledi. Sonra o bıçakla üzerime geldi. İşte o zaman onu vurdum.

AF: Ve duvarın yanında mı bitti?

RS: Belli ki. Size bundan daha fazlasını anlatamam. Her şey çok hızlı gelişti. AF: Ama hala hayatınızdan endişe ettiğinizi söylüyorsunuz?

RS: Benden bir metre uzaktaydı, benden en az kırk yaş küçüktü ve elinde bir silah vardı. Tabii ki hayatımdan endişe ediyordum.

Yaşını söyleyebilir misiniz? Az önce zemin katın karanlıkta olduğunu söylediniz.

RS: Evin arka tarafında bir güvenlik ışığı var ve mutfak panjurları çekili değildi. Genç bir adam olduğunu görmek için yeterli ışık vardı.

AF: Onu tanıdın mı?

RS:Onu daha önce hiç görmedim.

AF: Son zamanlarda evin etrafında dolaşan herhangi bir yabancı yoktu - mülkü kontrol ediyor olabilecek insanlar?

Tabii ki hayır. Polisi arardık. Yapmanız gereken de bu, değil mi? GQ: Yani size göre, vurulma olayı bir nefsi müdafaa eylemi miydi?

RS: "Bana göre" değil, olan bu. [*elini kaldırır*]
Bunu kendi gözlerinle görebilirsin. Ve bıçağın var. Daha neye ihtiyacın var?

AF: Teşekkür ederim, Bay Swann. Çok açık konuştun.
[*sessizlik*]

RS: Yani bu kadar mı? Gidebilir miyim? AF: Silah nerede tutuluyor? RS: Ne?

AF: Bu yeterince basit bir soru, Bay Swann.

* * *

"Kocanız sizi yatak odasında bırakıp aşağıya indi. Neden polisi aramadığınızı sorabilir miyim? Ya da polis olmasa bile, yardım edebilecek başka birini, bir aile üyesini, bir komşuyu?"

Kemerli bir bakış. "Yatak odamızda telefon yok. Bende de o cep telefonu şeylerinden yok. Beyin kanseri olmak istemiyorum, çok teşekkür ederim."

"Ve sen yukarıda mı kaldın? Hiçbir şey görmediniz mi?"

Margaret Swann başını sallar. "Hayır. Hiçbir şey görmedim." "Ne duydunuz?"

Kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Şu ana kadar beni duymakta hiç sorun yaşamadığınız belli, Bayan Swann. Sessiz bir evde patlayan bir tüfeği fark etmediğinize inanamıyorum."

* * *

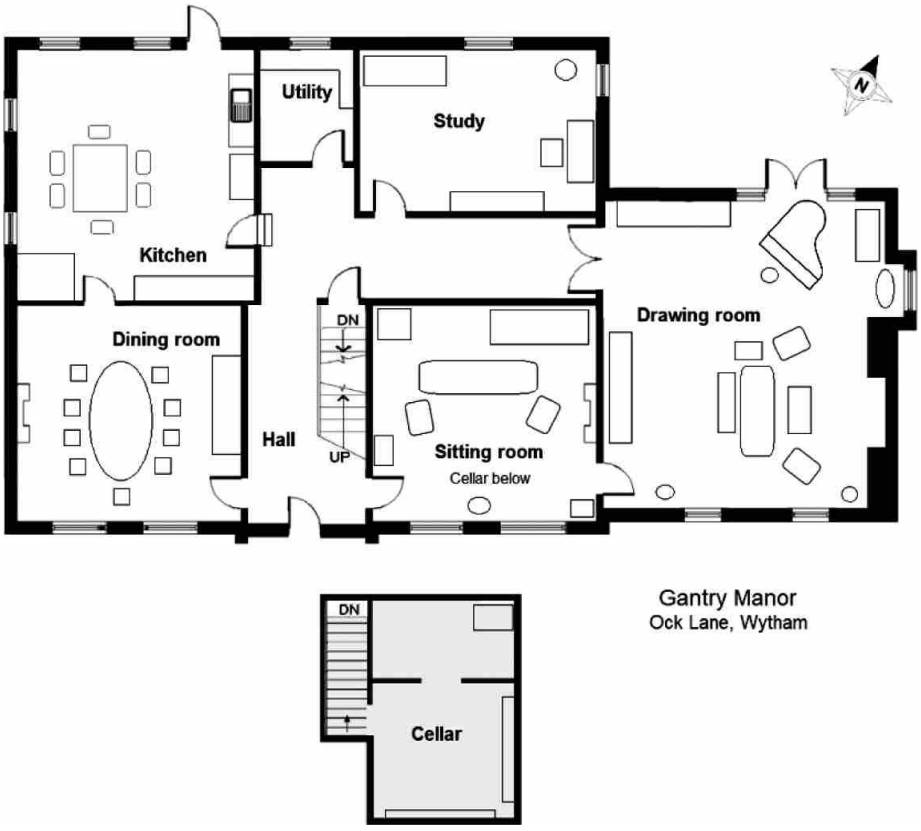
RS: Silahımı uygun şekilde emniyete alınmış bir kasada tutuyorum. Ve siz sormadan söyleyeyim, ruhsatım var ve tamamen güncel.

GQ: Evet, bunu zaten kontrol ettik. [*bir sayfa kağıt uzatır*]

Bu evinizin zemin katının planı, değil mi?

RS: [*tereddüt* eder]
Evet -ama bunu nereden çıkardığını bilmiyorum-

GQ: Adli tıp ekibimizden birinden bunu benim için yapmasını istedim. Bahsettiğiniz silah kasasının tam olarak nerede olduğunu bu şema üzerinde bana gösterebilir misiniz?

* * *

Margaret Swann sanki bir yarım akıllıyla uğraşıyormuş gibi sinirli görünüyor. "*Tabii ki* silahın patladığını duydum."

"Peki başka bir şey duydun mu? Sesler?"

Bir duraklama. "Sanırım Richard'ın ateş etmeden önce bir şeyler bağırdığını duydum. Ama ne olduğunu duyamadım."

"Peki sonra ne oldu?"

"Sahanlığa çıktım ve Richard'a seslendim, çok korkmuştum, vurulduğunu sanmıştım. Ama hemen mutfaktan çıktı ve bana yukarıda kalmamı söyledi. Siz gelene kadar aşağı inmedim."

"Kocanız nasıl görünüyordu?"

Bu açıkça beklenmedik bir şeydi. "Şok oldum," dedi bir süre sonra. "Tahmin edebileceğiniz gibi."

"Yani onu oldukça net görebiliyor olmalısınız - eğer yüz ifadesini görebildiyseniz?"

Koltuğunda kayıyor. "Yeterince açık, belli ki."

Ama kandan hiç bahsetmemiş. Mutfak bir mezbaha olmasına rağmen ne yüzünde ne de kıyafetlerinde.

Ev sessizliğin biraz uzamasına izin verir, bir not daha alır ve sonra başını kaldırır. "Kocanızın gecelikleri nerede, Bayan Swann?"

* * *

Bunu doğruladığınız için teşekkürler Bay Swann. Silah kasası gerçekten de bodrumda. Görüyorsunuz, biz de bununla uğraşıyoruz.

RS: [*sessizlik*]

Çünkü denedik. Işığı yakmadan oraya inmiş olmanızın imkanı yok. Kiler kapısının çok gürültü çıkardığından bahsetmiyorum bile.

RS: [*sessizlik*]

GQ: Yani bizden, davetsiz misafir ne yaptığınızı fark etmeden kapıyı açmayı, ışığı yakmayı, aşağı inip silahı almayı ve tekrar yukarı çıkmayı başardığınıza inanmamızı mı istiyorsunuz?

RS: [*sessizlik*]

AF: Bunu neden rahatsız edici bulduğumuzu

anlayabilirsiniz. RS: Sanırım şimdi

avukatımla konuşmak istiyorum.

GQ: Şimdi hücrelerinize geri gönderileceksiniz. Ayrıca, olası suçlamanın niteliği göz önüne alındığında, daha ileri soruşturmaları beklemek üzere sizi 96 saate kadar tutmak için bir sulh hakiminden yetki isteyeceğimizi de bilmelisiniz. Görüşme 12.57'de sona ermiştir.

* * *

Margaret Swann gözünü kırpmıyor. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Üniformalı meslektaşlarımız geldiğinde Bay Swann kapıyı gömlek, hırka ve pantolonla açtı. Ama yatakta televizyon izlediğini söylemiştiniz. Peki gece kıyafetleri nerede?"

"Ne fark eder ki?"

Oh FFS, Ev düşünüyor. *O kadar aptal olduğuna inanmıyorum. Ama hecelememi istiyorsan, heceleyeceğim*.

"Birisi bu kadar yakın mesafeden vurulursa, büyük miktarda hasara neden olur. Patlayıcı hasar. Vücut maddeleri her yöne savrulur."

Swann isyan etmiş görünüyor.

"Kocanızın kıyafetlerini neden sorduğumu anlamışsınızdır. Bornozu, pijaması, her ne giyiyorsa. Çünkü kesin olan bir şey var ki o da hırka ve pantolon değildi." Duruyor ve öne doğru eğilerek konuyu vurguluyor. "Kelimenin tam anlamıyla kan sıçraması ve beyin dokusuyla sırılsıklam olurlardı-"

Swann arkasını döner, omuzlarını biraz dikleştirir. "Onları yıkamaya koydum."

Ev arkasındaki memurun soluğunu duyabiliyor ve kendisi de aynısını yapmaktan kıl payı kurtuluyor.

"Onları *yıkadınız* mı? Bunun polis soruşturmasında çok önemli bir kanıt olacağını bilmenize rağmen mi?"

Swann, kayıtsızlık ve küçümsemeyi aynı ölçüde yansıtmayı başaran, kayıtsız bir ses çıkarır.

Ev tekrar memura bakar. "Çamaşır makinesini kontrol edip içindeki her şeyi poşetler misiniz lütfen? Tabii CSI'ın henüz yapmadığını varsayarsak."

Memur başını sallar ve kapıya yönelir. Ev, Swann'a döner. "Bana söylemediğiniz başka bir şey var mı, Bayan Swann?"

Swann şimdi elini göğsüne götürmüş, nefesi kesiliyor. Cevap vermek için hiçbir hamle yapmıyor.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Kocanız birini vurup öldürdü, olaydan önce *ya da sonra* polisi arayıp ihbarda bulunmadınız ve bu arada kanıtları ortadan kaldırmak için elinizden gelen her şeyi yaptınız. Bunun tek başına bir suç olduğunun farkında mısınız?"

Swann onunla yüzleşmek için döner. Yanaklarında bir kızarıklık var. "Doktorumu çağırmanızı rica ediyorum, lütfen. Kendimi iyi hissetmemeye başlıyorum."

* * *

Oxford Mail çevrimiçi
22 Ekim 2018 Pazartesi Son Güncelleme: 07:24

SON DAKİKA: Wytham'da meydana gelen "ciddi olay" sonrasında ölüm

Thames Valley Polisi, dün gece Wytham'da meydana gelen "ciddi bir olay" sonucunda ismi açıklanmayan bir kişinin hayatını kaybettiğini teyit ederken, bölge sakinleri saat 22.30 sularında bölgede ciddi bir polis varlığı olduğunu bildirdi. Memurlar ve araçlar köyün eteklerindeki Ock Lane'de bulunan izole bir mülkte kalmaya devam ediyor.

Olayın kesin mahiyeti kamuoyuna açıklanmamış olup Thames Valley Polisi tarafından yapılan açıklamada sadece şu husus teyit edilmiştir: "21 Ekim akşamı Wytham'daki bir eve giden görevliler, maalesef ölümle sonuçlanan ciddi bir olayla karşılaşmışlardır. Bu olayla ilgili bilgisi olanların 01865 0966552 numaralı telefondan Thames Valley CID ile irtibata geçmeleri ya da 0800 555 111 numaralı telefondan Crimestoppers'ı aramaları gerekmektedir."

Duydukça bu konuda daha fazla haber alacağız.

* * *

Adam Fawley
22 Ekim
08.15

"Tamam, herkes sakin olsun. Atlatmamız gereken çok şey var."

Sanırım bu sabah burada bir vızıltı olması şaşırtıcı değil. Dediğim gibi, bu kasabada insanlar vurulmaz. Ve kesinlikle septuagenarians tarafından değil.

Quinn beyaz tahta taliminde. Dün gece yeterince hiperaktifti ve şu anda o kadar çok enerji yayıyor ki Ready Brek çocuğu gibi görünüyor. Üzgünüm, yaşımı gösteriyorum. Google'a bak, ne demek istediğimi anlayacaksın. Gis de burada, bu yüzden Quinn'in ilk göreve getirildiği zaman konuştuğumuz sorumluluk paylaşımını ilk kez gerçek hayatta göreceğiz. Her şey çok mantıklı ve yetişkinceydi ve Quinn olumlu ve makul olmak için geriye doğru eğiliyordu. Ama o zamanlar sadece birkaç soygun ve ufak tefek uyuşturucu ticaretiyle uğraşıyorduk. Ama şimdi ortada bir ceset ve olası bir cinayet suçlaması var ve Quinn alabileceği her şeyi alacak. Bunu ben de biliyorum, Gis de biliyor ve şu anda borçlu olduğum kişi Gis.

Odaya tekrar bakıyorum ve gürültünün yatışmasını bekliyorum. Burada üç yeni yüz var: biri Asante'nin yerine, biri Somer'*in* yerine ve bir diğeri de bugün PVP'den geçici görevle gelen biri (ve size tüm *Görev Hattı* kısaltmalarını yaptığımı düşünmeden önce, bunun açılımı Savunmasız İnsanları Korumaktır. Aile içi şiddet ve çocuk istismarından modern köleliğe kadar. Acımasız bir brifing olabilir ve bunu başarmak için sert olmanız gerekir). Biz

son birkaç yıldır birbirine oldukça sıkı sıkıya bağlı bir ekipti, bu yüzden bir vuruşta çok fazla yeni kan var. Ama hey, belki de bu iyi bir şeydir.

"Pekala, başlamadan önce, daha önce benimle çalışmamış olanlar için söyleyeyim, bu ekipte iki DS var, DS Quinn ve DS Gislingham. Bunun gibi büyük bir soruşturmada, kanıtları toplayan ve gözden geçiren bir Alıcı DS ve bulduklarımıza göre görev dağılımı yapan bir Kaynak DS'den oluşan standart modele göre çalışırız. Bu durumda, dün gece olay yerinde olan DS Quinn'in ilk görevi üstlenmesi, DS Gislingham'ın ise ikincisini yapması mantıklı olacaktır. Anlaşıldı mı? Şimdi konuşun ya da sonsuza kadar susun."

Birkaç gergin kahkaha (yeniler) ve Quinn'e bazı meraklı yan bakışlar (Ev gibi eski eller).

"Tamam," diyor Quinn, ben tekrar otururken, "şu anda bulunduğumuz nokta burası. Olay dün gece saat 9.45 sularında Richard ve Margaret Swann'ın evi olan Wytham'daki Gantry Manor'da meydana geldi. Saat 9.52'de halktan biri 999'u aramış ancak telefon hattında sorun olduğu için operatör o aşamada tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayamamış. Meğer olay *buymuş*."

Panoya asılmış fotoğrafları işaret ediyor. Korkaklara göre değiller. Ben, kendi adıma, pişmiş kahvaltı yapmadığım için çok memnunum.

"Gördüğünüz gibi, kurban yakın mesafeden yüzünden vurulmuş ve şu an itibariyle kim olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok. Cesedin üzerinde hiçbir şey yoktu ve -kanamanın açık olduğunu belirtmek gerekirse- herhangi bir görsel kimlik tespiti yapma şansımız da yok. Swann'ların her ikisi de adamın eve zorla girdiğini iddia ediyor ve Richard Swann onunla yüzleşmek için aşağıya indiğinde bıçakla tehdit ettiğini söylüyor. Arka kapıda bazı hasarlar var ve Swann'ın sağ elinde oldukça derin bir kesik var. Olay yerinde, hala ölü adamın elinde bulunan kan lekeli bir bıçak da bulundu."

Duraklıyor, etrafına bakınıyor. "Yani, görünüşe bakılırsa, hikayeleri mantıklı. Ama burada bitmiyor. Uzun bir yolla değil. Çünkü bu baskılar üzerinde acele bir çalışma yaptık ve bunlar sistemde yok, tekrar ediyorum, *yok*."

Şimdi odada bir dalgalanma var.

"Hepimizin bildiği gibi, alışkanlık haline gelmiş bir ev hırsızının zaten sistemde olmaması pek olası değil. Yani ya şanssız bir çaylakla karşı karşıyayız ya da-"

"-çok iyi ve hiç yakalanmadı," diye bitiriyor Baxter acımasızca.

Quinn ona bakar. "Buna inanmıyorum. Bir nanosaniye bile. Tanrı aşkına, eldiven bile giymiyordu. Ve çalacak bir şeyler aramaya gittiğine dair hiçbir kanıt yok -aşağı katta başka hiçbir yerde parmak izi yok. Swann'ın çay kutusundaki paranın peşinde olduğuna dair palavrasına inansak bile bunun bir anlamı yok; çay kutusunda parmak izi yoktu."

"Daha da önemlisi," diyor Gis, "DS Quinn'in az önce söylediği gibi, sözde davetsiz misafirin eldiven giymemesine rağmen arka kapıda da eldiven yok. Ve evet, sanırım içeri girer girmez kapıyı silmiş *olabilir* - bunun bir kaçış olduğunu düşünen var mı?"

Kimse kımıldamıyor.

"Bu da bizi," diyor Quinn, "pek çok soruyla baş başa bırakıyor."

İki adım atarak yazı tahtasına gitti ve üstteki sayfayı çevirdi. Belli ki ofise düşündüğümden de erken gelmiş. Ev'in dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını ve Baxter'ı dürttüğünü görüyorum, "İşte daha önce hazırladığım bir tane."

SORULAR

1. KUĞULAR NEDEN 999'U ARAMADILAR, ATEŞ EDILMEDEN ÖNCE DEĞILSE BILE SONRA?
   NB TANIĞIN 999'U ARAMASI ILE POLISIN GELMESI ARASINDA 35 DAKIKALIK GECIKME - 999'U KENDILERININ ARAMASI IÇIN BOLCA ZAMAN
2. RS NEDEN KIYAFETLERİNİ DEĞİŞTİRDİ? (ÇAMAŞIR MAKINESINDE BULUNDU)
3. RS, DAVETSIZ MISAFIR FARK ETMEDEN BODRUMDAKI KASADAN SILAHI NASIL ALDI? (KAT PLANINA BAKIN)
   SILAH KASADA DEĞIL MIYDI? ← NEDEN BUNU ÖNCEDEN SÖYLEMEDINIZ?
4. EĞER DAVETSIZ MISAFIR SWANN'I TEHDIT EDIYORSA, NASIL OLDU DA SIRTINI DUVARA DAYADI?

Quinn döner ve odaya bakar. "Ben ve patron dün gece Swann'la görüştük ama bu soruların *hiçbirine* tatmin edici bir yanıt alamadık. Silah konusunda sıkıştırdığımız anda sustu ve bir avukat istedi."

Quinn'in bu konuda çok istekli olduğu açık ve haklı, hatta haklıdan da öte. Ama tünel görüşüne sahip olamayız. Ama ben bir şey söyleyemeden Chloe Sargent beni engelledi. PVP'den geçici olarak görevlendirilen kişi. Minyon, sarışın ve yumuşak dilli ama aynı zamanda zeki ve göründüğünden çok daha sert. Böyle bir soyadıyla sadece PVP'de değil, bu işte de çalışıyor olmalı.

"Kötü göründüğünü biliyorum," diyor. "Yani, hiçbirimiz Swann'ların yaptığı gibi davranmayız. Ama onlar polis memuru değil. Onlar yaşlı bir çift.

karanlıkta, evde bir yabancıyla."

"Bana sorarsanız onlar da biraz tuhaf," diyor Ev, onu destekleyerek. "En azından dün gece gördüklerime dayanarak. Ve *çok* özeller. Bahse girerim pek ziyaretçileri yoktur."

"Doğru," diyor Sargent. "Bay Swann gibi birinin bu koşullarda paniklediğini kolayca görebiliyorum, ama sonra her şey ters gidiyor - silah patlıyor ve o yine panikliyor ve olayı örtbas etmeye çalışarak işleri daha da kötüleştiriyor."

Düşünme şeklini seviyorum. Neredeyse Somer'ın burada olması gibi. Neredeyse. "Bunu bilmenin bir yolu yok, Başçavuş," diyorum, kızardığını görünce

Biraz da adını bildiğim için. "Ve şu anda DS Quinn kadar şüpheci olduğumu söylemek zorundayım. *Ancak -ve* bu önemli, millet- Swann'lar kendilerinin en büyük düşmanı olsalar bile, tamamını olmasa bile doğruyu söylüyor olmaları hala oldukça mümkün. DC Sargent'ın da dediği gibi, onlar izole bir evde, mutfaklarında tanımadıkları -muhtemelen silahlı- biriyle yaşayan yaşlı insanlar."

"Savunma avukatı gibi konuşuyorsun," diyor Ev sert bir şekilde.

Ona dönüyorum. "Aynen öyle. İşte böyle düşünmemiz gerekiyor. Ta ki ve ta ki."

Tamam, biliyorum, bunu çok sık söylüyorum. Gülümsememeye çalışan tek kişi Ev değil.

Quinn'e başımı salladım. "Özür dilerim, Çavuş. Böldüm."

Kafasını kaldırıp tabletini kontrol ediyor. "Doğru, evet, sırada *Bayan* Swann var. Olay yerinde DC Everett tarafından sorgulandı ve aslında tüm bu süre boyunca üst katta olduğunu iddia etti. Ama Ev ona yaşlı adamın reçellerini neden çamaşır makinesine attığını sorduğunda huysuzlandı, biz de onu JR'a götürdük. Üzülmektense güvende olmak iyidir, falan filan."

Ev'e döner. "Bu konuda eklemek istediğin bir şey var mı?"

"Az önce koğuşu aradım ve onu gözlem için tuttular," diyor Ev. "Anlatılanlara bakılırsa bu ilk kez olmuyormuş, son on sekiz ay içinde en az dört kez yatmış, gerçi izin almadan nedenini söylemek konusunda biraz ketum davrandılar. Ama daha sonra tekrar kontrol edeceğim ve konuşmaya hazır olup olmadığını göreceğim. Gerçi dün geceki tepkisine bakılırsa, benden başka birini göndermek en iyisi olabilir. Rozeti olan bir adam gibi. Ne kadar büyük olursa o kadar iyi." Durur, gülümser. "Rozetten bahsediyorum, tabii ki."

Bir kahkaha tufanı kopuyor ve Gis sırıtıyor, ama Quinn hâlâ tamamen dürüst davranıyor.

"Doğru," diyor. "Sonraki adımlar açısından, Başbakan bu sabah, adli tıptan ilk sonuçları öğleden sonra almayı umuyoruz ve ayrıca-"

Tamam, sanırım *müdahale etme zamanım* geldi. Gis'in muazzam kredisine göre, yüzü tamamen vurdumduymaz, ama o da benim kadar iyi biliyor ki şu anda onun bölgesine giriyoruz.

"Teşekkür ederim, DS Quinn," diyorum ayağa kalkarak. "Bu mükemmel bir özet oldu. DS Gislingham şimdi bugün için görev dağılımı yapacak."

Bir sonraki bölümde hakemlik yapmak için beklemiyorum. Yapacak işlerim var ve Gis aylardır Quinn'i yönetiyor; artık iş ona kaldı.

* * *

"Ah, Ichabod Crane, sanırım," der Colin Boddie, cesedi incelerken. Ceset soyulmuş ve masanın üzerine yatırılmıştı ama kafasının olması gereken yerde sadece dişler ve kafatası parçaları vardı. Çıkarılan beyin parçaları el arabasının üzerinde, pırıl pırıl paslanmaz çelik bir leğenin içinde çakıllı, parlak kırmızı bir çamur halinde duruyor.

CSI teknisyeni masanın diğer ucundan başını kaldırıp bakar. "Ichabod Crane ve Başsız Süvari'nin iki farklı kişi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, evet, biliyorum," dedi Boddie huysuzca, maskesinin altından biraz kızararak. "Bu kadar gerçekçi olma, Giddings. Güne başlamak için küçük bir mizah sadece." Eldivenlerini giyiyor ve teknisyene sert bir bakış atıyor. "Instagram hesabın için bir tane."

Şimdi sifonu çekme sırası CSI'da - Boddie'nin özel morg mizahını aylardır @overheardinthemorgue adresinde paylaşıyorlardı ama Boddie'nin bunu bildiğini fark etmemişlerdi.

"Öyleyse," diyor Boddie hızlıca, bunu bir kazanç olarak kaydederek, "başlayalım mı?"

* * *

Gis görevleri paylaştırdığında, Ev Gantry Malikanesi'ni alır. Hemen arabayı sürmeyi teklif eden Hansen'i de alır; Ev bu teklifi kibarca ama kesin bir dille reddeder. Bir keresinde Baxter'la Eynsham'a gitme hatasını yapmıştı ve yol boyunca Country & Western izlemişti. Hansen ona daha çok bir R&B adamı gibi görünmektedir, ancak bu kadar dar bir alanda çok dikkatli olamazsınız.

Güzel, açık bir sabah ve dönüşteki ağaçlarla güzel bir sürüş olacak, ayrıca Hansen'i biraz daha yakından tanımak için faydalı bir fırsat. CID'ye geçmeden önce birkaç yıl Cowley'de çalışmış ama yolları hiç kesişmemiş ve onun hakkında bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyor. Ne aksanı ne de soyadı pek bir ipucu vermediği için geçmişinin ne olabileceğini anlamaya çalışırken boş bir an geçirmiş, sonra bir gün kantinde birinin Bristol'de doğup büyümüş olmasına rağmen babasının İsveçli, annesinin Vietnamlı olduğunu söylediğini duymuş. Bu da parlak siyah saçlarını, mavi gözlerini ve inanılmaz kemik yapısını açıklıyor. Ev ayrıca onun eşcinsel olduğundan da oldukça emindir, ancak o bundan bahsedinceye kadar emin olamayacaktır.

Arabada kesinlikle bundan bahsetmiyor, ama birlikte geçirdikleri yarım saat içinde onu komik, düşünceli ve - Tanrı'ya şükür - kedi sever buluyor (bu, insan ırkının erkek yarısındaki nezaketin bir göstergesi olarak onu asla hayal kırıklığına uğratmadı). Gis'in brifingi hakkında sorduğu bir iki soruya bakılırsa, profesyonel olarak da ne yaptığını biliyor. Buraya kadar iyi. Asante'yle bir sorunu olduğundan değil ama onu asla suçlayamayacağınız bir şey varsa o da takım oyuncusu olmasıydı.

Gantry Malikanesi'nin önüne geldiklerinde kapıda suç mahalli bandı ve birkaç gazeteciyi savuşturan genç bir polis memuru vardır. Ama hepsi bu kadar: hem hava hem de konum onlardan yanadır - sıradan meraklı parkçılar için çok uzak ve çok soğuktur.

Arabayı yolun kenarında bırakıp eve doğru ilerlerler. Yüksek vizörlü ceketler giymiş üç üniformalı polis memuru bahçede parmak uçlarıyla arama yapmaktadır; soğuktan burnu kıpkırmızı olmuş, gözle görülür derecede huysuz bir Barnetson'ın gözetiminde, onlara sert bir tonla şu ana kadar "tam bir zaman kaybı" olduğunu söyler.

Neyse ki kendi görevleri sadece içeride değil, sonuç verme olasılığı daha yüksek. "Fawley Swann'lar hakkında bir fikir edinmemizi istiyor," demişti Gis ayrılırken. "Ne tür insanlar olduklarını. İkisi de orada olmayacak, bu yüzden kirli çamaşırlarını karıştırma fırsatını değerlendirin. Gerçekten de öyle."

"Ama dikkatli ol," diyor Ev, Hansen'i oturma odasına gönderirken. "Her şeyi tam olarak bulduğun gibi bıraktığından emin ol. Margaret Swann'ın yanından pek bir şey geçeceğini sanmıyorum."

Üst katta dört yatak odası var; ikisi tozlu çarşaflar altında, biri ise tek kişilik bir yatak ve solmuş bir şamdanla döşenmiş bir kutu odadan biraz daha fazlası.

tezgah. Yine de John le Carré kitaplarının yığını ve yarısı boş Rennie paketi, buranın bir misafir odasından çok daha fazlası olduğunu gösteriyor.

Ebeveyn yatak odasında çok daha fazla dağınıklık var - daha fazla kurutulmuş çiçek, sütçü kızların ve tombul Viktorya dönemi kestanelerinin porselen süsleri, eski bir televizyon ve flanel gömlekler, A-line etekler, mantıklı ayakkabılar ve en uçta, kuru temizlemeci çantalarında çok fazla dışarı çıkmamış gibi görünen bir akşam yemeği ceketi ve koyu renkli bir gece elbisesi ile dolu eski bir bağımsız gardırop.

Yatağın Richard'ın tarafında hiçbir şey yok ama Margaret'ınki bunu fazlasıyla telafi ediyor. Beyaz plastik bir mücevher kutusu, dolu bir su bardağı, kurmalı çalar saat ve Swann'ların düğün günlerine ait çerçeveli bir fotoğraf. Ev fotoğrafı eline alır; Richard'ın geriye taranmış saçları ve genç Prens Philip'e belli belirsiz bir benzerliği vardır, gerçi bu sadece boyundan kaynaklanıyor olabilir; Margaret'in üzerinde ise pek de rahat görünmeyen parlak, yüksek yakalı, fırfırlı bir elbise vardır.

Ev resim çerçevesini tekrar yerine koyuyor ama bu sırada masayı sarsmayı başarıyor ve suyun bir kısmını döküyor. Silmek için elini cebine atıyor ve annesinin sakarlığı yüzünden onu azarlayan sesini duyuyor. Ama dökülen şeyle ilgili bir şey onu duraklatıyor, sonra mendili yavaşça yüzüne doğru kaldırıyor. *Vay, vay, vay*, diye düşünüyor. *Kimin aklına gelirdi ki*?

Aşağı indiğinde Hansen'ı oturma odasında metodik bir şekilde notlar ve fotoğraflar alırken bulur.

"Bir şey var mı?" diye soruyor Ev, etrafına bakınarak. Dün gece buradaydı ama doğru dürüst bakamayacak kadar aceleci ve kasvetliydi.

Hansen yüzünü buruşturur. "Dürüst olmak gerekirse pek bir şey yok. *Telegraph* ve *Mail* okuyorlar, karasal televizyondan başka bir şeyleri yok ve anladığım kadarıyla çocukları da yok. Gerçi bir zamanlar kahverengi bir cocker spaniel cinsi köpekleri vardı." Soluk yeşil bir kartonpiyer çerçeve içindeki artık sararmış bir fotoğrafa başını sallıyor. Benjy yazıyor, süslü, duygusal harflerle.

Ev biraz titriyor. Paltosunun içindeyken bile burası soğuk. Odun sobası çoktan sönmüş ve belli ki merkezi ısıtma da yok.

"Sadece depo ısıtıcıları," diyor Hansen, onun aklından geçenleri okuyarak. "Onları hala bulabileceğinizi sanmıyordum."

"Muhtemelen 1970'lerden beri buradalar," diyor Ev acımasızca. "Daha ziyade Swann'lar gibi."

Hansen kısaca gülümsüyor. "Aslında şu emlak piyasası sitelerinden birine göre ev en son 2005 yılında el değiştirmiş."

Ev'in düşüncesine *göre*, *burayı yeniden dekore etmek için almamışlar, bu kesin*. Yeniden dekore edildiğinden bile şüpheleniyor; aklı başında hiç kimse gidip bu halıyı satın almazdı.

"Swann'ların daha önce nerede olduklarını biliyor muyuz?" "Hayır. Üzgünüm. Öğrenmeye çalışabilir miyim?"

Ev başını sallar. "Bu yüksek bir öncelik değil. O kadar geriye gidersek bir fark yaratması zor."

* * *

Somer'in hastaneyle ilgili sevdiği hiçbir şey yok ama ziyaret saatleri kesinlikle en kötüsü. Aslında insanların gelip onu bu halde görmesini *istemiyor* ama diğer herkes Billy No- Mates olduğu için burada kimsenin olmadığını varsayıyor. Hayatı boyunca yetecek kadar kaçamak ve/veya nazik bakışa maruz kalmıştır.

Güzel, sempatik hemşire gülümseyerek yanına gelip bir ziyaretçisi olduğunu söylediğinde kalbi sıkışır. Kimseyi beklemiyordu ve zavallı Ev de geçen seferki karşılamadan sonra aceleyle geri dönecek gibi görünmüyordu.

"Merhaba, Erica."

Bunca haftadır onu ilk kez görüyor ve nefesi göğsünde acıyla sıkışıyor. Onun ne kadar güzel bir adam olduğunu unutmaya başlamıştı. Öyle. Gözlerinin maviliğini. Onu gafil avlayan ve kalbini yerinden oynatan gülümsemesini. Ama şimdi gülümsemiyor.

"Neden bana söylemedin?" Öfkeyle söylemedim. Üzüntüyle. Anlayışsızlık.

Uzaklara bakıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Kimseye söylemedim."

Ama Giles bunun yalan olduğunu biliyor. Bilmek zorunda, yoksa nasıl burada olabilir ki? Biri ona söylemiş olmalı. Ev? Kath?

"Kız kardeşin beni aradı. Senin için endişeleniyor. Özellikle de Amerika'da sıkışıp kaldığı için."

Demek Kath'ti. Giles'ın bu konuda hiçbir şey bilmediğini öğrendikten sonra daha da endişelenecek olan Kath. Kath'in en büyük desteği verdiğini düşündüğü Giles, çünkü o böyle bir adam.

"Oturabilir miyim?"

Ve o da böyle bir adam. Küstah olmayan bir adam. Üzümle gelmiyor çünkü bu çok klişe. Çiçek de getirmez çünkü bunun bunaltıcı olabileceğini bilir.

O da başını sallar. Sessizce otururlar. Gözlerin üzerlerinde olduğunu hissedebiliyor. Birinin onu görmeye gelmesinden memnun olan o nazik hemşire; böyle bir adama sahip olmasını kıskanan kadın ziyaretçiler; bu adamın neden daha önce gelmediğini merak eden diğer hastalar. Belki de hayal görüyordur. Belki de başka kimse fark etmemiştir bile.

"Bana anlatmak ister misin?"

Dudaklarının titrediğini hissedebiliyor. "Pek

sayılmaz." "Seni ne zaman eve bırakacaklar?"

Omuz silkiyor. Konuşmaktan daha kolay.

Ona bakmaktan kaçınmaya çalışıyor. O hüzünlü mavi gözlerdeki acıya.

"Bak, şimdi anlıyorum. Neden böyle davrandığını. Anladım. I
sadece yardım etmek istiyorum. Eğer istersen."

Yatağın üzerinden bir elini uzatıyor, kararsızca, onunkine doğru.

* * *

Gantry Malikânesi'nin arka tarafında, Clive Conway basamakta elleri ve dizleri üzerinde durmuş kapıyı incelemektedir.

Onlar yaklaşırken Conway dikkati dağılmış bir şekilde, "Kendine dikkat et," diyor, sesi maskesi tarafından boğuklaştırılmış. "O levhaların üzerinde hâlâ kusmuk var."

Hansen yüzünü buruşturur ve ayaklarına bakar; oldukça güzel ayakkabılar giymektedir.

"Elinde ne var?" diye sorar Ev.

Conway d o ğ r u l d u . "Birisi kesinlikle bu kapıyı kırmış.
Bence oldukça kötü bir şekilde, ama işini yaptı."

Ev birkaç metre ötedeki duvardaki güvenlik ışığına bakıyor. "Bundan rahatsız olmazlar mıydı? Dün gece ben buradayken oldukça parlaktı."

Conway omuz silkiyor. "Belli ki öyle değil."

Ev kapıya dönüyor, yüzü düşünceli. "Ama bunu sahnelemek kolay olurdu, değil mi? Eğer yapmak istediğin buysa?"

Conway'in bunu beklemediği belliydi, ama yine de anlayışla karşıladı. "Evet," diyor bir süre sonra. "Dediğim gibi, buna profesyonel bir iş demek zor.

Hemen hemen herkes yapmış olabilir. Muhtemelen yaşlı sevgili değil ama kocası, kesinlikle."

Ev sessiz, kapıya bakıyor.

Hansen kaşlarını çatar. "Sence böyle mi yaptılar? Sahte mi?"

Omuz silkme sırası Ev'deydi. "Bilmiyorum. Sadece açık fikirli olmamız gerektiğini düşünüyorum. En azından laboratuvardan sonuçlar gelene kadar."

Conway yavaşça başını sallar. "Bu bir şeyi açıklıyor, orası kesin." Ev ona bakar. "Nasıl yani?"

"Yani, eğer bu kapıyı gerçekten kurbanınız yaptıysa, bunu ne tür bir aletle yaptı? Ve daha da önemlisi, şimdi hangi cehennemde?"

* * *

Swann'ın avukatı eski kafalı. Ağır bir Harris tüvit ceket, yıpranmış bir kravat, iyi parlatılmış ayakkabılar. Woodstock High Street'teki zarif bir Georgian ofisinden çıkmış gibi görünüyor, ki belki de öyledir.

Gis ona Richard Swann'ın Chloe Sargent'ın bakıcılığında beklediği Mülakat İki'yi gösteriyor.

"Günaydın Bay Swann," dedi Gis hızlıca, yerine oturdu ve avukata da aynısını yapmasını işaret etti. "Nasıl uyuduğunuzu sorma zahmetine girmeyeceğim."

"Bunun uzun sürmeyeceğini varsayıyorum?" diye araya giriyor avukat. "Dönmem gereken başka bir toplantı var."

"Ne kadar sürerse o kadar sürecek," diyor Gis nazikçe. "Dün gece neler olduğunu ne kadar erken öğrenirsek hepimiz için o kadar iyi olur. Müvekkiliniz de dahil."

Swann başını kaldırıyor, gözleri kalın kaşlarının altında boncuk boncuk. "Sana zaten söyledim. 'İçeri girdi' cümlesinin neresini anlamadın?"

Gis sırıtıyor. "Hayır, büyük resim oldukça net. Benim biraz bulanık gördüğüm küçük resim."

Chloe Sargent bir gülümsemeyi bastırıyor.

"Ancak başlamadan önce," diye devam ediyor, "Bay Swann'a tedbir altında olduğunu ve bu görüşmenin kaydedildiğini hatırlatmam gerekiyor. Dün gece de kendisine söylendiği gibi, herhangi bir şey söylemek zorunda değil, ancak söylediği her şey delil olarak kullanılabilir ve sorgulandığında daha sonra mahkemede dayanacağı bir şeyden bahsetmezse savunmasına zarar verebilir. Bu konuda anlaştık mı?"

Karşısındaki iki adama bakar: Swann tereddüt eder, sonra başını sallar; avukat saatini kontrol eder ve iç çekerek defterini açar.

Gis kayıt makinesine uzanıyor. "Sorgu 11.35'te başladı, hazır bulunanlar, DS Chris Gislingham, DC Chloe Sargent, Bay Richard Swann ve Bay Swann'ın avukatı Bay Timothy Unwin."

Swann'a döner. "Baştan başlayalım, olur mu?"

* * *

Jonathan Martin ile telefon görüşmesi 22 Ekim 2018, 11.39.
Telefonda, DS G. Quinn

Bay Martin, Dedektif Çavuş Quinn, Thames Valley'den. Sonunda ulaşabildiğime sevindim. Size ulaşmakta zorlanıyorduk.

Özür dilerim, otoyoldaydım, telefon kapalıydı. Ne oldu? GQ: Sanırım dün gece 9.52'de acil servisi aradınız, doğru mu? JM: Evet, Wytham Hill'in yakınındaydım.

Peki orada ne yapıyordunuz? Gecenin o saatinde olmak için oldukça garip bir yer.

Eğer bir fotoğrafçıysanız değil. Orionid meteor yağmurunun bazı fotoğraflarını çekmeyi umuyordum. Hava koşulları mükemmele yakındı ve fazla ışık kirliliği olmayan yüksek bir yere ihtiyacım vardı. Dolayısıyla Wytham.

GQ: Peki, tamam, bana neler olduğunu anlatabilir misiniz? 999 operatörü fazla detay vermedi.

JM: Evet, kusura bakmayın, şarjım bitti. Bir podcast dinliyordum ve fark etmedim. Lanet şey. Neden eskiden olduğu gibi yedek taşıyamıyorsun? Sürekli yeni model almanı istiyorlar-

GQ: Bay Martin?

JM: Pardon, tam da kitimi bir araya getiriyordum ki duydum. Bir patlama, silah sesi gibi. GQ: Tanıdığınıza emin misiniz?

JM: Silahım yok ama televizyonda yeterince suç olayı izledim. Ve her neyse, o evden gelmiş olmalı, kilometrelerce ötedeki tek evden.

GQ: Ve hemen 999'u mu aradınız? Sadece zamanlamayı anlamaya çalışıyorum. JM: Evet, hemen hemen.

GQ: Eve gitmedin mi? Yardıma ihtiyaçları olabileceğini düşünmedin mi?

JM: Yapamadım, önümde kocaman bir elektrikli çit vardı. Polisin gerçekten geldiğinden emin olmak için biraz oyalandım, ama sonra yaşlı çocuğun dışarı çıktığını gördüm ve iyi görünüyordu, bu yüzden iyi olmaları gerektiğini anladım-

GQ: Onu *gördün* mü?

JM: Evet. Özür dilerim, söylemeliydim.

GQ: Ve kaç yaşında olduğunu söyleyebilir miydiniz?

JM: Teleskopum ve gece görüşüm yanımdaydı, yani evet, görmek oldukça kolaydı. GQ: Ne yapıyordu?

JM: Sanırım biraz çöp çıkarıyordu- elinde plastik bir poşet vardı. GQ:

Ne tür bir poşet?

JM: Bilirsiniz, şu siyah çöplerden biri.

Dolu görünüyor muydu? Ağır mıydı?

JM: Söylemesi zor ama kesinlikle onunla mücadele etmiyordu. Bir fare ya da başka bir şey vurmuş olabileceğini ve ondan kurtulmaya çalıştığını düşündüğümü hatırlıyorum.

GQ: Peki dışarı çıktı- sonra ne oldu? JM:

Çantayla bahçeye indi.

GQ: Bundan kesinlikle emin misiniz?

Evet. Çimenlerin üzerinden geçti ve ağaçların arasında kayboldu. GQ: Peki geri döndüğünde çantası yanında mıydı?

JM: Korkarım hiçbir fikrim yok. Ondan sonra izlemeyi bıraktım. Yani, bir zarar gelmediği çok açıktı. Aslında biraz utandım -eğer telefon kapanmasaydı seni geri arar ve rahatsız etmemeni söylerdim-

GQ: Bu sabah haberleri görmediniz mi?

JM: Hayır, dediğim gibi, yoldaydım-

GQ: Duyduğunuz o silah sesi, öldürülen sadece bir fare değildi.

JM: [*duraklama*]
Biri mi *öldü*?

Korkarım öyle. Eve kimsenin geldiğini görmediniz mi? Vurulmadan önce yani. Muhtemelen o sırada o civardaydınız.

JM: Hayır, dediğim gibi, Orionidler için oradaydım- ancak çekimden sonra eve odaklandım. Kahretsin.

GQ: Gelip resmi bir açıklama yapmanızı istiyoruz.

Tabii, elbette. Ama bir dakika, bütün bu olanlar -hiç mantıklı değil- eğer biri vurulmuşsa, yaşlı çocuk bahçede ne yapıyordu?

GQ: Şu anda, Bay Martin, milyon dolarlık soru bu.

* * *

Ian Barnetson'ın daha keyifli günler geçirdiğini söyleyebiliriz. Bu tür bir palavra için en kötü hava. Ağır bir nem ve ne kadar kat kat giyinirseniz giyinin kemiklerinizi sızlatan acımasız bir soğuk. Ekibi birkaç saat içinde ikinci kez Gantry Malikânesi'nin dışındaki çakılda toplanırken, onun hissettiği kadar moralsiz görünüyor, ayaklarını yere vuruyor ve acı veren soğuk havayı soluyorlar.

"Tamam," diyor, sesine coşku olmasa da biraz otorite katmaya çalışarak. "Şu işi olabildiğince çabuk ve verimli bir şekilde halledelim, olur mu?"

PC'lerden biri nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ama yeterince sessiz değil.

"Ve evet, Grover, haklısın," diyor Barnetson, ona dik dik bakarak. "İlk seferinde de bunu nasıl gözden kaçırmış olabileceğimizi anlamıyorum. Ama şimdi bildiğimiz ve o zaman bilmediğimiz şey, 'onun' gerçekten var olduğu. Richard Swann olaydan *sonra elinde* siyah bir plastik poşetle görülmüş. Çöp kutularında bulunmayan, yakılmamış ve geri dönüşüme gönderilmemiş siyah plastik bir poşet, ki bu da eleme sürecine göre burada bir yerde olması gerektiği anlamına geliyor. Bu yüzden toprağın bozulmuş gibi göründüğü alanları arıyoruz. Bahçede bir şey bulamazsak, aramayı arkadaki ormana ve bu taraftaki otlağa doğru genişleteceğiz, herkes için uygun mu?"

"Evet, Çavuş." mırıltıları.

"Tamam. Simmons ve Anjali, siz arkadan başlayın; Grover, sen benimle gel."

* * *

Adam Fawley
22 Ekim
13.45

"Şimdi nasıl hissediyorsunuz Bayan
Swann?"

Görünen tek şey gri gökyüzü olmasına rağmen kararlı bir şekilde pencereden dışarı bakıyor. Ve geldiğimizi gördüğünü biliyorum. Yatağın yanında sadece bir sandalye var ve Baxter kısa çöpü çekiyor.

Hâlâ varlığımı kabul etmedi, ben de ceketimden arama emri kartımı çıkardım. Genelde böyle rutin görüşmeler yapmakla uğraşmam ama Ev'in toplantıda söylediklerinden sonra rütbemi kullanmanın bu kadından bir şeyler koparabileceğine karar verdim. Sonra ben yoldayken Quinn aradı ve bir tanığımız olduğunu söyledi. Richard Swann'ı vurulduktan sonra gören bir tanık. Bayan karısının beklemeyeceği bir sorgulama.

"Ben Dedektif Müfettiş Adam Fawley," diyorum. "Bu davada Kıdemli Soruşturma Görevlisiyim. Bu da meslektaşım DC Andrew Baxter."

Karşıya bakıyor, kokluyor ve tekrar dönüyor. Baxter bir bakışı bile hak etmedi.

Mümkün olduğunca çok gürültü çıkararak ve hemşirelerden birinin onaylamayan bakışlarını üzerime çekerek sandalyeyi dışarı sürüklüyorum.

"Doktorunuz benimle konuşabilecek kadar iyi olduğunuzu söyledi, bu yüzden dün gece olanlar hakkında bize biraz daha ayrıntı verebileceğinizi umuyorum."

"Kocam nerede?"

"Meslektaşım tarafından sorgulanıyor. Yanında bir avukat var."

Çenesini kaldırıyor ve başka tarafa bakıyor. "Yanlış bir şey yapmadı."

Not defterini çıkaran Baxter'a başımla selam veriyorum.

"Belki de bana neler olduğunu kendi yorumunuzla anlatabilirsiniz?"

Belki de "versiyon" kelimesine biraz fazla vurgu yaptım çünkü bana ekşi bir bakış attı.

"Üst kattaydık. Ben kitap okuyordum, Richard da televizyon izliyordu. Aşağıda bir gürültü duyduk ve Richard aşağı indi." "O

sırada silahın nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen kasadadır. Bu konuda her zaman son derece dikkatlidir."

"Anlıyorum. Peki aşağıya iniyor, sonra ne olacak?"

"Bir şeyler bağırdığını duydum, sonra da bir el ateş etti. O kadına tüm bunları zaten anlattım."

Alex'in bana yan gözle bakmasına neden olan en çekici gülümsememi deniyorum. "Yardımınız için gerçekten minnettarım."

Bir iç çekiş daha. "Evet, silah sesini duydum."

Bir sessizlik. Benim çok rahat e t t i ğ i m bir sessizlik. Onun hakkında o kadar emin değilim.

Şimdi bana bakıyor. "Eee?" "Ne

yaptın o zaman?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Aşağıya indin mi? Polisi mi aradın, ne yaptın?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Polisi aramadığımı gayet iyi biliyorsun."

"Ama aşağıya indin."

"Hayır, merdivenlerin *başına* gittim. Richard için endişelendim." "Ama

memuruma kocanızın pijamalarını

Bir ara aşağıya inmiş olmalısınız." "O daha sonraydı."

"Yani o sırada mutfağa gittiniz - adamı gördünüz?"

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde, "*yapmadım*. Bilgin olsun diye söylüyorum, çamaşır makinesi bulaşıkhanede."

Gülümsememek için elimden geleni yapıyorum. Dünyanın geri kalanının bir hizmet odası vardır; Margaret Swann'ın ise bulaşıkhanesi. *Downton Abbey'den* fırlamış gibi.

"Yani adamı hiç görmediniz - kim o l a b i l e c e ğ i hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"O kadına da söylediğim gibi, bu tür insanlarla arkadaşlık etmek gibi bir alışkanlığımız yok."

"Peki siz çamaşır yıkarken kocanız ne yapıyordu?"

Yine kaşlarını çatıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Üst kattaki oturma odasında seninle birlikte miydi?"

"Oh, anlıyorum. Üst katta üstünü değiştirdi ve aşağı indi."

"Peki sonra?"

"Sonra ne olacak?"

"Evde mi kaldı?"

Yatağının yanındaki su sürahisine uzanıyor ve kendine bir bardak dolduruyor. Eli hafifçe titriyor. Baxter'ın arkamda kıpırdadığını hissediyorum ama hiçbir şey söylemiyor.

"Bayan Swann? Polis memurları gelmeden önce kocanızın dışarı çıkıp çıkmadığını soruyorum. Bu basit bir soru."

Ama bir cevap alamıyorum. Aslında, hiçbir şey alamadım. Hemşireyi çağırıyor, kendini "iyi hissetmediğini" söylüyor ve biz de apar topar dışarı atılıyoruz.

Koridorda ilerlerken Baxter'a dönüyorum. "Tüm bunlar neyle ilgiliydi, suyla mı?"

Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Sadece sürahinin içinde gerçekten ne olduğunu merak ediyordum." Karşıya bakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani az önce Ev'den bir mesaj aldım. Görünüşe göre yaşlı akbabanın evde yatağının yanında buna benzer bir sürahisi varmış, ama bu sek cinmiş."

Yavaşça başımı sallıyorum, bunun önemli mi yoksa sadece kırmızı bir ringa balığı mı olduğunu merak ediyorum. Yine de en azından tüm o hastane başvurularını açıklayabilir. Margaret Swann'ın tıbbi kayıtlarını takip etmek için aklıma bir not alıyorum.

Somer'i ziyaret edeceğimi söyleyerek Baxter'ı lobide bırakıyorum ve benimle gelmeyi teklif etse de bunu yalnız yapmamın en iyisi olduğunu söylediğimde rahatlamış görünüyor.

Doğru koğuşu bulmam on dakikamı alıyor, gerçekten zamanım yok,

ama buraya gelip onu görmezsem kendimi kötü hissederim. Sadece bu da değil: Gis

istasyondan çıkarken beni kenara çekti.

"JR'dayken Somer'e bakabilir misin patron? Ev onun için endişeleniyor. Durumunun pek iyi olduğunu sanmıyorum."

Onun yerinde olsaydım, benim de olacağımdan şüpheliyim. Bana sorununun ne olduğunu söylemedi - resmi olarak değil - ama bir Onkoloji koğuşunda. Bu kadar yeter.

Hemşire odasında adımı söylüyorum ve bana doğru yönü gösteriyorlar ama köşeyi döndüğümde yanında biri olduğunu görüyorum. Onunla sadece bir kez karşılaştım ama onu tanıdım. Giles gibi bir şey. Hants'dan bir DI.

Adımlarımı kontrol ediyorum ve dönüyorum. Rahatsız etmek istemiyorum ve varlığımın işe yarar bir şey kattığını göremiyorum. Şimdi olmaz.

Köşeyi döndüğümde gördüğüm son şey Somer'in yüzü. Gülümsüyordu. Gerçek neşenin geniş gülümsemesi değil, ama yine de bir gülümseme.

* * *

Margaret Swann hemşireye olan kızgınlığını gizlemek için elinden geleni yapar. İş o can sıkıcı polis memurlarını püskürtmeye geldiğinde yeterince işe yarıyordu ama şimdi hepsi yaygara, yaygara, yaygara. Hayır, artık ağrısı yok; hayır, su içmeye ihtiyacı yok; hayır, hemşirenin "karşıya geçip" doktoru çağırmasını istemiyor. Burada her şey "patlatmak" ve "kaydırmak" üzerine kurulu. Sanki hastaların hepsi yarım akıllı. Bu onu deli ediyor.

Elini hemşireye doğru sallar, hemşire sonunda mesajı alır ve gider. Margaret arkasını döner ve koğuşun geri kalanına geri döner. Kibirli gülümsemeleri ve ağır imalarıyla o aptal polisler, belli ki onun gerçekten bir ahmak olduğunu düşünüyorlar. Ama bu tür saçmalıklarla başa çıkabilir. Richard-şimdi bu başka bir mesele. Hâlâ onun söyleyebilecekleri konusunda endişeli. Kasten değil, hayır, bunu yapmaz: sır saklamakta iyidir. İkisi de öyle; çok pratik yapmışlar. Ama bilmediği şeyler var, farkında bile olmadan ima edebileceği şeyler. Dudaklarını büzüyor. Haftalar önce ona söyleyip söylememek konusunda ikilemde kalmıştı ama kendi kendine bunun önemsiz olduğunu söylemişti: o kadar dikkatli davranmışlardı ki, kimsenin onları bulması mümkün değildi. Bu sadece bir hataydı, rastgele bir tesadüf. Şimdi keşke kontrol etseydim, emin olsaydım diyor ama o anda düşünmeden, içgüdüleriyle ve çok iyi öğrendiği acı derslerle hareket etmişti: Bu durumdan kurtulmanın tek yolu arkanı dönmektir. Yürümek

uzaklaştı. Ve haklı çıkmıştı -ya da o öyle sanıyordu- çünkü ondan sonra hiçbir şey olmamıştı. Takip yok. Tekrarlama yok.

Dün geceye kadar. Buna kadar.

Ve şimdi polis, altlarında ne olduğunu görmek için eski taşları kaldırmaya başlayacak ve Richard'ın onları ele verebilecek hiçbir şey söylememesi kesinlikle zorunlu. Tüm bunların şimdi ortaya çıkması için izlerini çok uzun süre ve çok fazla gizlediler.

İnce battaniyeleri omuzlarına kadar çekiyor.

Üşümüyor. Ama titriyor.

* * *

"E-postayı gördün mü?"

Nina Mukerjee Alan Challow'un kapısında duruyor. Başını kaldırıp dizüstü bilgisayarına dönüyor ve gelen kutusunu açıyor. Laboratuvardan gelen tüm raporlar gibi teknik dilden oluşan bir kar fırtınası, ama o işini biliyor.

Bir nefes alır. "Vay, vay, vay," diyor, yarı kendi kendine. "Kimin aklına gelirdi ki?"

* * *

Adam Fawley
22 Ekim
14.25

Boddie aradığında Gis ve Quinn'le birlikteydim. "Bekle

Colin, seni hoparlöre veriyorum."

Belli ki hâlâ morgda; tiz bir yankı var ve arka planda akan suyun sesini duyabiliyorum.

"Peki sende ne var?"

"Şey," diyor. "Belli bir Grand Guignol çekiciliği vardı, bunu size vereceğim."

Quinn gözlerini deviriyor ve ne demek istediğini anlıyorum; bu klasik

Boddie. "Devam et."

"Ama kötü haber şu ki, vücudunda ya da üzerinde onu tanımlamanıza yardımcı olacak hiçbir şey yok. Dövme, yara izi, doğum veya başka bir şekilde ayırt edici izler yok; yardımcı metal plakalar veya iyileşmiş kırıklar yok. Belirgin bir

Uyuşturucu kullanımına dair bir belirti de yok, ancak teyit için toksin testini beklemem gerekecek. Bunun dışında hastalık belirtisi yok, kasları mükemmel durumda ve tüm ana organları iyi çalışıyor. Eğer hâlâ bir kafası olsaydı, oldukça sağlıklı bir örnek olurdu. Ayrıca temiz ve iyi beslenmişti.
-Sokaklarda yaşamıyordu, orası kesin." "Yaşı?"

"Onlu yaşların sonu, yirmili yaşların başı. Kesinlikle daha yaşlı değil." "Yani hepsi bu mu?"

Bir duraklama oldu. "Senin bilmediğin bir şey biliyorum" gülümsemesini duyar gibiyim. Quinn telefonda "prick-tease" diyor.

"Hadi Colin," diyor Gis kibarca. "Bizi diken üstünde tutma."

"Kimliğini belirleyecek bir şey olmayabilir, ama bir şey vardı. Aynı." Gülüyor. "Şanslı gününde olmalısın, Fawley. Yukarıda biri senden hoşlanıyor."

"İyi talihimi detaylandırmak ister misin, Colin?"

"İskelet diseksiyonu yaparken oldu. Hemen fark ettim tabii ki."

Durur. Bekler.

"Devam et," diyorum ağır ağır.

"Sol kol kemiği sağ kol kemiğinden biraz daha geniş."

Bir duraklama daha. Ama bu sefer ne demek istediğini anladım. "Solaktı."

Boddie bir kahkaha daha atar. "Mucizeler asla sona ermeyecek, ne de olsa bunca yıldır beni dinliyorsun. Ama evet, haklısın. Şimdi olay yeri fotoğraflarınıza bir göz atın."

Quinn tabletine uzanıyor, kurbanın bir resmini çıkarıyor ve bize bakacak şekilde çeviriyor.

"Bıçak," diyor Gis, işaret ederek, "sağ elinde."

* * *

Gönderildi: Pzt 22/10/2018, 15.05 Önem **: Yüksek Kimden:** AlanChallowCSI@ThamesValley.police.uk
Kime: DIAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: Dava no EG2508/19J Gantry Malikanesi-acil

Tam raporu beklerken hızlı bir uyarı. Olay yerinde bulunan bıçakla ilgili laboratuvardan ilk sonuçlar geldi. Üzerindeki kan iki farklı kaynaktan geliyordu. Çoğu Swann'a ait ama sapın iç tarafında başka izler de var.

kurbanın avucundan transfer edildi. Sanırım bunu ne anlama geldiğini bilecek kadar çok yaptınız, ama tazelemeye ihtiyacınız olursa beni arayın.

AC

* * *

Barnetson ayaklarının dibindeki üzgün yığına bakıyor. Üç saatlik çalışmanın karşılığı pek bir şey değildir. Yoldan geçen bir arabadan atıldığı neredeyse kesin olan bir bira kutusu, bıçağı eğilmiş bir mala, parmaklarında delikler olan eski bir bahçe eldiveni ve muhtemelen köpek öldüğünden beri burada olan, kürklü bir tenis topu. Ama ne tornavida, ne cep telefonu, ne cüzdan, ne de siyah plastik torba var. Yakın zamanda bir şey gömüldüğüne dair bir işaret de yok.

-Aslında uzunca bir süredir bu bahçede herhangi bir şey yapıldığına dair pek bir işaret yok. Çimler ayak bileği yüksekliğinde yapraklarla kaplı ve kırık sera camından sarmaşıklar sürünüyor. Bitkiler, kulübe, çit: her şey kahverengi ve çürüyor ve nemli havada yavaş yavaş parçalanıyor.

Grover hâlâ elindeki sopayla kayıtsızca sınırları yokluyor. "O çantanın burada olduğunu sanmıyorum, Çavuş. Her yeri iki kez gözden geçirdik."

Barnetson, "Bir yerlerde olmalı," diye karşı çıkıyor. "Öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

* * *

Adam Fawley
22 Ekim
15.47

Bazen kanıtlar otobüsler gibidir: hepsi bir anda gelir.

Quinn bir yığın fotokopi alır ve bunları Chloe Sargent'a uzatarak dağıtmasını işaret eder.

"Pekâlâ millet," diyor şimdi, sesini konuşmaların üzerine yükselterek. "Hadi başlayalım."

Etrafına bakınıyor. "İşler oldukça hızlı ilerliyor, bu yüzden bu sadece nerede olduğumuza dair hızlı bir güncelleme. İlk olarak, DS Gislingham Swann'ı tekrar sorguladı, bu kez avukatının huzurunda."

Gis yüzünü odaya döner. "Pek konuşkan bir ruh hali içinde değildi diyelim - temelde 'Yorum yok' şeklindeydi. Bize bir şey verdi

ama ilk seferinde söylediği her şeyi tekrarladı. Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, -şimdi bildiğimiz üzere- vurulduktan hemen sonra bahçede yürüyüşe çıktığı gerçeğinden hiç bahsetmedi."

"Bunu ona sordun mu?" diye soruyor Somer yokken onun yerine bakan DC. Bradley bir şey. Carter. Bradley Carter. Şu önü dik saç kesimlerinden birine sahip ve tombul, okul çocuğu gibi bir görünümü var ama bana doğru attığı bakıştan anladığım kadarıyla hırslı biri.

"Hayır," diyor Gis, "yapmadık. Çok iyi bir nedenden dolayı bunu ancak daha sonra öğrendik."

Carter kaşlarını çatıyor. "Yani onunla tekrar konuşacak mıyız?"

"Henüz değil," diye yanıtlıyor Gis. "Patron -" bana başını sallayarak- "bunu bekletmek istiyor."

Yukarı bakıyorum. "Çünkü önce doldurmamız gereken bir sürü boşluk var. Richard Swann'la bir dahaki sefere masaya oturduğumuzda bu suç hakkında onun kadar çok şey bilmemizi istiyorum."

"Şu an itibariyle," diyor Gis, "Swann hücrelere geri gönderildi, biz de burada neyle uğraştığımızı anlamaya çalışıyoruz."

"Lafı açılmışken," diyor Quinn, elindeki broşürü göstererek, "herkesin en sevdiği konu: adli tıp."

İnsanlar doğru sayfaya döndükçe bir hareketlilik oluyor.

"Swann'ın Uniform oraya gelmeden önce kıyafetlerini yıkamış ve değiştirmiş olması gerektiğini biliyorduk, bu yüzden sürpriz, sürpriz, ellerinde barut izi yoktu. Çamaşır makinesinden çıkardığımız pijamalarda da bir şey çıkmadı. Kan kalıntısı bile yoktu."

Gis alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Sanırım bu leke çıkarıcı şeyler gerçekten de üzerlerinde yazanı yapıyorlar. Kim bilebilirdi ki?"

Hafif kahkahalar. Gis'in aktif olarak Quinn'i kızdırmaya çalıştığını sanmıyorum ama yine de bunu başarıyor gibi görünüyor.

"Çok daha önemlisi," diyor Quinn, sesini biraz yükselterek, "bıçak. Bıçaktaki kan Swann'a aitti ama sapında da kan vardı.

-İki, tekrar ediyorum, *iki* farklı kaynaktan gelen kan. Hem Richard Swann'*d*an hem de kurbandan. Bıçağı bulduğumuzda kurbanın elinin hala bıçağın üzerinde olduğunu düşünürsek, kanın oraya ulaşmasının tek bir yolu var-"

"Numara yaptılar," diyor Hansen, neredeyse çok hızlı bir şekilde. "Swann'ın saldırıya uğradığını düşünmemizi sağlamak için." Ve şimdi garip görünüyor, çünkü ya bir aptal gibi görünmek istemiyor ya da bir DS'yi kesmek istemiyordu. Özellikle de bu DS'yi.

"Doğru," diyor Quinn, ona bakarak.

"Peki ya daha önceki bir yaralanma?" Yine Carter. Belli ki ukala görünmekle ilgili bir sorunu yok. Sanırım bu onun etrafında çok sık oluyor olmalı çünkü birkaç kişi gülümsemelerini bastırıyor. "Silahla vurulmadan önce mi?"

Quinn kaşlarını çatıyor. "Tam olarak ne gibi?"

Gis başını sallıyor. "Başbakan'a göre cesette hiçbir şey yoktu. Hiçbir yaralanma yok, morarma bile yok. Ellerde de herhangi bir kanamaya neden olabilecek savunma ya da başka bir yaralanma yok."

Carter kaşlarını çatar. "Ama başından yaralanmış olabilir, yani vurulmadan önce. Şu anda *bunu* tam olarak kontrol edemeyiz, değil mi?"

Quinn homurdanıyor. "Ne tür bir kafa yarası? Sence Swann kulağına bir kurşun sıktı ve sonra da silahını alırken bir dakika beklemesini mi istedi? "Ben mahzene inerken biramı tutar mısın?"

Gis onun önünü keser çünkü Carter kıpkırmızı olmuştur. "Tamam, Carter, iyi bir noktaya değindin ve böyle bir durumda gözümüzü karartmamaya dikkat etmemiz gerektiği konusunda haklısın, ama ben DS Quinn'e katılıyorum: bu pek olası değil. Özellikle de Boddie'nin bulduğu diğer şeyler göz önüne alındığında." Bir sonraki kâğıdı tutan Quinn'e tekrar başını sallar.

"Başbakanlık raporu," diyor. "Burada dikkat edilmesi gereken en önemli şey kurbanın solak olması. Ve gördüğünüz gibi," diyor beyaz tahtadaki fotoğrafları göstererek, "bıçak *sağ* elinde bulundu. Hâlâ ihtiyacı olan varsa," Carter'a bir bakış atarak, "Swann'ların o sahneyi sahnelediğinin kanıtı. Swann *kendini* kesti ve öldükten sonra bıçağı kurbanın eline koydu ki üzerinde parmak izlerini bulabilelim. Ne yazık ki onun için bulduğumuz tek şey bu değildi."

"Yani," diyor Gis. "Özetlemek gerekirse, şu anda her şey kurbanın o eve hiç girmediğini gösteriyor. Her ne olduysa, bu bir hırsızlık değildi."

Chloe Sargent'ın tüm bu olanları hâlâ sindirmeye çalıştığı açık. "Yani Swann'lar da mı zorla girme numarası yaptı?"

Ev ona döner. "Clive Conway arka kapıdaki hasarın oldukça basit olduğunu söyledi. Herkes yapmış olabilir. Ve kurbanın ceplerinde tornavida ya da ona benzer bir şey yoktu. Aslında, ceplerinde hiçbir şey yoktu, nokta."

"Muhtemelen hepsi o siyah çuvalın içindedir," diyor bir başka DC, mırıltılar eşliğinde.

Gis gülümsüyor. "Evet, Barnetson bu konuyla ilgileniyor, o yüzden burayı takip edin."

Baxter şimdi. "Yani bıçak da kurbana ait değildi, öyle mi diyorsunuz?"

Ev beyaz tahtadaki resmi işaret ediyor. "Bu daha çok mutfak çekmecesindeki bir şeye benziyor."

Bunun anlamı açıktır.

Hansen yukarı bakar. "Aslında kontrol ettim. Swann'ların sadece bir takım uyumlu bıçakları var; yemek odasında eski moda ağır şeyler, belli ki 'en iyisi' için saklanmış. Mutfaktaki çatal bıçak takımı farklı şeylerin bir karışımıydı. Bu bıçak kolaylıkla onlarınkilerden biri olabilirdi.
-Sorun şu ki, bunu asla kanıtlayamayacağız."

Ama Baxter henüz ikna olmuş değil. "Kendimizi biraz aşıyoruz, değil mi? Hırsız olmasa bile, bu nefsi müdafaa olmadığı anlamına gelmez. Bir tartışma çıkabilirdi -Swann huysuz bir ihtiyardır- paçavrasını kaybeder, sonra bir bakmışsın bam-"

Hansen, "Öyleyse neden böyle olduğunu doğrudan itiraf etmedi?" diyor. "Ona inanmayacağımızı mı düşündü?"

"Sanırım hepimiz hemfikiriz," diyorum dikkatle, "şu anda elimizde çok fazla teori ve çok az gerçek var. Bu adamın orada ne aradığını bilmiyoruz, onu bekleyip beklemediklerini bilmiyoruz ve nasıl ya da neden öldüğünü bilmiyoruz. Onu öldürmek *amacıyla* oraya çekmiş bile olabilirler."

Burada genel bir kuşku mırıldanması var ve bunu anlıyorum, ben de buna inanmakta güçlük çekiyorum ama hiçbir olasılığı kapatmayı göze alamayız. Henüz değil.

Gürültünün yatışmasını bekliyorum. "Ama bu soruların cevapları ne olursa olsun, bence hepsi aynı sonuca işaret ediyor: Onu tanıyorlardı. Kesin bir dille inkâr etmiş olsalar da onun kim olduğunu biliyorlardı."

Etrafıma bakınıp konuyu derinleştiriyorum. "Bu insanlar arasında bir bağlantı var, olmak zorunda. Eğer bunun ne olduğunu bulabilirsek, neden öldüğünü de bulabiliriz. Bu da onun kim olduğunu bulmak demek."

Gis yüzünü buruşturur. "Söylemesi yapmaktan daha kolay patron. Resmini gazeteye zor koyuyoruz."

"Öyleyse başka bir yol bulalım," diye cevap veriyorum, birkaç gulyabani esprisinin üzerine. "En başta Gantry Malikânesi'ne nasıl gittiğiyle başlayalım. Her yerden kilometrelerce uzakta ve arabası da yok."

"Swann'lar taşımadıysa tabii?" diye soruyor Sargent.

Baxter başını sallıyor. "Çamaşır yıkamaktan vakit bulamazlardı."

Ona doğru başımı salladım. "Doğru. Yani araba yok ve yaya olduğundan da şüpheliyim. Gecenin o saatinde, ışıksız bir yolda. O zaman elimizde ne kalıyor? Taksi mi?"

Quinn başını sallar. "Bahse girerim öyledir."

Gis ona döner. "Sanırım *Oxford Mail'e* bunun üzerine bir haber yaptırabilirim."

On dakika sonra Gis yarının görevlerini dağıtmayı neredeyse bitirdi ve oda boşalmaya başladı ama ben hâlâ beyaz tahtanın başındayım.

"Ne oldu?" diyor Quinn, omzumda belirerek. İlk varsayımım Gis'in sahip olmadığı içeriden bir ipucu elde etmek istediği, ama kendimi kontrol ediyorum. Quinn'e bir klişe gibi davranmak çok kolay, çünkü öyle davranmak için çok fazla zaman harcıyor. Ama yine de ondan daha fazlası var.

Swann ve karısının fotoğraflarını gösteriyorum. "Birinin bu ikisi hakkında da araştırma yaptığından emin olun, olur mu?"

Başını salladı. "Tamam, bunu yapabilirim." Tereddüt ediyor. "Özel bir nedeni var mı?"

Başımı salladım. "Belirli bir şey yok. Sadece onları daha önce bir yerlerde gördüğüm hissinden kurtulamıyorum."

* * *

Oxford Mail çevrimiçi
22 Ekim 2018 Pazartesi Son Güncelleme: 16:44

Polis, Wytham'da meydana gelen ölümcül silahlı saldırıyla ilgili olarak tanık arıyor

Thames Valley Polisi, dün gece Wytham'da vurularak öldürülen bir adamın kimliğini tespit etmelerine yardımcı olabilecek herkese çağrıda bulundu. Polis memurları, köyün eteklerinde bulunan Ock Lane'deki izole bir mülke, halktan bir kişinin mülkten silah sesi geldiğini duymasının ardından çağrıldı.

Dedektif Çavuş Chris Gislingham bize şunları söyledi: "Bu adamın kim olduğunu ya da dün gece Wytham'a nasıl gittiğini bilmiyoruz. Muhtemelen yirmili yaşlarının başında genç bir adamdı ve nerede olduğu konusunda endişelenen arkadaşları ve ailesi olmalı. Bu yüzden kimliğini mümkün olan en kısa sürede tespit etmemiz çok önemli. Özellikle dün akşam Ock Lane'de bir erkek yolcuyu bırakmış olabilecek taksi ya da dolmuş şoförlerinden haber almak istiyoruz. Bize 01865 0966552 numaralı telefondan ya da TVP sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz."

DS Gislingham, kurbanın ölümüne yol açan koşullar ya da vurulma olayının yanlış giden bir hırsızlık sonucu gerçekleştiği yönündeki haberler hakkında yorum yapmaktan kaçındı. Ev sahiplerinin kimlikleri kamuoyuna açıklanmadı, ancak komşuları onların en az on yıldır bu evde yaşayan yaşlı bir çift olduğunu söyledi. Adının açıklanmasını istemeyen bir komşu, "Çok saygıdeğer insanlara benziyorlar," dedi. "Kendilerine çok dikkat ediyorlar. O yaşta, gecenin o saatinde evde davetsiz bir misafir bulmaktan korkmuş olmalılar. Bu herkesin en kötü kabusu, öyle değil mi?"

DS Gislingham, evlerinin güvenliğiyle ilgili endişeleri olan herkese https://www.thamesvalley.police.uk/police- forces/thames-valley-police/areas/advice/home-security-guide/ adresinden Thames Valley Ev Güvenlik Rehberini indirmelerini tavsiye etti.

* * *

Suresh Gupta ile telefon görüşmesi 22 Ekim 2018, 18.15.
Görüşmede, DC T. Hansen

TH: CID, DC Hansen konuşuyor.

SG: İstasyondaki adam için aramıştım, değil mi? TH: Özür dilerim-emin değilim-

SG: *Oxford Mail'* in internet sitesindeki o haber mi? Kayınbiraderim görmüş ve bana gösterdi. Onu aldıysanız aramanızı söylüyordu.

Anlıyorum, bir dakika bekleyin, bir kalem alayım. Adınız nedir, efendim? SG: Suresh Gupta-İstasyondaki taksi durağındayım.

TH: Ve aradığınız numara sizinle iletişime geçmek için en iyi numara mı?

SG: Ne? Tamam, doğru, evet, bu benim cep telefonum.

Teşekkür ederim. Şimdi, belki tam olarak ne olduğunu açıklayabilirsiniz?

SG: Doğru, tamam. Dediğim gibi onu aldım ve o yere götürdüm. Gantry Malikanesi ya da adı her neyse. Wytham'ın dışında. Yirmi sterlindi.

TH: Ve bu Pazar gecesi miydi?

SG: Evet.

Saat kaçta?

Sanırım onu 9 gibi aldım. Ama ondan biraz önce orada olmalıydı. Çok büyük bir kuyruk vardı.

TAMAM. Yani hangi trende olduğunu bilmiyordunuz? SG: Hayır. Mümkün değil.

TH: Takside bir şey söyledi mi? Nereden geldiği ve nereye gittiği hakkında?

SG: Hayır, bütün zaman boyunca neredeyse tek kelime etmedi. Sadece pencereden dışarı baktı ve telefonuyla bir şeyler yaptı. Gerçi bana adresi bir kağıt parçasına yazıp vermişti, o yüzden daha önce oraya gitmediği izlenimini edindim.

TH: Peki Gantry Malikanesi'ne gittiğinizde ne oldu? SG: Dışarı çıktı ve ödemeyi yaptı. Hiçbir şey söylemedi, sadece ödedi. TH: Cüzdanından mı? Yoksa sadece nakit mi?

Bir cüzdan.

TH: Nasıl görünüyordu?

Nasıl yani?

Endişeli görünüyor muydu? Heyecanlı mı?

SG: Belki biraz kızgın? Ama dürüst olmak gerekirse pek bakmıyordum. Sonra ne oldu? Onu eve yaklaşırken gördünüz mü?

SG: Taksiyi geri döndürmek zorunda kaldım, dediğim gibi, gerçekten bakmıyordum, ama onun arabaya doğru yürüdüğünü kesinlikle hatırlıyorum.

Ön kapıya kadar gittiğinden emin misin?

SG: Son gördüğümde -ama sırt çantasından bir şey almak için durmuştu, o yüzden emin olamıyorum- TH:Sırt *çantası* mı vardı?

SG: Evet, söylemedim mi? Pardon, dostum- TH: Tarif edebilir misin?

SG: Sadece koyu renkli bir şey. Siyah, belki. O kadar büyük değildi. TH: Logo falan görmediniz mi?

Hayır. O şeylerin hepsi aynı görünüyor. Zaten ben de pek bakmıyordum.

Teşekkür ederim, Bay Gupta. Bu inanılmaz yardımcı oldu-

SG:Şimdi gidebilir miyim, sadece vardiyam yarım saat içinde başlıyor-

Sizi daha f a z l a tutmayacağım, söz veriyorum. Sadece birkaç soru daha. Onu tanıyıp tanımadığınızı sorabilir miyim, daha önce görmüş müydünüz?

SG: [*gülüyor*]
Şaka yapıyorsun, değil mi? Ona benzeyen yüzlerce adam görüyorum.

TH: Onu nasıl tarif edersiniz?

SG: Şey, karanlıktı ve dediğim gibi, gerçekten bakmıyordum. Sadece sıradan bir adam, değil mi? Yani senden gelip bize e-fit konusunda yardım etmeni istesek-

SG: Şey, emin değilim -dediğim gibi, işim var-

TH: Size uygun bir zaman ayarlayabiliriz. Bu gerçekten çok yardımcı olur. SG: [*duraklama*]
Evet, tamam. Sanırım öyle.

TH: Mükemmel, e-fit sanatçısının ne zaman müsait olduğunu kontrol edip sizi arayacağım.

* * *

Hansen telefonu bırakır ve ofisin diğer ucuna bakar. DC Everett'in buralarda olmasını umuyordu - yararlı bir danışma kurulu olabilirdi. Çünkü hâlâ DS'yi teslim alma/kaynak sağlama işine alışmaya çalışıyor ve böyle bir şey tam ortadaki gri alana düşüyor gibi görünüyor. Muhtemelen "kaynak sağlama "dan çok "alma" ama DS Quinn burada değil. DC Baxter'ın masasında omzunun üzerinden ekrandaki bir şeye bakan DS Gislingham'ın aksine. Hansen ayağa kalkıyor ve oraya gidiyor.

"Çavuş?"

Gis yukarı bakar ve gülümser. Hansen Gis'i seviyor - çoğu insanın sevdiği izlenimini ediniyor. DS Quinn'den hoşlanmıyor değil, ama kesinlikle daha zor biri. Daha zeki ama daha hilekar.

"Az önce santralden bir çağrı aldık. İstasyon durağından bir taksi şoförü. Pazar gecesi ölen adamımızı almış."

Gis biraz kaşlarını çatıyor. "Emin mi?"

"Evet, onu Gantry Malikanesi'ne bıraktı."

Gis, Baxter'la göz göze gelir; bu umut verici görünmektedir. "Onu tarif edebilir mi?"

Hansen yüzünü buruşturur. "Pek iyi değil. Ama gelip bir e-fit operatörüyle konuşmayı kabul etti."

Baxter omuz silkiyor. "Hiç yoktan iyidir."

"Sadece bu da değil," diyor Hansen, sesinin biraz fazla hevesli bir çaylak gibi çıktığının farkında. "Kurbanı yolda yürürken görmüş. Standart ev soyma yöntemlerinden biri değil."

Gis acımasız bir gülümseme verir. "Ee, hayır-"

"-*ve* yanında bir sırt çantası vardı. Yeryüzünden kaybolmuş gibi görünen bir sırt çantası."

Baxter alaycı bir tavırla kaşını kaldırır. "Belki de ceplerinde bulamadığımız tüm o şeyler oradadır."

Gis genç DC'nin koluna hafifçe vurur. "İyi iş, Hansen. Barnetson'ı ara, olur mu? Sırt çantasını kayıplar listesine eklesin. Bu arada biz de karakolun CCTV'sini ele geçirelim."

Baxter'a döner ve en geniş gülümsemesini gösterir. "Daha doğrusu DC Baxter yapacak. Bu tür şeyleri ne kadar çok sevdiğini düşünürsek."

Baxter ona bir bakış atar ama belli ki bu eski bir şakadır. "Evet, doğru."

Hansen gitmek ister ama Gis onu durdurur. "O kadar hızlı değil, genç Hansen,
Benim de üzerinde senin adın yazan bir işim var."

* * *

Barnetson aramayı sonlandırır ve telefonunu cebine sokar. İşlerini neredeyse bitirmişlerdi ve hâlâ ellerinde gösterecek hiçbir şey yoktu. Ne bir tornavida, ne bir telefon ya da cüzdan ve kesinlikle lanet olası bir sırt çantası.

Grover'a döner. "Görünüşe göre ölü adam bir çeşit sırt çantasıyla ortaya çıkmış."

Grover kaşlarını çattı. "Plastik torbanın içinde olduğunu düşündükleri şey bu mu?"

Barnetson etrafına bakınır. "Belki," diyor dalgın dalgın. "Muhtemelen doğru boyuttadır."

Grover iç çeker. "Nereye bakacağımıza dair bir önerin var mı Çavuş, çünkü hiçbir fikrim yok."

Barnetson ona bakar, sonra gözlerini kaçırır. Onun da hiçbir fikri yok.

* * *

Ertesi sabah ilk iş, Gis ve Quinn Baxter'ın masasının yanında durmuş çıktılara bakıyorlardı. Swann'ların yılbaşından bu yana telefon kayıtları.

Gis başını sallar. "Gerçekten hepsi bu kadar mı? Dokuz aydan fazla bir sürede?"

Baxter başını sallar. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu yüzden BT'den hattın çalışıp çalışmadığını iki kez kontrol ettim. Çalışıyormuş. Gerçi listeye bakılırsa, çalışmıyor olsaydı Swann'ların fark edeceğini bile sanmıyorum."

Quinn düşünceli bir ifadeyle, "Swann'ların aile hekiminden üç telefon geldi," diyor. "Çoğu yeni. Nedenini biliyor muyuz?"

Baxter başını sallıyor. "JR'a kaç kez girdiğini düşünürsek Margaret'le ilgili olduğunu tahmin etmek zor değil ama hâlâ tıbbi kayıtları için izin bekliyoruz ve açıkçası kabul edeceğini sanmıyorum. Tabii ki davayla tamamen alakasız da olabilir."

Quinn iç geçiriyor. "Umarım iyi haberlerin vardır, Baxter, çünkü bu bana pek iyi gelmiyor."

Baxter kuru bir gülümsemeyle ekranına döner ve bir dosya açar. "Buna ne dersiniz?"

CCTV. Görünüşe göre istasyondan. Ekranın altında *21/10/2018 20:41:06 yazıyor*.

Baxter, "Taksi şoförü kurbanımızın taksi kuyruğunda yarım saat kadar kalmış olabileceğini söyledi," diyor. "Bu yüzden sekiz buçuğa geri döndüm ve oradan ileriye doğru çalıştım."

Play tuşuna basar ve iki çavuş öne doğru eğilir, her birinin omzunda birer iyi ve kötü melek vardır; bu düşünce Baxter'ın da aklına gelmiş olabilir, şu anda yüzünde beliren küçük gülümsemeye bakılırsa.

Kamera bilet bariyerlerine odaklanmıştır ve üçü de insanların peron boyunca ve kapılardan geçişini izlemektedir. Belli ki hava soğuk; herkes atkı ve eldiven takmış, kapitone ceketler ve ağır

Paltolar. Futbol atkısı takan ve belli ki birkaç tane içmiş olan gürültülü adam grupları, bir ya da iki yaşlı kadın, cüppeli birkaç rahip. Burası Oxford. Ama çoğunlukla öğrenciler. Tek başlarına, gruplar halinde, çiftler halinde.

Onu ilk fark eden Quinn.

"İşte," diyor, işaret ederek. "Bu o."

Yaklaşık doğru boyda. Uzun değil -Boddie'nin başbakanlıkta tahmin ettiği 1.80'den fazla değil. Kirli sarı saçları, koyu renk pantolonu, ceketi ve -işte- bir omzuna asılmış küçük bir sırt çantası. Biletini bariyere soktu ve diğer taraftan aldı.

"Dönüşü var," diyor Gis yumuşak bir sesle. "Geri dönmeyi planlıyordu."

Ekranda adam durur, koridora bakar ve sonra ana kapılara yönelir. Birkaç dakika sonra gözden kaybolur.

Baxter görüntüyü biraz geriye sarar ve Pause tuşuna basar, sonra arkasına yaslanır. "Peronlardaki kameraları kontrol ettim ve Marylebone'dan gelen bir Chiltern treninden inmiş, yani teorik olarak burası ile orası arasında binmiş olabileceği yarım düzine yer var-"

"Hayır," diyor Gis. "Büyük olasılıkla Londra'dan geldi. En azından önce bunu eleyelim. Tren içi görüntüler için Chiltern ile temasa geçtiniz mi?"

Baxter başını sallar. "Yola çıktı."

"Tamam," diyor Gis, "görünüşe göre gazla pişiriyoruz. Sonunda." Ekranı işaret ediyor; adam bariyerin yanında, bir kolunu uzatmış, hareketlerinin ortasında donup kalmış. "Bunun fotoğrafını hemen basın ofisine gönderir misin?"

"Bu en iyi açı değil," diyor Quinn. "Yüzünü tam olarak göremiyorsunuz - bu tür şeylerde hep aynı şey oluyor."

"Fark etmez," diye yanıtlar Gis. "Yeterli olacaktır. Eğer onu tanıyorsan, bu yeterli olacaktır."

* * *

Thames Valley Polisi @ThamesValleyPolice 9.29

🕵🕵 **APPEAL** 🕵🕵

Bu resimdeki adamı tanıyor musunuz? Pazar günü yaklaşık 8.45'te Oxford istasyonuna geldi, muhtemelen Londra'dan geliyordu. O akşam Wytham'da meydana gelen ciddi bir olayla ilgili olarak kimliğini tespit etmemiz gerekiyor.

Bilgi/görüntü-referans için kuvvetle iletişime geçin 7713954632

* * *

Kuşluk vakti Thomas Hansen, Gislingham'ın kendisine verdiği görevi yaklaşık üç saattir sürdürüyordu ve aslında oldukça keyif alıyordu. *I'll Be Gone in the Dark'ı* ilk çıktığında okumuş ve kendini tamamen kaptırmıştı - aile DNA'sının neredeyse elli yıldır yakalanmaktan kaçan bir katili yakalayabileceği fikri onu adli tıp uzmanı olarak yeniden eğitim almaya karar vermesine neden olmuştu. Yine de bu fikrin tamamen pratik açıdan tamamen hayır-hayır olduğunu anlamak için sadece birkaç gün daha soğukkanlı düşünmesi gerekti. Öncelikle, böyle bir kurs için kendisine asla kaynak s a ğ l a y a m a z d ı . Ancak yine de ilgisi azalmadı ve son altı ay içinde çok fazla okuma yaptı, birkaç podcast dinledi ve bu konuda biraz kendini itiraf eden bir uzman haline geldi. Ve şu anda yaptığı şey, tam anlamıyla aynı şey olmasa da, sunduğu zevk buna çok yakın olmalı. Avlanma, iz sürme, yanlış pozitifleri eleme, nihai, kesin tanımlama. Çünkü o bunu çözdü. O biliyor. Daha da ötesi, haklı olduğunu biliyor.

Ayağa kalkar ve Gislingham'ın masasına gider. Ama orada değildir.

Kahve makinesinden dönerken Ev onun yanından geçerken "Patronla birlikte," diyor. "Az önce içeri girdiğini gördüm."

"Ah, doğru," diyor Hansen, çoktan geri çekilmiş. "Bakalım DS Quinn'i bulabilecek miyim?"

Everett ona bakıyor. "Önemli mi?"

Hansen başını sallar. "Evet, sanırım

öyle."

"O zaman DS Gislingham bilmek isteyecektir. Ve Fawley de bilmek isteyecektir." Gülümsüyor. "Ve her durumda, neden övgüyü sen almayasın ki? Kendi borunu biraz daha öttürmeyi öğrenmelisin, genç Hansen."

Tekrar gülümser ve yoluna devam eder. Kendi başına kalan Hansen nefes alır, omuzlarını biraz dikleştirir ve Fawley'in kapısına doğru son birkaç metreyi zorlar.

* * *

Adam Fawley
23 Ekim
10.20

Thomas Hansen sınıfta konuştuğu için müdürün yanına gönderilmiş gibi görünüyor. Otoriter bir havam olsun isterim ama bundan biraz daha cana yakın olduğumu düşünmek isterim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim." "Sorun değil, Hansen. Ne oldu?"

"DS Gislingham Swann'lar hakkında daha fazla bilgi istediğinizi söyledi. Biraz araştırma yaptım."

Gis ve ben bakıştık. Söz mü? Yoksa burada olmazdı.

"Elinde ne var?" diyor Gis.

Hansen not defterine bakıyor. "Gantry Malikanesi aslında Swann'lara ait değil, doğrudan değil. Alder Properties Ltd. adlı bir şirkete ait. Richard Swann da ana hissedarı."

"Tamam. Peki Swann'lar daha önce neredeydi?"

"Ah, işte burada işler ilginçleşti. Onları bulamadım." Gis kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Başka bir yerde yaşadıklarına dair hiçbir kayıt bulamadım. Aslında, onlara dair hiçbir kayıt bulamadım."

Swann'ları gördüğümden beri çalan o çan var ya? Şimdi daha da yüksek sesle çalıyor.

Thomas önce Gis'e sonra bana baktı. "Ben de DVLA'dan kontrol ettim. Yani, önündeki ciple ehliyeti olması gerektiğini biliyordum. İşte o zaman ne olması gerektiğini anladım -bu tür şeylerin merkezi bir kaydı olmaması beni şaşırttı ama kontrol ettim ve kesinlikle haklıyım-"

"Çıkar ağzındaki baklayı Hansen," diyor Gis. "Bütün gün bekleyemeyiz."

Hansen yutkunuyor. "İsimlerini değiştirdiler. Swann'lar. Senetle. Mafya dışında bunu kim yapar ki?"

Gis ona bakakalır. "*İsimlerini mi değiştirmişler*? Ne zaman?" "Buraya taşınmadan hemen önce, 2004. Gerçek adları-"

"Rowan," diyorum, sonunda her şey yerli yerine otururken. "Onların adı Rowan. Dick ve Peggy Rowan. En azından eskiden öyleydiler." Gis bana bakıyor. "Vay anasını," diyor.

Hansen'ın neden bahsettiğimiz hakkında hiçbir fikri olmadığı açık. Yine de, duruşma on beş yıl önceydi. Muhtemelen hala kısa pantolon giyiyordu.

Gis ona kötü kötü bakar. "Google'a 'Camilla Rowan' yaz," diyor.

Hansen cep telefonunu arıyor. Bir an sonra gözlerini kaldırıp bana baktı. Oldukça solgunlaştı.

"Ailesi onlar mı?"

Başımı salladım. "İsimlerini neden değiştirdiklerini mi merak ediyordun? İşte cevabınız. Açıkçası onları kim suçlayabilir ki?"

* * *

Camilla Rowan

Wikipedia, özgür ansiklopediden

Gloucestershire, İngiltere'den eski bir fizyoterapist olan **Camilla Rowan** (30 Eylül 1980 doğumlu), 1997 yılında yeni doğan bebeğini öldürmek suçundan ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştır. Cezasının ilk yıllarını Londra'daki HMP Holloway'de çekmiş, ancak bu cezaevi 2016 yılında kapanınca Surrey, Esher'deki yetişkin kadın/kapalı kategorideki bir cezaevi olan HMP Heathside'a nakledilmiştir. Gloucester, İngiltere'de emlak müteahhidi Richard ("Dick") Rowan (1944 doğumlu) ve eşi Margaret (Peggy olarak bilinir), *kızlık soyadı* Cummings'in (1950 doğumlu) çocuğu olarak dünyaya geldi. Aile Shiphampton'da yaşıyordu ve Rowan prestijli bir özel kız okulu olan Burghley Abbey'e devam ediyordu. Rowan 2003 yılında Old Bailey'de görülen cinayet davasında çocuğunu öldürdüğünü şiddetle reddetmiş, ancak jüri oybirliğiyle suçlu olduğuna karar vermiş ve Yargıç Sir Jacob Gordon Rowan'ı önerilen asgari süre on yedi yıl olmak üzere ömür boyu hapis cezasına çarptırmıştır.[Rowan'ın hukuk ekibi mahkumiyet kararına karşı çeşitli temyiz başvurularında bulunmuş ve gazeteci John Penrose'un Mart 2016'da Netflix'te yayınlanan Infamous adlı belgesel dizisinin bir parçası olarak kanıtları yeniden incelemesinin ardından[2] Ceza Davaları İnceleme Komisyonu 2016 yılında davayı yeniden değerlendirmiştir.

İçindekiler [gizle]

1. Erken yaşam ve eğitim
2. Bebeğin kaybolması
3. Soruşturma
   3.1 Sosyal Hizmetler
   3.2 Güney Mercia Polisi
4. Yargılama ve Mahkumiyet
5. Yasal itirazlar
   5.1 Ceza Davaları İnceleme Komisyonu
6. *Infamous: Bukalemun Kız*
7. Referanslar
8. Daha Fazla Okuma

Adam Fawley
23 Ekim
10.29

"Davayla ilgili bir Netflix dizisi vardı, değil mi?" diyor Gis. "Birkaç yıl önce mi?"

Başımı sallıyorum. Alex izledi ama ben çoğu zaman duymazdan geldim. Çok fazla sıkı çalışma gibiydi. Ya da gerçek bir iş. Ama hatırladığım bazı şeyler var, o zamanlar pek dikkat etmediğim şeyler. Rowan'ların karardan sonra nasıl acımasızca takip edildikleri gibi, sadece basın tarafından değil. Uğradıkları taciz, vandalizm ve daha da önemlisi, şu anda bulunduğumuz yer göz önüne alındığında

-Sonunda onları bu kadar zorladı.

Gis'e bakıyorum ve onun da aynı şeyi hatırladığı yüzünden belli oluyor.

"Ne düşünüyorsunuz, kurban başka bir gazeteci olabilir mi?"

Ve sormakta da haklı: en basit açıklama bu. Rowan'lar radara yakalanmamak için dağları deldiler: evlerini taşıdılar, isimlerini değiştirdiler, eski hayatlarını yok ettiler. Ve şimdi aniden, bunca yıl sonra, hiçbir uyarı olmadan, karanlık bir gecede zil çalıyor ve tüm çile yeniden başlıyor. Rastgele bir ev hırsızına silah çekecekleri fikri, benimki de dahil olmak üzere herkesin inandırıcılığını zorladı; o kabusu kapılarına geri getiren birine silah çekmek mi? Bu mantıklı bir teori.

Ama yine de stres testine ihtiyacı var.

Derin bir nefes alıyorum. "Bir gazete şimdiye kadar muhabirlerinden birinin kayıp olduğunu bildirmez miydi?"

Hansen önce Gis'e, sonra da bana baktı. "Serbest çalışan, kendine bir isim yapmak isteyen biri olabilir mi?"

"Umalım da bunu başarmak üzere olmasın. Tüm yanlış nedenlerden dolayı."

Gis acımasızca başını sallar. "Ne dilediğine dikkat et, ha?"

* * *

Kanal: *Netflix*
Program: *Infamous, 4*
. sezon Bölüm
sayısı: *4*
İlk kez gösterildi: *09/03/2016*

[TEMA ŞARKISI-"KARMA CHAMELEON" [KÜLTÜR KULÜBÜ]]
BAŞLIK BİTTİ:

INFAMOUS

FADE IN

BUKALEMUN KIZ

MONTAJ: Camilla Rowan'ın bebekken, yeni yürümeye başlarken, salıncakta, ailesiyle bahçede, kumdan kale yaparken, köpeğiyle, midillisiyle vs. çekimleri.

VOICEOVER

O küçük bir prensesti. Varlıklı ve yüksek profilli bir ailenin tek çocuğuydu ve babasının gözbebeğiydi. Zeki, güzel, popüler ve sporda o kadar iyiydi ki eyalet düzeyinde oynuyordu. Sorumluluk sahibi, iyi kalpli, hayır işleri için para toplayan ve komşularının çocuklarına bakması için güvenilen bir kız. Herkes hemfikirdi: Camilla Rowan'ın önünde parlak bir gelecek vardı.

Peki ne yanlış gitti?

Sevilen kız, mutlu öğrenci ve okul kaptanı Camilla -her şeye rağmen bir adım bile yanlış atmamış bir kız- nasıl oldu da bir gecede katil Milly Liar'a dönüştü? Basında hakarete uğradı, sokakta bağırıldı ve kendi çocuğunu öldürmekle suçlandı.

MONTAGE: Duruşmayla ilgili klipler-gazete manşetleri, ellerinde pankartlar ve mahkeme dışında bağıran insanlar, Camilla kameralardan kaçmaya çalışıyor, eli yüzünün önünde, ailesi evlerinin önünde gazetecilerle mücadele etmeye çalışıyor, bir garaj kapısının üzerine kırmızı boyayla "bebek katili" kelimeleri kazınmış, vox poplar/haber yayınları/daha sonraki röportajlardan kliplerle serpiştirilmiş:

SES 1

Masum bir çocuğa bunu yapabilecek herhangi biri başına gelebilecek her şeyi hak etmiştir. Bana sorarsanız, böyle durumlarda hayat, hayat anlamına gelmeli.

HABER ÖĞESİ 1

Camilla Rowan bugün ilk kez sanık sandalyesine otururken Old Bailey'nin dışında dramatik sahneler yaşandı. Protestocular, mahkemeye ailesi ve savunma avukatıyla birlikte gelen 23 yaşındaki genç kıza küfürler yağdırdı.

SES 2

Rowan, duruşmasından önce tam bir psikiyatrik değerlendirmeye tabi tutuldu ve savunmasını yapabilecek durumda olduğuna karar verildi. Ancak bu değerlendirmenin tam sonuçları hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmadı. Sosyopat mı? Narsist mi? Yoksa sadece patolojik bir yalancı mı?

SES 3

Benim tanıdığım Camilla böyle bir şey yapamazdı. Kendi bebeği için değil. *Herhangi bir* bebek değil. O zaman da inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum.

HABER ÖĞESİ 2

Altı sansasyonel haftanın ardından Camilla Rowan'ın davası bugün şok edici bir şekilde sonuçlandı ve eski baş kız yeni doğan çocuğunu öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı.

SES 4

Bunca yıl sonra bile bu davaya hala bu kadar takıntılı olmamızın nedeni, güven ve hakikat, zalimlik kapasitemiz ve anne sevgisinin kutsallığı gibi temel insani inançlarımızın çoğuna meydan okumasıdır. Sanırım hepimiz kendi kalplerimizin en karanlık köşelerine bakmaya cesaret edersek, Camilla Rowan'ı bize bakarken bulacağımızdan korkuyoruz.

Kes: John'un ofisi. Dosyalar, masa, fotoğraflar ve davayla ilgili belgeler arkada bir panoya asılmıştır.

JOHN PENROSE

Camilla Rowan davasını 2003 yılında *Guardian* için haber yapmıştım. Duruşmanın her gününe katıldım ve tüm bu süre boyunca onu izledim. Ve sonunda onun kim olduğu hakkında başlangıçta sahip olduğumdan daha fazla fikre sahip değildim. Karar sürpriz olmadı ve o zaman kesinlikle büyük bir adalet hatası olduğunu düşünmemiştim. Ama yine de beni rahatsız eden şeyler vardı. Ne savcılığın ne de savunmanın cevaplamayı başaramadığı sorular. Bu yüzden son raporumu yazdıktan sonra birkaç günümü ne bulabileceğime bakarak geçirmeyi düşündüm. On üç yıl sonra, hala bunu yapıyorum.

Çünkü bu, bir gazeteci olarak hayatınızda sadece bir kez karşılaşabileceğiniz türden bir vaka. Soru üstüne soru soruluyor ve yine de bize bazı cevaplar verebilecek tek kişi bunu yapmayı kararlılıkla reddediyor. Hepimiz onun yalan söylediğini biliyoruz ama bu her konuda yalan söylediği anlamına gelmiyor. Polise anlattığı ve o zamandan beri hiç sapmadığı tuhaf ve son derece rahatsız edici hikayede saklı gerçek kırıntıları var mı? Varsa bile söylemiyor. Ama gerçek, dedikleri gibi, dışarıda bir yerde. Ve onu bulmak için sadece dönüştüğü kadını değil, daha önce olduğu kızı da anlamam gerekiyordu.

BAŞLIK ÜZERINDE DAKTILO STILI GÖRÜNÜYOR:

Birinci Bölüm

"Ve sen eskiden çok tatlıydın"

Gloucestershire kırsalı üzerinde panoramik drone çekimi. Yaz güneşi. Kiliseli, taş evli, içinden nehir geçen bir köy.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Her şey burada, Birleşik Krallık'ın en güzel ve müreffeh bölgelerinden biri olan Cotswolds'un kalbinde yer alan küçük bir taşra kasabası olan Shiphampton'da başladı. Camilla 1980 yılında Gloucester'daki Princess Alice Hastanesi'nde doğduğunda, anne ve babası Dick ve Peggy yedi yıldır evliydiler ve çocuk sahibi olmaktan neredeyse vazgeçmişlerdi. En başından beri Camilla onların mucize bebeğiydi, şımartıldı, üzerine titrenildi ve bir midilli, müzik dersleri ve özel bir bale öğretmeni de dahil olmak üzere paranın satın alabileceği her türlü avantaj sağlandı.

Bale hareketleri yapan küçük kızın yeniden yapılandırılması.

Altı yaşındayken Rowan ailesi, My Little Pony'nin yeni TV reklam kampanyasında oynayacak küçük bir kız bulmak için ülke çapında bir yarışmaya katıldı. Yarışmaya 5,000'in üzerinde katılım oldu ve Camilla altı kişilik kısa listeye kalmayı başardı. Bu onun senaryo testi.

Camilla Rowan yakın planda, bir masada oturmuş My Little Pony oyuncağını okşarken ve gülümserken. Saçları demet halindedir ve dantel korsajlı ve puf kollu pembe bir elbise giymektedir. Ön dişlerinde bir boşluk var.

CAMILLA

Ben My Little Pony'i çok *seviyorum* ve küçük kızınız da sevecek.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

İşi alamadı.

John'un telefonla konuşurken, telefonu bırakırken ve geri aramak için mesaj bırakırken çekilmiş çeşitli görüntüleri.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Bu belgeseli hazırlarken Rowan'larla avukatları aracılığıyla birkaç kez temasa geçtim ve katılmayı kabul etmelerini umdum, ancak duruşmadan birkaç hafta sonra bir gazetecinin Dick Rowan'ın kendisini silahla tehdit ettiğini iddia ettiği olaydan bu yana basından herhangi biriyle konuşmayı reddettiler. İddia hiçbir zaman doğrulanmadı ve herhangi bir suçlamada bulunulmadı, ancak olayın geniş bir şekilde yer alması aileye karşı yeni bir tepkiye ve bazı çevrelerden gelen şiddet tehditlerine neden oldu. Bu nedenle Rowan'ların o zamandan beri dikkat çekmemeye çalışmaları belki de anlaşılabilir bir durum. Muhtemelen aynı nedenden ötürü diğer aile üyelerinden hiçbiri de kamera karşısında konuşmak istemedi, ancak konuşabildiğimiz bir kişi vardı: Dick Rowan için 20 yıldan fazla bir süre çalışmış olan Sheila Ward, Camilla büyürken aileyle pek çok temasta bulunmuş.

Kesim: oturma odası, gazlı şömine, koltukta Border terrier, saksı

bitkileri, vs. BAŞLIK: Sheila Ward, Dick Rowan'ın sekreteri, 1971-1996

SHEILA WARD

Dick'i henüz bir inşaatçı olduğu zamanlardan tanırdım. Kendi işine yeni başladığı ve Gloucester'da bir apartman dairesinde yaşadıkları ilk günlerde. O zamanlar kollarını sıvar, gerekirse banyo tesisatını kendisi yapardı. Ama sonra para kazanmaya başladı ve "emlak" işine girdi ve Shiphampton'daki evi satın aldılar. Camilla doğduğunda çok farklı çevrelerde hareket ediyorlardı. Ondan sonra onları sosyal olarak pek görmedim. Bebek bakıcılığı yapardım ama partilerine pek davet edilmezdim. Dick o sıralarda yerel meclis üyesi ve Shiphampton Rotary Kulübü'nün saymanıydı, Peggy ise okul için pek çok hayır işi yapıyordu. O her zaman tahtın arkasındaki güçtü.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

İyi ebeveynler miydiler?

SHEILA WARD

İyi derken neyi kastettiğinize bağlı. Oldukça katıydılar. Peggy mutfakta Camilla'nın hangi ev işlerini yaptığını, okulda iyi not alıp almadığını ya da odasını düzenli tutup tutmadığını gösteren büyük bir çizelge tutuyordu. Üzerinde altın yıldızlar vardı ve Cuma gününe kadar yeterince yıldız alamazsa harçlığı kesilir ya da dondurma yiyemezdi. Programının yazılı olduğu büyük bir çizelge daha vardı. Brownie, bale, yüzme, piyano. Her şey için belirlenmiş saatler vardı. Elbette küçükken Camilla'nın umurunda değildi, sadece onları memnun etmek istiyordu. Onları her zaman memnun etmek isterdi. Özellikle de annesini.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki ya yaşlandıkça?

SHEILA WARD

Hala onları memnun etmek istiyordu, bu yüzden kurallara uymaya devam etti. Sadece bunu nasıl yaptığı konusunda daha zeki oldu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki ya erkek arkadaşlar? Rowan'ların bu konuda kuralları var mıydı?

SHEILA WARD

(*gülüyor*)

Evet, bu konuda bir *sürü* kural vardı. Kiminle görüştüğü, nereye gittikleri, ne zaman döndükleri. Ama dediğim gibi, o zamana kadar Camilla kuralları esnetmekte çok daha ustalaşmıştı. Ve tabii ki o okulda neler yaptığından haberleri yoktu.

YENİDEN YAPIM, yumuşak odak: arkasında Viktorya dönemi binaları olan güneşli bir oyun alanında hokey oynayan kızlar, üniformaları ve hasır şapkalarıyla bir timsahın içinde yürüyen kızlar, bir şapel korosunda şarkı söyleyen kızlar, vb.

VOICEOVER

Warwickshire'daki Burghley Abbey, İngiltere'nin en prestijli kız okullarından biridir. 19. yüzyılda kurulan okulun eski kızları arasında ünlüler ve küçük kraliyet mensupları bulunmaktadır. Çok sportif, çok müzikal ve *çok* ama çok pahalı.

Kesim: oturma odası, akşam. Lambalar yanıyor, arka planda ateş, kitaplıklar, duvarda yağlı

boya tablo. BAŞLIK: Marion Teesdale, Ev Müdiresi, Burghley Abbey Okulu, 1986-2014

MARION TEESDALE

Burghley'e gelmeden önce Camilla'nın kabul mülakatına katılmıştım ve o yaşta bile kendinden ne kadar emin olduğunu hatırlıyorum. O z a m a n l a r sadece yedi yaşlarındaydı ama çok konuşkandı ve yetişkinlerle konuşurken çok rahattı. Ailesinin onu eğittiği çok açıktı; ne zaman bir soruya cevap verse onay için annesine bakardı. Babası pek bir şey söylemedi - oldukça çekingen biri olduğu izlenimini edindim. Camilla ertesi Eylül ayında gündüzlü olarak

bir kızdı. Onu her gün bırakıp almak için gidiş-dönüş otuz mil yol gitmek gerekiyordu ve cumartesi sabahları da okul vardı, ama annesi onun evden uzakta yaşamak için çok küçük olduğu konusunda ısrar ediyordu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Gündüz öğrencileri için de ücretler daha ucuz değil mi?

MARION TEESDALE

Evet, elbette, ama Bayan Rowan sebebin bu olmadığını söylemeye özen gösterdi.

MONTAJ: Camilla'yı ortaokuldan liseye götüren, yüzü her seferinde kırmızı kalemle daire içine alınmış görüntüler dizisi. Okul fotoğrafları, spor takımı fotoğrafları, saha gezileri, Fransız değişim programı, vs. Hokey takımının son fotoğrafı Camilla'yı arkadaşları Melissa Rutherford ve Leonora Staniforth ile birlikte gösteriyor.

Kesim: mutfak. Ağa, asılı bakır tava rafı, buzdolabının üzerine yapıştırılmış çocuk resimleri, pencereden kır manzarası.

BAŞLIK BİTTİ: Leonora Neville, kızlık soyadı Staniforth, Camilla'nın okul arkadaşı

LEONORA STANIFORTH

Cam, Melissa ve ben okuldaki ilk ya da ikinci haftamızdan itibaren çok iyi arkadaştık. İlk yıl bizi alfabetik sıraya göre oturttular, böylece hepimiz aynı sıradaydık ve bu böyle devam etti. Sonra Cam kendimize bukalemun kızlar dememizi söyledi, bilirsiniz, Cam-Mel-Leon'dan - o her zaman bu tür konularda çok zekiydi - ve isim öylece kaldı, özellikle de Culture Club şarkısıyla.

Ara kesit: Üç kızın üzerinde bukalemun olan ve altlarında isimleri yazılı tişörtler giydikleri görüntüler. "Karma Chameleon "dan dizeleri oldukça gürültülü bir şekilde söylüyorlar: "Her gün kötü sözlerini duymadım / Ve eskiden çok tatlıydın dediğini duydum."

Ve Cam'in adının ilk sırada yer alması bir bakıma uygundu - o her zaman liderdi, her zaman öndeydi. Böyle bir kişiliği vardı. Herkes onun çetesinde olmak isterdi. Burghley Abbey'de çetelerimiz olduğundan değil -çok yaygındı- ama ne demek istediğimi anladınız. Ve Cam bizim sınıfta yüzme havuzu olan tek kişiydi. Mel de Shiphampton'da yaşıyordu ve ben sadece üç ya da dört mil uzaktaydım, bu yüzden bisikletle oraya giderdim ve yazın havuzun etrafında saatlerce takılırdık. Ailesi de her zaman çok misafirperverdi. Sanırım tek çocuk olduğu için çok arkadaşı olması konusunda endişeliydiler.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Az önce ona Cam dedin. Ona hep böyle mi seslenirdin?

LEONORA STANIFORTH

Evet, annesi hariç herkes ona böyle sesleniyordu. Şu "Milly" olayı. Gazeteler tamamen uydurdu. Onlara kimsenin o ismi kullanmadığını söyleyip durduk,

ama hiç dikkate almadılar. Sadece "Milly Yalancı" diye bir başlık atmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Kesim: ofis. Büyük ve şık bir masa, raflarda yasal kitaplar ve duvarlarda çerçeveli sertifikalar, dışarıda şehrin siluetini gören bir manzara.

BAŞLIK: Melissa Rutherford, Camilla'nın okul arkadaşı

MELISSA RUTHERFORD

Shiphampton'ın ne kadar içe dönük bir yer olduğunu ancak oradan ayrıldıktan sonra fark ettim. Tam bir akvaryum balığı çanağıydı; herkes birbirinin işini bilirdi. Sanırım Cam olayının bomba gibi patlamasının bir nedeni de buydu. Kimse bunun olacağını tahmin edememişti ve burunlarının dibinde böyle bir şeyin olup bittiğine ve kimsenin bilmediğine inanamıyorlardı. Sonra duruşma oldu, gazeteciler her yere üşüştü ve insanlar safları sıklaştırdı. Korkunç bir şey olduktan sonra buralara hep "kenetlenmiş" derler, değil mi? Sanırım bu yüzden. Bunu daha önce hiç düşünmemiştim.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Yani görünüşün önemli olduğu bir yer miydi?

MELISSA RUTHERFORD

Tanrım, evet. Tüm o seğiren perdeler ve endişe kılığına bürünmüş şirret dedikodular. Jones'lara ayak uydurmak için çok fazla şey vardı. Rowan'lar bunu gerçekten hissediyordu, bunu söyleyebilirdiniz. Yani, varlıklı olduklarına şüphe yoktu ama Dick Rowan kendi kendini yetiştirmiş bir adamdı ve bazı insanlar 1990'larda bile buna biraz burun kıvırıyordu. Bu yüzden Cam'den beklentileri çok yüksekti - akademik olarak değil ama sosyal olarak. Kulağa Jane Austen'dan fırlamış gibi geliyor, biliyorum ama "iyi bir evlilik yapması" için kesinlikle baskı yapıldığı izlenimine kapıldım.

(*duraklama*)

Yaşaması gereken çok şey vardı. Cidden. Onu kıskanmadım.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Biliyor muydunuz? Hamilelikler hakkında mı?

MELISSA RUTHERFORD

Bana hiç anlatmadı. Hiçbiri hakkında tek kelime etmedi.

Kestik: Leonora

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Biliyor muydunuz?

LEONORA STANIFORTH

Hayır, bilmiyordum.

Kestik: Marion Teesdale

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Biliyor muydunuz?

MARION TEESDALE

Hayır. Okuldaki kimse bilmiyordu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

İnsanların buna inanmakta neden zorlandığını anlıyor musunuz?

MARION TEESDALE

Elbette anlıyorum. Ama bu gerçekleri değiştirmez. Ve onun gündüzlü bir kız olduğunu unutmamalısınız. Yatılılarla aynı derecede yakınlık yoktu.

Hokey maçı klibi (gerçek görüntüler).

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Ama yine de anlaşılması zor. Nedenini görmek için bu klibe bakmanız yeterli. Bu görüntüler 1997 İngiltere 18 yaş altı ulusal hokey şampiyonasını gösteriyor. Takımların soyunma tesislerini ve yatakhanelerini paylaştığı üç günlük play-off maçlarının ardından Burghley Abbey, Cheltenham Ladies College'a karşı zorlu bir yarı finalin son anlarını yaşıyor. Camilla şimdiden bir golün yaratılmasında önemli rol oynadı ve maçın sonucunu belirleyecek golü atmak üzere. İzleyin.

Camilla gol atar, takımı ve koçları etrafında toplanır, ona sarılır ve kutlama yaparlar. Dondurulmuş çerçeve ve kademeli yakın çekim.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Ona bukalemun kız diyorlardı, bu lakabın ne kadar korkunç bir şekilde uygun olduğunu bilmiyorlardı. Camilla Rowan, etrafındaki herkesin tahmin edebileceğinden çok daha fazla bukalemun çıktı. Çünkü bu resmin merkezindeki kız dokuz aylık hamile. Hiçbir tarama yaptırmamış, hiçbir ebeye görünmemiş, kendi aile hekimini bile ziyaret etmemiş. Ancak 48 saatten kısa bir süre içinde doğum sancısı çekecek ve Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nin doğumhanesine giderek ertesi sabah erken saatlerde sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirecek.

Aynı günün ilerleyen saatlerinde, öğleden sonra saat üç sularında ve sağlık personelinin bilgisi dışında, ailesinin 17. yaş günü için aldığı arabayı kullanarak hastaneden ayrılacak ve Shiphampton'daki evine dönecek, o akşam yerel Rotary Kulübü'ndeki Noel partisine katılmak için bolca vakti olacak şekilde, saat altıda tek başına varacaktır. Gerçekten de Shiphampton'dan erken ayrılması

Hastane, ailesinin şüphelenmesini önlemek için o partide olduğundan emin olma ihtiyacı tarafından dikte edildi.

MONTAJ: Camilla'nın partide arkadaşlarıyla dans ederken, gülümserken, şampanya içerken, babasının ve arkadaşlarının yanında dururken çekilmiş görüntüleri. Cicili bicili, kolsuz, soluk mavi bir elbise ve krakerden yapılmış kağıttan bir şapka giymektedir. Görünüşünde yeni doğum yaptığını düşündürecek hiçbir şey yok.

Tamamen kaygısız görünüyor, değil mi? Yine de o öğleden sonra bir noktada Camilla Rowan yeni doğan bebeğine bir şey yaptı. Polise inanırsanız, o çocuğu öldürdü ve cesedinden kurtuldu; Camilla'ya inanırsanız, onu biyolojik babasına teslim etti, hiç kimsenin kesin olarak tanımlayamadığı bir adama.

Bildiğimiz bir şey varsa o da bebeğe her ne olduysa çok hızlı gerçekleştiğidir. Birmingham'dan Shiphampton'a gitmek en az bir buçuk saat sürmüş olmalı ki, bebeğin teslim edilmesi -ya da öldürülmesi- için ancak yarım saat kalmış.

Peki Camilla Rowan bebeği gerçekten babasına verdi mi? Çoğu genç erkek bir bebeği tek başına büyütme ihtimaline karşı bir mil koşardı. Bu yüzden inanması zor ama elbette imkansız değil. Ama gerçekten böyle olduysa, neden ortaya çıkmadı? Neden çocuğu doğurup Camilla'yı ömür boyu hapis cezasından kurtarmadı?

Yoksa polis ve Kraliyet Savcılığının hala iddia ettiği gibi Camilla o gün bebeğini öldürdü mü? Bu bağlamda, bu fotoğrafların çekilmesinden bir hafta sonra Camilla Rowan'ın sol omzuna bir dövme yaptırdığını belirtmekte fayda var. "Dolce liberta" yani İtalyanca "Tatlı özgürlük" yazıyordu. Bu bir ipucu mu? Acaba 17 yaşında anne olmaya hazır olmadığına mı karar verdi? Bunu herkes anlayabilir ve çoğu insan sempati duyabilir. Yoksa ailesine söylemek zorunda kalmaktan mı korkuyordu? Yine kimse onu bunun için suçlayamaz, özellikle de aile dinamikleri hakkında bildiklerimiz göz önüne alındığında. Ama eğer b ö y l e olduysa, neden çocuğu evlatlık vermedi? Sonuçta, bunun bir seçenek olduğunu fark etmiş olmalı. Gerçekten de, her şeyi bildiğini biliyoruz.

Çünkü bunu daha önce bir kez yapmıştı.

- dondurulmuş kare -

---

* * *

Az önce Infamous'u izliyordum - ilk ç ı k t ı ğ ı n d a izlemediğime inanamıyorum. Cesedi hala bulamadıkları doğru mu?
HickoryDickory77 tarafından 8 gün önce gönderildi
9 yorum paylaş raporu gizle

Evet, harika bir dizi, değil mi? Ve hayır, bebek hiç bulunamadı. En azından son baktığımda bulunmamıştı ve zaten böyle bir şey kesinlikle

gazetelere çıktı
6 gün önce Danny929292 tarafından
gönderildi paylaş raporu gizle

Rowan'lar o zamanlar Twitter olmadığı için şanslıydı. Yani, ne boklar yiyeceklerdi
santaclaws77 tarafından 5 gün önce
gönderildi paylaş raporu gizle

Artık yeterince alıyorlar - #MillyLiar'ı aramayı deneyin ve neler çıktığını görün. Sadece iğrenç. Ailenin bu çöplere baktığını hayal ettiğimden değil. Ben kesinlikle bakmazdım. Bunların hepsi, hiçbir şey bilmedikleri halde hakaret yağdıran trollerden ibaret. Kabul edelim,
*Bütün ailelerin sırları vardır ve herkes yalan söyler.
tarafından 4 gün önce gönderildi
Ifyouvenothingnicetosayzipit paylaş raporu gizle

Sence ailesi de işin içinde miydi? Örtbas etmesine yardım mı ettiler? tarafından 3 gün önce gönderildi cabaretrenee008
paylaş raporu gizle

Hayır, demek istediğim eğer basın herhangi birinin hayatını didik didik etseydi bir yerlerde kirli çamaşırlar bulurdu, hepsi bu. Rowan'ların bu konuda en ufak bir fikirleri olduğunu sanmıyorum.
tarafından 3 gün önce gönderildi
Ifyouvenothingnicetosayzipit paylaş raporu gizle

Eskiden de bazı vandalizm olayları yaşanmamış mıydı? Basında evlerine yapılan grafitilerin fotoğraflarını hatırlıyor gibiyim.
cabaretrenee008 tarafından 4 saat önce
gönderildi paylaş raporu gizle

Ve bebeği doğurmuş gibi davranıp sterlin isteyen bazı hasta pislikler. Ne kadar alçalabilirsin ki?
cabaretrenee008 tarafından 4 saat önce
gönderildi paylaş raporu gizle

Ailesinin bu konuda bir şey bildiğini sanmıyorum. O bebeğe olanlar Camilla'ya ve sadece Camilla'ya bağlıydı. Onun küçük kayıp kız rolüne aldanmayın. Hepsi bu, bir rol. Başına gelen her şeyi hak etti ve şu anda tam da olması gereken yerde.
2 saat önce AllieCatz76 tarafından
gönderildi paylaş raporu gizle

* * *

Adam Fawley
23 Ekim
10.35

"Peki ne yapmamızı istiyorsun?" diyor Gis. "Bazı gazeteleri aramaya başlayalım mı?"

Yapılacak en bariz şey bu, ama bu durumda "bariz" "basit" anlamına gelmiyor. Camilla Rowan'ın adının anılması bile bir sürüyü harekete geçirmek gibi olacaktır. Rowan'lar zorlukla kazandıkları anonimliklerine veda edecekler ve bundan sonrası daha da kötü olacak. Ama başka ne seçeneğim var ki?

"Diğer yarımın *Express*'te bir arkadaşı var," diye başlıyor Hansen çekingen bir tavırla. "Ona bir şeyler duyup duymadığını sorabilirim."

Hansen'in eşcinsel olduğunu fark etmemiştim ama bir şekilde anlaşılıyor. "Onunla tanıştın mı, eşiyle? Ona güvenir miydin?"

Cevap vermeden önce düşünüyor; bunu daha önce de yaptığını fark etmiştim; bu iyiye işaret. "Evet," dedi sonunda, "sanırım yapardım."

"Tamam, bu durumda devam edin. Ayrıca Camilla Rowan'a internette son zamanlarda gösterilen ilgiyi araştırabilir misin, özellikle Reddit gibi yerlerde - hackerler bu tür bir hikayeyle ilgileniyorlarsa genellikle gerçek suçlarla ilgili sohbet odalarında duyuru yaparlar." Hansen başını sallar ve notlar almaya başlar.

"Bu arada ben de DNA konusunda Challow'un peşine düşeceğim."

Hansen başını kaldırır ve kaşlarını çatar. "Bu biraz zor bir ihtimal, değil mi efendim? Yani, Ulusal Veri Tabanı'nda olduğundan şüpheliyim, eğer sadece bir gazeteciyse."

Aramaya başlıyorum. "Katılmıyor değilim. Ama henüz onun ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi? Emin değiliz. Ve korkarım Rowan'ların peşine düşen bir sürü başka insan vardı. Besin zincirinde basından bile daha aşağıda olan insanlar."

Gis, Hansen'e doğru başını sallar. "Ve güven bana, o piçlerden bazıları *kesinlikle* sistemde olmalı."

* * *

"Durup dururken onu arayıp bunları sormam biraz garip görünmeyecek mi?"

Jack üniversitede, Hansen arka planda sesler duyabiliyor. Kahkahalar, bir çeşit teneke müzik.

"Ben de bunu düşünüyordum - ona bunu verdiğin bir derste vaka çalışması olarak kullanmak istediğini söyleyebilir misin? Bilmiyorum, medyanın çocuklara karşı işlenen suçları nasıl haberleştirdiğiyle ilgili bir şey?"

Jack sertçe gülüyor. "Ya da popüler kültürdeki kadın psikopatlar, bunlar her zaman kitlelerin ilgisini çeker."

"İşte buradasın, bir şeyler düşüneceğini biliyordum."

Bir duraksama oldu, sonra "Benden bahsettin mi? Büyük Tanrı Fawley'e?"

"Aslında yaptım."

Hızlı bir kahkaha. "Evet, ama bahse girerim 'diğer yarınız' ya da aynı derecede nazlı bir şeydi."

"Erkek olduğunu biliyor, eğer sorduğun buysa. Ve gözünü bile kırpmadı."

Bir kahkaha daha, bu sefer daha sıcak. "Ha, sana boşuna endişelendiğini söylemiştim."

Hansen kendi kendine gülümsüyordu; Jack'in sürekli söylediklerine rağmen hiç endişelenmiyordu. Fawley'nin umursamayacağını biliyordu.

"Yani yapacak mısın? Zoe'yi arayacak mısın?"

Teatral bir iç çekiş, ama Jack şimdi onu sağıyor ve ikisi de bunu biliyor. "Tamam, eğer bu sana patronun gözünde puan kazandıracaksa. Ne zamana kadar istiyorsun?"

"Dün gibi. Bunun üzerinde çok fazla baskı var." "Evet,

doğru. Bana bilmediğim bir şey söyle."

* * *

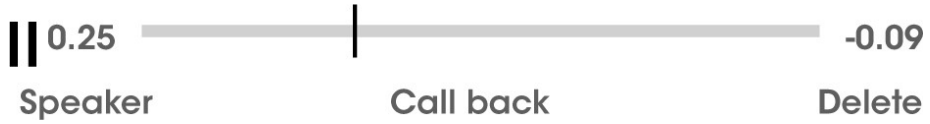
Sesli Mesaj

Alan Challow

Mobil

Transkripsiyon

Az önce Gantry Malikanesi kurbanının DNA'sı geldi. Gereksiz yere dramatik görünmek istemem ama, bu lanet olası kapıları uçuracak. En kısa zamanda uğrayabilir misin?

* * *

DNA-17 Ailesel Eşleşme Raporu

Report Generated on:	23/10/2018

Doc Ref:	CAK/231164

Merhumdan elde edilen DNA-17 profili (Örnek 1) DNA Veri Tabanında aranmış ve negatif sonuç alınmıştır. Arama parametrelerinde yapılan bir değişiklik, DNA Veri Tabanında tutulan farklı bir örnekle (Örnek 2) yakın bir ailesel eşleşme sağladı.

		Sample 1		**Sample 2**	
		Sample ID: EG2508/18J		Sample ID: A1667GHD	
Locus	**Index**	**Genotype**		**Genotype**	
vWA	2.565	15	**17**	16	**17**
TH01	6.389	9	**9.3**	8	**9.3**
D8S1179	35.984	**13**	16	**13**	
FGA	3.951	23	**24**	**24**	25
D21S11	9.236	**29**	32.2	27.2	**29**
D18S51	1.002	**12**	14	11	**12**
D2S1338	13.419	17	**19**	**19**	
D16S539	1.244	**14**		**14**	15
D19S433	7.807	14	**15**	11	**15**
D3S1358	1.785	**14**	16	13	**14**
D1S1656	3.873	11	**18.3**	15	**18.3**
D2S441	1.996	8	**12**	**12**	16
D10S1248	3.971	**15**		14	**15**
D12S391	2.550	**18**	23	**18**	
D22S1045	2.141	11	**14**	**14**	17
SE33	3.792	28.2	**29.2**	26.2	**29.2**
Amelogenin	N/A	X	Y	X	

Yorumlama

Birleşik Endeks: 3,187,200,590

Yukarıdaki STR lokuslarına yerleşik bir istatistiksel metodoloji uygulandıktan sonra, Annelik Olasılığı %99,99999999 olarak hesaplanmıştır.

Bu sonuçların yukarıda belirtilen numunelerden elde edilen ham verilerin doğru ve gerçek bir yorumu olduğunu tasdik ederim. Bu raporda yer alan sonuçlar, ISO/IEC 17025:2017 Akreditasyon Programımızda belgelendiği üzere onaylanmış ve doğrulanmış bir bilimsel yöntem izlenerek Adli Bilim Düzenleyicisinin Uygulama Kurallarına uygun olarak elde edilmiştir.

Baş Bilim İnsanı: Dr James England

* * *

Adam Fawley
23 Ekim
15.56

"Neye bakıyorum ben?"

Challow'a bakıyorum. Kaşlarını çatmış, kalemini masaya vuruyor. Onu uzun zamandır tanıyorum ve standart çalışma prosedürü e-posta. Aramaz ve sizi kesinlikle davet etmez - aslında buraya en son ne zaman geldiğimi hatırladığımdan bile emin değilim. Ya da beni en son ne zaman ters bir sözle karşılamadığını.

"Yani, DNA raporu olduğunu biliyorum, sadece bana ne söylediğini bilmiyorum."

"Sistemde bir eşleşme olduğunu söylüyor. Ders kitabı niteliğinde bir ebeveyn eşleşmesi."

"Bu bir sonuç, değil mi? Kim olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor."

Challow'un kaşları derinleşir. "Bu o kadar basit değil. Hem de hiç değil."

İkinci sütundaki referans numarasını gösteriyorum. "Yani babası bu mu? SampleA1667GHD?"

Bir nefes alır. "Okumaya devam et. Sorun baba değil. Annesi. Gizemli kurbanınız Camilla Rowan'ın oğlu."

* * *

Kanal: *Netflix*
Program: *Infamous, 4 . sezon Bölüm sayısı:* *4*
İlk kez gösterildi: *09/03/2016*

[TEMA ŞARKISI-"KARMA CHAMELEON" [KÜLTÜR KULÜBÜ]]

BAŞLIK

INFAMOUS

BİTTİ: FADE

BUKALEMUN KIZ

IN

MONTAGE: Camilla Rowan'ın Old Bailey duruşmasındaki görüntüleri, gazete manşetleriyle serpiştirilmiş-" Milly Yalancısı: 'Bebeğimi ben öldürmedim'," "Bebek Rowan'a gerçekten ne oldu?", "Çocuk katili ömür boyu hapis yatacak."

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Geçen bölümde Camilla Rowan'ın çocukluğuna bakmıştık. Ayrıcalıklı yetiştirilme tarzına, özenli ebeveynlerine, pahalı okuluna. Arkadaşlarıyla, öğretmenleriyle, onu tanıyan insanlarla konuştuk ve önünde muhteşem bir hayat olan bu altın kızın nasıl olup da Old Bailey'de sanık sandalyesine oturduğuna, tek geleceğinin bir hapishane hücresinin dört duvarı olduğuna dair ipuçları aradık.

Ancak çevresinde, ilişkilerinde ya da deneyimlerinde bukalemun kızın gizemini açıklayabilecek hiçbir şey yoktu. Ama belki de biz sadece yanlış yere bakıyorduk. Belki de cevap eve çok daha yakındır. Camilla Rowan'ın kendisinde.

BAŞLIK ÜZERINDE DAKTILO STILI GÖRÜNÜYOR:

İkinci bölüm

"Eğer senin yalanlarını dinleseydim"

Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nin çekimi, doğum süitinin girişi. Hemşireler girip çıkıyor, anneler bebeklerini taşıyor vs.

VOICEOVER

Bir önceki bölümde keşfettiğimiz gibi, Camilla Rowan 23 Aralık 1997'de burada bir erkek bebek dünyaya getirmişti. Kimsenin karnında olduğunu bilmediği bu bebek, aynı günün ilerleyen saatlerinde bir daha görülmemek üzere kollarından ayrılacaktı.

Hastane yatağında bebeği olan genç kadının yeniden yapılandırılması. Bebeğin yüzü görünmüyor.

Ancak bu Camilla'nın bir doğum ünitesini ilk ziyareti değildi. Çok değil bir yıl önce başka bir Birmingham hastanesinde doğum yapmıştı. Bir çocuğu daha olmuştu.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Camilla Rowan davasındaki Kıdemli Soruşturma Görevlisi 2013 yılında ölen DI Howard Lucas'tı. Lucas'ın yardımcısı, Old Bailey'deki duruşmada en güçlü ifadelerden bazılarını veren ve şu anda DCI olan Dedektif Çavuş Lawrence Kearney'di.

Kesim: LK'nin masada otururken yakın çekimi ve arkasında "South Mercia Polisi" yazan büyük bir tabela: Profesyonel Polislik Yoluyla İnsanları Korumak."

BAŞLIK: DCI Lawrence Kearney, Camilla Rowan davası soruşturmacısı, 2002-2003

LAWRENCE KEARNEY

9 Kasım 1996 Cumartesi günü Camilla Rowan West Bromwich Kadın Hastanesi'nin resepsiyonunda kendini tanıttı. Adresini 13 Warnock Road, Cambridge olarak vermiş ve Dudley'deki arkadaşlarını ziyaret ederken, doğum tarihinden iki hafta önce beklenmedik bir şekilde doğuma girdiğini söylemiştir. Ancak hemşireler bu arkadaşlarından hiçbirinin yanında olmadığını belirtmişlerdir. Birkaç saat sonra sağlıklı bir erkek bebek dünyaya getirmiştir.

VOICEOVER

Adrian Morrison o gece birimi denetliyordu ve daha sonra Rowan'ın duruşmasında ifade verdi.

Kesim: doktorun muayenehanesi, masa, arkadaki pencere.

B A Ş L I K : Adrian Morrison, Kıdemli Doğum Uzmanı, West Bromwich Kadın Hastanesi, Birmingham NHS Foundation Trust, 1992-2015

ADRIAN MORRISON

Her açıdan normal, basit bir doğumdu. Annenin çok genç olduğu açıktı ama zinde ve sağlıklı olduğu belliydi ve bebek de aynı şekilde tamamen sağlıklıydı. O sırada diğer vakıfların bilgisayar kayıtlarına erişemiyorduk ve hafta sonu olduğu için pratisyen hekimiyle de kolayca iletişime geçemezdim. Ancak her halükarda acil bir ihtiyaç yoktu. Bebeğin durumu iyiydi ve Cambridge'deki eşinin yanına döneceğini ve eve gider gitmez aile hekimi ve ebesiyle görüşeceğini söyledi. Söylediklerinin doğruluğundan şüphe etmek için hiçbir nedenim yoktu, bu yüzden Pazartesi sabahı ikisini de taburcu etmekten oldukça mutluydum.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Ondan bir daha haber aldın mı?

ADRIAN MORRISON

Hayır.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki ya kabul formunda belirttiği aile hekimi?

ADRIAN MORRISON

Böyle bir uygulamanın var olmadığını ancak birkaç ay sonra öğrendim.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bebekle ilgili olarak, daha sonraki olayların ışığında, şimdi önemli olabileceğini düşündüğünüz başka bir şey var mıydı?

ADRIAN MORRISON

(*tereddüt eder*)

Muhtemelen. Çocuk açıkça melezdi.

Kes: Hastane yatağındaki genç kadının YENİDEN YAPILANMASI. Bebeğin yüzü artık görülebilmektedir ve açıkça melez bir aileden gelmektedir.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Yüzyılın başından bu yana o kadar çok şey değişti ki, evlilik dışı bir bebek sahibi olmanın bazı çevrelerde sosyal intihar olduğunu ya da melez bir çocuğun utanılacak bir şey olabileceğini hatırlamak zor. Zaman değişti ve kesinlikle daha iyiye doğru değişti. Ancak doksanlı yıllarda tutumlar her zaman bu kadar aydınlık değildi, özellikle de Shiphampton gibi neredeyse tamamı beyaz olan zengin orta sınıf kırsal topluluklarda.

Kestik: oturma odası

BAŞLIK: Marion Teesdale, Ev Müdiresi, Burghley Abbey Okulu, 1986-2014

MARION TEESDALE

Hamile oldukları için okuldan ayrılan hiçbir kız hatırlamıyorum. Elbette bazıları on altı yaşında ayrıldı, bu nedenle daha sonra onlara ne olduğu konusunda kefil olamam, ancak her öğrencinin dördüncü sınıfta kapsamlı cinsel eğitim dersleri almasını sağladık, böylece tüm kızlarımız hem hamilelik hem de doğum kontrolü hakkında tam olarak bilgilendirildi.

Kestik: mutfak

BAŞLIK BİTTİ: Leonora Staniforth, Camilla'nın okul arkadaşı

LEONORA STANIFORTH

"Kapsamlı" olup olmadığını bilmiyorum - hatırladığım kadarıyla her şey biraz kabataslaktı. Dersi veren öğretmenin Bayan Thorpe olması da yardımcı olmamıştı, yaklaşık yüz beş yaşındaydı ve bu işi gerçekten yapmış gibi görünmüyordu. Hepimiz her şey boyunca dayanılmaz bir şekilde utandık - muhtemelen kendimizden çok onun için. Bize bir test tüpüne yapıştırarak p r e z e r v a t i f i n nasıl kullanılacağını gösterdiğini kesinlikle hatırlıyorum. Arka tarafta biri bayıldı. Gerçekten *bayılmıştı*. Yani, bunun şimdi olduğunu hayal edin.

Kestik: Şehir ofisi

BAŞLIK: Melissa Rutherford, Camilla'nın okul arkadaşı

MELISSA RUTHERFORD

Diğer kızlardan okuldan öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim - çoğu çocuğun öğrendiğini tahmin ediyorum. Ancak o zamanlar Shiphampton gibi bir yerde ergen hamileliğine karşı tutumları soruyorsanız, evet, böyle bir şeye bağlı kesin bir sosyal damgalama vardı. "Yatıp kalkan" kızlara "ucuz" ve "adi" gözüyle bakılırdı. Hamile kalmaya gelince, bu en büyük hayırdı - sanırım ailem beni kelimenin tam anlamıyla evden atardı. Camilla'nın annesi bilseydi ne yapardı, sadece hayal edebiliyorum.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki ya bebek melez çıkarsa?

MELISSA RUTHERFORD

Aman Tanrım, düşünmeye bile değmez. Gökyüzü yerle bir olurdu.

Kesim: Shiphampton üzerinde panoramik drone çekimi.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Bunu akılda tutarak, Camilla'nın neden ilk hamileliğini gizlemeyi seçtiğini anlamak zor değil, hatta belki de özellikle kendi annesinden. Ancak zeki ve bilgili biriydi, yaşıtı olan çoğu gençten daha fazla imkana ve bağımsızlığa sahipti. Öyleyse neden en başta hamileliği önlemek için adım atmadı? Ya da ne olduğunu anlar anlamaz, kendi aile hekimiyle olmasa bile, gizli kürtaj hizmetleri sunan birçok klinikten birinde gebeliğini sonlandırmayı ayarlamadı? Camilla Rowan'a bu sorular hem mahkumiyetinden önce hem de sonra defalarca soruldu, ancak bildiğim kadarıyla kimse bir cevap bulamadı. En azından mantıklı bir cevap yok.

Kesim: West Bromwich Kadın Hastanesi'nin çekimi, doğum süitinin girişi.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Kesin olarak bildiğimiz tek şey Camilla Rowan'ın bunların hiçbirini yapmadığıdır. Bunun yerine ilk bebeğini doğurmuş ve daha önce de duyduğumuz gibi 1996 Kasım ayı başlarında burada doğum yapmıştır. Ancak Dr. Morrison'a söylediğinin aksine, oğluyla birlikte Cambridge'e dönmedi. Cambridge'de yaşamıyordu bile ve o şehirde 13 Warnock Road diye bir adres de yoktu. Hayır, aslında yaptığı şey doğrudan hastaneden sadece birkaç yüz metre ötedeki bir evlat edinme ajansına gitmekti.

Kesim: resepsiyon alanı, su soğutucu, kanepeler, çocuk posterleri, vb.

BAŞLIK: Yasmin Njoku, CEO, Central Midlands Adoption and Fostering, 1995-2002

YASMIN NJOKU

Çocukları bu şekilde kabul etmediğimizi söylemek doğru olur.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bebekle mi geldi?

YASMIN NJOKU

O gün acil bir evlatlık ayarlamak zorunda kaldık. Çocuğa bakabilecek durumda olmadığı açıktı.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Pratik olarak mı yoksa başka bir şekilde mi?

YASMIN NJOKU

Öncelikle duygusal olarak. Personel üyem bebeği orada teslim almanın çok zor olacağını söylemeye çalıştığında neredeyse histerik bir hale geldi.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki bebeği almamış olsaydınız - ya da sizin gibi bir kurum elinizin altında olmasaydı - sizce çocuk zarar görme riski altında olabilir miydi?

YASMIN NJOKU

(*duraklama*)

Bunun almaya hazır olduğumuz bir şans olmadığını söyleyelim.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Belki de Camilla çocuğa yapabileceklerinden korkuyordu. Belki de bu yüzden evlat edinmenin tek yol olduğuna karar verdi. Çünkü sebepleri ne olursa olsun, Camilla Rowan bu olayda "doğru olanı yaptı." Bunu yapma şekli aşırı derecede tuhaf olsa bile.

MONTAJ: Camilla Rowan'ın evlat edinme evraklarının görüntü dizisi; John belirli unsurlardan bahsettikçe bunların altı ekranda çizilir ve her seferinde "Yanlış", "Yalan", "Mevcut değil" şeklinde not düşülür.

Çünkü savcılığın daha sonra açıkça ortaya koyduğu gibi, Rowan'ın evlat edinme ajansı için doldurduğu evraklar -hem o gün hem de daha sonra- bir dizi yalandan ibaretti. Gerçek adını vermiş ama geri kalan hemen her şey uydurmaydı. Warnock Road adresinde yaşadığını tekrar söyledi ki bunun bir yalan olduğunu zaten biliyoruz: aslında "Warnock" - keskin gözlü bir polis memurunun daha sonra fark ettiği gibi - "C. K. Rowan "ın bir anagramı. Hastaneye verdiği aile hekimi bilgilerinin aynısını verdi - bir başka yalan. Verdiği e-posta adresi mevcut değildi. Toplamda neredeyse bir düzine yalan vardı. Ve her zaman doğrudan sesli mesaja giden bir cep telefonu numarası. Takip eden haftalarda evlat edinme servisinin onunla iletişime geçmekte zorlanması şaşırtıcı değildi.

Kes: resepsiyon alanının içi

YASMIN NJOKU

Telefonla ve yazılı olarak tekrar tekrar denedik ama onunla sadece bir kez iletişime geçebildik. O da bebeğin altı haftalık olduğu ve son evrakları imzalamak için gelmesi gerektiği zamandı.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

O gün onu gördün mü?

YASMIN NJOKU

Hayır, ofiste değildim ama ofiste olan meslektaşım beş dakika içinde girip çıktığını söyledi. Görünüşe göre "sadece bu işi bitirmek istediğini" söylemiş.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Ona verdiği yanlış bilgiyi sordu mu?

YASMIN NJOKU

Sanırım denedi ama kadın başka bir yere gitmesi gerektiğini söyleyip durdu. Öğle yemeği saatindeydi ve oldukça yoğundu ve çok fazla personel yoktu. Çok f a z l a soru sorulma olasılığını azaltmak için kasıtlı olarak o saatte gelmiş olabilir.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki bebeğe ne oldu?

YASMIN NJOKU

Başarılı bir şekilde sevgi dolu bir aileye yerleştirildi.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Dava sırasında kimliği korundu, ancak biyolojik annesinin kim olduğunu bilip bilmediğini biliyor musunuz?

YASMIN NJOKU

Tüm evlat edinilmiş çocuklar gibi on sekiz yaşına g e l d i ğ i n d e kayıtlarını görme hakkına sahip olacaktı. Bunu yapıp yapmadığını bilmiyorum ve bilsem bile bu bilgiyi ifşa edemem.

Kesim: Camilla'nın Leonora ve Melissa ile birlikte bir havai fişek partisinde hokey oynarken çekilmiş görüntülerinin montajı.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Bu fotoğraflar çekildiğinde Camilla Rowan o erkek bebeğe hamileydi. Dört aylık, yedi aylık, sekiz buçuk aylık. Ve görünüşe göre kimse bir şey fark etmemiş.

BAŞLIK BİTTİ: Leonora Staniforth

LEONORA STANIFORTH

(*resimlere bakarak*)

Bu sonuncusu kış mevsimindeydi, değil mi? Yani hepimiz süveter ve palto giyiyor olurduk ve bu kadar belli olmazdı. Ama evet, ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım o yaşlarda hepimiz biraz saftık ama annesinin ya da öğretmenlerinin bir şey fark etmediğine inanamıyorum.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?

LEONORA STANIFORTH

Hayır. Ve sanırım bize söylerdi. Ben söylemesem bile Mel söylerdi. O ikisi her zaman çok sıkı fıkıydı, özellikle de o zamanlar.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Yani babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok mu?

LEONORA STANIFORTH

(*Başını sallar*)

Hem de hiç. O zamanlar Shiphampton'da tek bir siyah aile olduğunu sanmıyorum. Sanırım onunla Birmingham'da ya da başka bir yerde tanışmış olabilir, ama beynimi zorluyorum ve ben ya da Mel olmadan oraya gittiğini hiç hatırlamıyorum. Bu tam bir gizem.

Kesim: Camilla Rowan'ın duruşma sırasındaki görüntülerinin montajı - mahkemeden başı eğik, annesiyle ve hukuk ekibiyle birlikte ayrılırken.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Ve bu davanın peşini bırakmayan pek çok gizemden sadece biri. Bildiğimiz bir şey varsa, o da -her ne sebeple olursa olsun- bebeğin babasının hiçbir zaman ortaya çıkmadığıdır. Tıpkı Rowan'ın bir yıl sonra doğan ikinci çocuğunun babasının kimliği gibi onun kimliği de gizemini koruyor. Ancak bu ikinci bebek sevgi dolu bir aile tarafından alınmadı. En son birkaç s a a t l i k k e n , annesinin kollarında, bir hastane otoparkında canlı olarak görüldü.

Başka bir gizem, daha fazla aldatma, daha fazla bukalemun kamuflajı. Çünkü artık hepimizin bildiği gibi, söz konusu yalan söylemek olduğunda, Camilla Rowan daha yeni başlamıştı bile ...

- dondurulmuş kare -

---

* * *

Adam Fawley
23 Ekim
17.27

"Lanet olsun."

Klasik Quinn. Ama haklı olduğu
bir nokta var.
Gis hâlâ bana boş boş bakıyor. "Camilla'nın *çocuğu* mu? Ne-"

Quinn bana döndü. "Challow kurbanın kaç yaşında olduğunu düşünüyor?" Güzel soru.

"Muhtemelen yirmi bir yaşından fazla değil. Ve kesinlikle on beşten daha genç değil. Kasık kemiğiyle ilgili bir şey."

Quinn belli ki hesaplamaları yapıyor. "Yani her kimse, 1997 ile 2003 yılları arasında doğmuş olmalı, öyle mi?"

Gis ona doğru bakar. "Rowan 2002 yazından itibaren ya soruşturma altındaydı, ya yargılanıyordu ya da hapisteydi, bu da olasılıkları biraz azaltıyor."

Quinn bana baktı. "Karışık ırktan olanın dışında başka bir çocuk yok muydu? Polisin olaya dahil olma sebebi de bu değil mi?"

Başımı salladım. "Dava dosyasının tamamını göndertiyorum ama evet, bir bebek daha vardı ama o bir kızdı. 2002'de doğmuş."

Quinn bir kâğıt parçası alır ve hesap yapmaya başlar. "Yani 1997'de o çocuğu öldürmesi ile 2001'de kızına hamile kalması arasında yaklaşık üç buçuk yıl var." Başını kaldırıp bakar. "Bu süre içinde gerçekten *bir* velet daha doğurmuş olabilir mi - kimsenin fark etmediği ve ilk soruşturmada bulunamayan bir hamilelik daha?"

Bir sessizlik var.

"Başka bir olasılık daha var," diyor Gis sessizce. Bunu o da biliyor, Quinn de biliyor, ben de biliyorum.

Quinn kısık bir ıslık çalar ve başını sallamaya başlar. "Tanrım."

Gis başını sallar. "Görünüşe göre o çocuk 1997'de ölmemiş. Geçen hafta Wytham'da ölmüş. Büyükbabası onu vurduğunda."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
08.27

"Tanrım, Adam, babalık izninden daha yeni döndün. Sakin olman gerekiyordu. Yüzyılın suçunu bir kez daha işlememeliydin. Hem de başka bir gücün suçuyla."

Bence komik olmaya çalışıyor. "Deniyor" kelimesi her anlamda.

"Biliyorum efendim ama bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok. Onu aramaya pek gitmedik."

Müfettiş Harrison arkasına yaslanır ve parmaklarını dikleştirir. "Bunun gerçekten öldürmekten hüküm giydiği çocuk olduğundan ne kadar eminsiniz? Bir önseziyle tüm bunları tekrar araştırmamızı istemiyorum."

"Yüzde yüz emin değilim efendim ama bu çok güçlü bir olasılık. Çünkü ilk soruşturmada bulunamayan doğru yaşta başka bir çocuk olabileceğinden şüpheliyim."

"Peki bu durumda Swann'larla ne yapacağız? Sizce onun kim olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Kim olduklarını biliyor olmalıydı, yoksa orada ne işi vardı? Onları nasıl bulduğunu bilmiyoruz - ve açıkçası bunca yıldır nerede olduğunu da bilmiyoruz - ama oraya vardığında onlara kim olduğunu söylemediğine inanmakta zorlanıyorum. Söyleyeceğin ilk şey bu olurdu herhalde?"

Harrison yavaşça başını sallıyor. "Ve yine de sonunda öldü."

"Biliyorum. Bu konuda ben de noktaları birleştirmekte zorlanıyorum. Tek bildiğimiz, Swann'ların bir sebepten dolayı 999'u aramadıkları ve biz oraya vardığımızda cesetten kimliğini belirleyebilecek her şeyin çıkarılmış olduğu."

Bir an bana baktı. "Sence habersiz mi geldi?
Yoksa onun geleceğini biliyorlar mıydı?"

Bana bunun önceden planlanmış olup olamayacağını
soruyor. Cevabım, "Mümkün olmalı, efendim."

Şüpheci görünüyor. "Gerçekten birkaç emeklinin böyle bir şey planlamış olabileceğini mi düşünüyorsunuz? Çünkü bu bana birini öldürmek ve bundan paçayı sıyırmayı beklemek için son derece pervasız bir yol gibi geliyor."

"Ama tanığı çıkarırsanız, efendim, tamamen farklı bir hikâye olur. Bu tamamen şanstı - eğer o fotoğrafçı o gece tam da o yerde olmasaydı kimsenin haberi bile olmazdı. Swann'lar cesetten kurtulabilir, evi temizleyebilir ve hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam edebilirlerdi. Ama polisin yolda olduğunu bildiren mesajı alır almaz tek bir seçenekleri vardı: Olaya hırsızlık süsü vermek için ellerinden gelen her şeyi yapmak. Kapıyı zorlanmış gibi göstermek için yapılan oldukça amatörce girişim de buna dahildir."

Bana sert bir bakış attı. "Ama tüm bunlar, adamınızın o gece nereye gittiğini kimseye söylemediğini bildiklerini varsayıyor."

"Katılıyorum. Ama kim olduğunu bulana kadar bu konudaki gerçeği bilemeyeceğiz. Bizim lehimize olan birkaç şeyden biri de şu anda elimizde babanın kimliğini tespit etmemizi sağlayabilecek bir DNA örneği olması - ki bu ilk soruşturmada asla bir seçenek değildi."

"Sen de var mısın?"

"Evet, efendim. DC Baxter bunu alıyor." "Twitter çağrısında işe yarar bir şey yok mu?" Başımı sallıyorum.

"Henüz yok, efendim."

"Biraz garip, değil mi? Genelde böyle bir şeye oldukça iyi bir yanıt almaz mıyız?"

"Evet, ama genellikle yerelde yaşayan suçluların kimliklerini tespit etmeye çalışıyoruz ve bu adamın Londra'dan geldiğinden oldukça eminiz. Twitter takipçilerimizin çoğu Oxford bölgesinde."

"O zaman basını deneyelim mi? Ulusal basını mı?"

"Fazla ilgi göreceğimizden şüpheliyim. Bu haliyle değil - kim olduğunu düşündüğümüzü söylemeden değil."

Harrison başını sallıyor. "Ve bu noktada yapmak istediğimiz *son* şey de bu."

"Aynen öyle."

Harrison arkasına yaslanır, şimdi düşüncelidir. "Ben hâlâ Swann'ların, kızlarının katil olmadığının canlı kanıtı olduğu halde onu neden öldürmek istediklerini anlamaya çalışıyorum. Kızlarının aklanmasını istemiyorlar mı?"

"Biliyorum efendim. Görünüşe bakılırsa bu, vurulma olayının bir tür kaza olma ihtimalini çok daha yüksek kılıyor."

"Ne yani, Swann torununun kafasını uçurdu ve ne yaptığını sonradan mı öğrendi? Kulağa Thomas Hardy'den fırlamış gibi geliyor."

Harrison'ı pek okuyucu olarak görmedim. Sadece sana gösteriyor.

Omuz silkiyorum. "Diğer senaryolardan daha zorlama değil. Aslında daha az uzak."

Arkasına yaslanarak sandalyenin gıcırdamasına neden olur. "Ama hangi şekilde oynarsanız oynayın, bu lanet olası bir mayın tarlası olacak. Eğer o gerçekten Camilla Rowan'ın kayıp bebeğiyse, hiç gerçekleşmemiş bir suç yüzünden bunca yıldır hapiste tutuluyor demektir."

Acımasızca gülümsüyorum. "Arı kovanı, solucan konservesi, köpek kahvaltısı. İstediğinizi seçin. Ve bu basın öğrenmeden *önce*."

Kaşlarını çatıyor. "Başka kim biliyor?"

"Şu anda sadece kendi ekibim var. Ve Alan Challow."

"Peki, öyle kalsın. En azından emin olana kadar. Bu arada, Emniyet Müdürüne haber vereceğim. Ve beni sürekli olarak bilgilendirin."

Bir cümlede üç saçma bingo vuruşu - bu onun için bile iyi bir gidişat.

Ayağa kalkarak gülümsememi gizliyorum. "Teşekkür ederim efendim. Bunu kesinlikle yapacağım."

* * *

"Yani babanın kimliğini aile DNA'sı yoluyla tespit edip edemeyeceğimize bakmamı mı istiyorsunuz?" Nina Mukerjee kaşlarını çatıyor. "Bunun ucuz olmayacağını biliyorsun, değil mi? Fawley buna razı mı?"

Baxter başını sallar. "Evet, endişelenme, imzaladı."

"Tamam, o zaman bu öğleden sonra başlayacağım. Ölen adamın profilini Ulusal DNA Veritabanı'na koyacağım ve hangi potansiyel aile üyelerinin ortaya çıktığını göreceğim. Yine de hazırlıklı olun, çok sayıda olası eşleşme olacak, hepsi çok uzaktan akraba ve çoğu çıkmaz sokak, bu yüzden nefesinizi tutmayın. Ve bilgisayar işi sadece başlangıç, ondan sonra bir sürü ayak işi olacak."

Baxter kaşlarını çatıyor. "Amerika'daki o adama yaptıkları gibi Ancestry.com gibi şeyleri de kullanamaz mısınız?"

"Golden State Katili mi? Bu GEDmatch aracılığıyla yapıldı - bu tamamen farklı bir oyun. Herkes verilerini oraya koyabilir ve bu kamuya açık bir bilgidir, bu nedenle kelimenin tam anlamıyla milyonlarca girişi arayabilirsiniz. Korkarım burada böyle bir şey yok, sadece polis versiyonu var. Ölü adamınızın bazı tehlikeli akrabaları olduğunu ummanız gerekecek."

Baxter acımasız bir kahkaha atar. "Bu ilk kez olmazdı."

Eşyalarını toplamaya başladı. "Onun resmini Twitter'a koydun, değil mi? Bir şey çıkmamasına şaşırdım."

"Şey, sadece TVP yayınıydı ve buralarda yaşamadığından oldukça eminiz, bu yüzden sanırım her zaman uzak bir ihtimaldi."

"Yeterince adil."

"Tabii Rowan'la ilgili haberler duyulduğu anda her şey değişecek."

Ona alaycı bir bakış atıyor. "Tanrım, evet. Fawley'in yerinde olmadığıma memnunum."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
10.10

Ekibin çoğu bunun sıradan bir vaka toplantısı olduğunu düşünüyordu ama Harrison bana fazladan birkaç DC verdiği için işlerin vites yükselttiğini hemen anladılar. Yaşadığımız bütçe kesintileriyle birlikte bu, "Bir şeyler oluyor ve bu çok büyük" diyen bir neon tabelası asmak gibi bir şey. Ve adamın kendisi içeri girdiğinde bir ayarlama telaşı olur: Sabah toplantılarında Harrison'a çok az rastlanır. İnsanlar çabucak biraz daha dik durur, sakızlarını gizlice çıkarır.

"Tamam," diyor yanımdaki yerini alarak. "Biraz sessizlik lütfen." Boğazını temizliyor. "Hiç şüphesiz tahmin ettiğiniz gibi, bu geçen Pazar günü Wytham'da meydana gelen silahlı saldırı olayıyla ilgili. DC Hansen'in sağlam polislik çalışmaları sayesinde-"

Hansen kafasını kaldırır ve kıpkırmızı olur; Ev sırıtır ve sırtını sıvazlar.

"-Şimdi biliyoruz ki Richard ve Margaret Swann olarak adlandırdığımız çift bu soyadını sadece 2004 yılından beri, buraya taşınmadan kısa bir süre önce tapu senediyle değiştirdiklerinden beri kullanıyorlar. Ondan önce Gloucestershire'da yaşıyorlardı ve soyadları Rowan'dı. O zamanlar anaokulunda olanlar için Rowan, Camilla Rowan'daki gibi. Aksi takdirde 'Milly Liar' olarak bilinir."

Odadaki gerilim aniden yükseldi.

"DS Gislingham size dava dosyalarının linkini e-posta ile gönderecek. Ayrıca Netflix'te bir belgesel dizisi de var-"

Şimdi göz devirmeler, birkaç alay. Daha önce de söylediğim gibi, polisler TV'deki suç programlarını pek iyi izleyemezler, özellikle de aptal-plodlar gibi her şeyi berbat eden türden olanları.

"Biliyorum, biliyorum," diye devam ediyor, "ve normalde ben de aynı derecede şüpheci olurdum. Ancak bu olayla ilgili, çünkü yapımcılar Güney Mercia Polisinin tüm potansiyel soruşturma hatlarını takip etmediğini gösteren yeni kanıtlar ortaya çıkardıklarını iddia ettiler. Hatırlayacağınız üzere bu durum, basında her zamanki gibi 'adaletin yanlış tecelli ettiğine' dair bir fırtına kopmasına neden olmuştu."

Biri elini kaldırsın. Bradley Carter. Yanındaki birkaç kişi yorgun bakışlar atıyor.

"CCRC incelemesi yapılmadı mı efendim?"

Harrison ona bakar. "Evet, Carter, vardı. Tüm bu sözde 'yeni kanıtları' değerlendirdikten sonra, davanın Temyiz Mahkemesi'ne gönderilmesini haklı çıkaracak hiçbir şey olmadığı sonucuna vardık. Yani şu an itibariyle Camilla Rowan HMP Heathside'da kalıyor ve 2020'ye kadar şartlı tahliye ihtimali yok."

Bir nefes alır. "*Ancak,* olay yerinde bulunan kan üzerinde yapılan DNA testleri tüm davanın sorgulanmasına neden oldu. Artık Camilla Rowan'ın bebeğini öldürmemiş olma ihtimali çok yüksek. Basit bir nedenden ötürü, şu anda morgda tuttuğumuz adam pekâlâ o olabilir."

Sessizlik.

Harrison yine boğazını temizliyor. Bunu rahatsız edici bulan tek kişi ben olamam.

"Şimdi yeniden açacağımız büyük solucan kutusu göz önüne alındığında, Emniyet Genel Müdürü, bunların herhangi biri kamuya açıklanmadan önce CPS, Adalet Bakanlığı ve South Mercia'daki mevkidaşına danışmak istedi."

Biri elini kaldırsın. Bradley Carter. Tekrar.

"Peki ya Camilla Rowan, efendim, o serbest bırakılacak mı?"

"Bu Dışişleri Bakanı'na bağlı. Ve kesinlikle morgdaki adamın kimliğini kesin olarak tespit etmeden ve son yirmi yıldır tam olarak nerede olduğunu belirlemeden olmaz. DI Fawley bu öğleden sonra Heathside'da onunla görüşme ayarladı bile; haberi başka bir kaynaktan duymadan önce onunla konuşmamız hayati önem taşıyor. Ve bir sonraki sorunun ne olabileceğini tahmin etmek için, ölen adamın kimliğinden haberdar olup olmadıklarını ve eğer haberdarlarsa ne zaman, yani ölmeden önce mi yoksa öldükten *sonra* mı haberdar olduklarını tespit etmek amacıyla, acil olarak anne ve babasıyla da tekrar görüşülecek. Bu aşamada başka sorunuz var mı?"

Kimse kıpırdamasın. Öğretmenin evcil hayvanı iyi bir görünüm değil. Carter'ın umurunda değil gibi.

Benim sıram. "Baş komiserin dediği gibi, hem Camilla Rowan hem de ailesiyle konuşacağız. Ayrıca Güney Mercia soruşturmasını yürüten DS ile de görüşeceğim. Bu bittikten sonra kilit tanıklarla yeniden görüşmeye başlayacağız. Bazılarıyla telefonda görüşebiliriz ama daha kritik olanlarla yüz yüze görüşmemiz gerekecek, DS Gislingham

Yuvarlak bir ilk liste göndererek, eğer bir görüşme yapacaksanız, bu tanığın materyallerini incelemeye öncelik verdiğinizden emin olun."

Harrison bana başını salladı. "Seni yalnız bırakayım, Adam. İşin bittiğinde ofisime uğrayabilir misin?"

* * *

27 Ocak 2017

Ceza Davalarını İnceleme Komisyonu Camilla Rowan'ın Mahkumiyet Kararının Geri Gönderilmemesi

Ceza Davalarını İnceleme Komisyonu (CCRC) Camilla Rowan'ın cinayet mahkumiyetinin temyize götürülemeyeceği sonucuna vardı. Rowan, 1997 yılında yeni doğan bebeğini öldürmek suçundan İngiltere ve Galler Merkezi Ceza Mahkemesinde (Old Bailey) yargılanmıştır. 6 Kasım 2003 tarihinde, oybirliğiyle alınan bir kararla suçlu bulunmuş ve en az on yedi yıl hapis yatması tavsiye edilerek ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştır.

Bayan Rowan cezaya ve mahkumiyete karşı temyize gitmeye çalışmış ancak başarısız olmuştur. Mart 2016'da *Infamous* adlı televizyon dizisinin yayınlanmasının ardından Güney Mercia Polisi, özellikle bu programda ortaya atılan belirli iddialara atıfta bulunarak davayı yeniden açmaya karar vermiştir. Bunlardan en önemlisi, ilk soruşturma sırasında gerektiği gibi soruşturulmadığı iddia edilen olası bir şüpheliyle ilgiliydi. Güney Mercia Polisi programda ortaya atılan iddialara ilişkin kapsamlı bir soruşturma yürütmüş ve bu soruşturmanın sonuçları Komisyon'a sunulmuştur. Bu materyalin detaylı bir incelemesinin ardından CCRC, bu sözde yeni şüphelinin suça herhangi bir şekilde iştirak ettiğini ya da Temyiz Mahkemesinin ilk mahkumiyeti bozması için gerçek bir olasılık yaratabilecek başka bir yeni kanıt veya yasal argüman olduğunu düşünmemektedir. Bu nedenle, mahkumiyet kararı temyize götürülemez.

Komisyon'un davaya ilişkin analizi ve karara ilişkin gerekçeleri, Bayan Rowan'ın temsilcilerine gönderilen 64 sayfalık Gerekçe Bildirimi adlı belgede ayrıntılı olarak yer almaktadır. İfşaata ilişkin yasal kısıtlamalar, Komisyon'un Gerekçeler Beyanını kamuya açıklayamayacağı anlamına gelmektedir. Bayan Rowan ya da temsilcileri için böyle bir kısıtlama söz konusu değildir. Aslında, CCRC, davayı takip eden herkesin CCRC'nin incelemesini ve bu mahkumiyeti temyize götürmeme kararının nedenlerini anlayabilmesi için onları belgeyi yayınlamayı veya talep üzerine erişilebilir kılmayı düşünmeye davet etmektedir. Davayla ilgili bir dizi konu halihazırda kamuoyunda ve medyada tartışılmaktadır.

Komisyon'un adaletin yanlış tecelli ettiği iddialarına ilişkin rolü, 1995 tarihli Ceza Temyiz Yasası'nın 13. Bölümünde belirtilen "gerçek olasılık testinin" uygulanmasını içermektedir. Buna göre, Komisyon bir davayı ilgili temyiz mahkemesine ancak, Komisyon'un, başvurunun yapılması halinde mahkumiyetin, hükmün veya cezanın onanmayacağına dair gerçek bir ihtimal olduğunu düşünmesi halinde havale edebilir.

-sonlar-

* * *

Oda boşalmaya başladığında Hansen, Gislingham'ı yakalama fırsatını değerlendirir.

"İşlerin biraz değiştiğini biliyorum, Çavuş, ama kayıtlara geçmesi için *Express't*eki bağlantımın işe yarar bir şey bulamadığını söyleyeyim. Rowan davasını kurcalayan kimse yok gibi görünüyor, bu da kurbanın gazeteci olmadığına dair teorimizi destekliyor sanırım."

Gis ona hızlıca gülümser ve omzuna hafifçe vurur. "Ama yine de bilmekte fayda var. İyi iş çıkardın."

Gis, Oxford istasyonu görüntülerinden fotoğrafları beyaz tahtaya iğneleyen Baxter'a döner. "Trende CCTV konusunda ne durumdayız?"

Baxter başını sallar. "İşe yarar bir şey yok. Sonunda trende kimliğini tespit ettik ama yol boyunca tek yaptığı telefonuna bakmaktı. BTP de onu Marylebone'da bilet alırken bulmayı başardı ama ne yazık ki nakit ödemiş. Bunun dışında, şu anda kesin olarak bildiğimiz tek şey metrodan gelmediği. Bu da çok acı çünkü izini sürmek için en kolay yol olurdu. Yani şimdi otobüsler ve taksilerle iğne atsan yere düşmeyecek bir durumla karşı karşıyayız. Ama Hansen bu işin içinde, değil mi Hansen?"

Hansen başını sallar. "Met ile irtibat halindeyim. Ama yavaş ilerleyecek."

"Başka bir şey daha vardı," diyor Baxter. "Görünüşe göre kurbanın bindiği trende bir sorun olmuş ve bir saatten fazla gecikmiş. Yani belli ki buraya çok daha erken gelmeyi planlamış."

Gis düşünüyor. "Bunun ne kadar önemli olduğundan emin değilim - Wytham'a geldiğinde ortalığın çok daha karanlık olduğu gerçeğinin dışında."

"Ve Swann'lar çok daha fazla korkardı," diyor Ev, masasından başını kaldırarak, "tabii ki onu beklemediklerini varsayarsak."

"Metrodan gelmediğini söylediniz," diyor Bradley Carter, "peki ya bitişik sokaklar; yürüyerek gelmiş olamaz mı?"

Gis ona şöyle bir bakar. "Orası oldukça pahalı bir bölge. Bana o kadar da varlıklı görünmedi."

"Orada yaşamamış olabilir," diyor Carter, "istasyonun etrafında bir sürü otel var. Ve bunlardan bazıları oldukça basit."

Gis başını sallar. "Tamam. İyi bir noktaya değindin. Neden bunu anlamıyorsun?"

Carter tüm Noelleri aynı anda gelmiş gibi görünüyor; Gis ise onu bir süreliğine Londra'ya gönderdiği için içten içe rahatlamış olabilir.

"Peki ya sırt çantası ve diğer eşyalar?" diyor şimdi, ekibin geri kalanına bakarak. "*Hiçbirini* bulamadığımıza inanmakta zorlanıyorum."

"Ben de," diyor Ev. "Ama Barnetson iyi bir polis. Eğer kapsamlı bir arama yaptıklarını söylüyorsa, o zaman kapsamlı bir arama yapmışlardır."

Baxter suratını asar. "Belki de Swann'ların bahçesinde nükleer bir sığınak vardır." İnsanlar gülmeye başlar ve o da etrafına bakar. "Hey, o kadar da tuhaf değil - daha önce de tuhaf şeyler oldu."

"Swann'lardan bahsetmişken," diyor Ev, telefonunu kaldırıp Gis'e başını sallayarak, "Bayan S aşağıya geldi."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
10.35

Oraya gittiğimde Harrison telefonda konuşuyordu. Ama yalnız değil. Ruth Gallagher da onunla birlikte. İlk tepkim şüphe oldu, ki beynim bana bunun a) saçma ama b) doğal olduğunu söylüyor, çünkü onunla en son bir odada bulunduğumda Mülakat Bir'di ve ben masanın yanlış tarafındaydım. Ama bana karşı kanıtlarla karşı karşıya kaldığında başka seçeneği yoktu ve Gis her şeyi şüpheye düşüren bir şeyle ortaya çıktığında, onu haklı çıkarmak için yüreğini ortaya koydu. Bundan daha fazlasını isteyemezsin.

Beni gördüğünde gereğinden biraz daha geniş bir şekilde gülümsüyor; belli ki ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi davranmak için geriye doğru eğileceğiz. İyi görünüyor; bisküvi renginde şık bir takım elbise giymiş ve saçlarını yeni kestirmiş. Ayrıca hafif bir bronzluğu var, sanki buradan çok daha güneşli bir yerden yeni dönmüş gibi.

"Seni gördüğüme sevindim, Ruth." "Ben de."

"Pekâlâ," diyor Harrison, telefonunu bırakarak, "senden uğramanı istedim Adam, çünkü Ruth'un eskiden South Mercia'da çalıştığının farkında olmayabilirsin."

Ona döndüm. "Hayır, bunu bilmiyordum. Rowan davasında mıydın?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, benim zamanımdan önceydi. Yani, tabii ki herkes bunu biliyordu. Güney'deki en büyük davaydı.

Mercia'nın şimdiye kadar sahip olduğu."

"Ruth'la temas kurmanın yararlı olabileceğini düşündüm," diye araya girdi Harrison, "Adam. Arazinin durumu hakkında bilgi alırsın."

Ellerine bakıyor, ağzının kenarlarından küçük bir gülümseme kaçıyor. Belli ki buradaki tek saçma bingo oyuncusu ben değilim.

"Onları tanıyor muydun? Soruşturma ekibini mi?"

Başını sallıyor. "Larry Kearney bir süre benim yardımcımdı. Howard Lucas'ı çok iyi tanımıyordum ama iyi bir ünü vardı. İşin ele alınış biçimiyle ilgili ciddi bir sorun çıkarsa şaşırırım."

"Peki ya Kearney?"

Tereddüt ediyor, sadece bir anlığına ama yeterince uzun. "Birlikte çalıştığım en çalışkan insanlardan biriydi. Her zaman ofise ilk gelen ve en son ayrılan olurdu."

Eğer bir memur arkadaşımı övmek yerine lanetleyecek olsaydım, ben de böyle yapardım. Bir dahaki sefere el yazısının güzel olduğunu söyleyecek.

Harrison'a döndüm. "Yapacak çok daha önemli işleriniz olmalı, efendim. -"Neden Ruth ve ben bunu çevrimdışı yapmıyoruz?"

Üzgünüm, dayanamadım. Yine de Ruth'un gözüne çarpmamaya dikkat ediyorum.

Harrison başını sallar. "Kesinlikle. İkinizi de yalnız bırakayım."

"Lawrence Kearney hakkında gerçekten ne düşünüyorsun?" Americano için düğmeye basıyorum ve Ruth'un yüzüne dönüyorum. "Yarın onunla görüşeceğim, bu yüzden aslında oldukça faydalı olacak."

Makineye yaslanıyor. "Harrison'ın ona yakın zamanda mavi gökyüzü düşünen oyun değiştirici diyeceğini sanmıyorum diyelim."

Gülümsüyoruz.

"Öte yandan, onun kesinlikle hedef odaklı *olduğu* bir şey var. Her zaman bir sonuç elde etmekle ilgiliydi." Makinede sıra onda. "Ama beni yanlış anlamayın, sonuca ulaşmak için işin kolayına kaçmazdı. Ya da kanıtları görmezden gelmez. Temelde iyi adamlardan biridir. Arada sırada biraz aptallaşır ama DCI'lığa ulaştıysa bu Tanrı'nın gönderdiği tüm saatleri harcayarak olmuştur. Lafı açılmışken, her zaman rütbeye önem verirdi, bu yüzden biraz yalakalık fena olmazdı. *Üç torba dolusu, efendim*. Ne yapacağınızı biliyorsunuz."

Gülüyorum. "Uyarın için teşekkürler, özellikle de Quinn'i götürdüğüm için. 'Efendim' demeye tenezzül ettiği tek kişi lanet olası Emniyet Müdürü."

Yüzünü buruşturuyor. "Tanrım, evet. İyi fikir." Fincanını eline alıyor. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa nerede olduğumu biliyorsun. Larry'ye selamımı söyle. Dediğim gibi, tüm o palavralarının altında gerçekten iyi adamlardan biri."

* * *

Richard Swann ile St. Aldate's Polis Karakolu, Oxford'da 24 Ekim 2018, saat 12.25'te yapılan mülakat.
Hazır bulunanlar, DS C. Gislingham, DC V. Everett, Bay T. Unwin (avukat)

VE:Hatırlatmak isterim ki, Bay Swann, bu görüşme kayıt altına alınıyor ve cinayet suçundan hala gözetim altındasınız. Avukatınız bunun ne anlama geldiğini açıkladı mı?

Yaptım. Birkaç kez.

VE: [*kağıt sayfasını uzatır*]
Kayıt için Bay Swann'a 21 Ekim tarihli ifadesinin bir kopyasını veriyorum. Düşünmek için zamanınız oldu, eklemek ya da değiştirmek istediğiniz bir şey var mı?

RS: Hayır.

CG: Şimdi tam zamanı.

RS: Hayır, bu halinden oldukça memnunum.

CG: Yani üç gün önce evinizde gerçekleşen silahlı saldırının nefsi müdafaa olduğunu ve kurbanın sizin tarafınızdan hiç tanınmadığını iddia etmeye devam ediyorsunuz?

Gerçekten de öyle. Onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim.

CG: Evet, daha önce röportaj yaptığınızda tam olarak bu şekilde kelimeler kullandığınızı hatırlıyorum. Aynı ifade sizin ifadenizde de yer alıyor.

RS: Ne demek istiyorsun?

CG: Demek istediğim, o n u daha önce hiç görmemiş olmak, kim olduğunu bilmemekle aynı şey değildir. Sanırım bunun çok iyi farkındasınız ve kelimelerinizi çok dikkatli seçtiniz.

Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim, Çavuş.

Müvekkilinizin bildiğinden şüpheleniyorum. Bay Swann? Yoksa size Bay Rowan dememi mi tercih edersiniz? RS:[*sessizlik*]

Richard? Neden bahsediyor bu?

RS:Cevabını zaten bildiğiniz soruları bana sormanızda çok az anlam görüyorum. CG: İlk röportajınızda bu konuda hiçbir şey söylemediniz.

RS: İsim değişikliğimin bununla hiçbir ilgisi yok. Açıkçası sizi de ilgilendirmez.

CG:Üzgünüm ama korkarım aynı fikirde değilim. Bence her şey bununla ilgili. Bence mutfağınızdaki adamın kim olduğunu çok iyi biliyorsunuz. Benim sorum bunu tam olarak ne zaman öğrendiğiniz.

RS: O zaman da bilmiyordum, şimdi de bilmiyorum.

CG:Onu teşhis edebilecek her şeyi ortadan kaldırmış olsanız bile mi?

RS: Ben öyle bir şey yapmadım. Ve bu imanıza içerliyorum.

Bir tanık vardı. Birisi seni bunu yaparken görmüş.

RS:Saçmalama. Kim nasıl bir şey görmüş olabilir ki? Kilometrelerce ötede başka kimse yoktu ve zaten hava tamamen karanlıktı.

Doğru. Çıplak gözle bir şey görmek için çok karanlık olurdu. Ama neyse ki

Tanığımız gece görüş ekipmanı taşıyordu.

RS: Lütfen zekama hakaret etmeyin - kimse böyle bir şeyi şans eseri yanında taşımaz.

"Şans eseri" değildi. Evinizin üstündeki tepedeydi. Yıldızları fotoğraflıyordu.

RS: [*sessizlik*]
Senin şu "tanığın" ne dedi peki?

Silah sesi duymuş. Dediğiniz gibi tek bir el

ateş edilmiş. RS: [*sessizlik*]

CG:Elbette endişeliydi, bu yüzden hemen 999'u aradı ve bir süre bekleyerek evi gözledi.

RS: [*sessizlik*]

CG: Ve sonra bir şey gördü - atışın bir kemirgenden daha önemli bir şeye isabet etmediğine inanmasına neden olan bir şey.

RS: [*sessizlik*]

Bahçeye çıktınız Bay Swann. Çöp torbasında bir şey taşıyordunuz- TU:

Müşterimle görüşmem gerekiyor-

O çantada ne vardı Bay Swann?

TU: Müvekkilim diğer tüm sorulara "Yorum yok" cevabını verecektir.

CG: Adamın cüzdanı ve sırt çantasıydı, değil mi?

RS: Yorum yok.

CG:Kimliğini gizlemeniz gerektiğini biliyordunuz çünkü kim olduğunu anlasaydık, bunun yanlış giden bir hırsızlık olduğuna asla inanmazdık.

RS: Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir

fikrim yok. TU: Richard-

CG: Gerçekten öğrenemeyeceğimizi mi

düşündün? RS:Neyi öğrenmeyeceğimizi?

CG: Benden bilmediğinize inanmamı mı istiyorsunuz?

TU: [*Swann'ı dizginliyor*]
Müvekkilimin yapacak bir yorumu yok.

VE: Sizi nasıl bulduğunu, nerede olduğunu söyledi mi? Herhangi bir şey?

RS: Kaç kez daha, neden bahsettiğin hakkında *hiçbir fikrim* yok- CG: DNA'yı

çalıştıracağımızı biliyor olmalısın-

DNA MI? Bu neyi kanıtlayacak ki?

CG: [*sessizce*]
DNA'nın her zaman kanıtladığı şey, Bay Swann. Siz ve o genç adam akrabaydınız.

RS: [*Gapes*]
Bu da ne-

O sizin torununuzdu, Bay Swann. Camilla'nın çocuğuydu.

RS: [*sessizlik*]

TU: [*müdahale*]
Müvekkilimle görüşmek konusunda kesinlikle ısrarcıyım.

VE: Görüşme 12.48'de sonlandırıldı.

* * *

"Bildiğini sanmıyorum," diyor Ev. O ve Gis şu anda bitişik bir odada, video yayınlarından birinde Unwin ve Swann'ı izliyorlar.

"Hayır," diyor Gis. "Onun da yaptığını sanmıyorum."

Ekranda Timothy Unwin'in acilen konuştuğunu görebiliyorlar. Ses yok ve Swann onlara arkasını dönmüş ama şaşkınlık içindeymiş gibi ellerini kaldırıyor. Diğer görüşme odasında Margaret Swann'a kadın bir polis memuru tarafından bir sandalye gösteriliyor. Ağır bir tüvit ceket giymiş ve büyük bir el çantası tutuyor. Soğuk görünüyor.

"Yaşlı çocuk hakkında ne yapacaksınız?" diyor Ev. "Berbat göründüğü gerçeği bir yana, saat işliyor - bugün bir ara karar vermemiz gerekecek."

Gis iç geçirir. "Patrona soracağım ama fazla seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Onu soruşturma kapsamında serbest bırakmak zorunda kalacağız ve Tanrı'dan bir şeyler bulmayı umacağız."

Ev başını sallar, sonra tekrar ekrana döner. "Hazır mısın?" Gis derin bir nefes alır. "Hiç olamayacağım kadar."

* * *

Margaret Swann'ın artık kendi avukatı vardır; kendisini Julia Merrick olarak tanıtan ve Timothy Unwin'in iş arkadaşlarından biri olduğunu söyleyen, biraz telaşlı genç bir kadın. Swann ona, sözde otorite konumundaki kendi cinsinden kişilere ayırdığı belli olan bir tür küçümsemeyle bakıyor. Everett de bundan nasibini alıyor, ancak Gis kumarbaz olsaydı, parasını Ev'e yatırırdı. Swann hala ceketini giyiyor ve mesaj açık ve net. Ama ne zaman ayrılacağına karar verecek olanlar onlar. O değil.

"Bayan Swann," diyerek yerine oturdu, "bildiğiniz gibi ben Komiser Yardımcısı Chris Gislingham'ım ve siz DC Everett'i zaten tanıyorsunuz. Bunun resmi bir polis görüşmesi olduğunu ve kayıt altına alındığını bilmelisiniz. Ayrıca size yeni kanıtların ortaya çıktığını ve bu nedenle sizi cinayet komplosu şüphesiyle tutuklamaktan başka seçeneğimiz olmadığını bildirmem gerekiyor. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söyleyeceğiniz herhangi bir şey

söyledikleri kanıt olarak sunulabilir. Soruşturmamız sırasında ortaya çıkanlara bağlı olarak daha sonraki bir tarihte başka suçlamalar da söz konusu olabilir. Anladınız mı?"

Merrick, Gis'e far ışığına tutulmuş tavşan gibi bakıyor: Belli ki daha önce hiç böyle bir şeyle uğraşmamış.

"Peki," diyor Swann, "tam olarak ne yapmam gerekiyordu?"

"Kocanızın gece kıyafetlerini, önemli kanıtlar olacağını bilmenize rağmen yıkamış olmanızla başlayabiliriz-"

"Oh, Tanrı aşkına-"

"Ama sadece bu değil. Şimdi sizin ve kocanızın, kocanızın vurduğu adamın kimliğini gizlemek amacıyla diğer bazı eşyaları gizlemek ya da yok etmek için işbirliği yaptığınıza inanıyoruz."

"Saçmalama," diye tersliyor.

Gislingham gülümser. "Bu çok komik. Kocanız da tam olarak aynı ifadeyi kullanmıştı."

Ona alaycı bir bakış atıyor. "Çünkü bu çok saçma. Neden böyle bir şey yapalım ki?"

Ev'in belirttiğine göre, nelerden kurtulmaları gerektiğini sormuyor.

Merrick ise tam sormak üzeredir. "Hangi 'eşyaları' kastettiğinizi sorabilir miyim?" "Bir cüzdan," diyor Everett, "bir cep telefonu ve bir sırt çantası."

Margaret Swann kaşlarını kaldırır. "Peki, böyle şeylere *sahip olduğunu* nereden biliyorsunuz?"

"Bu makul bir varsayım Bayan Swann, eminim ki-"

"Bu kanıt değil," diyor avukat hemen. Belli ki bunun büyük bir kazanç olduğunu düşünüyor.

"Doğru," diyor Ev. "Ama şansımıza bir de tanık var." "Tanık mı?" diyor Margaret Swann. "Ne *tanığı*?"

"Bir taksi şoförü," diyor Gislingham. "Adamı evinize bırakan ve onun kapıya doğru yürüdüğünü gören taksi şoförü. Rastgele bir ev hırsızının yapacağı bir davranış değil, sizce de öyle değil mi?"

Kokluyor ve başka tarafa bakıyor.

Merrick hazır, kalemi hazır. "Bana bu tanığın detaylarını verebilir misiniz lütfen?"

Ev ona bir kağıt parçası uzatıyor. "İstasyondaki taksi durağında çalışıyormuş ve o gece saat dokuzu biraz geçe adamı almış. Gantry Malikanesi'ni varış noktası olarak göstermiş, yolculuğun çoğunu cep telefonuna bakarak geçirmiş.

ve deri cüzdanından nakit para çekmiş. Yanında bir de sırt çantası vardı."

Merrick yukarı bakar. "Bunun için sadece şoförün sözüne ihtiyacınız var."

Gis gülümser. "Aslında hayır. İstasyonun güvenlik kamerası görüntülerini ele geçirdik ve bu görüntüler sürücünün anlattıklarını tamamen doğruluyor. Adamın bilet bariyerlerinden geçtiği açıkça görülebiliyor. Ayrıca dönüş bileti de vardı."

Bir an için bunun sonuçlarının yerleşmesine izin verir.

"Ve inanır mısınız," diye devam ediyor, "*ikinci* bir tanığımız olacak kadar şanslıyız. Bay Swann'ı o gece evin dışında elinde siyah plastik bir poşetle gören biri."

Margaret Swann gülüyor. "Ve çöpü dışarı çıkarmak artık bir suç, öyle mi? Bu mu?"

Gis duraklar. "Hayır. Ama bu olay bana anlatıldığında merak etmeye başlıyorum. silah sesinden sadece birkaç dakika sonra. Artık bildiğimiz üzere, beyni patlamış bir adamın mutfağınızda ölü olarak yatmasına neden olan bir silah sesi. Sizi bilmem ama Bayan Swann, böyle bir durumda aklıma gelen ilk iş 'çöpü dışarı çıkarmak' olmazdı."

Avukatın yüzü hafifçe kızarır; boyundan büyük işlere kalkışmaktadır ve bunun farkındadır. "Yine de, yaptığı şeyin bu olmadığını kanıtlayamazsınız-"

"Çöp kutularının aksi yönünde yürüyordu, yani evet Bayan Merrick, bence bu adil bir varsayım."

Swann gözlerini Gislingham'a diker. "Peki 'yok ettiğimizi' iddia ettiğiniz şeyleri gerçekten *buldunuz* mu?"

"Henüz değil, hayır. Ama bu sadece bir zaman meselesi. Umarım bunu biliyorsunuzdur." Gis sandalyesine geri oturdu. "Kocanız bu adamı daha önce hiç görmediğini söylüyor. Bunun farkında mısınız?"

"Evet."

"Kim olduğunu biliyor *musun*?"

Kaşlarını çattı. "Sana söyledim, onu hiç

görmedim." "Ben bunu sormadım."

"Hayır, tabii ki kim olduğunu bilmiyordum. O bir *hırsızdı*. Biz bu tür insanları tanımayız."

"Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi öyle biri değildi Bayan Swann."

Swann ona zehirli bir bakış atar ama hiçbir şey söylemez.

"Yani, kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diyor Everett, "bu adamla ilgili her türlü ön bilgiyi reddediyorsun?"

Merrick bir çaylak olabilir ama o bile bunun tehlikeli bir yöne doğru gittiğini biliyor. Swann'a gelince, çantasını öyle sıkı kavrıyor ki parmak eklemleri bembeyaz.

Ev onu soğuk bir bakışla süzer. "Korkarım size inanmıyorum, Bayan. Swann."

Swann çenesini kaldırır. "Ben yalancı değilim, Memur Bey, ya da her ne iseniz. Kocam da öyle."

Gislingham, ikinci bir kâğıt parçası uzatan Ev'e başıyla selam verir.

"Bu," diyor, "adli tıp laboratuarımızın olay yerinde bulunan kan örneklerini Ulusal DNA Veri Tabanında kayıtlı bir örnekle karşılaştırarak hazırladığı bir DNA raporu."

Swann kağıdı iter. "Bunların hepsi saçma sapan şeyler."

"Bu bir eşleşme gösteriyor, Bayan Swann. Ölen adam ile şu anda HMP Heathside'da cinayetten müebbet hapis cezasını çeken bir mahkum arasında bir ebeveyn eşleşmesi. Mahkumun adı Camilla Rowan. Bize sahip olduğunuzu hiç söylemediğiniz kızınız."

Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki Gis, ağzı açık bir şekilde onlara bakan Merrick için üzülmeye vakit buluyor. Bunun nasıl bir hastane geçişine dönüşeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Öte yandan Swann kimsenin gözleriyle karşılaşmıyor. Çantasını açmış ve mendil arıyor. Ama elleri titriyor.

"Biliyordun, değil mi?" diyor Ev usulca. "Onun Camilla'nın çocuğu olduğunu biliyordun-"

Başını kaldırdı. "Ben yapmadım!"

"-Aslında, bence onun kim olduğunu kapınıza gelmeden çok önce biliyordunuz. Ne yaptı ki? Sizi aradı mı? Mektup mu gönderdi? Yine de kocanıza söylemediniz, değil mi? Her şeyin unutulup gideceğini umarak onu karanlıkta bıraktınız-"

"Bu delilik - sen delisin - bu fikir bile akıl almaz -" "Akıl almaz mı? Belki. Ama imkansız değil."

Gözleri kilitlenir ve o an elastik gibi gerilir. Ama ilk göz kırpan Swann olur. Merrick'e döner. "Bu dengesiz suçlamaları tamamen reddediyorum. Ve bunun ötesinde ekleyecek bir şeyim yok."

Ev ona kuru bir bakış atar. "Tamam, madem böyle oynamak istiyorsun. Görüşme 13.18'de sona ermiştir."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
14.15

Quinn'e araba kullandırıyorum, çünkü o çok seviyor ve genel olarak konuşmak gerekirse ben sevmiyorum. Tekerleklerle ilgili tüm o erkek şeyini hiç anlamadım, muhtemelen bu yüzden benim bir Mondeo'm var ve Quinn'in bir Audi A4'ü var. Kırmızı. Sanki sormana gerek varmış gibi. Genel olarak kötü bir yolculuk değil. Hava kasvetli ama çok fazla trafik yok, en azından M25'e varana kadar. Quinn müzik isteyip istemediğimi soruyor ve en son dinlediği şeyin Radyo 4 olduğunu görünce şaşırıyorum.

"Maisie," diyor karşı tarafa bakarak. "Bu tür şeyleri sever."

Onunla henüz tanışmadım ama merkezdeki söylentiler ciddi olduğu yönünde. Ve öğrendiklerim şaşırtıcı derecede cesaret verici - şaşırtıcı çünkü Quinn'in kadınlarla ilgili geçmişi genellikle iç çekmeme neden oluyor. Ama Ev onun tam da ihtiyacı olan kişi olduğunu söylüyor - birkaç hafta önce Summertown'da alışveriş yaparken tanışmışlar (bu bile tek başına manşet olmaya değer

-Tamam, Quinn her zaman Avrupa için alışveriş yapabiliyordu, ama bir *kadınla*?). Ev'e göre Maisie zeki, kendine güvenen ve Quinn'in hiçbir saçmalığını kaldıramayacak biri gibi görünüyordu. Tam olarak bu şekilde ifade etmedi elbette ama ben mesajı aldım. Ayrıca Maisie'nin ailesinin çok varlıklı olduğunu biliyorum, bu da şüphesiz çekiciliği artırıyor.

"İyi gidiyor, değil mi? Maisie ile?" Babası gibi konuşmamaya çalışarak söylüyorum. Biraz telaşlı görünüyor. "Evet." Bir duraklama. "Aslında, o taşınıyor

içeri."

Şaşkın görünmemeye çalışıyorum ama bunu başaramadığımdan şüpheleniyorum. "Kulağa harika geliyor. Tebrik ederim."

Yana doğru küçük bir gülümseme veriyor. Şimdi kelimeleri çıkardı ve baktı Sadece rahatlamış değil, mutluyum da. Gerçekten mutlu. Bir an için başka kaç kişiye söylediğini merak ettim. Tahminimce çok değil. Belki de ben bir deneme sürüşüyümdür.

Porsche kullanan biri önümüzü kesiyor, adam bıyık altından küfredip şerit değiştiriyor.

"Aslında dün gece onunla konuşuyordum, Netflix'te Rowan'la ilgili bir şey izliyorduk. Maisie onunla aynı okula gitmiş. Yıllar sonra tabii ki. Okulda kimsenin bu konuda konuşmadığını söyledi."

Eminim yapmamışlardır. Rowan onların en tanınmış yaşlı kızı olabilir, ama bu kesinlikle süslü prospektüslerinde bulamayacağınız bir resim.

"Görüştükleri kadın," diyor, "Marion Teesdale. O da Maise'in hizmetçisiydi. İyi olduğunu söyledi. Biraz savaş baltası gibi ama temelde iyiymiş. Ve Maise'i gerçekten severmiş."

Eğer onunla konuşmaya karar verirsek, bu yardımcı olabilir. Mesajı aldım. Telefonum çalmaya başladı: Gis.

"Rowan'ı görmeden önce yaşlılardan ne aldığımızı bilmek istersin diye düşündüm patron."

"Devam et."

"Bana sorarsanız, Swann'ların ikisinin de kurbanın o gece geleceğini bildiğini sanmıyorum."

"İlginç, nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Kıyafetler, gerçekten. Yaşlı kız ziyaretçi bekliyor olsaydı geceliğini giymezdi. O nesilden değil. Büyükannem de öyle."

"Elbette, bunu kendim düşünmeliydim."

"Silah patlamadan önce ya da sonra onun kim olduğunu anlayıp anlamadıklarına gelince," diye devam ediyor Gis, "işte bu daha zor. *Bay* Swann'ın bunu yaptığını sanmıyorum, o kadar iyi bir aktör olduğunu sanmıyorum. *Bayan* S'ye gelince, Ev onun tam olarak kim olduğunu bildiğinden emin ama bunu itiraf etmesine imkan yok."

Quinn karşıya bakar ve yüzünü buruşturur. "Savaş baltalarından bahsetmişken ..."

"Ve siz de Ev'e katılıyorsunuz - sizce yaşlı kadın kurbanın kim olduğunu biliyor muydu?"

"Evet," diyor Gis. "Sanırım öyle yaptı." "Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler." "Merak etme patron, sonra görüşürüz."

Şimdi önümüzde bir tabela beliriyor. Dokuzuncu kavşak, iki mil. Quinn aynasını kontrol ediyor ve iç şeride geçiyor.

* * *

"Kendinize dikkat edin Bayan Swann," diyor polis memuru. "Kendinize zarar vermenizi istemeyiz, değil mi?"

Onun arka koltuğa yerleşmesini bekler, sonra arabanın kapısını dikkatlice kapatır ve ön tarafa doğru yürür. Margaret ceketini kendi üzerine çeker. Kötü bir sabah olmuştu. Sorgulama, form doldurma, ne yaptığı hakkında hiçbir fikri olmadığı belli olan o sinir bozucu avukat.

Margaret bir dahaki sefere yanında bir partner olması için ısrar etmeyi aklına not eder. Çünkü her ne kadar aksini umsa da, bir "gelecek sefer" olacak gibi görünüyor. Kocasını kontrol etmek için biraz sertçe döner, ama o kararlı bir şekilde uzak pencereden dışarı bakmaktadır. Arabanın ön tarafında, onları götürmeyi teklif eden genç bilgisayar mühendisi bir meslektaşı tarafından engellenmiştir.

Richard'ın yanında kıpırdadığını ve boğazını temizlediğini duyar. "Bana onun kim olduğunu söylediler. Şu genç adam." Uzun bir duraklama. "Sanırım sana da aynısını söylediler."

Tereddüt eder; başını sallar.

"Zaten bildiğimi düşündüklerini açıkça belirttiler."

Elini çırpıyor. "Bunun hiçbir anlamı yok. Sadece seni tuzağa düşürmeye çalışıyorlardı."

Kocası ona bakıyor. "Beni tam olarak neye tuzak kurdun? Ben doğruyu söylüyordum. Hiçbir fikrim yoktu."

Omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor ama Richard pes etmiyor. "Onun kim olduğunu biliyor muydun?"

Bir sessizlik oldu. "Peggy?"

"Saçmalama. Neden böyle bir şey düşündün ki?"

Kaşlarını çattı. "Yaptın, değil mi - önce değilse bile sonra. *Bu* yüzden sen-"

Elini kaldırır: PC sürücü tarafına doğru geri dönmektedir.

Arabanın kapısı açılırken alçak sesle, "Burada olmaz Dick," dedi. "Bunu eve gittiğimizde konuşuruz."

* * *

CEZA DAVALARI İNCELEME KOMİSYONU DAVA DOSYASI
R v Camilla Kathleen Rowan (2003)
Dava numarası
:772498525/C
R Belge numarası: 451.1
Belge türü: Mülakat dökümü, Güney Mercia Polisi

Camilla Rowan ile Calcot Row Polis Karakolu, Gloucester'da yapılan görüşme, 2 Ağustos 2002, saat 11.55.
Hazır bulunanlar, DI H. Lucas, DS L. Kearney, Bayan J. McCrae (Uygun Yetişkin)

LK: Sizi buraya çağırdık Bayan Rowan, çünkü 23 Aralık 1997'nin erken saatlerinde Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nde doğurduğunuz bebeğe ne olduğunu açıklığa kavuşturmak istiyoruz.

CR: Güzel, bunu da açıklığa kavuşturmak istiyorum.

LK: Bildiğiniz gibi, Gloucester İlçe Meclisi Çocuk Koruma ekibinden memurlar, vakanın ilçe evlat edinme ve koruyucu aile hizmetlerinden Bay Steve McIlvanney tarafından kendilerine iletilmesinin ardından bebeğin nerede olduğunu tespit etmeye çalışıyorlardı.

Seni neden sürüklediklerini anlamıyorum. Onlara ne olduğunu zaten anlattım.

LK: Bebeği babasına verdiğinizi söylemiştiniz, doğru mu?

CR: Aynen öyle.

Bay Timothy Baker. CR:

Evet.

LK: Ve bu siz 23 Aralık günü saat 15:00'te hastaneden ayrıldıktan sonraydı.

CR: Doğru.

LK: Peki bu takas nerede gerçekleşti? CR:

A417'de bir durakta.

LK: [*bir haritanın üzerinden geçer*]
Hangisi olduğunu belirtebilir misiniz?

CR: Hiçbir fikrim yok, yıllar önceydi ve hava k a r a r ı y o r d u . Gloucester'ın diğer tarafında bir yerde.

LK: Bay Baker size bundan daha kesin talimatlar vermiş olmalı-birbirinizi asla bulamazdınız.

CR: Yapmadığını söylemiyorum, hatırlamadığımı

söylüyorum. LK: Bu oldukça kırsal bir yol.

Evet, ne olmuş?

LK: Sokak aydınlatması yok, öyle bir şey yok. Ve çok fazla bina yok, bu yüzden herhangi bir durağın yakınında güvenlik kamerası olması pek olası değil.

CR:Hiçbir fikrim yok. Bundan şüpheliyim.

LK: Yani takasın gerçekleştiğine dair bir kanıt yok. Ya da olmaz.

CR:Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum.

LK: O sırada durakta başka arabalar var mıydı? CR:

Hiç hatırlamıyorum.

Yürüyen kimse yok mu?

Köpeklerini gezdiren? CR: Nereden

bileyim?

LK: Yani kimse seni görmedi mi?

CR: Dediğim gibi, kimseyi hatırlamıyorum, ama gerçekten

bakmıyordum. Ve bu adamın adı Timothy Baker.

Doğru. Sana

söylemiştim.

LK: Yalnız mıydı?

CR: Evet.

LK: Annesini ya da kız kardeşini getirmedi mi? Bir kadın arkadaş? Bebeğe bakması için?

Kız kardeşi olup olmadığını bile bilmiyorum. Diğer insanlara da söylediğim gibi, birbirimizi sadece birkaç kez gördük.

LK: Evli miydi? Bir ilişkisi var mıydı?

CR: Bana söylediği kadarıyla hayır.

HL:Böyle genç bir adamın tek başına bir bebek yetiştirme sorumluluğunu üstlenmek istemesi size garip gelmedi mi?

Babasıydı. Ona bakamayacağımı söyledim, o da bakacağını söyledi.

LK: Peki bu konuşma ne zaman gerçekleşti?

CR:Birkaç hafta önce. Tam olarak bilmiyorum.

LK: Peki A417 'deki buluşmayı nasıl ayarladınız?

CR: O sabah hastaneden onu aradım.

LK: Hastanedeki ankesörlü

telefondan mı? CR: Doğru.

LK: Cep telefonunuz yok muydu?

CR:O zaman değil, hayır. Çoğu insan bilmiyordu.

HL: Bay Baker ne tür bir araba kullanıyordu?

CR: Beyaz bir araba.

LK: Marka? Tescil numarası?

CR: Bana sormayın, arabalar konusunda işe

yaramazım. LK: Peki Bay Baker ile ilk

nerede tanıştınız? CR: Bir barda. Stroud'daki

The King's Head'de.

LK: Peki o gece yakınlaşma oldu mu?

CR: Evet, seks yaptık.

LK:Korundunuz mu? CR:

Hayır, doğum kontrol

hapı kullanıyordum.

LK: Ve yine de hamile kaldınız.

CR: Evet, olur böyle şeyler.

HL: Peki cinsel ilişki nerede gerçekleşti? CR:

Onun dairesinde.

LK: Peki bu neredeydi?

CR: On dakika uzaklıkta bir blok. Konsey, sanırım.

LK: [*bir fotoğraf uzatıyor*]
Bu blok, değil mi? Adelaide Court?

Sen öyle diyorsan. Karanlıktı ve bana adını

söylemedi. LK: Daire kaç numaraydı?

Bunları size zaten söyledim. Numarasını bilmiyorum, sadece en üst katta olduğunu

söyledim. LK: Oraya tekrar gittiniz mi?

Hayır. Bir tek parkta yapmıştık.

LK: Söz konusu dönem için Adelaide Court'un doluluk kayıtlarına ulaştığımızı ve orada Baker adında birinin yaşamadığını söylemeliyim. Ne en üst katta ne de başka bir yerde.

Yani? Bir sürü insan alt kiracı.

LK: Memurlar o sırada orada yaşayan kiracıları da sorguladılar ve kimse sizi gördüğünü hatırlamıyor.

Hiç şaşırmadım. *Bir keresinde gece yarısı* falan gitmiştim. JM:

[*araya girerek*]

Camilla, eğer bu adam seni zorladıysa -eğer herhangi bir saldırı olduysa-

CR:Bana *tecavüz* etmedi, eğer kastettiğiniz buysa.

Eğitimli bir danışmanla görüşmeni sağlayabilirim.

Tanrım, sadece seksti, tamam mı? Ben ondan hoşlandım, o da benden. Hiçbir

anlamı yoktu. En azından hamile kalana kadar.

CR: Evet, plan bu değildi, değil mi?

LK: Ve bu Bay Baker'ın çocuğun doğumunu kaydettireceğini mi

söylüyorsunuz? CR: Doğru.

LK: Bunu yapıp yapmadığını biliyor musunuz?

Öyle olduğunu varsayıyorum. Onunla bu

konuda konuşmadım. LK: Onunla hiç

konuştunuz mu?

CR: Hayır.

Hiç mi? Sanal bir yabancıya bebeğinizi verdiniz ve öylece bıraktınız mı?

Bak, sadece hayatıma devam etmek istedim, tamam mı? Çocuk babasının yanındaydı, güvendeydi, sadece her şeyi unutmak istedim.

LK: Çocuğunuzun doğduğu gün ve bu tarihten sonraki altı haftalık dönemde "Baker" soyadıyla kaydedilen tüm erkek bebekler için Birleşik Krallık Kayıt Ofisi verilerine eriştik. Hiçbiri sizin çocuğunuz değil.

CR: [*sessizlik*]

LK: Aynı dönemde Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nde herhangi bir soyadıyla doğmuş olarak listelenen tüm erkek bebekleri de inceledik. Yine, hiçbiri sizin çocuğunuz değil.

CR: Bakın, Tim berbat durumdaysa onunla konuşmalısınız, benimle değil.

HL: Çok isteriz. Onu bulmak oldukça zor.

CR: Bu konuda benden ne yapmamı beklediğinizi anlamıyorum.

LK: Bebeğe bir şey olduysa, bir tür kaza olduysa, şimdi bize söylemenin tam zamanı.

CR: [*sessizlik*]

Sessizliğin süresi 51 saniye olarak teyit edildi

LK: Bize söylemek istediğiniz bir şey var mı?

CR: Hayır.

LK: Bebeğe bir şey yaptınız mı? CR:

Hayır!

LK: Bebeği öldürdün mü?

Tabii ki yapmadım! Bebeğime *asla* zarar vermem.

HL: Çocuğu bulamıyoruz, babayı bulamıyoruz- CR:

Bakın, kaseti kapatabilir miyiz?

LK: Hayır, korkarım bu mümkün değil.

CR: [*sıkıntılı hale geliyor*]
Aileme söyleyeceksin, değil mi?

HL: Kapsamlı bir soruşturma yürütmeliyiz- CR:

[*feryat*]
Ve her şey ortaya çıkacak ve herkes bilecek - hayatımı *mahvedeceksin* -

JM: Sanırım artık ara vermeliyiz, Müfettiş. LK:
Görüşmeye 12.17'de ara verildi.

* * *

O başlamadan önce kapıdan ancak geçebilmişlerdi; Margaret paltosunu çıkarmaya bile fırsat bulamamıştı. Yorgun argın bir sandalye arıyor. Mutfak soğuk; pencerelerde buğulanma var.

"Camilla'nın *bebeği* olduğunu söylediler, *torunumuz*." Kadın ona bakmıyor ve adam bir adım daha yaklaşıyor. "Biliyor muydun? *Biliyor muydun?*"

Hiçbir şey söylemiyor.

"Peggy, bir cevap

istiyorum."

Eldivenlerini çıkarmaya başladı. "Tabii ki *bilmiyordum*. Nasıl bilebilirdim ki? *biliyor* musun?"

Mutfağı adımlamaya başlar. "Söylediklerinize uydum - hikayeye sadık kaldım -"

"Bu bir *hikaye* değil, gerçek... İçeri girdi ve sizi tehdit etti, *bizi* tehdit etti..."

Adam kızgın bir şekilde ona döner. "Tanrı aşkına, olanın bu olmadığını biliyorsun - kızgındı, evet, ama bizi soymaya çalışmıyordu, *para* istemiyordu. Düşünüyordum da, sanırım bana bir şey söylemeye çalışıyordu."

"Bağırıyordu, *onu duydum*-"

Durup ona bakıyor, yüzü birden bembeyaz oluyor. "Bana büyükbaba derdi. Bunun sadece bir hakaret olduğunu düşünmüştüm ama-"

"Saçma sapan konuşuyorsun ve bunu biliyorsun."

Ama dinliyor gibi görünmüyor. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Eğer gerçekten Camilla'nın *bebeğiyse* -o bebek- bunca zamandır doğruyu söylüyormuş demektir. Tıpkı her zaman iddia ettiği gibi. Yalan söylemiyordu-"

Margaret küçümseyici bir ses çıkarır ve arkasını döner. "Belki *de bu* konuda *değil*-"

Ona doğru bir adım atıyor. "Ama 'o' en önemli şeydi, değil mi? Aksi takdirde diğer tüm o yalanların hiçbir önemi kalmazdı. Kimse bilmeyecekti bile-"

Gözlerini ona dikiyor. "Peki bunca yıldır neredeydi o zaman? Eğer bunca zamandır 'doğruyu söylüyorsa', *o* neredeydi?"

Bıkkın görünüyor. "Bunu ben de bilmiyorum, en az senin kadar. Ve 'Tim Baker' hakkındaki tüm o saçmalıklara gelince, tek kelimesine bile inanmadım, sen de inanmadın. Ama o çocuğa zarar vermediğini söylediğinde ona inanmalıydık. Ve ona nasıl davrandığımızı düşündüğümde-"

Margaret tekrar arkasını döner ve o da yaklaşır.

"Peggy?"

Cevap yok. Eldivenleriyle oynuyor.

"Bilmediğinden kesinlikle emin misin?" dedi usulca, "Bilmiyor muydun?"

Ona öfkeli bir bakış fırlatıyor. "Durup dururken, gecenin bir yarısı buraya geldi, kim olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Peki ya sonrası?" Yutkunuyor. "O- ben üstümü değiştirmeye gittiğimde ve sen burada tek başına kaldığında, peki ya sonra?"

Tekrar başka tarafa bakıyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun - o sırt çantasında bir şey buldun, değil mi? Bu yüzden aniden ondan kurtulmamız gerektiğine karar verdin - bu yüzden panikliyordun - geri döndüğümde -"

"Şimdi gerçekten saçmalamaya başladın."

Yerinde duruyor. "Neydi o Peggy? Pasaport mu? Kim olduğunu ele veren bir şey mi?"

Ayağa kalkıyor, lavaboya gidiyor ve çaydanlığı doldurmaya başlıyor. "O korkunç polisler bana söyleyene kadar onun kim olduğunu bilmiyordum ve sırt çantasında ne olduğunu bilmiyordum çünkü hiç bakmadım. Şimdi mutlu musun? Sadece kurtulmanın en iyisi olduğunu düşündüm, hepsi bu." Ona sert bir bakış fırlattı. "*Neden bana inanmıyorsun?*"

Elleri o kadar titriyor ki su her yere akıyor. Çaydanlığı bir çınlamayla lavaboya bırakıyor ve ağır bir şekilde tezgâha yaslanıyor. Nefesi kesik kesik geliyor ve bir an sonra kocasının ellerini omuzlarında hissediyor.

Onu döndürür ve kendine doğru çeker. "Özür dilerim aşkım, seni üzmek istememiştim. Bütün bu olanlar ikimizi de gerdi." İç çekiyor. "Kim bilir, belki de istedikleri budur - bizi birbirimize düşürmek." Onu sandalyeye götürüp oturtuyor ve omzuna hafifçe vuruyor. "Ben sana çay yaparken sen orada kal. Hasta olmanı istemeyiz, değil mi? Geçen seferki gibi olmasın."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
15.20

Heathside tam da adından anlaşılacağı gibi Surrey Heath'in kıyısında yer alıyor. Burayı ana yoldan ayıran ağaçların arasından çıkarken aklıma gelen ilk şey, devlet okuluna giden herkesin hapishanede kendini evinde gibi hissetmesiyle ilgili o espri oldu. Kimin söylediğini hatırlayamıyorum. Muhtemelen bir dolandırıcı. Ya da bir casus. Her iki durumda da, kapılara, yüksek tel örgülere ve betona rağmen, eğimli çatısı ve sıra sıra pencereleriyle sağlam tuğla blokta belirgin bir kız okulu hissi var. Burghley Manastırı olmadığı kesin ama Camilla Rowan bununla başa çıkmaya herkesten daha hazır olabilir.

Kapıdaki görevliler bizi bekliyordu ve her zamanki imza ve güvenlik işlemlerinden sonra, valinin hevesli erkek asistanı tarafından valinin ofisine alındık. Bu özel işe alım seçiminin bir noktaya değinmek için tasarlanıp tasarlanmadığını merak eden ilk kişi ben olamam. Oda beklediğimden daha büyük ve vali oldukça genç, şık bir sarışın saçı ve agresif bir çiçekli keten elbisesi var. Belli ki kalabalığın içinde göze çarpmaktan oldukça memnun.

"DI Fawley," diyor ayağa kalkıp bakımlı elini uzatarak. "Victoria Winfield. Tanıştığımıza memnun oldum."

Bize oturmamızı işaret ediyor ve parmaklarını dikkatle birbirine geçiriyor. "Demek Camilla'yı görmeye geldiniz."

Nedenini bildiğini varsayıyorum, ancak onunla irtibat kuran Adalet Bakanlığı, bu yüzden emin olamıyorum.

"Çok ziyaretçisi oluyor mu?"

Winfield sertçe gülümser. "Kesinlikle polis memurlarından değil."

"Ailesi mi?"

Başını salladı. "Avukatlar

mı?"

"CCRC incelemesinden beri değil."

Öne doğru eğilip bir dosyayı açıyor ama sonra söylediklerine bakılırsa gerçekten kontrol etme ihtiyacı duyduğuna inanamıyorum.

"Aslında Düşes'in ziyaret listesinde dokuz aydan uzun süredir tek bir kişi bile yok."

Bir saniye sürüyor, Quinn birkaç saniye daha, sonra onun bir homurtuyu bastırdığını duyuyorum.

Winfield bir kaşını kaldırır. "Bu kaçınılmazdı. Camilla hapishane nüfusu arasında pek yaygın bir isim değil. Ve davranışlarına bakılırsa-" Daha fazlasını söylemesine gerek yok. "Dürüst olmak gerekirse, 'diğer' Camilla'nın ziyaret etmeye karar vermesinden korkarak yaşıyorum. Bu bir isyan olurdu. Ya da bir bozgun." Arkasına yaslandı. "Ama buraya kraliyet randevuları günlüğü hakkında konuşmak için geldiğinden şüpheliyim, o yüzden tam olarak ne istiyorsun?"

"Rowan bebeğine ne olduğu hakkında hiç konuştu mu?"

Başını salladı. "Benim için değil. Duyduğuma göre hep aynı hikayeyi anlatıyormuş: Çocuğu babasına vermiş." Arkasına yaslandı ve doğrudan bana baktı. "Ani ilginin sebebi bu mu yani? Bir çeşit gelişme mi?"

"Pazar günü ailesinin evinde bir olay olmuş. Bir adam öldürüldü. Daha sonra yapılan DNA testleri adamın Camilla'nın oğlu olduğunu kanıtladı. Neredeyse kesinlikle öldürdüğü varsayılan oğlu. Tabii hakkında hiçbir şey bilmediğimiz başka bir çocuk yoksa."

Tekrar öne eğilip dosyasına bakıyor ve bu sefer gerçekten okuyor.

"Ama başka evlat edinmeler de oldu, değil mi? Yoksa ben mi hayal görüyorum?"

"İki. Onlar elendi."

İlgili yeri bulduktan sonra başını sallıyor. "Ah evet,
anlıyorum." Bir sessizlik olur.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Onunla konuşacağız. Ne söyleyeceğine bakacağız ve oradan devam edeceğiz. Bundan sonra ne olacağı CPS'e bağlı. Ve ne bulacağımız ya da bulamayacağımız."

"Yani serbest bırakılma ihtimali var mı?"

Quinn omuz silkiyor. "Birinin öldüğünü sanmıştık. Görünüşe göre
ölmemişler." Winfield kaşlarını çatar. "Haberlerde hiçbir şey yok-
"

"Hayır," dedim. "Önce Rowan'la konuşmak istedik. Onun tepkisini değerlendirmek. Son birkaç gündeki gözlemlerinize dayanarak, çocuğunun bulunduğunu bilme ihtimali olduğunu düşünüyor musunuz?"

Winfield başını yavaşça sallar. "Hiçbir şeyden haberim yok. Aylardır ailesiyle hiç görüşmedi ve davranışlarında da hiçbir değişiklik olmadı. Ve eminim ki yapacağı ilk şey hukuk ekibiyle temasa geçmek olurdu?"

"Elinde hiç kanıt yok mu?"

"Hayır, bildiğim kadarıyla değil. Bu tür mektuplar, izlenmek üzere açılmadıklarından emin olmak için açıkça işaretlenmelidir. Biz bunu bilirdik."

"Peki ya diğer yazışmalar?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Ah, şey, ziyaretçisi olmayabilir ama kesinlikle mektup alıyor. Oldukça küçük bir hayran kulübü var. Sanırım haftada yarım düzine mektup alıyor, bazen daha fazla."

Quinn ona bakakalır. "Ciddi misin?"

Küçümseyici bir hareket yaptı. "Bugünlerde nasıl olduğunu bilirsiniz, bazı insanlar her türlü ünlüyü karşı konulmaz buluyor. Holloway'e ilk gittiğinde, 'bebek katili', 'umarım cehennemde yanarsın' gibi bir sürü şey yazıldı. Ancak burada karşılaştıklarımızın büyük çoğunluğu, Netflix'in çizgisini satın alan ve davayı çözecek olanların kendileri olduğunu düşünen koltuk kampanyacıları ve amatör Bayan Marple'lardan geldi. Bir de her zamanki gibi kendileriyle evlenmesini isteyen yalnız ve üzgün uyumsuzlar."

Quinn homurdanıyor. "Lanet olsun, çaresiz olmalılar." Kusursuz bir kaşını kaldırıyor. "Belli ki."

Öne doğru oturuyorum. "Peki ya gerçekten tanıdığı insanlardan gelen daha kişisel iletişimler?"

"Hiçbir şeyden haberim yok. Bugünlerde çok iyi bir neden olmadıkça mahkum yazışmalarını okumaktan kaçınıyoruz. 'Hafif dokunuş' ve hepsi bu. Ancak Rowan'ın kamuya açık profili göz önüne alındığında, onunkileri daha çok açıyoruz. Özellikle de istismar ya da ölüm tehdidi için olası bir aday gibi görünen her şeyi." Kuru bir gülümseme veriyor. "Bir süre sonra bu tür şeyleri fark etmek için uzun bir burnunuz oluyor. Ama dediğim gibi, bu tür mektuplar son zamanlarda azaldı. 'Resmi' politikaya gelince, gelen ya da giden tüm mektuplar her an açılıp okunabilir ve mahkumlar bunun tamamen bilincindedir. Ekleri olan mektupları her zaman kontrol ederiz, ancak Rowan'la ilgili olarak bu açıdan uygunsuz bir şey hatırlamıyorum. Öyle bir şey olsaydı bana bildirilirdi."

"Yine de, postayla ilgilenen memurla konuşabilir miyiz?" "Cezaevi görevlileri gelen postalarla ilgilenmiyor. Posta odası personelinin ve bunu yapan tek bir kişi yoktur, bu bir ekip işidir."

"Kendisi kimseye yazdı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır, yine de sizin için kontrol etmekten memnuniyet duyarım." "Eğer yapabilirsen."

Önce bana, sonra Quinn'e baktı. "Ee, dinleyicileriniz için hazır mısınız?"

* * *

CEZA DAVALARI İNCELEME KOMİSYONU DAVA DOSYASI
R v Camilla Kathleen Rowan (2003)
Dava numarası
:772498525/C
R Belge numarası: 54.2.1
Belge türü: Duruşma öncesi psikiyatrik değerlendirme, CPS

GİZLİ

5 Mart 2003

Marcus Townsend QC
Beauchamp Chambers
Grandison Court
Temple
Londra WC2J 9GB

Sayın Bay Townsend,

Talep edildiği üzere Camilla Rowan'ın tam bir psikiyatrik değerlendirmesini gerçekleştirdim. Söylemeliyim ki, bu şimdiye kadar üstlendiğim en zor görevlerden biriydi - normal psikolojik sınıflandırma metodolojisine bu kadar olağanüstü ölçüde direnen bir denekle hiç karşılaşmamıştım. Sonuçlarımı o l d u ğ u gibi ekte sunuyorum; açıkçası görevinizi kıskanmıyorum.

Herhangi bir sorunuz olursa, lütfen iletişime geçmekten çekinmeyin; size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım.

Saygılarımla, Diana
Whittingham

Dr Diana Whittingham
MBBS FRCPsych
Danışman Adli Psikiyatrist Encl:

PSİKİYATRİK RAPOR

İsim: ***Camilla Kathleen Rowan***
Cinsiyet: ***Kadın***
Etnik köken: ***Beyaz***
Doğum tarihi: ***30 Eylül 1980***
Rapor tarihi: ***4 Mart 2003***

Şahıs, 1997 yılında yeni doğan çocuğunu öldürmekle suçlanan 22 yaşında bir kadındır. Daha önce herhangi bir cezai mahkumiyeti bulunmamaktadır. Bu rapor duruşma öncesi değerlendirme sürecinin bir parçası olarak hazırlanmıştır. İkisi ofisimde, biri de ev ortamını ve aile dinamiklerini gözlemleyebildiğim ailesinin adresinde olmak üzere üç görüşme gerçekleştirdim. Ayrıca bir anket uyguladım.

MMPI-2 testi (Minnesota Multiphasic Personality Inventory 2), tam sonuçları ekte verilmiştir. Bu standart bir psikolojik tanı testidir.

Yönetici özeti

Denek, istikrarlı ve sosyal açıdan avantajlı bir geçmişe sahiptir ve özel bir eğitim almıştır. Özenli ve destekleyici ebeveynlere sahip tek çocuktur. Akıl hastalığı ya da küçük çocukluk rahatsızlıklarının ötesinde başka önemli sağlık sorunları ya da ailede psikiyatrik sorun geçmişi yoktur. Görüşme sırasında bakımlı ve hafif resmi kıyafetler giymiş olarak iyi bir görünüm sergilemiştir. Kendisine bu konuda soru sorulduğunda bunları annesinin seçtiğini söylemiştir. Kibar ve işbirlikçiydi, süreçle ilgili ne saldırganlık ne de sabırsızlık sergiledi. Aşağıda ayrıntıları verilen bazı özel durumlar dışında, görüşme boyunca sakin ve soğukkanlıydı. Duyguları normal ve uyumluydu.

MMPI-2

Bu test deneğin ruh sağlığını depresyon, paranoya ve şizofreni de dahil olmak üzere on ölçekte değerlendirmektedir. Bu vakada veriler yukarıdakilerin hiçbirine işaret etmemiş ve deneğin psikopatoloji yaşadığına dair hiçbir kanıt bulamamıştır. Bununla birlikte, deneğin hem "L" hem de "K" ölçeklerinden son derece yüksek puan aldığını belirtmek önemlidir. Yirmi iki yıllık pratiğimde, bu büyüklükte skorları nadiren gördüm. L ölçeğindeki (genellikle "Yalan" ölçeği olarak adlandırılır) yüksek yanıtlar, kişinin kamuoyundaki imajına karşı aşırı duyarlı olduğunu ve kendisini kötü gösterebilecek özellikleri veya yanıtları kabul etmeyi reddettiğini gösterir. Kişiyle ilgili olarak, bu puanlar mülakatta yapılan gözlemlerle fazlasıyla doğrulanmıştır. K ölçeği soruları savunmacılığı ölçmek için tasarlanmıştır ve yine bu durumda kişinin olumlu görülmeye anormal derecede güçlü bir ihtiyaç duyduğunu göstermektedir.

Röportaj

Ebeveyn evindeki gözlemlerime dayanarak, öznenin aile ortamının sorunlu olduğu açıktır: anne, iddialı, neredeyse kaba bir dış tavır altında derin sosyal güvensizlikleri maskelemektedir ve açıkça sosyal konumu neredeyse mani noktasına kadar fetişleştirmiştir (önemsiz ama anlamlı bir örnek: eve geldiğimde, "meraklı parkçılar anlamasın diye" beyaz bir ceket giymediğim için rahatladığım konusunda oldukça zayıf bir şaka yaptı). Evdeki çok sayıda eşya, ailenin yerel toplumdaki konumuna verilen değeri kanıtlıyordu: öznenin babasının Belediye Başkanı ve milletvekili gibi ileri gelenlerle çekilmiş fotoğrafları, öznenin spor madalyaları ve kupalarından oluşan bir dolap, yerel basından aile şirketini ve öznenin annesi tarafından düzenlenen hayır etkinliklerini içeren çerçeveli kesitler. Yakın toplum bağlamı da gizlilik alışkanlığının aşılanmasına hizmet etmiştir: denek, küçük kırsal kasabasını "herkesin burnunu sokmak istediği türden bir yer - kendi işinize nasıl bakacağınızı oldukça hızlı bir şekilde öğreniyorsunuz" şeklinde tanımlamıştır. Bu ifadeyi özellikle kullanmış olması öğreticiydi: Polis tutanaklarından, deneğin annesinin başka bir okuldan bir öğretmen tarafından kızının hamile olup olmadığı sorulduğunda "bu seni ilgilendirmez" cevabını verdiğini not ediyorum (ayrıca annenin bu olayın gerçekleştiğini inkar ettiğini de not ediyorum).

Dolayısıyla denek, aileye utanç veya mahcubiyet getirmenin sadece kabul edilemez değil aynı zamanda düşünülemez olduğu bir ortamda büyümüştür. Bu durum, deneğin hamileliklerini sadece ailesinden değil, genel olarak dünyadan gizleme kararında açıkça önemli bir faktör olmuştur. Ancak ben meselenin bundan daha karmaşık olduğuna inanıyorum; aslında ortada gerçek bir "karar" ya da düşünce süreci olmadığına inanıyorum. Evlilik dışı hamile kalmak (ve özellikle de ilk hamilelikte melez bir çocuk sahibi olmak) kelimenin tam anlamıyla "düşünülemez" bir şeydi: bu konuda düşünemiyor, dolayısıyla da bir şey yapamıyordu. Öznenin kendisi hamileliklerini "gerçek dışı" ve "sanki başka birinin başına gelmiş gibi" hissetmek olarak tanımlamıştır. Aynı şekilde, özellikle ilk canlı doğumdan sonra neden gebelik sonlandırma yoluna gitmediği sorulduğunda tutarlı bir cevap verememiştir.

Bununla birlikte, hamileliklerinin hiçbirinde ne bir doktora ne de ebeye görünmemiş ve doğmamış çocukları riske atacağını bilmesi gereken davranışlarda bulunmuş olsa da (düzenli ve oldukça ağır içki içmek, temas sporları yapmak), doğum başlar başlamaz durumu hakkında mantıklı bir şekilde düşünme ve buna göre hareket etme konusunda son derece yetenekli göründüğünü belirtmek gerekir. Kayıp çocuk vakasında, kadın hemen bir doğum ünitesine gitmiş ve vaktinde başvurmuştur - aslında bu noktadaki davranışı o kadar hızlı ve kararlıdır ki, ancak bir süre önce hangi hastaneye gitmeyi planladığını araştırdığı sonucuna varılabilir, ancak deneğin kendisi bu konuda bilgi v e r m e y e c e k t i r . Buna karşın, gerçek bir "hamilelik inkarı" yaşayan kadınlar genellikle doğumun başladığını fark edememekte/etmeyi reddetmekte ve sonuç olarak banyo veya tuvalet gibi travmatik koşullarda doğum y a p m a k t a d ı r . Aynı şekilde, bu tür kadınların çoğunun aksine, özne doğumdan hemen sonra tüm çocuklarla (hem evlat edindiği iki çocukla hem de öldürdüğü iddia edilen çocukla) temel bir bağ kurmakta sorun yaşamamış gibi görünmektedir; bakım personeli, öznenin onları normal bir şekilde kucağına aldığını ve emzirdiğini doğrulamaktadır.

Özellikle denek ve en yakın iki arkadaşının okulda "bukalemun kızlar" olarak tanındığını öğrenmek ilgimi çekti. Bunun Hıristiyan isimlerinin tesadüfi bir kombinasyonundan başka bir şey olmadığı açık olsa da, denek gerçekten de bir tür psikolojik "şifreli renklendirme" geliştirmiş gibi görünüyor, kendini diğer insanların ondan ne istediğine inandığına göre uyarlıyor: İtaatkar Kız, İyi Sporcu, Eğlenceli Arkadaş veya onunla etkileşimim bağlamında, Uyumlu Görüşmeci. Ayrıca görüşme ilerledikçe, muhtemelen bilinçaltında beni "memnun etme" çabasıyla, benim bazı tavırlarımı benimsediğini fark ettim. Yine de, insanların karmaşık yalanlar söylerken bu tür taklitleri -yine genellikle bilinçsizce- kullanma olasılığının daha yüksek olduğunu gösteren araştırmalar olduğunu da belirtmek gerekir.

Şahsın sıkıntılı olduğu tek an, ikinci çocuğunun kaybolmasına yol açan olaylar hakkında sorgulandığı andı. Bebeğe herhangi bir şekilde zarar verdiğini şiddetle reddetmiş ve kendisine göre çocuğun biyolojik babasıyla güvende ve mutlu olduğunda ısrar etmiştir. Polise söylediği yalanlar konusunda sıkıştırıldığında ve bir dizi resmi belgeye (toplamda 36 kadar) girdiğinde kaçamak cevaplar verdi, odanın etrafına baktı ve göz teması kurmayı başaramadı. Üç görüşme boyunca bildiğim kadarıyla en az beş kez yalan söylemesi de ilgimi çekti ancak beni şaşırtmadı; bunlardan bazılarına itiraz edildiğinde sadece konuyu değiştirdi. İlk doğum sırasında verdiği yanlış adres konusunu da gündeme getirdim ve kendi adı ile 13 sayısının bir anagramını seçmesinin -bilinçli olsun ya da olmasın- "kafası karışık" ve "şanssız" olduğu mesajını verdiğini öne sürdüm. Kendisi sadece "aklına gelmediğini" ve " bulmacalarda ya da bunun gibi şeylerde iyi olmadığını" söylemiştir ki bu yorum da kesinlikle doğru değildir.

Özet

Konuyu değerlendirmenin son derece zor olduğu kanıtlanmıştır. Kendisi (1983 tarihli Akıl Sağlığı Yasası anlamında) akıl hastası değil, psikopat değil, narsist değil ve sanrılı değil; ve tekrar tekrar yalan söylemesine ve bunu yaparken açıkça rahat olmasına rağmen, "patolojik" bir yalancı olduğuna ikna olmadım. Bir dereceye kadar psikolojik "segmentasyon" olabileceğine inanıyorum, ancak kesinlikle şizofreni veya Dissosiyatif Kimlik Bozukluğu (daha önce Çoklu Kişilik Bozukluğu olarak biliniyordu) boyutunda değil. Normal işleyen pek çok insan korku, kişisel çıkar, rahatlık ya da mahremiyet gibi nedenlerle hayatlarını bölümlere ayırır; söz konusu kişi bunu sadece alışılmadık derecede yüksek derecede yapmaktadır.

Şahsın bebeğini kasıtlı olarak öldürüp öldüremeyeceği konusunda kesin bir kanaate varamadım. Bununla birlikte, çocuğa gelebilecek herhangi b i r zarar hakkında yalan söyleyebileceğine (ister bir kaza sonucu ister kasıtlı olarak) ve bunu ikna edici ve tutarlı bir şekilde yapabileceğine inanıyorum. İddia ettiği gibi çocuğun gerçekten hayatta ve iyi durumda olması da son derece mümkündür. Bununla birlikte, çocuğun ölümüyle ilgili olarak derin bir psikolojik muğlaklık sezdim.

kayıp çocuk. Öznenin anlattığı olaylar doğru değildir ve çocuğun elbette bir babası olması gerekirken, "Tim Baker" olarak tanımladığı kişinin bu adam olduğuna ikna olmadım. Bu bağlamda, polis mülakatlarında yaptığı gibi, cinsel saldırı olmadığını ve hamileliklerinin hiçbirinde zorlama unsuru bulunmadığını iddia etmeye devam ettiğini belirtmek gerekir. Çocuğun kaybolduğu gün yaşananlar konusunda sıkıştırıldığında, hem sözleri hem de beden dili muğlak ve kaçamak bir hal aldı. Bu konuda polisin halihazırda tespit ettiğinden daha fazla bilgi elde edemedim.

Ekler: MMPI-2 analizi

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
15.45

Ziyaret alanı bize ait. Duvarlar donuk adaçayı yeşili, endüstriyel fayanslar, uzak köşede yorgun görünümlü bir çocuk oyun alanı. Dezenfektan ve kötü yemek kokuyor. En uçtaki kapı gürültüyle açılıp iki gardiyan görünmeden önce beş dakika boyunca (kelimenin tam anlamıyla - burası buz gibi) topuklarımızı serinletiyoruz. Onları takip eden kadın kafamdaki görüntüden o kadar farklı ki, o olduğundan emin olmak için iki kez bakmam gerekiyor. Nişastalı hapishane yemekleriyle iki kilo fazlası olmalı, saçları boyanmamış ve koyu renk, yağlı bir at kuyruğu şeklinde sarkıyor ve boynunda bulanık bir dövme görünüyor. Ama kibir aynı: çenesini kaldırıyor, başını dik tutuyor. Ona Düşes demelerine şaşmamalı. Bize doğru gelirken yüzündeki ifade sertleşmiş, temkinli, hatta zalim; Shiphampton prensesinin karanlık gölgesi. Ama şimdi nasıl görünürse görünsün, bu kadın hâlâ o kız; bukalemun dedikleri kız. Belki de bu sadece başka, hatta daha gerekli bir kamuflaj değişikliğidir.

Karşımızdaki sandalyeyi çekip çıkarıyor ve alanın elverdiği ölçüde arkaya doğru vuruyor. Gardiyanlardan biri gözlerini deviriyor. Quinn'e işaret ediyorum ve o da küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp aramızdaki masanın üzerine koyuyor.

"Kimsiniz ve ne istiyorsunuz?"

Sesi de sertleşmiş. Ve yıllarca içtiği sigaranın kokusunu buradan bile alabiliyorum.

İzin kartımı çıkarıyorum. "DI Adam Fawley, Thames Valley. Bu da DS Quinn."

Açıkça küçümseyerek ona yukarıdan aşağıya bakıyor. "Lanet olsun, şu hale bak. Eşcinsel misin nesin sen?"

Quinn bön bön bakıyor, cevap vermek için ağzını açıyor ama kadın onun için çok hızlı. Bana dönüyor; dikenli saçlı gardiyanın güldüğünü görebiliyorum.

"Thames Valley mi? Evden çok uzaktasın."

"Ailenin evinden o kadar da uzak değil."

Omuz silkiyor. "Bilemem. Hiç gitmedim." "Son zamanlarda onlardan haber aldın mı?"

Alaycı görünüyor. "Eminim ki Jailhouse Frock size son iletişimlerim hakkında bilgi vermiştir."

Belli ki Vali. Düşes hem lakap takıyor hem de alıyor. Biraz gülümsedim. "Fena değil. Bunu sen mi buldun?"

Cevap olarak bir kaşını kaldırıyor. "Yani neden burada olduğumuzun farkında değilsin?"

"Farkında değiller ve açıkçası kayıtsızlar."

Duraklamanın uzamasına izin verdim. Çoğu insan bir sessizliği eninde sonunda doldurur, ama bu kadın öyle değil. Yine de bunca yıldır çok pratik yapmıştır. Quinn yanımda kayıyor. Bir yerlerde kapıların çınladığını duyabiliyorum. Bir minibüsün motor sesi.

"Yemek teslimatı," diyor yüzüme bakarak. "Salı soğuk, Çarşamba ortam, Cuma taze. Genelde bu terimi hak ettiğinden değil. Eskiden mutfakta çalışırdım."

Bir sessizlik daha.

"Ailenin evinde bir olay oldu. Babanla ilgili."

Arkasına yaslanır, bir bileğini diğer bacağının üzerine geçirir, erkek gibi. "Eğer benim kadar uzun süredir hapiste olsaydınız, *DI* Adam Fawley, 'olayın' bağırsak hareketinden bağırsak deşmeye kadar her şeyi kapsayabileceğini bilirdiniz. Ne yani, yaşlı çocuk altına mı sıçtı?"

"Hayır," diyor Quinn alaycı bir şekilde. "Birini *vurdu* amına *koyayım*."

Ağzında bir gülümseme beliriyor ama onu bu kadar eğlendirenin Quinn mi yoksa babası mı olduğunu anlamak mümkün değil.

"Vay, vay, vay. Yaşlı adamın içinde bu kadar cesaret olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Şimdi *Macbeth*'e atıfta bulunarak kasıla kasıla konuşuyor, bir çift polis karşısında entelektüel üstünlüğünü sergiliyor. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir ve ben bunu kendi şartlarımla yapacağım.

"Bu sizi şaşırtmadı mı? Biri bana babam hakkında böyle bir şey söyleseydi çok şaşırırdım."

"Baban muhtemelen bir muhasebecidir. Benim sevgili yaşlı babam ise sinirli ve av tüfeği olan yaşlı bir heriftir."

Arkasına yaslanıyor ve parmaklarını sandalyenin tabanına vurmaya başlıyor. Bir sigara için yanıp tutuşuyor; güven bana, işaretleri biliyorum.

"Ve her halükarda, bunların benimle ne ilgisi var? İkisini de aylardır görmedim. Aslında, yıllar da olabilir. Eğer bunu çözmek için becerilebilirsem."

"Vurulan adam onlu yaşlarının sonunda ya da yirmili yaşlarının başındaydı. Ailene göre, o rastgele davetsiz bir misafirdi, bir hırsız." Omuz

silkiyor. "Evet, ve?"

"İlk başta biz de öyle düşündük. Ta ki kurban üzerinde DNA testi yapana kadar."

Tekrar durup yüzünü tarıyorum. Hiçbir şey yok. Gözleri boş.

"Akrabaydılar. Bu adam ve baban."

Yutkunuyor, kaşlarını çatıyor. "Bağlantılı

mı? Nasıl?" "O sizin oğlunuz, Bayan

Rowan."

Göz kapakları titriyor ve derin bir nefes alarak başka tarafa bakıyor. Nikotinin faydası olmayan oksijen.

Şimdi tek duyabildiğim nefes alış verişler.

Onun ve benim. Yutkunuyor. "O iyi mi?"

Çünkü fark etmiş olabileceğiniz gibi söylememeye özen gösterdim. Ve eğer bilmek istiyorsa, bunun için çalışması gerekecek.

"Kim? Baban mı?"

Bir öfke titreşimi, ama sadece bir titreşim. Şimdi savunmaya geçti. "Hayır- diğer-"

Uzun bir ara veriyorum. "Hayır, Bayan Rowan. Korkarım o öldü. Olay yerinde öldü."

"Kafanız uçurulduğunda böyle şeyler olur," diye çıkışıyor Quinn.

Belli ki Quinn'in sinirini bozuyor. Yaptığı şeyi söylemezdim ama şimdi nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Şok, kesinlikle. Sonra ne olacak? Öfke, üzüntü, inançsızlık? Ama her ne hissediyorsa, yüzü hiçbir şey ele vermiyor. Bir elini kaldırıyor ve başparmağının etrafındaki deriyi kemirmeye başlıyor.

"Söylemek istediğin bir şey var mı?"

Sesi şimdi daha güçlü. "Ne zaman çıkıyorum?"

"Bu bana bağlı değil. Ama önce çok daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Eminim bize verebileceğin bilgiler vardır."

Gözleri kısıldı. "Ne gibi, Tanrı aşkına?"

"Oğlunuzun son yirmi yıldır nerede olduğu gibi. Bilirsiniz, bunun gibi küçük detaylar."

"Ha lanet olası ha," diyor. "Kendini çok iyi bir komedyen sanıyorsun, değil mi?"

Küfürlerin aniden artması çok manidar.

Gülümsüyorum. "Hiç de bile. Ben sadece işimi yapıyorum: soru soruyorum."

"Milyonlarca soruya cevap verdim zaten. South Mercia'daki o serserilere çocuğu babasına verdiğimi söyledim. Ondan sonra ikisine de ne olduğunu bilmiyorum ve o zamandan beri çocuğun nerede olduğunu da bilmiyorum. Tatmin oldun mu?"

"Çok uzak değil. Hâlâ babasının Tim Baker olduğunu mu iddia ediyorsun? TV dizisinde ortaya çıkanlara rağmen mi?"

Gözleri kısıldı. "Evet, ama bunların hiçbiri benden kaynaklanmıyor, değil mi?"

"Kendini bundan ayırıyor musun? Bu iddiaların hiçbirini yapmadınız mı?"

Gülümsüyor; belli ki güç dengesi yeniden sağlanmış. "Yorum yok."

Ama bu oyunu oynamayacağım, onunla değil. İnisiyatifi geri alma zamanı. "Tim Baker'a nasıl ulaşabileceğimizi biliyor musun?"

Bana alaycı bir bakış atıyor. "Bilseydim şimdiye kadar bahsetmez miydim sanıyorsun? On beş yıl önce falan mı? Ve her halükarda, onun adını biliyor olmalısın, değil mi? Bilirsin, kredi kartından falan."

Aptal rolü yapıyorum. "Adının Tim Baker olduğunu sanıyordum?" Şimdi yanaklarına renk geldi.

"*O* değil. Bilirsin işte. Benim oğlum."

Başımı salladım. "Korkarım onu teşhis edecek hiçbir şey yoktu. Kart yok, cüzdan yok, telefon yok. Hiçbir şey yoktu."

Kaşlarını çattı. "Bu saçmalık. Hiç mantıklı değil."

"Katılıyorum. Özellikle de geldiğinde tüm bu şeylerin yanında olduğunu biliyorsak."

Bu bir tuzak, ama o yemiyor. Bunu nasıl bildiğimi sormuyor, hiçbir şey sormuyor. Sadece orada oturuyor, kemiriyor. Başparmağının etrafındaki deri kanamaya başladı.

"Ama içiniz rahat olsun, bu işin aslını öğreneceğiz Bayan Rowan. Biraz zaman alabilir ama bunu çözeceğiz. Yıllar önce bebeğinize gerçekten ne olduğunu bulacağız."

Başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor ve ben de gülümsüyorum. "Bu gerçekten sadece bir zaman meselesi."

Quinn arabanın kapısını arkasından çarparak kapatırken, "Tanrım, sert yüzlü bir inekti," diyor.

"Hapishane size bunu yapar."

Bir süre sessizce oturuyoruz. Yağmur yağmaya başlıyor. İnce bir çiseleme ön camı buğulandırıyor.

"Ne düşünüyorsun?" diyor uzun bir aradan sonra.

"Ne hakkında?"

"Sence şaşırmış mıdır? Yani çocuğun hâlâ hayatta olmasına."

Ben de kendime aynı soruyu soruyorum. Soruyorum ve cevap vermekte şaşırtıcı derecede zorlanıyorum.

"Yeterli değil," diyorum sonunda. "Böyle bir haber, bunca zaman sonra birdenbire ortaya çıkıverdi - sersemlemiş olmalıydı. Ve haklı çıkmalıydı. Hatta zafer kazanmalıydı."

Quinn gülüyor. "Doğru, bunu yüzümüze vurması gerekirdi. Ben olsaydım yapardım."

"Aynen öyle. Belli ki o kadar basit değil. Orada başka bir şey daha var. Suları bulandıran bir şey."

"Ne gibi?"

Yüzümü ona döndüm. "Hiçbir fikrim yok."

"İyi misin Rowan?"

Dönüp kapı aralığında duran ve eli sürgünün üzerinde olan hapishane görevlisine bakıyor. Kaşlarını çatıyor. Arkasında insanlar sahanlıktan geçip gidiyor.

"Kötü haber, değil mi?"

Rowan arkasını döner. "Öyle de diyebilirsin." Başparmağı hâlâ kanıyor ve onu ağzına götürüp emmeye başlıyor.

Memur bir adım daha yaklaşır; en alt ranzada Rowan'ın hücre arkadaşı döner ve tekrar yerleşir.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" der memur alçak bir sesle. Rowan ona bakar ve gözleri buluşur.

"Belki."

* * *

CEZA DAVALARI İNCELEME KOMİSYONU DAVA DOSYASI
R v Camilla Kathleen Rowan (2003)
Dava numarası :
772498525/CR Belge numarası:
451.2
Belge türü: Mülakat dökümü, Güney Mercia Polisi

Camilla Rowan ile Calcot Row Polis Karakolu, Gloucester'da 27 Ağustos 2002, saat 11.00'de yapılan görüşme.
Hazır bulunanlar, DI H. Lucas, DS L. Kearney, Bayan J. McCrae (Uygun Yetişkin)

LK:Sizi bugün geri çağırdık Bayan Rowan, çünkü kayıp oğlunuzun yerini hala tespit edemedik.

Kayıp değil, babasıyla birlikte.

LK: Öyle diyorsunuz ama biz de onun izini bulamadık. CR:

[*omuz silkiyor*]
Yaygın bir isim. Yüzlerce olmalı.

Tam olarak elli altı kişi. Timothy Baker adında, İngiltere'de doğmuş, o sırada 17 ila 30 yaşları arasında olan elli altı erkek. Her biriyle konuştuk ve hiçbiri sizin çocuğunuza sahip değil ya da sizin hakkınızda bir şey bilmiyor.

CR: [*sessizlik*]

LK: Bu adamın bir fotoğrafı var mı sizde? CR:

Hayır.

LK: Onu tarif edebilir misiniz?

Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü*, sıradan biriydi.*

LK: Bir polis ressamıyla oturup bu adamın e-fit'ini çizmeye hazır mısınız? CR:

Evet, her neyse.

LK: Aksanlı mıydı? Birmingham gibi mi?

Hayır, sesi sıradan geliyordu. Diğer herkes gibi. LK: Ve doğru ismi bulduğuna emin misin?

CR: [*sessizlik*]
Sessizliğin süresi 27 saniye olarak teyit edildi

Dacre olabilirdi.

LK: Adının Dacre olduğunu mu söylüyorsun? CR: Olabilirdi diyorum.

LK: Tim Dacre?

Ya da Tom. Belki de.

LK: Yattığınız adamın ilk adını bilmiyor musunuz? CR:*İki kez* yattım. Beş yıl önce.

HL: Bence çoğu kadın, çocuklarının babası olan erkeğin adını, onunla sadece iki kez seks yapmış olsalar bile hatırlayacaktır.

CR: [*sessizlik*]

Şunu açıklığa kavuşturalım. Tim Baker, Tim *Dacre, Tom* Baker ya da Tom *Dacre* olabilirdi. Şimdi bunu mu söylüyorsun? Yoksa kasıtlı olarak gözümüze kum mu atıyorsun?

CR: Sana *yardım* etmeye çalışıyorum.

Kendinize yardım etmiyorsunuz Bayan

Rowan. CR: [*sessizlik*]

LK: Bebeği bulamıyoruz, bebeğin babasını bulamıyoruz. Bunun nasıl göründüğünü biliyor

olmalısınız. CR: Nasıl göründüğü umurumda değil, gerçeği söylüyorum.

LK: Şu anda Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nden Shiphampton'a gittiğinizi söylediğiniz güzergah boyunca sistematik bir araştırma yürüttüğümüzü söylemeliyim. Yol kenarları, parklar, ormanlık alanlar, kullanılmayan yerler, cesedi atmış olabileceğiniz ya da kalıntıları gömmüş olabileceğiniz her yer. Her yeri arıyoruz.

CR: İstediğiniz kadar arayın, hiçbir şey bulamayacaksınız.

LK: Kendi çocuğunuzun -kendi etinizden ve kanınızdan- yeryüzünden kaybolması ve kimsenin onu bulamaması sizi endişelendirmiyor mu?

CR: Tim bana bir sorun olursa iletişime geçeceğini söyledi ve ben hiçbir şey duymadım. LK:

Onun için bize verdiğiniz cep telefonu numarası, onunla iletişim kurmanın tek yolu bu mu?

CR: Evini taşıyacağını söyledi, o yüzden en iyi yol buydu.

LK: Cep telefonu numarasının servis dışı olduğunun

farkında mısınız? CR: [*omuz silkiyor*]

LK:Aslında, hiçbir zaman hizmette olmadı. Birleşik Krallık'ta hiç kimse bu numaraya sahip olmadı. Şüpheci bir ruh haline sahip olsaydım, bunu uydurduğunuzu düşünebilirdim.

CR: [*sessizlik*]

LK: Neden Cambridge' de yaşadığınızı

söylediniz? CR: Ne dedin?

LK:İlk çocuğunuzu evlatlık verdiğinizde adresinizi 13 Warnock Road, Cambridge olarak vermişsiniz.

Ne olmuş yani?

LK: Bu bir yalandı, değil mi? Hala Shiphampton 'da ailenizin evinde yaşıyordunuz.

CR: Ne fark eder ki?

HL: Bu bir fark yaratır, Bayan Rowan, çünkü resmi bir belgede bilerek yanlış bilgi verdiniz. Bundan sadece sizinle temasa geçilmesinden kaçınmak için böyle bir şey yaptığınız sonucu çıkarılabilir.

Bak, ailemin öğrenmesini istemedim, tamam mı? Bir mektubun gelmesini ve annemle babamın eline geçmesini istemedim.

LK: Peki neden

Cambridge?

CR: [*omuz silkiyor*]

Az önce oradaydım. Çok güzeldi.

LK: "Güzel miydi?" Bu

kadar mı? CR: [*omuz silkiyor*]

LK: [*dosyaya dönerek*]

Ama formdaki tek yalan bu değildi, değil mi? Verdiğiniz pratisyen hekim muayenehanesi, e-posta adresi, toplamda on bir yalan.

CR: Onlar yalan *değildi-*

LK: O zaman onlara ne diyorsunuz?

CR: Size söyledim, kimsenin öğrenmesini istemedim- LK: Çok yalan söyler misiniz, Bayan Rowan?

CR: [*kızgın*]
Hayır, istemiyorum!

Bana pek öyle gelmedi. Bana öyle geliyor ki bunu her zaman yapıyorsunuz. Gerçekten de, o kadar sık ve o kadar kolay yalan söylüyorsunuz ki, artık bunu yaptığınızın farkında bile değilsiniz-
Bu doğru değil!

LK: Aslında, yalan söylediğinizi anlayabildiğimi söyleyecek kadar ileri gidebilirim çünkü dudaklarınız hareket ediyor- JM: Dedektif Çavuş, bu pek adil değil-

CR: [*Bayan McCrae'ye*]
Benimle böyle konuşamaz, değil mi? Ben yanlış bir şey yapmadım.

Bunu henüz tespit edemedik Bayan Rowan.

CR: Size söyledim - bebeğin nerede olduğunu bilmiyorum - Tim'in nerede olduğunu bilmiyorum - ama bebeğe hiçbir şey yapmadım - *yapmadım*, *yapmadım-*

HL: Size yardım etmek için elimizden geleni yaptık Bayan Rowan, ancak korkarım bize başka seçenek bırakmadınız- CR: [*bir memurdan diğerine bakarak*]
Ne? Ne? *Ne?*

Camilla Rowan, seni cinayet şüphesiyle tutukluyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda bahsetmezseniz savunmanıza zarar verebilir-

CR: [*başını ellerinin arasına alarak masaya koyar ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlar*]

LK :-daha sonra mahkemede güveneceğiniz bir şey. Söylediğiniz her şey kanıt olarak gösterilebilir. CR: [*boğuk*]
Bu hiç adil değil! Bu hiç adil değil!

LK: Görüşme 11.25'te sonlandırıldı.

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
17.28

Byfleet'in hemen güneyinde M25'te bir sıkışma var. On dakika sonra hala orada oturuyor, acı verici bir şekilde ilerliyor, her iki taraftaki sıkışmış insanlara rahatsız edici bir şekilde yaklaşıyoruz. Yanımızdaki SUV'un arkasındaki bir çocuk çiğniyor ve pencereden suratını asıyor, ebeveynleri ön tarafta tartışıyor. Diğer taraftaki minibüsteki adam sigara içiyor ve cep telefonuna bakıyor. Bu

Sadece fiziksel yakınlık değil, bu metal kutuların bize vermesi gereken tek şeyin uzaklaşma özgürlüğü olduğu gerçeği de her zaman iki kat rahatsız edici hissettiriyor. Doksanlı yıllarda bir keresinde Londra'ya doğru giderken A40'ta sıkışıp kaldığımı hatırlıyorum. Yarım saat boyunca burun buruna gitmiştik. Ve yanımdaki arabadaki kişi Prenses Diana'ydı. Hayır, ben de inanmamıştım. İlk başta inanmadım. Ama oydu. Tek başına, kendi arabasını sürüyordu. Yalnız kalmak istiyordu ama bunun yerine benim gibi önemsiz biriyle beklenmedik bir yakınlaşmaya zorlanmıştı.

Öndeki kamyon birkaç santim ileri gider, sonra fren lambaları yanar. Quinn nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor. Ama şimdi kamyon hareket etti, ilerideki tabelayı görebiliyorum. A3 sapağına bir milden az kaldı. Cobham bir tarafta, Wisley diğer tarafta.

İşaret ediyorum. "Şuradan çıkalım."

Quinn kaşlarını çatar. "Emin misin? Oradan ülkeyi boydan boya geçmek çok zor olacak."

"Bunu bu yüzden önermiyorum. Melissa Rutherford Cobham'da yaşıyor."

* * *

"Onu tanımadın mı?"

Kadın iç geçirir ve fotoğrafı tekrar çeker. "Pek net değil, değil mi?"

Bradley Carter ona bezgin bir bakış atar. "Korkarım elimizdeki tek şey bu."

Otelin adı Park View, ancak Heathside'ın aksine, adına yakışır bir konumda değil. Sunulan tek manzara, caddenin diğer tarafındaki kebapçı ve bahisçi, ki bu da yoğun saatlerde trafiğin yoğun olduğu bir yer. Park View dört katlı Viktorya döneminden kalma bir bina ve bir zamanlar oldukça etkileyici bir aile evi olmalıydı, ancak zor zamanlar geçirdi ve ağızda aşağı bir his var; kirli, soyulmuş, solmuş, çatlamış.

Resepsiyon görevlisi ona resmi geri verir. "Burada olduğunu sanmıyorum ama yüzde yüz emin olamam. Üzgünüm."

"Konuklarınızdan herhangi biri hafta sonu size haber vermeden ayrıldı mı?"

Ona ters bir bakış atıyor. "Onları takip etmiyorum, aşkım. Burası lanet olası Ritz değil. Ödemeyi peşin yapıyorlar ve ben soru sormuyorum. Erken ayrılmak isterlerse benim için sorun değil."

"Buralarda denememi önerebileceğiniz başka bir yer var mı?"

Omuz silkiyor. "Senin tahminin de benimki kadar iyi. Yakınlarda bunun gibi elli tane yer olmalı, bütün gece orada olacaksın." Şimdi kederli görünüyor, tıpkı on iki yaşında çikolata yoksunu bir çocukken sahip olması gereken yüz ifadesinin aynısı. Kadın kısaca gülümsüyor. "Kalacak bir yere ihtiyacın varsa boş bir odamız var. Özel indirimle otuz sterline yapabilirim."

Carter resmi ceketinin içine geri koyar. "Teşekkürler," diyor. "Ofisi kontrol edip size geri döneceğim."

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
18.15

Melissa Rutherford'un parası olduğunu biliyordum - belgeseldeki köşe ofisi bunu biraz belli ediyordu - ama ev yine de etkileyici olmayı başarıyor. Büyük pencereler, çok sayıda cam, ahşap ve ışık. *Grand Designs*'da olması gerekiyormuş gibi görünüyor. Belki de öyleydi; çünkü içimden bir ses bunu sadece satın almadığını, inşa ettirdiğini söylüyor.

Yine de kapıya cevap vermiyor. Başka bir kadın, siyah bir yaka ve koyu renk bir pantolon giymiş. Yalınayaktı, sanırım fiyakalı dairenin özellikleri arasında yerden ısıtma da vardı.

"Evet?"

Arama emri kartımı çıkarıyorum. "DI Adam Fawley, DS Quinn. Bayan Rutherford burada mı acaba?"

Kaşları çatılıyor ama bir şey söylemiyor, sadece geri adım atıyor. Sadece birazcık. Eve geri çağıracak kadar, bizi içeri alacak kadar değil. "Mel? Burada senin için birkaç polis var."

Sesi yumuşak bir İskoç. Evde bir yerlerde müzik çalıyor. Caz. Çocukları varsa yatakta olmalılar, ama olmadıklarından şüpheleniyorum. Her şey çok bozulmamış. Sonra ahşap zeminde yumuşak bir ayak gıcırtısı duyuyorum ve Rutherford'un elinde bir kurulama bezi ile evin mutfak kısmı olması gereken yerden çıktığını görüyorum. Belgeselde takım elbisesi, krem rengi bluzu, tel çerçeveli gözlükleriyle son derece profesyonel görünüyordu. Ama şimdi soluk gri bir eşofman giymiş ve saçlarını gevşek bir şekilde toplamış. Camilla ile aynı yaşta ama on yaş daha genç görünüyor.

"Evet, ne oldu?"

"Thames Valley Polisi'nden geliyoruz. Biraz içeri gelebilir miyiz?"

Diğer kadın ortalıktan kayboluyor ve bizi ikilinin arasında bırakıyor-
Yenilenmiş ahşap tavanı ve alacakaranlıkta bahçeye bakan yüksek oturma odası. Bordürlerin arasına serpiştirilmiş altın ışıklar, bir su özelliğini, budama ağaçlarını ve yarım saniyeliğine gerçek olduğunu düşündüğüm, kanatlarını yere indirmek için kaldırmış soluk bir baykuşu seçiyor.

Rutherford siyah deri koltuklardan birine uzanıyor ve bize de aynısını yapmamızı işaret ediyor.

"Peki bu ne hakkında?"

"Camilla Rowan."

Yüzü donuyor ve oturduğu yerden kalkarak kanepenin kenarına tutunuyor. Birdenbire onun için çok üzüldüğümü hissettim; tüm bunların sonunda ortadan kalkacağını ummuş olmalıydı.

"Bir şey mi oldu?"

Quinn alaycı bir homurtuyu bastırır. Rutherford ona bakar ve sonra
Ben.

"Kesin teyit bekliyoruz, ancak Camilla'nın oğlunun
ortaya çıktı."

Gözleri büyüdü. "Cesedi mi buldun? Bunca zaman sonra mı?"

Başımı salladım. "Hayır. Özür dilerim, daha açık konuşmalıydım. Camilla bebeğini öldürmedi."

Bana bakıyor. "*Yaşıyor* mu?"

Bu iş karmaşıklaşıyor. Hem de çok karmaşık.

"Öyleydi. Hafta sonu Oxford'un hemen dışında bir olay oldu.
Korkarım öldürüldü."

Zihinsel aygıtını yeniden düzenlediğini, tüm bunları her zaman varsaydığı şeylere uyarladığını görebiliyorum. Ama o zeki, o bir avukat; uzun sürmez. Ve sürmez de.

"Peki bunca yıldır neredeydi?"

Alaycı bir gülümsemeyle idare ediyorum. "Biz de bunu öğrenmeye çalışıyoruz. Sadece DNA'sından teşhis edildi, üzerinde herhangi bir belge ya da başka bir kimlik yoktu. Hangi ismi kullandığını bile bilmiyoruz."

Kaşlarını çatıyor; burada garip bir şeyler olduğunu o da benim kadar biliyor ama dediğim gibi, o bir avukat.

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Elinizde ne varsa. İlk soruşturmada söylemediğin her şey. O zamandan beri hatırladığın her şey." Duraksadım. "Bu haberin

tetikledi."

Kaşlarını kaldırıyor, sonra başka tarafa bakıyor.

"Ailesi biliyor mu?" diye soruyor bir süre sonra.

"Evet, onlara söylendi."

Bir sessizlik var.

"Neden ailesini sordunuz? İtiraf etmeliyim ki, soracağınızı düşündüğüm ilk soru bu değildi."

Omuz silkiyor. "Sadece nasıl tepki verdiklerini merak ediyordum. Duruşmada onlar için çok üzülmüştüm - basın, taciz, insanların hayatlarını didik didik etmesi. Peggy tam bir enkazdı."

Şaşırmış görünmeliyim çünkü hızlıca devam ediyor, "Yani, evet, gençken onu pek sevmezdim - korkunç bir züppeydi, her zaman görünüşü korumaktan ve diğer insanların ne düşüneceğinden bahsederdi. Ama böyle biri için -kızının bebek öldürmekle suçlanması ve kendi evinde neler olup bittiğine dair hiçbir fikrin olmadığını itiraf etmek zorunda kalmak- bundan daha kötüsü olamaz."

Quinn şüpheci görünüyor. "Gerçekten annesinin bilmediğini mi düşünüyorsun? Yoksa sadece bilmek mi *istemedi*?"

Ama cevap hemen gelir. "Bilmediğini *biliyorum*. Eğer bilseydi, bunun ikinci kez olmasına asla izin vermezdi."

"Ama kızını gözlemlemek için pek çok fırsatı oldu, değil mi?" diye sordum. "Sadece evde de değil. Hokey takımına yardım etti, okulla birlikte günlük gezilere gitti. Bir annenin bunu fark etmemesine inanmak zor."

Yüzünü buruşturdu. "Size katılmıyorum ama böyle şeyler oluyor."

"Belgeselde size hamileliklerden haberiniz olup olmadığını sordular. Cevabınız ilgimi çekti - 'bana hiç söylemedi' dediniz. 'Bilmiyordum' demediniz. Bu bana bir avukatın cevabı gibi geldi."

Bana hızlı ve kuru bir bakış attı. "Belki de beni ofiste filme almamalıydılar." Yarı şaka, ama sadece yarısı.

"Yani gerçekten biliyor muydun?"

İç çekti. "Şüphelendim diyelim." "Bir şey söyleyecek kadar mı?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Evet, bir şey söyledim." Sessizlik.

"Kime? Annene mi? Bir öğretmene mi?" Yutkunuyor. "Cam'le konuştum."

* * *

CEZA DAVALARI İNCELEME KOMİSYONU DAVA DOSYASI
R v Camilla Kathleen Rowan (2003)
Dava numarası :
772498525/CR Belge numarası:
322.2.1
Belge türü: Tanık ifadesi, Güney Mercia Polisi

Peggy Rowan ile Calcot Row Polis Karakolu, Gloucester'da yapılan görüşme, 13 Eylül 2002, sabah 9.05.
Hazır bulunanlar, DI H. Lucas, DS L. Kearney, W. Gilmour (avukat)

Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Rowan. Size dışarıda da açıkladığım gibi, soruşturmamızda bize yardımcı olması için bu görüşme kayda alınıyor, ancak tutuklu değilsiniz ve istediğiniz zaman çıkabilirsiniz. Ayrıca yanınızda yasal bir temsilci getirmeyi tercih ettiniz, bu da elbette sizin hakkınız. Kızınızın 1996'daki ilk hamileliği hakkında konuşarak başlayabilir miyiz?

PR: Size daha önce de söyledim, bu konuda hiçbir şey bilmiyordum.

LK: On altı yaşındaydı ve sizin çatınız altında yaşıyordu - onu banyodan çıkarken, gece kıyafetleriyle görmediniz mi?

Biz o tür bir aile değiliz.

LK: Erkek arkadaşı olduğunu biliyor muydun?

Bize göre öyle değildi. Her zaman saat 11'de evde olurdu. Ve eve kimseyi getirmezdi, bunu söyleyebilirim.

LK: Yani babasının kim olabileceğini bilmiyor musunuz?

Hiçbir fikrim yok. Öyle bir çocuk tanıdığını bile bilmiyordum. LK:

Siyah oğlanlar mı?

PR: Aynen öyle.

LK: Eve siyah bir erkek arkadaş getirseydi siz ve eşiniz nasıl tepki verirdiniz? PR:

[*duraklama*]
Sanırım şaşırırdık.

HL:Bununla ilgili bir sorununuz olmaz

mıydı? PR: [*omuz silkiyor*]

LK: [*Camilla Rowan ve iki arkadaşının bir fotoğrafını uzatıyor*]
Bu resimdeki bebeğe hamile. Sekiz aylık hamile.

PR: [*resmi iterek*]
Aynen öyle. Demek istediğim de bu. Hamile *gibi görünmüyor*. Diğer kızlardan daha fazla.

LK: Neden sana söylemediğini

düşünüyorsun? PR: Nereden bilebilirdim

ki?

LK: Genelde size güvenmez miydi? Annesi olarak mı?

PR:Dediğim gibi, biz o tür bir aile değiliz. Kızlarının "en iyi arkadaşı" olmaya çalışan kadınlar, bu asla iyi bir fikir değil. Benim görüşüme göre.

LK: Peki ya ikinci hamilelik, Aralık 1997' de doğan bebek? PR: Ondan da

haberim yoktu. Hiçbir şey bilmiyordum.

LK: Şimdi nasıl hissediyorsun - tüm bunlar burnunun dibinde oluyordu ve sen fark etmedin? PR: Belli ki bunu saklamakta çok iyiydi, değil mi?

LK:Bunu çok yapar mıydı-sizden sır saklar mıydı?

PR: Bildiğim kadarıyla hayır. Görünüşe göre yanılmışım,

değil mi? LK:Onu tutukladığımızdan beri bu konuda

onunla konuştunuz mu? PR: Kısaca.

LK: Ne dedi?

PR: [*omuz silkiyor*]
Bizi korumak istediği için o sırada bir şey söylemediğini söyledi.

HL: Sizi neyden

koruyacak? PR:

[*sessizlik*]

HL: Utanç mı? Utanç mı? İtibar kaybı mı? Ne gibi?

PR: [*omuz silkme*]

LK: İkinci bebeğin babasının kim olduğunu biliyor

musunuz? PR: Hiçbir fikrim yok.

LK: Hiç bir Tim ya da Tom'dan bahsetti

mi? PR: Hatırladığım kadarıyla hayır.

Beş yıl önceydi.

LK: Baker soyadı sizin için bir şey ifade ediyor

mu? PR: Hayır.

LK: Sanırım Camilla'nın okulunda oldukça aktiftiniz-etkinliklere ve benzeri şeylere yardımcı oluyordunuz? PR: Sadece ben değildim.

LK: Hayır, bunu anlıyorum. Ama bize özellikle hokey takımında aktif olduğunuz söylendi. Hatta 1997 İngiltere 18 yaş altı ulusal hokey şampiyonasına Burghley Abbey takımıyla birlikte gitmişsiniz?

PR: Evet, ne olmuş?

LK: Final gecesi Camilla'nın doğum sancısı tuttu. Tek başına Birmingham'a gitti ve hastaneye yattı.

PR: Bunu bilmiyordum.

LK: Üç gün boyunca onunla birlikteydiniz, hokey oynarken onu izlediniz - güçlü ve zaman zaman agresif bir oyun olduğunu da eklemeliyim - ve hamile olabileceğinden şüphelenmediniz mi?

PR: Sana söyledim-

HL: Görevlilerim o turnuvada bulunan başka biriyle de konuştular. Shropshire'daki Leydi Elspeth Haskell Okulu'ndan bir öğretmen.

PR: Ne olmuş yani?

LK: Camilla'nın hamile olduğunun herkes için çok açık olduğunu söyledi. Hem meslektaşlarının hem de Lady Elspeth ekibindeki kızların bundan bahsettiğini söyledi. Onunla aynı soyunma odalarını paylaşan kızlar.

PR: [*sessizlik*]

LK: Ayrıca Burghley Abbey'den biriyle konuştuğunu söyledi - Camilla'nın sağlığı konusunda endişeliymiş ve hamileliğin bu kadar ileri bir aşamasında olan genç bir kızın oynaması konusunda son derece endişeliymiş.

PR: [*sessizlik*]

LK: Taç çizgisinde izlediğini gördüğü birine yaklaştığını söyledi. Biri olduğunu düşünmüş.

Öğretmenim. Ama değildi. Sendin.

PR:Bunu hatırlamıyorum.

LK: Camilla'yı işaret ettiğini -kızınız olduğunu bilmeden- ve hamile olma ihtimali olup olmadığını sorduğunu söyledi.

PR: [*sessizlik*]

LK: Ne söylediğini hatırlamıyor musun?

PR: [*sessizlik*]

LK: "Onu ilgilendirmez" demiştiniz. PR: [*sessizlik*]

LK: Yani biliyordun.

PR: Hayır, sana söyledim.

LK: Birisi kızınızı gösterip hamile göründüğünü söylüyor ve bu sizi hiç düşündürmüyor mu? PR: [*sessizlik*]

LK: Camilla ile konuştunuz mu?

PR: Hayır.

LK: Neden olmasın?

PR: [*Bay Gilmour'a*]
Gerçekten tüm bu sorulara cevap vermek zorunda mıyım?

Hayır, yok. Sanırım bugünlük bu kadar yeter, memur beyler. Müvekkilim bebek ya da ona ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmediğini açıkça ifade etti.

LK: Kendi torunu-

WG: Başka sorularınız olursa, randevu almak için lütfen benimle iletişime geçin.

LK: Görüşme 9.40'ta sona ermiştir.

* * *

Adam Fawley
24 Ekim
18.25

"Onunla konuştun mu? Ne söyledin?"

"Kilo almasını sordum. Yani, tam olarak o şekilde söylemedim ama özü buydu. Tanrım, utanç vericiydi. Başka bir kızla kilosu hakkında konuşmak hiç hoş bir şey değil."

"Nasıl tepki verdi?"

"Güldü. Çok fazla Häagen- Dazs yediğiyle ilgili bir şeyler söyledi."

"Seni başından savmaya mı çalışıyordu?"

Ne yapacağını şaşırmış bir halde ellerini iki yana açtı. "Gerçekten bilmiyorum. Hamile olduğunu gerçekten bilmiyor olabilir."

"Bu ilk sefer miydi yoksa ikinci mi?"

Bir duraklama, bir kaş çatma.

"İkincisi."

"O zaman nasıl bilmez? Eminim ikinci seferde işaretleri fark etmiştir."

Omuz silkiyor. "Sen de öyle düşünüyorsun, değil mi?"

"O bebeğin babasının kim olduğuna dair herhangi bir şüpheniz oldu mu? İlk ifadenizde şüphelenmediğinizi söylediğinizi biliyorum, ancak o zamandan beri aklınıza gelmiş olabilecek herhangi bir şey varsa, ne kadar belirsiz olursa olsun, bu gerçekten yardımcı olabilir."

Orantısız bir gülümseme verir. "Korkarım hayır. Senin tahminin de benimki kadar iyi.

Muhtemelen daha iyi." Bir sessizlik oldu.

Quinn boğazını temizliyor. "Bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm Bayan Rutherford, ama Camilla ile hiç cinsel ilişkiye girdiniz mi?"

Ağzı açık kalıyor. Sadece biraz, ama yeterince.

Yutkunuyor. "Nereden biliyorsun?"

Ellerini iki yana açıyor. "Yapmadım. Şu ana kadar bilmiyordum - demek istediğim, şu anda aynı cinsiyetten bir ilişkiniz olduğu açık, değil mi? Sonra Leonora Staniforth'un belgeselde Camilla'yla o sıralar aranızın çok iyi olduğuna dair bir şeyler söylediği aklıma geldi."

İç çekiyor. "Madem soruyorsun, o zaman evet. Aramızda bir şey vardı. Kısaca. Kimse bilmiyordu, Leo bile. Sanırım bu sadece bir deneydi, Cam için yani. Benim için farklıydı."

"Eşcinsel olduğunu zaten bildiğin için mi farklısın?"

"Kısmen. Cam kesinlikle çok ciddiye almadı. Sadece biraz eğlenceliydi. Onun için. Gerçek olayın bir yan gösterisiydi."

Öne doğru oturuyorum. "Senin için değil miydi? Ciddi miydi?"

İç geçirdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bir süre için. İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var." "İlk soruşturma sırasında bundan hiç bahsetmemiştiniz."

Biraz kızardı. "O zamanlar firmada sadece bir stajyerdim. Ve insanlar on beş yıl önce bu kadar 'açık fikirli' değildi, özellikle de Magic Circle hukuk firmalarında. Ve dediğim gibi, bebeğin babasının kim olduğunu bilmiyordum. Tüm dünyanın özel hayatımı kurcalamasına izin vermek bunu değiştirmeyecekti. Cam'le olan ilişkim -ne kadar olursa olsun- tamamen

alakasızdı."

Bir ara veriyorum. "Konuyla 'tamamen' alakasız değil, değil mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Anlayamadım."

"Camilla ile fiziksel bir ilişki yaşıyor olsaydınız, hamile olduğunu herkesten daha iyi bilirdiniz. Aslında, nasıl *bilemeyeceğinizi* anlamak zor."

Yüzü kızarır ve başka tarafa bakar. "Bayan Rutherford?"

Yüzünü bana döndü. "Tamam. Daha önce söylediğim şey -ona kilosunu sormakla ilgili- oldu. Atladığım tek şey yatakta olduğuydu. Ailesinin arkadaşlarıyla öğle yemeği yediği unutulmaz bir Pazar öğleden sonrasında." Bana bakıyor. "Şimdi mutlu musun?"

"Ve o koşullarda bile - o *mahrem* koşullarda - yine de sizi doğruyu söylediğine ikna etmeyi başardı mı?"

Acımasızca gülüyor. "Bu şekilde kandırdığı tek kişi ben değilim, değil mi?"

* * *

Quinn sonunda eve vardığında kendinden oldukça memnun hissediyordu. Yorgun ama memnun. En üst kattaki dairesinin ışıkları yanmaktadır ve meydanda yürüyüp yukarı baktığında Maisie'nin hareket ettiğini görür. Onu ilk kez böyle görüyordu -evinde, kendi yerinde- ve küçük bir sevinç şaşkınlığı yaşadı. Ona taşınmayı teklif etmenin yapılacak en doğru şey olduğuna kendini ikna etmek için haftalar harcamış ve Maisie'nin hemen evet dememesi ve *onu* ikna etmek için daha da fazla çaba sarf etmek zorunda kalması *onu* tamamen yanıltmıştı. Evde bir sürü kadınsı ıvır zıvır olacağından, başının etini yiyeceğinden ve jogger'larıyla dolaşamayacağından endişe ediyordu ama yatağın onun tarafına koyduğu birkaç makyaj malzemesi ve banyodaki birkaç tuvalet malzemesi dışında (bazılarını gerçekten denemek istiyor) pek bir şey değişmedi. Görünür şeyler en azından. Geri kalanına gelince, o da iyi. Aslında oldukça iyi.

Kapıyı müzik ve yemek kokuları eşliğinde açar. Maisie büyük açık planlı yaşam alanının diğer tarafında masayı hazırlamaktadır.

"Merhaba," diyor gülümseyerek. "İyi misin?"

Eşarbını ve tabletini yan sehpaya atıyor ve koltuğa çöküyor. "Evet, iyiyim. Aslında oldukça iyi."

"Nasıl biriydi Rowan?"

Yüzünü buruşturuyor. "Sert suratlı inek."

Maisie omuz silkiyor. "Şey, on beş yıl hapis cezası falan."

"Evet, Fawley de öyle dedi."

"Peki bir şey söyledi mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Daha önce söylemediği bir şey yok, bu kesin. Melissa Rutherford ise bambaşka bir oyun."

Yaptığı şeye bir an için ara veriyor. "Onunla da mı konuştun?"

Ayakkabılarını çıkarmaya başladı. "Evet, neredeyse yolumuzun üzerindeydi, bu yüzden Fawley dönüş yolunda oraya gitmeye karar verdi. Ve sanırım bunu yaptığına da oldukça memnun."

Ona gülümsüyor, yemi sallıyor.

Yüzünü ona çeviriyor. "Hadi, dökül."

"Haklıymışsın diyelim. Bir kadınla birlikte yaşıyor."

Maisie'nin gözleri büyür. "*Biliyordum* - sana söyledim - Leonora denen kadının o ikisi hakkında söylediklerinden - bir şeyler döndüğünü biliyordum."

Şimdi sırıtıyor. "Evet, sana mega brownie puanları. Fawley ben sorana kadar bağlantıyı hiç kurmadı - o zamana kadar ikimiz de onun eşcinsel olduğunu bilmemize rağmen. Bence oldukça etkilendi aslında."

Gülümsemesini gizlemek için bakışlarını kaçırıyor - aslında kendi içgörüsü olan bir şeyi Quinn'in üstlenmesi onu şaşırtmıyor ama gerçekten umurunda da değil. Fawley'i etkilemek umurunda bile değil ama Quinn'in umurunda olduğunu biliyor. Kendisine bile itiraf edebileceğinden çok daha fazla.

Kravatını gevşetiyor. "Akşam yemeğinde ne var?"

* * *

Bradley Carter ertesi sabah uyandığında nerede olduğunu anlaması birkaç saniyesini almıştı. Işık yanlış yönden geliyordu, çarşaflar garip geliyordu. Ailesinin Marston'daki evinde kendi yatağında değil (işyerinde kimseye hâlâ evde yaşadığını söylememeye dikkat ediyordu), Park View otelinin en üst katında, düşündüğü kadar kötü bir odadaydı. Otuz sterlinlik bir gecelik konaklama ücretinin aslında iki kez trenle gidip gelmekten daha ucuz olduğu ortaya çıktı, bu yüzden lavaboda kasıklarını yıkadı ve duvara cıvatalanmış bir televizyon ve Wi-Fi olmayan topak bir yatakta bir gece geçirdi. Hiç şüphesiz bir başka moral bozucu gün için moral bozucu bir başlangıç. Hazır kahve poşetini ve UHT sütünü

Resepsiyonda Buckingham Sarayı'na giden yolu soran birkaç Çinli turistin yanından geçerek merdivenlerden aşağı iner. Ön basamakta durur, çeşitli kahve seçeneklerini değerlendirir - sabahın bu saatinde kalite ve hız arasında bir değiş tokuş olacaktır, ancak hava durumunu hesaba kattığınızda, yakınlık muhtemelen kazanacaktır: yeni başlayan ince, kaba ruhlu bir çiseleme var, bir saat içinde dışarı çıkıp sırılsıklam olduğunuzu fark edene kadar o kadar ıslak görünmeyen türden. Cep telefonunda mesaj olup olmadığını kontrol ediyor, sonra ceketinin yakasını kaldırıyor ve caddeden ana yola doğru ilerliyor.

* * *

St. Aldate's'in üst katındaki ofis şaşırtıcı derecede boştur. Carter Londra'da, Ev ve Hansen Cotswold'daki taş yığınında Leonora Staniforth'la röportaj yapmak için yoldalar ve Fawley ve Quinn rahatsız edici bir karşılaşma olması muhtemel bir olay için Güney Mercia Polis Merkezi'ne giden yolu yarılamış durumdalar. Bu da Baxter'ı sorumlu, Chloe Sargent'ı da kahve işleriyle baş başa bırakıyor. Ve alabileceği tüm kafeine ihtiyacı olacak: South Mercia'nın önündeki veri tabanını bir araya getirmesi altı ay sürdü ve hepsini gözden geçirmek için o kadar gün bulursa şanslı olacak. "Herkül gibi" kelimesi içinde yok.

Sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırır ve ilk dosyayı açar.

GENEL KAYIT OFİSİ, DOĞUM KAYITLARI İNGİLTERE VE GALLER
1997

* * *

Geleceklerini bilmesine rağmen Leonora kapıyı açtığında hâlâ telaşlı görünüyordu.

"Cam'le ilgili, değil mi? Oğlunu buldunuz."

Melissa açıkça onu aramış. Kimseyle konuşmaması istenmiştir ama belli ki eski okul arkadaşı için bir istisna yapmıştır. Ev, ilk kez polis memuruyken geliştirdiği ve o zamandan beri standart polis kitinin paha biçilmez bir parçası olan "paniğe gerek yok" yüz ifadesini takınır. Yedek mendiller, bir paket nane şekeri ve büyük bir sabırla birlikte.

"Günaydın, Bayan Neville. DC Verity Everett, DC Thomas Hansen, Thames Valley Polisi. İçeri girebilir miyiz?"

Şimdi telaşlı görünüyor. "Evet, evet, elbette, özür dilerim. Her şey birdenbire ortaya çıkınca çok bunaltıcı oldu."

"Merak etme, seni çok iyi anlıyorum. Biraz şok edici olması kaçınılmazdı."

Onu koridorda takip ederek Ev'in Netflix dizisinden hatırladığı aynı mutfağa giriyorlar, ancak o zamandan beri bir kat boya almış ve dağınıklık televizyonda olduğundan daha az ustaca düzenlenmiş.

Leonora bir süre kahveyle oyalanır, ancak zaman kazanmaktan memnundurlar: stresin yatışmasına izin verirlerse ondan daha fazlasını elde edeceklerdir.

"Evet, Bayan Neville," diyor Ev, nihayet masaya oturduklarında. "Belli ki neden burada olduğumuzun farkındasınız. Peki bize söyleyebileceğiniz ve daha önce aklınıza gelmemiş olabilecek bir şey var mı?"

Ellerini kupasının etrafına sarıyor. "Mel aradığından beri düşünüp duruyorum ve hiçbir şey hatırlayamıyorum." Ellerini kaldırır. "Özür dilerim."

"Acele etmeyin, Bayan Neville-"

"Bana Leonora diyebilirsin. 'Bayan Neville' beni kayınvalidem gibi gösteriyor."

"Tamam, Leonora, dediğim gibi, aceleye gerek yok, fark ettiğinden daha fazlasını biliyor olabilirsin."

Bir sessizlik var, sadece köşedeki eski dede saatinin tik takları duyuluyor. O kadar uzun ki, sığdırmak için tavanın bir kısmını kazmak zorunda kalmışlar.

"Anlayacağınızdan eminim, ilk önceliğimiz Bayan Rowan'ın oğlunun bunca yıldır nerede olduğunu bulmak ve ne yazık ki elimizde herhangi bir kimlik yok-"

"Evet," diyor çabucak. "Mel söyledi."

"Yani Bayan Rowan'ın doğruyu söylediği ve aslında çocuğu babasına teslim ettiği temelinden yola çıkıyoruz. Hapishaneye girdiğinden beri onunla herhangi bir temasınız oldu mu?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hayatta olmaz."

Hansen'ın sırası. "O zamanlar görüştüğü çocuklar hakkında bize söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

Ona umutsuz bir bakış atıyor. "Bütün bunları yıllar önce, o tutuklandığında yaşadım. Diğer polislere bildiğim her şeyi anlattım. Tim ya da Tom, adı her neyse, onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Bana ondan hiç bahsetmedi."

Hansen not defterini açtı. "O sıralarda bir erkek arkadaşı var mıydı?"

Kupasını tekrar kurcalıyor; hâlâ hiç içmemiş. "Peter Anderson vardı ama o değildi."

Everett başını sallar. "Anladığım kadarıyla birbirlerini görmeye kız hamile kaldıktan birkaç hafta sonra başlamışlar."

"Ve kesinlikle bebeği almadı. Ailesiyle birlikte tatildeydi. Bunu mahkemede kanıtladılar."

"Hala görüşüyor musunuz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Açık ve kapalı. Noel kartları, bilirsiniz." "Gitmeden önce DC Hansen'a adresini verir misin?"

Bir an için endişeli görünüyor. "Dumfries'de bir yerde. Bakın, gerçekten o değildi. Dürüst olmak gerekirse, bilirdim. İki kızı var-"

Ev hemen, "O herhangi bir şüphe altında değil," dedi. "Sadece onu ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bebek ilk kaybolduğunda DNA'sı elimizde olmadığı için kimse elenememişti ama şimdi elimizde. Bu Bay Anderson'ın da çıkarına olur. Böylece her şeyin altına bir çizgi çekmiş olur."

Bakışlarını indiriyor. "Tamam. Sadece, bilirsin, onu içine düşürdüğümü düşünmesini istemiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey. Ancak biz kendisiyle konuşma fırsatı bulana kadar onunla bu konu hakkında konuşmamanızı tercih ederiz."

Hâlâ kahvesine bakıyor.

"Tamam," diyor sonunda.

"TAMAM."

"Peki," diyor Hansen, "Peter Anderson dışında hatırlayabildiğiniz başka erkek arkadaşlarınız var mıydı?"

"Bütün bunları ilk seferinde söyledim. Hoşlandığı birkaç erkek vardı ama 'erkek arkadaş' diyebileceğim biri yoktu."

Hansen notlarına bakıyor. "Marcus Crowther ve Jamie Fox mu?" "Evet, ikisini de tanıyordu."

"Sizce ikinci bebeğin babası onlardan biri olabilir mi?" diye soruyor Ev.

Omuz silkiyor. "Sen söyle. Camilla'nın annesi onu oldukça sıkı kontrol altında tutardı; her zaman saat on birde evde olması gerekirdi. Çok fazla fırsat yoktu."

"Doğuma girdiğinde kaçmak zor olmuş olmalı." Gözleri kısılıyor; Ev'in neye varmaya çalıştığını biliyor.

"İkinci kez hokey maçına gittiğimizde oldu. Son geceydi, Noel'den hemen önceydi, herkes dışarı çıkmıştı.

kaçmak kolay oldu."

"Annesi onun nerede olduğunu sanıyordu?"

Omuz silkiyor. "Ona sorman gerekir. Muhtemelen takımla yatıya kaldığını falan düşünmüştür."

"Peki ya ilk bebek, o zaman doğuma girdiğinde ne oldu?"

İç çekiyor. "Evet, o zaman onun için yalan söyledim, değil mi - annesine bende kalacağını söyledim. Bunu *biliyorsun*. Bak, ben sadece bir çocuktum-bara gitmek istediğini sanmıştım-gerçekte neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu-"

"Sorun değil Bayan Nev-Leonora, sizi hiçbir şeyle suçlamıyorum."

"Üzgünüm, olmadığını biliyorum. Ama çok korkunçtu.
defalarca sorgulandım, sonra o korkunç savcı bebek hakkında bir şey bilmediğim halde bildiğimi itiraf ettirmeye çalıştı, sonra da lanet olası gazetelere çıktım-"

Sesi tizleşiyor.

"Dediğim gibi," diyor Ev hızla, "sadece ne olduğunu öğrenmeye çalışıyoruz. Hepsi bu."

Leonora fincanını dudaklarına götürüyor. Hafifçe titriyor ve hırkasını omuzlarına doğru çekiyor.

Hansen cebinden CCTV görüntülerinden bir fotoğraf çıkarır ve aralarındaki masanın üzerine koyar.

"Bu o adam," diyor. "Camilla'nın oğlu olduğuna inandığımız kişi."

Tereddüt ediyor, sonra uzanıp fotoğrafı daha yakına çekiyor. "Çok net değil."

"Korkarım elimizdeki tek şey bu."

Sessizlik var; resme bakıyor.

"O zamanlar tanıdığınız birine benzeyebileceğini umuyorduk?"

Yavaşça başını sallar. "Hayır, korkarım öyle değil. Cam'e benzemiyor bile."

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
10.30

Güney Mercia Polis Merkezi'ne hiç gitmediğim ortaya çıktı. Gitseydim kesinlikle hatırlardım. Bir futbol stadyumuna benziyor, tüm çatı çizgileri ve cam duvarlar. Ve mavi - bir *sürü* iyimser, pozitif, hizmet için burada mavisi.

Ziyaretçi alanına park edip resepsiyona doğru ilerliyoruz. Burası bir dükkândan çok bir otel ya da özel bir hastane gibi. Kanepeler bile var. Minderleri de var.

Zamanında geldik, bekleniyorduk ama yine de bizi beklettiler. Quinn orada oturmuş telefonuyla uğraşıyor, birkaç dakikada bir homurdanıyor ve saatini kontrol ediyor. Ama Kearney böyle oynamak istiyorsa, bana uyar. Yirmi yıllık bir dava ölümden dönüp beni kıçımdan ısırmıştı; nasıl bir his olduğunu bilirim.

Yaklaşık on dakika sonra güler yüzlü genç bir kadın bilgisayar görevlisi geldi ve bizi üst kata çıkardı, yolda kahve siparişlerini topladı. Seçenek listesine bakılırsa, onların makinesi bizimkinden çok daha gösterişli. Kearney'nin üçüncü katta büyük bir ofisi var, resimli bir penceresi, düzgün bir bilgisayarı ve küçük bir masa etrafında kendi koltukları var. Kendimi boş boş acaba eleman arıyor olabilirler mi diye düşünürken buluyorum.

"Adam Fawley?" dedi, sandalyesinden kalkıp bana doğru gelirken. "Lawrence Kearney."

Benden daha yaşlı, elli yaşlarında, gür gri saçları, oldukça koyu bir bıyığı ve bir çift yoğun mavi gözü var.

"Oturun."

Tercih ettiği sandalyeyi seçmesine izin veriyorum, sonra kendiminkini alıyorum. Oturmadan önce pantolonunun dizlerini yukarı çektiğini fark ettim. Eski usul o zaman.

"Anladığım kadarıyla Camilla Rowan davası yine çirkin yüzünü göstermiş."

"Korkarım öyle, efendim. Bunun herhangi birimizin ihtiyacı olan son şey olduğundan şüpheleniyorum." "Bana mı söylüyorsun?"

"Bunu mümkün olduğunca acısız bir şekilde yapabileceğimizi umuyorum ama-"

Bir el sallıyor. "Nasıl çalıştığını biliyorum." Aslında bana "delikanlı" demiyor ama bu kesinlikle bir olasılık. "Taşların altına bakıp bizi yakalamaya çalışacaksın, çalışkan memurları bir sürü strese sokacaksın ve sonunda hiçbir şey elde edemeyeceksin."

"Niyetimiz bu değil, efendim."

Kapı açılır ve genç bilgisayar uzmanı elinde bir tepsiyle içeri girer.

Yararlı bir duraklama olur, fincanlarla oynar ve kadın ortadan kaybolduğunda Kearney soğukkanlılığını biraz geri kazanmış gibi görünür.

"Peki şimdi ne olacak?"

"Dava dosyaları zaten elimizde efendim ve ebeveynler de dahil olmak üzere kilit tanıklarla yeniden görüşeceğiz. Gerçi her ikisinin de şu anda tutuklu olması bu durumu zorlaştırıyor."

Kaşlarını çattı. "Ben de öyle duydum. Sence onun torunları olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Israr etmiyorlar."

"Onlara inanıyor musun?"

"Jüri kararını verdi diyelim." Bir duraklama oldu. "Oh, ve DI Gallagher size hatırlanmak istedi."

Şimdi gülümsüyor. "Ruth iyi bir subay. İleri gideceğini biliyordum." "Katılıyorum efendim. Ona sahip olduğumuz için şanslıyız."

Quinn'in gözlerini devirdiğini görüyorum ama neyse ki Kearney'nin görüş alanının dışında.

"Peki benden ne istiyorsun?"

"Şimdi vaktiniz varsa, sizinle dava hakkında konuşmak istiyorum ve DS Quinn'in soruşturmada önemli bir rolü olan, hem görevde hem de emekli olan diğer memurlara erişmesini istiyorum."

Kearney ona döner. "Kilometrelerce yol yapacaksın."

Quinn omuz silkiyor. "Sorun değil."

Kearney hafifçe dizginliyor ve ben Quinn'e hançer gibi bir bakış atıyorum. Biraz kızardı. "Benim için sorun değil. Araba kullanmayı seviyorum. Efendim."

Kearney oldukça düşünceli bir şekilde ayağa kalkar ve masasına gider. Döndüğünde Quinn'e bir kâğıt uzattı. Tam olarak neyin peşinde olduğumuzu biliyordu ve hazırlandı. Tıpkı benim yapacağım gibi.

"İhtiyacınız olan insanlar bunlar. Mick Havers ile başlayın. Artık emekli ama buralarda yaşıyor, bu yüzden bugün uğramasını istedim, belki onunla konuşmak istersiniz diye düşündüm. Kendisi alt kattaki toplantı odasında."

Vay canına, toplantı odaları da varmış. Kapı çalındı ve bilgisayarcı başını çevirdi; bu açıkça Quinn'in gitme işaretiydi. Ayağa kalktı, bana başını salladı ve gitti.

Kapı yavaşça ve sessizce kapandı ve Kearney bana döndü. "Pekâlâ. Şu boğayı keselim, olur mu?"

* * *

"İki şekerli, değil mi?" diyor Chloe Sargent, bardağı Baxter'ın masasına bırakırken. "Ve makinede Twix kalmamış, o yüzden sana bir Snickers aldım." Sinirli bir şekilde gülüyor. "Umarım fındığa alerjin yoktur."

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor, zar zor başını kaldırıp bakıyor. "Sana borçluyum."

O kadar dikkatle bakıyor ki, beş dakika sonra kadının hâlâ orada olduğunu ve omzunun üzerinden baktığını fark etmiyor.

Bu sefer düzgünce arkasını dönüyor. "Pardon, başka bir şey mi vardı?"

Kızarır. "Sadece ne yaptığınızla ilgileniyordum."

Ona sert bir bakış atıyor. "Çoğu insan böyle şeylerden bir mil kaçar."

Gülümsemeye çalışıyor. "DC Hansen dijital adli tıptan bahsediyordu ve ben de bunun ne anlama geldiğini merak ediyordum. Gerçek bir davada."

Kaşlarını kaldırıyor. "Şimdi miydi? Bu bir ilk raunt." "Görebilir miyim? Sorun olur mu?"

Başını salladı. "Elbette."

Bir sandalye çekip oturuyor.

Ekranı işaret ediyor. "Güney Mercia'nın 2002 yılında bebeği bulmak için yaptığı şey temelde buydu. Berbat bir işti ama fazla seçenekleri yoktu - cesedin olmadığı cinayet vakaları her zaman tam bir kabustur, bu yüzden çocuğun öldüğünü kanıtlamanın tek yolu canlı olmadığını kanıtlamaktı, ne demek istediğimi anladınız mı?"

"TAMAM."

"Camilla doğum yaptıktan sonraki altı hafta içinde doğumları kayıt altına alınan tüm erkek bebeklere bakarak işe başladılar. Çocuğu kendisi hiç kaydettirmemişti, dolayısıyla eğer çocuk hala hayattaysa bunu babasının yapmış olması gerekirdi. Ancak bundan bir sonuç çıkmayınca, bir sonraki aşamada Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi'nde aynı tarihte ya da o tarih civarında doğan tüm erkek bebeklere bakıldı. O hafta orada doğan on üç erkek bebek daha vardı ama hepsi kontrol edildi, bu yüzden araştırmayı hem tarihe hem de coğrafyaya göre genişlettiler - Brum ve West Midlands'ın geri kalanı ve 23 Aralık'tan önceki ve sonraki iki ay." Başka bir dosyaya geçiyor. "Gördünüz mü?"

"Ve her bir erkek bebeği fiziksel olarak mı kontrol ediyorlardı?"

Başını salladı. "Profile uyan herkes, evet." Her çocuğun izini sürdüğü, takip ettiği ve elediği daha fazla dosyaya göz atıyor. "Bir noktada yüzden fazla üniforma vardı."

"Tanrım. DNA yok muydu?"

"Tabii ki onunki vardı ama başka bir şey yoktu çünkü Rowan hastanede bebek üzerinde herhangi bir kan testi yapamadan ayrıldı. Yani evet, testler yaptılar.

bazı çocuklar üzerinde - kesinlikle herhangi bir şüphe olan herhangi bir yerde. Ama her seferinde boş çıktılar. Çocuğun DNA'sına sahip olmamak da babanın kimliğini tespit etmeyi imkânsız hale getirdi."

"Ama şimdi elimizde, değil mi?"

"Doğru, adli tıp da tüm aileyi araştırıyor."

Düşünceli görünüyor. "Peki ne arıyorsun?" Ekranı işaret ediyor. "Yani, o kadar çok şey var ki."

Yüzünü buruşturuyor. "Bir de bana sor," diyor ağır bir sesle. "Ama evet, bu iyi bir soru. Bazen görene kadar bilemezsin. Şimdi, geriye dönüp baktığında ortaya çıkan ama o zaman ortaya çıkamayacak bir şey olabilir. Ya da bariz bir ihmal, örneğin varmış gibi kaydedilen ama aslında olmayan bir veri."

"O zaman fark edilmemiş miydi?"

"Öyle düşünebilirsiniz, ama duruşma başladığında tüm bu şeyleri hala bir araya getiriyorlardı. Anladığım kadarıyla yargıç pek memnun olmamış."

Kadın geldiğinde bakmakta olduğu sayfaya geri döner ve arkasına yaslanıp kahveye uzanır.

Öne doğru eğilip ilk kaydı okuyor: "Aaron William Dacre, DOB 6 Ocak 1998, Cheltenham Genel Hastanesi, Baba-Timothy Dacre, Anne-Phoebe Dacre, kızlık soyadı Fenner."

Baxter yüzünü buruşturur. "Tim Dacre, Tom Dacre, Tim Baker, Tom Baker, adı her neyse. Gerçi Tom Baker oldukça uygun bir isim çünkü her kimse, yeniden yaratılmış olmalı-"

Kadın ona boş boş bakıyor ve adam yaşını gösterdiğini fark ediyor. "*Dr Who*," diyor, biraz ezikçe. "Tom Baker Dr Who'ydu. Ben çocukken." Kadın şimdi gülümsüyor ve adam başını sallıyor. "Evet, evet, yüzüme vurma. -Sen o zaman doğmamıştın bile, değil mi?"

* * *

Hansen telefonunu bırakır ve Ev'e bakar. Oxford'a geri dönüyorlar.

"Arayan Peter Anderson'dı. Bu öğleden sonra yerel polis karakoluna gidip DNA örneği vereceğini söyledi."

"Harika. Dumfries ve Galloway'i arasak iyi olur-geldiğini haber verelim."

Gülümsüyor. "Sırada liste var."

Telefonu çalıyor ve mesajı taramak için aşağı bakıyor. "Ah, harika- Marcus Crowther'dan bir e-posta- yarın St. Aldate's'e gelecek. Bu da bize Jamie Fox'u bırakıyor. Stockport'ta yaşıyor, o yüzden Greater Manchester'dan bunu almasını istememiz gerekecek. Ama tesadüfe bakın ki eski sevgilim orada çalışıyor, o yüzden onu arayıp bana bir bağlantı bulup bulamayacağını soracağım."

Küçük bir duraklama olur. "Harika," diyor Ev. "İyi mal."

Tereddüt etmesinin nedeninin ışıkların değişmesini beklemesi mi yoksa araya sıkıştırdığı "o" ve "o" kelimelerini fark etmesi mi olduğunu merak ediyor. Kadının zaten bildiğinden emindir ama her halükarda bilmesinin tam zamanıdır. Yine de Fawley'den daha fazla etkileneceğinden şüpheleniyor. Sonra kadın şüpheye yer bırakmayan bir gülümsemeyle ona bakıyor, o da sırıtıyor ve kadın vites değiştirip ayağını yere vurduğunda gülümsemesi hâlâ orada.

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
11.05

Kearney bana bir kahve doldurdu ve tekrar oturdu. "Peki ne bilmek istiyorsun?"

"Sizce ne oldu? O sırada?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Çocuğa mı? Onu öldürdüğünü düşünmüştüm. Yalanlar, kaçamaklar, davranış biçimi, her şey buna işaret ediyordu. Ve jüri de benimle aynı fikirdeydi."

"Peki ya şimdi?"

Acele etmiyor. "Ona söylediğinde nasıl tepki verdi?"

"Yeniden ortaya çıktığını mı? Emin olmak zor. Beklediğim kadar şaşırmadım."

"Onun hakkında sorular sordu mu, nerede olduğunu falan?"

Başımı salladım. "Hayır. Hiçbir şey sormadı."

"Çocuğun var mı?"

Mayın tarlası sorusu. İki tane vardı; bir tane var. Ve şimdiki zaman cevabı -şimdi ve her zaman- mümkün olan tek cevaptır.

"Bir kız."

"Kaç yaşında?"

"Üç ay."

Bunu saklamak için elinden geleni yapsa da, bu onu açıkça şaşırtıyor. Muhtemelen benim yarı yaşımda pırıl pırıl yeni bir karısı olan ikinci kez evlenenlerden biri olduğumu düşünüyor.

"Peki kızınız yirmi yıldır kayıpken birdenbire ortaya çıksaydı, nerede olduğunu bilmek istemez miydiniz?"

"Elbette. Ama en başta çocuğumu sanal bir yabancıya vermezdim."

Parmağıyla beni işaret ediyor. "Rowan davasının özü bu. Tam orada."

Bir ara verip boğazımı temizliyorum. "Ailesinin izini nasıl bulduğunu da sormadı. Ona söyleyebileceğimden değil. Tek bilmek istediği ne zaman çıkacağıydı."

Hızlı ve acımasız bir kahkaha atıyor. "Doğru. Eminim öyledir." "Soruma hâlâ cevap vermediniz efendim."

Arkasına yaslanır. "Şimdi ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence bu dava tam bir mayın tarlası. *Senin* yerinde olmadığım için mutluyum diyelim."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulübe katıl."

Bu bir gülümseme alır. Çöl seviyesinde kuru bir gülümseme, ama bir gülümseme.

"Geriye dönüp baktığınızda şimdi farklı yapacağınız bir şey var mı efendim?"

Düşünüyor. "Hayır," diyor sonunda. "Bence her yetkin soruşturmacının yapacağı şeyi yaptık. O zaman da şimdi de."

"Siz ve ekibiniz doğru yaştaki erkek bebekleri bulmak için saatlerinizi harcadınız ama onu bulamadınız."

Gözleri kısıldı. "Adamlarım iyi iş çıkardı. Başka türlüsünü bulamazsınız." "Ve ben aksini iddia etmiyorum. Ama bebek orada olmalıydı, hepsi aynı."

Tekrar arkasına yaslanır. "Bir açıklaması olacak. Ne olduğuna dair hiçbir f i k r i m yok. Ama bir tane olacak."

Kahvesini aldı.

"Bu soruşturmayı siz yürütüyor olsaydınız şimdi ne yapardınız efendim?"

Bana karanlık bir bakış attı. "Ülkeyi terk etmek mi? Hayır, cidden, sanırım kurbanın üzerinde ailesel DNA testi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Yola çıkıyoruz."

Omuz silkiyor. "O zaman sen de benim yapacağım şeyi yapıyorsun."

"O sırada Rowan'ın bebeği evlat edinmiş olabileceğini düşündünüz mü? Yasadışı olarak, o zaman?"

"Çocuğu sattı mı demek istiyorsunuz? Evet, buna bakmıştık." "Dosyalarda bununla ilgili pek bir şey gördüğümü hatırlamıyorum."

Gözleri kısılır. "Bunun nedeni," diyor hemen, "söyleyecek bir şey olmaması."

Bekliyorum. Yirmiye kadar say. Onun da öyle olabileceğinden şüpheleniyorum.

"Eminim farkındasınızdır," diye başlıyor sinirli ve sabırlı bir sesle, "yasadışı evlat edinme ticareti ancak internetin yaygınlaşmasından sonra başladı. '97'de çoğunlukla arkadaşların arkadaşları türünden şeylerdi - birinin tanıdığı birini tanıyan birini tanıyordu. Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bu tür şeyleri araştırmak neredeyse imkânsız, özellikle de beş yıl sonra, ki biz de bununla karşı karşıyaydık. Birkaç ipucumuz vardı - West Mids'in bazı bağlantıları vardı ve bizi bir ya da ikisine yönlendirdi - ama hiçbirinden bir şey çıkmadı."

"Anlıyorum."

"Ve eğer Rowan o çocuğu sattıysa, karşılığında pek bir şey almamıştır - o sıralarda eline kayda değer bir para geçmediği kesin; kontrol ettik. Para harcadığı tek şey o lanet dövmeydi-'Tatlı özgürlük'. İşte bu bir ironi." Tekrar adım atmaya başladı. "Ve zaman aralığının ne kadar dar olduğunu hatırlayın - Brum'dan saat üçte ayrıldı ve beşte Noel partisi için evdeydi. O çocuktan kurtulmak için en fazla yarım saati vardı, yani onu birine verdiyse tüm ayarlamaları önceden yapmış olmalı. Ve onun gibi bir kız yasadışı bir evlat edinme ajansını nasıl *bulabilirdi* ki? Yani, lanet gazetelere ilan veremezler, değil mi? Ve Shiphampton'da yaşıyordu, lanet olası Sparkhill'de değil."

"Ama Birmingham'da doğum yaptı ve duruşma öncesi onu değerlendiren psikiyatrist, hastaneyi neredeyse kesinlikle önceden araştırdığını söyledi. Muhtemelen ilk bebekte de yaptığı gibi."

"Yani?"

"Yani bu şekilde biriyle tanışmış olabilir. Eğer hastanede takılsaydı başka bir anneyle, onun durumunda olan başka bir kızla tanışabilirdi. Ona bir bağlantı vermiş olabilirler."

Kearney koltuğunda kayıyor. Kaşlarını çatıyor.

Biraz öne doğru oturuyorum. "Doğumdan sonra hastanedeki ankesörlü telefondan onları arıyor ve çocuğu teslim etmek için bir buluşma ayarlıyor."

Kaşını kaldırıyor, alaycı bir tavırla. "Tahmin edeyim, A417'de bir durakta mı?"

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? İkimiz de bir yalandan kurtulmanın en iyi yolunun mümkün olduğunca az şey uydurmak olduğunu biliyoruz. Ya o günle ilgili söylediği her şey doğruysa, tek bir önemli şey dışında? O durakta biriyle buluştu, çocuğu teslim etti, ama çocuğu alan kişi babası değildi, arka sokaklardaki bir bebek simsarıydı."

Yine bekliyorum ve sonunda başını sallıyor. "Evet, sanırım bu mümkün."

"Bu aynı zamanda bebeği alan kişilerin neden ortaya çıkmadığını da açıklıyor. Ya komisyoncu ya da onu evlat edinen insanlar. Hepsinin kaybedecek çok şeyi vardı."

"Ama yapmadı, değil mi-Rowan? Neden itiraf etmedi? Belki hemen değil ama en azından bir cinayet suçlamasıyla karşı karşıya kaldığında? Yasadışı bir evlat edinme, kıyaslandığında tavuk yemi gibi kalırdı."

Bir sessizlik oldu. "Biliyorum. Bu kısım hiç mantıklı değil."

Alaycı bir yüz ifadesi takınıyor. "Camilla Rowan'ın çarpık dünyasına hoş geldiniz. Bunların hiçbiri mantıklı değil, hiçbir zaman da olmadı. Onun öldürmesi dışında. O *her zaman* mantıklıydı. Sorun şu ki, artık gerçekleşmediğini kesin olarak bildiğimiz tek şey bu."

* * *

Gönderilme tarihi: 25/10/2018 Perşembe, 12.10 Önem
: Yüksek Kimden:
DCVickyRoom@GMP.police.uk
Kime: DCThomasHansen@ThamesValley.police.uk

Konu: Jamie Fox

Bay Fox az önce GMP Fairfax Road'a katıldı. Şanslıydık. Yanında kan bağış kartı getirmişti. Daha önce gönderdiklerinize göre, kurbanınız A Grubu, anne ise O Grubu. Fox da O Grubu olduğu için babalıktan çıkarılabilir. Doğrulama amacıyla bir kan örneği aldık ama hemen bilmek istersiniz diye düşündüm.

Sonuçları alır almaz size haber vereceğim. En

iyi dileklerimle,
Vicky Room

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
12.15

Quinn otoparkta beni bekliyor, arabasına yaslanmış, tabletinde geziniyor. Ben yaklaşırken kafasını kaldırdı.

"Havers'tan çok şey öğrendin mi?"

"Hayır," diyor. "Dosyalarda olandan başka bir şey yok. Kearney'nin kıçına o kadar girmiş ki sadece ayakkabılarını görebiliyorsunuz."

Rakamlar.

Arabanın kilidini gösterişli bir uzaktan kumanda şeyiyle açıyor (sanki tahmin edemezmişsiniz gibi) ve içeri giriyoruz.

"Kearney'e yasadışı evlat edinme teorisini sordum," diyorum kapıyı çekip kapatırken.

Quinn başını sallar. "Ve?"

"Biraz savunmaya geçti - bunu incelemek için ellerinden geleni yaptıklarını, ancak olaydan beş yıl sonra bunun imkansız bir görev olduğunu söyledi."

Quinn motoru çalıştırır. "Haksız da sayılmaz."

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Birkaç polis arabanın yanından geçip merdivenlerden yukarı çıkıyor ve hararetli bir şekilde sohbet ediyor. Eğitim fakültesinden yeni çıkmış gibiler; ben bile bugünlerde polislerin daha genç göründüğünü düşünüyorum.

"Ona aynı dönemde hastanede doğum yapan diğer bekâr annelerden herhangi biriyle konuşup konuşmadıklarını sordum, belki onlardan biri arka sokaklardaki bir evlat edinme örgütüyle bağlantılı olabilirdi."

"Ne dedi?"

"Biraz oflayıp pufladılar. Belli ki yapmamışlar."

Quinn arabayı vitese takar ve geri dönmek için görebileceği şekilde döner. "Davada şu ana kadar bulabildiğimiz tek açık bu. Ama şimdi onların izini nasıl süreceğiz-"

"Hastanede bir sosyal hizmet görevlisi vardı, değil mi? Tanık kayıtlarında yok mu?"

"Evet, ama Rowan'ı sadece bir kez, on dakika kadar gördü, o yüzden o kadar da önemli görünmüyordu."

"Onu öncelik listesinde üst sıralara itin; eğer evlat edinmeyi düşünen başka kızlar olsaydı, bunu bilen tek kişi o olurdu."

Quinn başını sallar. "Birini görevlendireceğim."

O kadar hızlı geri gidiyor ki kırbaçlanma riskiyle karşı karşıya kalıyorum ve sonra hareket ediyoruz. "Kearney'nin söylediği bir şey daha vardı."

"Öyle mi?" diyor Quinn.

"Şaka yapıyordu - benim yerimde olsaydı ülkeyi terk edeceğini söyledi."

Quinn gülüyor.

"Ama bu beni düşündürdü - eğer bebek gerçekten yasadışı yollardan evlat edinildiyse, belki de onu yurtdışına götürmüşlerdir?"

Quinn önce bana, sonra yola baktı. "Ama pasaportu olması gerekirdi, değil mi? Çocuğun mu? Ya da ebeveynlerden birinin üzerine mi?" Heathrow'a bebek arabasıyla öylece gidemezsin ve seni el sallayarak geçirirler."

Quinn'in bu şeylere ne dendiğini bilmesine bile şaşırdım; belki de Maisie onu babalık için yumuşatıyordur. Gerçi onun bez değiştirme fikri, *Çığlık*'ı düşün. Asitle.

Yine de haklı: pasaport olmadan çıkış yok, doğum belgesi olmadan da pasaport yok. Ve Güney Mercia zaten doğum kayıtlarını kontrol ediyordu. Elbette sahtecilik diye bir şey var ve pasaportların bu kadar yüksek teknolojiye sahip olmadığı zamanlarda bundan kurtulmak çok daha kolaydı, ancak aynı amaca ulaşmak için kolay ve meşru yollar varken bu yine de çok fazla zaman ve masraf gerektirecekti. Tabii kolay ve meşru yoldan gidememeniz için bir neden yoksa. Mutlu bir düşünce değil.

"Baxter'dan havaalanlarını kontrol etmesini istememi ister misin? Eğer ölü adamımızın yurtdışından gelmiş olabileceğini düşünüyorsanız?"

Tam evet diyecektim ki, Heathrow'dan her gün kaç kişinin tek başına geçtiğini düşünmeye başladım ve elimizdeki tek şeyin bulanık bir yüz ve bir önsezi olduğunu kendime hatırlattım.

"Hayır, maliyeti haklı çıkaramam. Çok daha iyi gerekçeler olmadan olmaz. Ya da bir isim."

Quinn başını sallar. "Evet, sanırım haklısın."

"Yine de Swann'ların postacısıyla konuşmak iyi bir fikir olabilir. Yurtdışından telefon almadıklarını biliyoruz ama belki kurbanımız onlara yazmıştır. Yani onları Facebook'tan takip edemezdi, değil mi?"

Quinn gülümser. "Evet, iyi fikir. Bu iş için de birini bulacağım." İşaret verir, sonra lastikleri gıcırdatarak ana yola çıkar.

* * *

Program: *Infamous, 4*
. sezon Bölüm
sayısı: *4*
İlk kez gösterildi: *09/03/2016*

[TEMA ŞARKISI-"KARMA CHAMELEON" [KÜLTÜR KULÜBÜ]]
BAŞLIK BİTTİ:

INFAMOUS

FADE IN

BUKALEMUN KIZ

MONTAGE: Camilla Rowan'ın Old Bailey duruşmasındaki görüntüleri, gazete manşetleriyle serpiştirilmiş-" Milly Yalancısı: 'Bebeğime zarar vermedim'," "Bebek Rowan'a gerçekten ne oldu?", "Avukatı Camilla Rowan'ın 'ölüm tehditleri aldığını' söylüyor," "Çocuk katili ömür boyu hapis yatacak."

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Mart 2002'ye gelindiğinde Camilla Rowan eski hayatını ve sorunlarını geride bırakmış görünüyordu. Okulu iyi bir dereceyle bitirmiş, fizyoterapi eğitimi almış ve ardından Cheltenham'da özel bir klinikte işe girmişti. O zamanlar onu tanıyanlar "dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi görünüyordu" diye tarif ediyor. Dışarıdan gözlemleyenler için geleceği kesinlikle parlak görünüyordu. Yeni bir dairesi, bir Yorkshire teriyeri ve yeni bir erkek arkadaşı vardı. Ayrıca -meslektaşlarının, işverenlerinin, arkadaşlarının ya da ailesinin haberi olmadan- bir kez daha ağır bir şekilde hamileydi.

Kesişme: YENIDEN YAPILANDIRMA. Görüntü dizisi: genç kadın küçük köpeğini gezdiriyor, hastayla çalışıyor, çiçekleri düzenliyor, restoranda adamla şarap içiyor.

Kadının erkek arkadaşının kimliği mahkemelerce koruma altına alınmıştır, ancak daha sonra Güney Mercia Polisi tarafından yürütülen soruşturmada, adamın kadının o sırada taşıdığı çocuğun babası olmadığı kısa sürede tespit edilmiştir. Nitekim bu adam her zaman kadının hamile olduğundan haberi olmadığını iddia etmiştir. Dahası, kadının hamileliğin ilerleyen aylarında benimsedikleri cinsel pozisyonları kısmen dikte ederek bunu kendisinden kasten gizlediğini iddia etmiştir. İnanması zor görünüyor ve şu anda bile buna inanmayan pek çok insan var.

Ama işin aslı ne olursa olsun, gerçek şu ki o çocuğun babası o *değildi* ve
-Camilla Rowan'la 2001 yazında tanıştığı için, onun Birmingham'da doğurduğu erkek bebeğin babası da olamaz.

Bebek en son 23 Aralık 1997'de annesinin kollarında hastaneden çıkarılırken görülmüştü. Ancak Mart 2002'ye kadar, yani yaklaşık *beş yıl* sonra, kimse onun kayıp olduğunu fark etmemişti.

Gerçekten de, bu vakanın en rahatsız edici ve açıkçası dehşet verici yönlerinden biri, sadece şans, mutlu kaza ve tek bir belediye çalışanının kararlılığının birleşimiyle ortaya çıkmasıdır.

BAŞLIK ÜZERINDE DAKTILO STILI GÖRÜNÜYOR:

Üçüncü bölüm

"Ben bilmeyen bir adamım"

İç mekan, oturma odası. Pencereden görünen şehir manzarası. SM çekime girer ve oturur, kamera ekibi mikrofonunu ayarlar, doğru çekimde olup olmadığını kontrol eder vs.

BAŞLIK: Steve McIlvanney, Müdür, Gloucestershire Evlat Edinme ve Koruyucu Aile Hizmeti, 1993-2006

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Bu bölüm tamamen Steve hakkında. Onun azmi, kararlılığı ve sadece çocuk hizmetlerinde 15 yıllık deneyimle gelen "bir şeylerin doğru olmadığına" dair profesyonel içgüdüsü hakkında.

Çünkü Steve olmasaydı, dava da olmazdı. Steve olmasaydı Rowan bebeğin varlığından hiç haberimiz olmayabilirdi.

STEVE McILVANNEY

Camilla Rowan ismini ilk kez Mart 2002'de bölüm müdürüm tarafından bana iletildiğinde duydum. O zaman bildiğim tek şey, bu kadının 2 Mart'ta Gloucester'daki Princess Alice Hastanesi'nin doğum süitine başvurduğu ve ertesi gün bir kız bebek dünyaya getirdiğiydi. Hemşirelere göre çocuğu normal şekilde emzirmişti. Her şey yolunda görünüyordu. Aynı günün ilerleyen saatlerinde aniden personel hemşiresine kızını evlat edinmek istediğini söyledi ve onlar da dosyayı ele almamız için bizimle temasa geçtiler. Müdürüm dosyayı bana verdiğinde bunun basit bir vaka olduğunu söyledi - 'birkaç gün içinde girip çıkacaksınız."

(*gülüyor*)

Evet, doğru.

Ara kes: YENİDEN YAPIM: Genç kadın hastane yatağında, kucağında bebeğiyle; yanındaki sandalyede oturan adam bir panoya form dolduruyor.

STEVE McILVANNEY

Doğumdan sonraki gün onu ilk kez görmeye gittim ve iyi görünüyordu - o aşamada hiçbir kırmızı bayrak yoktu, bu kesin. Her şeyi çok iyi düşünmüş gibi görünüyordu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bebeği evlat edinmek istemesinin nedeni neydi?

STEVE McILVANNEY

Bir bebeğe bakabilecek durumda olmadığını söyledi. Ona taciz ya da saldırı kurbanı olup olmadığını sordum ama böyle bir şey olmadığı konusunda çok ısrarcıydı. Bunun sadece bir gecelik bir ilişki olduğunu ve babasının nerede olduğunu bilmediğini söyledi. Şu anda farklı bir ilişkisi olduğunu, dolayısıyla bebeği alıkoymasının söz konusu olmadığını söyledi ama

onun için "doğru şeyi" yapmak istiyordu. Bu konuda da çok ısrarcıydı. Ben de ona tüm evrakları verdim ve sürecin nasıl işleyeceğini anlattım.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Daha önce de aynı şeyi yaşadığına dair bir işaret verdi mi?

STEVE McILVANNEY

Kesinlikle h a y ı r - a s l ı n d a , bana öyle sorular sordu k i , işin içinde ne olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi geldi.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bunun kasıtlı olduğunu mu düşünüyorsun?

STEVE McILVANNEY

(*Omuz silkiyor*)

Kim bilir. O zamandan beri onun hakkında öğrendiklerime dayanarak, her şey mümkün. Camilla Rowan ile.

Kes: MONTAJ: Camilla Rowan'ın bu üçüncü çocuğa ait evlat edinme evrakının daha önce olduğu gibi "Yanlış", "Doğru değil", "Mevcut değil" vb. ifadelerle notlandırılmış görüntülerinden oluşan bir dizi.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Camilla bu ikinci evlat edinme sürecini de tıpkı ilk bebeğinde yaptığı gibi yürüttü ve resmi evrakları yalan üstüne yalanla doldurdu. Bir kez daha gerçek adını verdi, ancak verdiği ne adres ne de e-posta adresi gerçekte vardı. Bir kez daha, verdiği cep telefonu numarası her zaman doğrudan telesekretere düşüyordu.

Ama bu sefer farklı bir evlat edinme hizmetleri departmanıyla muhatap oluyordu. Ve bu sefer, hayır cevabını kabul etmeyecek biri onun davasıyla ilgileniyordu.

STEVE McILVANNEY

Bebeği doğduktan bir gün sonra koruyucu aileye verdik ve Bayan Rowan aynı gün öğleden sonra hastaneden ayrıldı. Ona takip etmek için iletişime geçeceğimi söyledim ve o da bunun sorun olmadığını ve bebeğin "iyi bir eve gitmesinden" memnun olduğunu s ö y l e d i . Sanki yavru bir köpekmiş gibi konuştu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bu, bir şeylerin yanlış olabileceğine dair uyarı sinyalleri vermedi mi?

STEVE McILVANNEY

Hayır, o zaman değil, dediğim gibi, bunu daha önce hiç yapmadığı izlenimine kapılmıştım. Bunu sinirlerine bağlıyorum.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

O gün gergin görünüyor muydu?

STEVE McILVANNEY

Dürüst olmak gerekirse, hayır, pek sayılmaz. Konuşkan ve gülümseyen biriydi, kesinlikle perişan değildi. Ama daha sonra düşününce, sanırım "iyi bir ev" yorumunun biraz kaba olduğunu hissetti. Ondan sonra daha fazla çaba gösterdi. Sanırım tüm kutuları işaretleyip onu bırakmam için çaresizdi.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Sonra ne oldu?

STEVE McILVANNEY

Formlarına Brighton'da yaşadığını ve Gloucester'a sadece arkadaşlarını ziyarete gittiğini yazmıştı. Tıpkı ilk bebeğinde olduğu gibi, tabii ben bunu çok sonra öğrendim.

Kesim: Brighton'dan görüntüler dizisi. Deniz kıyısı, Kraliyet Köşkü, vs.

Ayrıca bana verdiği adresin var olmadığını da bilmiyordum - 15 yıldır böyle bir şey başıma hiç gelmemişti. Geriye dönüp baktığımda, Brighton'ı kasten seçtiğini düşünüyorum çünkü onu görmek için oraya kadar gidecek ne zamanım ne de bütçem olduğunu biliyordu. Her şeyin telefon ya da e-posta yoluyla yapılması gerekecekti ve tabii ki ikisiyle de hiçbir yere varamadım. Altı hafta sonra, son evrak işlerini tamamlamamız gereken noktaya gelmiştik ve ben hala onunla konuşmayı başaramamıştım.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki sen ne yaptın?

STEVE McILVANNEY

Aklıma hastaneye farklı bir e-posta adresi vermiş olabileceği geldi - bana verdiği e-posta adresi, bir isim ve ardından bir dizi rakam içeren Gmail adreslerinden biriydi, bu yüzden yanlışlıkla yanlış yazmış olabileceğini düşündüm. Aslında daha önce Doğum Ünitesi ile iletişime geçmeyi düşünmediğim için kendime kızıyordum.

Kesim: hastane ofisi, duvardaki çizelgeler, bilgisayarlar, dolaplar, dosyalar, vb.

GÖREVİ DEVREDEN: Personel Hemşire Penny Curtis, Doğum Ünitesi, Princess Alice Hastanesi, Gloucester

PENNY CURTIS

O zamana kadar Steve'i birkaç yıldır tanıyordum - evlat edinmek için çok fazla bebeğimiz olmuyordu ama olduğunda da süreci yürüten genellikle Steve oluyordu. İşinde çok iyiydi - her zaman çok titiz ve vicdanlıydı. Rowan bebek için benimle temasa geçtiğinde şaşırmıştım, gerçi bunun haftalar önce halledildiğini sanıyordum. Ama sonra ona sürekli sesli mesaj bıraktığını ve onun kendisini hiç geri aramadığını, bu yüzden deneyebileceği bir e-posta adresim olup olmadığını açıkladı. Ben bakarken biraz beklemesini rica ettim ve ben bunu yaparken o sadece

Evlat edinme sürecini düşündüğünden daha zor bulduğu için ona ulaşmanın zor olabileceğinden bahsetti. Ne de olsa ne bekleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki sen buna ne dedin?

PENNY CURTIS

Dürüst olmak gerekirse, güldüm. Bunu nereden çıkardığını bilmediğimi ama daha önce en az bir çocuğu olduğunu bildiğimi söyledim. Bu bir doğum uzmanından saklanabilecek türden bir şey değil. Sadece bu da değil, bebek doğduktan hemen sonra Bayan Rowan bana "geçen seferkine kıyasla kolay olduğunu" söyledi ve önceki çocuğu sorduğumda bebeğin evlat edinildiğini söyledi. Bu yüzden bu sefer de yapılacak en doğru şeyin bu olduğuna ikna olduğunu söyledi.

Kestik: Steve McIlvanney

STEVE McILVANNEY

Bunu duyduğumda şaşkına döndüm, başka bir kelime bulamadım. Formlarında bunun ilk çocuğu olduğunu ***açıkça*** belirtmişti. Başka ne konuda yalan söylüyor olabileceğini ve telefonuna cevap vermemesinin gerçek nedeninin bu olup olmadığını merak etmeye başladım. Müdürümü uyardım ve ilk çocuk için İngiltere'deki evlat edinme kayıtlarını araştırmaya karar verdik. Biraz zaman aldı çünkü nereden başlayacağımızı bile bilmiyorduk ama sonunda bulduk. Ve işte oradaydı: Camilla Kathleen Rowan, 9 Kasım 1996'da West Bromwich Kadın Hastanesi'nde doğan bir bebeğin biyolojik annesi olarak listelenmişti.

Bu yüzden Doğum Birimlerini aradım ve bir hastane yöneticisine bağlandım.

Ara kesim: YENİDEN YAPIM: Hastane ofisinde bilgisayar ekranındaki kadın, telefonla konuşuyor ve ekranı işaret ediyor, vb.

Ona kim olduğumu ve 1996 yılında doğum ünitelerinde doğum yapmış olarak listelenen Bayan Camilla Rowan hakkında bilgi aradığımı açıkladım. Birmingham NHS Trust'ın bilgisayar kayıtlarına bakmaya başladı ve aniden "1996, 1997 demek istediniz herhalde?" dedi. Ben de hayır, Kasım 1996'da doğan bir erkek bebek olduğunu söyledim. O da dedi ki, "Burada Aralık *1997*'de doğan bir erkek bebek var. West Bromwich'te değil, Birmingham ve Solihull General'da doğmuş."

Steve McIlvanney'e dönelim.

STEVE McILVANNEY

Uzun lafın kısası, daha önce *iki* doğum olduğu ortaya çıktı: 1996'da West Bromwich'te doğan ve kesinlikle evlat edinilmiş olan çocuk ve 1997'de Birmingham ve Solihull'da doğan ve kimsenin hakkında bir şey bilmediği başka bir çocuk. Bulabildiğim kadarıyla bu çocuk için evlat edinme kaydı yoktu ve Camilla Rowan'ın hala onunla yaşadığına inanamıyordum. Bir köpeği olduğundan bahsetmişti; dört yaşında bir oğlu olduğundan hiç bahsetmemişti. Bu yüzden Genel Nüfus Kayıtları'nda biraz daha araştırma yaptım.

veritabanını inceledi ve bu çocuğun doğumundan sonraki altı ay içinde Bayan Rowan tarafından kaydedilmiş herhangi bir bebek bulamadı.

İşte o zaman elimizde gerçek bir sorun olduğunu anladım. Ve o zaman Çocuk Koruma ekibini aradım.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Peki ne yaptılar?

STEVE McILVANNEY

Polisi aramışlar.

- dondurulmuş kare -

---

* * *

Keith Phillips ile mülakat, Royal Mail Oxford deposu 25 Ekim 2018, 13.35.
Görüşmede, DC C. Sargent

Merhaba Bay Phillips, ben Thames Valley Polisi'nden DC Chloe Sargent. Sanırım siz Wytham bölgesini yöneten kişisiniz, doğru mu?

Evet, benim. Ofisten arayabileceğinizi söylediler. CS: Gantry Malikanesi'ndeki insanları tanıyor musunuz?

KP: Bay ve Bayan Swann-evet, onları tanıyorum. Çok özel insanlar. Eski kafalılar. Her zaman çok kibarlar ama sohbet etmezler. Benim çevremdekiler gibi değiller.

CS: Çok fazla posta alıyorlar mı?

KP: Haftada iki ya da üç teslimat diyebilirim. Faturalar, belediye, çoğunlukla resmi şeyler. Önemsiz postalar hariç tabii.

CS:O zaman pek kişisel bir şey değil?

KP: Hayır, kesinlikle değil. Dürüst olmak gerekirse, Noel kartları için bile pek gitmiyorlar. CS: Son zamanlarda kişisel görünen herhangi bir şey hatırlıyor musunuz-el yazısıyla yazılmış herhangi bir şey? KP: Aslında bir şey vardı. Dört ya da beş hafta önce olmalı.

CS: Bir mektup mu yoksa bir kartpostal mı?

Bir mektup. Oldukça büyük bir el yazısı. Güven verici görünüyor.

CS: Mektubun yurt dışından gelip gelmediğini hatırlıyor musunuz - bir Airmail etiketi ya da buna benzer bir şey var mıydı?

KP: Şimdi siz s ö y l e d i n i z, vardı. Swann'ların daha önce hiç yabancı posta almadığını düşündüğümü hatırlıyorum. En azından benim zamanımda.

CS:Nereden geldiğini hatırladığınızı sanmıyorum?

KP: Üzgünüm dostum, zarf biraz dağınıktı. Posta damgası lekelenmişti. CS: Peki ya pul? Neye benzediğini hatırlıyor musun?

KP: Şimdi soruyorsun. Sanırım o da berbattı. Bir yüz olabilir mi? Bunun pek yardımı dokunmaz, değil m i? Korkarım sadece bir dakikalığına gördüm. Bayan Swann

kapıdan çöplerle çıkıyordu, ben de doğrudan ona verdim.

CS: Bu çok ilginç. Buna nasıl tepki verdi? KP:

Yanlış hatırlamıyorsam kaşlarını çattı.

CS: Yani bunu aldığına sevinmemiş gibi mi görünüyordu?

KP: Hayır, kesinlikle değil. Hatta yırtıp attı ve hemen çöp torbasına attı. CS: Kesinlikle açmadı mı?

KP: Hayır, sadece yırttı.

CS: Sizce bunu yazıyı tanıdığı için mi yaptı? KP:

Dürüst olmak gerekirse bunu söylemek imkansız, üzgünüm.

CS: Hiç de değil-çok yardımcı oldunuz. Başka bir şey hatırlarsanız ya da bu damgayı başka bir yerde görürseniz lütfen hemen iletişime geçin.

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
13.35

A417 en belirgin dönüş yolu olmasaydı bile Quinn'den o yoldan gitmesini isterdim: Camilla Rowan'ın bebeğinin kaybolduğu gün gittiğini söylediği yoldan gitmek istiyordum. Eminim 1997'de olduğundan daha kalabalıktır, ama şimdi bile hala oldukça kırsal. Her geçtiğimiz yerde, "Burası mı?" diye düşünüyorum. Çocuğunu oraya mı verdi?

Telefon çalıyor. Nina Mukerjee. Hoparlörü açtım.

"Sadece aile DNA'sında geldiğimiz nokta hakkında sizi bilgilendirmek istedim."

"Öyle mi?"

"Hiçbir yerde hızlı, kısa versiyonu. Hiç yakın akraba bulamadım. Şu ana kadar en yakın eşleşme dördüncü dereceden kuzen olan üç kişi, ancak bu da birinin izini sürmek açısından oldukça uzak bir ihtimal. Bu da temelde ölen adamla veri tabanındaki kişinin aynı büyük büyük büyük büyükanne ve büyükbabayı paylaştığı anlamına geliyor."

"Normalde kaç tane dördüncü kuzeniniz olur?" "Bin civarında."

"Bu temelde üç kulağa pek de fazla gelmiyor."

"Bu veri tabanı oldukça dar bir örneklem, unutmayın, ancak haklısınız - buna izin versem bile, genellikle otuz civarında eşleşme bulmayı beklerdim.

bu aşamada. Bulduğumuz üç tanesine daha yakından bakacağım ama dediğim gibi, muhtemelen peşinde olduğunuz adamla bir ilgileri yok."

Quinn yüzünü buruşturup başını sallıyor. Ve anladım.

Şimdi de telefonum ötüyor. "Tamam, teşekkürler Nina. Devam edebilir misin? Bir telefon daha geliyor, bir şey bulursan bana haber ver."

Son tuşuna basıyorum ve ekranıma gelen numarayı hızlıca kontrol ediyorum.

Bu hiç iyi değil.

"DI Fawley," diyor bir kadın sesi. Çok iyi tanıdığım bir ses. "Başkomiser Harrison'ı bekletebilir misiniz? Sizinle konuşması gerekiyor. Acilen."

* * *

Mail Online

Haberler Son güncelleme: 13:40 GMT, 25 Ekim 2018

ÖZEL SUÇSUZ MU? Milly Liar'ın yeni doğan çocuğunu ÖLDÜRMEDİĞİ haberinin ortaya çıkmasıyla yaşanan şok ve inançsızlık. 20 yıldır kayıp olan Camilla Rowan'ın oğlunun kimliği şimdi tespit edildi - ÖLÜ BİR ADAM olarak. Bu, İngiltere'nin en kötü şöhretli "bebek katilinin" 15 yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakılacağı anlamına mı geliyor?
MAILONLINE IÇIN LINDA LOMBARD TARAFINDAN

Mail'in öğrendiğine göre, en son annesinin kollarında hastaneden çıkarken görülmesinin üzerinden yirmi yıldan fazla bir süre geçtikten sonra, Camilla Rowan'ın bebek oğlu nihayet bulundu. Şu anda 38 yaşında olan Rowan, 2003 yılında Old Bailey'de görülen sansasyonel bir davada bebeği öldürmekten ömür boyu hapis cezasına çarptırılmıştı, ancak şimdi bu mahkumiyetin geçerliliği konusunda şüphe uyandıran kanıtlar ortaya çıktı. Bebeğin kalıntıları hiçbir zaman bulunamadı ve birkaç temyize ve Ceza Davaları İnceleme Komisyonu incelemesine rağmen Rowan HMP Heathside'da kaldı. Ancak bu durum değişmek üzere olabilir.

Bu hafta başında Thames Valley Polisi Twitter hesabından bir resim paylaşarak geçtiğimiz Pazar günü Oxford istasyonuna gelen genç bir adamın (aşağıda görülüyor) kimliğini tespit etmek için halktan yardım istedi. Olayla ilgili daha fazla ayrıntı verilmedi, ancak adamın o akşam kısa bir süre sonra şehrin eteklerindeki büyük bir kır evinde vurularak öldürüldüğü söylentileri yaygınlaştı. Bölge sakinleri, evin en az on yıldır orada yaşayan ancak "her zaman kendilerini kendilerine saklayan" yaşlı bir çifte ait olduğunu belirttiler. The Mail şimdi **DNA testlerinin ölen adamın Camilla Rowan'ın kayıp bebeği olduğunu kesin olarak kanıtladığını** açıklayabilir**.**

Rowan her zaman çocuğa asla zarar vermediği konusunda ısrar etmiş ve onu "Tim Baker" olarak adlandırdığı biyolojik babasına verdiğini söylemiştir. Ancak hiçbir Tim Baker ortaya çıkmadı ve Güney Mercia polisinin kapsamlı araştırmalarına rağmen kimliği kesin olarak tespit edilemedi. Rowan'ın başından beri doğruyu söylüyor olabileceğine dair spekülasyonlar artmış durumda.

soruşturma yürütüldü. Ölen adamın kullandığı kimlik ya da son yirmi yıldır nerede yaşadığı hakkında hiçbir şey bilinmiyor.

Thames Valley Polisi henüz bir yorum yapmadı ve Rowan'ın hukuk ekibinden de bir açıklama gelmedi. Ancak Rowan'ın derhal serbest bırakılması için resmi bir talepte bulunmaları an meselesi.

1,687 yorum

Rob 8991
Hatırlatın bana, o kadının tam olarak kaç çocuğu vardı? 4? 5? Ve hiç kimse onlardan haberdar değildi. Peki bunun kimsenin bilmediği ve başkasına verdiği başka bir çocuk olmadığını nereden biliyoruz? Bu diğer bebeği öldürmediği anlamına gelmez, tıpkı dedikleri gibi. Umarım polis bu işin peşindedir ama muhtemelen bunu istemek çok fazla olur. Kalın k a f a l ı l a r . Onların etrafında halkalar oluşturacak. TEKRAR

DawnG667788
O kadına tükürdüğümden daha fazla güvenmiyorum, bu işte bir bit yeniği var.

AnaGram5 1984
O zaman çıkıyor mu?

99AnnieBL99
Bana sorarsanız bunu onun yaptığını hiç düşünmedim - bir annenin çocuğunu öldürmesi doğal değil. Cesetten kurtulmak için yeterli zaman olmadığı gerçeği bir yana, polis cesedi bulmadan olmazdı.

2002SpottheBall
Bu işten MEGA paralar kazanacak #justsaying

GayZeeBo88
Vay anasını, bu olay kediyi güvercinlerin arasına sokacak.

LineofDutyfan665
Peki Wytham'daki bu yaşlı insanlar kim - kimse bu herifin orada ne halt ettiğini sormadı mı?

TickedBoxforNoPublicity44
Eskiden Heathside'da çalışan birini tanıyorum, ona orada ne diyorlar biliyor musunuz? Sadece lanet olası DUCHESS. Bunu uyduramazsın LMFAO

AllieCatz76
Camilla Rowan'ın masum olduğuna inanmıyorum. Hiç i n a n m a d ı m . Göründüğünden daha karmaşık olacak, sadece bekle. Ve o kadın her ne ise boğazına kadar bu işin içinde.

* * *

Gislingham Fawley'in kapısını çalar ve içeriden gelen boğuk "Gel" sesini bekler. DI ayağa kalkmıştır, ceketi hâlâ üzerindedir ve belli ki daha yeni dönmüştür.

Telefonundaki ekranlar arasında geziniyor, kaşlarını çatıyor ve nefesinin altında mırıldanıyor.

"Üzgünüm patron, geri gelmemi ister misin?"

Fawley yukarı bakar. "Hayır-aslında, Harrison'ı görmeye gitmeden önce bana Swann'lar hakkında bilgi vermeni istiyorum."

"Evet, tüm haberlerde gördüm."

Harrison da altına sıçıyor olmalı. İkisi de bunu söylemiyor, söylemeleri de gerekmiyor.

"Hackerler henüz Swann'ların gerçekte kim olduğunu bulamadılar ama bu sadece bir zaman meselesi; tıpkı bizim yaptığımız gibi Tapu Siciline bakabilirler ve Swann'ın ilk adını ve doğum tarihini buldukları anda bingo."

Fawley acımasız görünüyor. "Basın nereye giderse, Sherlock'lar da yakında onu takip edecektir. Swann'ları uyarabilir misin? Birkaç günlüğüne başka bir yerde kalmak isteyebileceklerini söyler misin?"

"Şimdiye kadar bilmediklerine inanamıyorum ama evet, bunu yapabiliriz. Ev'i gönderirim." Yüzünde alaycı bir gülümseme var. "Öyle ya da böyle, huysuz emeklileri idare etme konusunda epey tecrübesi var."

Fawley başını kaldırıyor, yüzü birden endişeli bir hal alıyor. "Babası nasıl?"

Gis omuz silkiyor. "Bildiğim kadarıyla hemen hemen aynı. Daha kolay olmayacağı kesin."

Fawley başını sallar ve bir süre sessizlik içinde dururlar. Sonra, "Peki başka neyin var?"

"Salyangoz postasıyla ilgili önseziniz doğru çıktı: Chloe Sargent postacıyla konuştu ve Swann'ların yaklaşık bir ay önce el yazısıyla yazılmış ve üzerinde yurtdışı pulu olan bir mektup aldıkları ortaya çıktı. Sorun şu ki, a) Bayan S mektubu okumadan yırtıp atmış, dolayısıyla kimin gönderdiğini bildiğini kanıtlayamıyoruz ve b) postacı mektubun hangi ülkeden geldiğini bilmiyor. Konuyu sormak için avukatını aradık ama aldığımız tek cevap böyle bir şey aldığını 'hatırlamadığı' oldu. İşte bir sürpriz."

Fawley ona bakıyor. "Sizi bilmem ama benim postayı açmaya zahmet etmeden yırtmamın iki nedeni var. Bir, önemsizdir; iki, kimden geldiğini bilirim ve ilgilenmem."

Gis başını sallar. "Doğru." Bir adım daha yaklaşır. "Sence aynı şey Rowan'ın da başına gelmiş olabilir mi? Çocuk ona da mı yazmış? Zamanlama uyuyor."

"Ama hâlâ bir sorun var, değil mi? Rowan'ı Wikipedia'dan bulabilirdi ama ailesinin nerede yaşadığını nasıl öğrendi?"

"Oldukça. İsimlerini değiştirmişler, telefon rehberinde yoklar ve kontrol ettiğimiz kadarıyla seçmen listesinde de yoklar. Hansen'in de öğrendiği gibi, tapu senediyle ismini değiştirmiş birini bulmak gerçekten çok zor."

Fawley düşünceli görünüyor. "Ben de bunu merak ediyordum, tersi de o kadar zor olur muydu?"

Gis kaşlarını çatıyor. "Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Yani, elimizdeki tek isim Swann'dı ve başka bir şey aramak için hiçbir nedenimiz yoktu. Ama Dick Rowan'ı arıyorsanız ve ismini değiştirmiş olabileceğinden şüpheleniyorsanız, Swann'la bağlantı kurmak ne kadar zor olurdu?"

Gis başını sallar. "Ne demek istediğini anlıyorum, Hansen'ı çağıracağım. O kadar umursayacağını sanmam, Baxter'ın mini-me'i olma yolunda yarı yolda. Çikolata alışkanlığı hariç tabii."

Fawley gülümsüyor. "Cadburys çok üzülecek." Telefonu bip sesi çıkarıyor.

"Harrison," diyor ekrana bakarak, gülümsemesi buharlaşıyor. "Nerede olduğumu soruyor." Ceketini çıkarıyor ve kravatını düzeltiyor. "Bana şans dile."

* * *

Alison Toms ile görüşme 25 Ekim 2018, 14:15
Görüşmede, DC T. Hansen

TH: Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkürler, Bayan Toms. Uzun zaman önce olduğunu biliyorum ama Camilla Rowan davasıyla ilgili.

AT: Yardım etmek için elimden geleni yapacağım ama ne kadar faydalı olabileceğimden emin değilim - dediğiniz gibi çok uzun zaman önceydi ve onunla sadece bir kez konuştum.

TH: Evet, notlar burada, onu bebekle gördüğünüzü, "iyi bağ kurmuş" gibi göründüklerini ve "bebeği evlat edinmekle ilgilenmediğini" söylüyor. Yani bu şekilde mi bıraktınız?

AT: Tahmin edebileceğiniz gibi diğer vakalarla yeterince uğraşıyordum. Tüm sağlık göstergeleri normaldi, bebek sağlıklıydı. Herhangi bir sorun olduğunu düşünmek için hiçbir nedenim yoktu. Tıbbi personel de benimle aynı fikirdeydi.

TH: Elbette, kimse bunu sorgulamıyor. Size sormak istediğimiz başka bir şey var. Az önce o sırada birçok başka davanız olduğunu söylediniz - bunların hepsi potansiyel evlat edinmeler miydi?

AT: Ah, hayır, kafanızı karıştırmak istememiştim. Benim işim bundan çok daha fazlasını kapsıyordu - temelde hastanede ortaya çıkan her türlü sorun. Örneğin aile içi istismar sonucu yaralanmış kadınlar ya da kötü muameleye maruz kalmış çocuklar.

TH: Anlıyorum. Peki o dönemde başka evlat edinmelerle de ilgilenip ilgilenmediğinizi hatırlıyor musunuz? Özür dilerim, açıklamam gerekiyor: o dönemde tam olarak araştırılmamış olabilecek bir konu şuydu

Camilla'nın bebeğini gayriresmi olarak evlat edinmiş olma ihtimalini düşündük. İnternet olmasaydı bu oldukça zor olurdu ama hastanede biriyle tanışmış olabilir mi diye merak ediyorduk.

Bebek simsarı mı demek istiyorsunuz? Bu pek mümkün görünmüyor, öyle insanlar doğum koğuşlarında pek dolaşmazlar.

TH: O zamanlar bu tür faaliyetlerden pek haberdar değildiniz, yani genel olarak? AT:

Hayır, hiç haberim yoktu. Dürüst olmak gerekirse, radarda pek görünmüyordu.

TH: Evet, biz de öyle düşünmüştük. Ancak durum böyleyken, aynı durumda olan başka bir annenin Rowan'a temas kurması mümkün olabilir mi? Örneğin kendi başına çocuk yetiştiremeyeceğini düşünen başka bir genç kız?

AT: Ah, anlıyorum. Evet, bu daha mantıklı olurdu ama o sırada başka biriyle evlat edinme hakkında konuştuğumu hatırlamıyorum. Ve Camilla Rowan hastanede sadece birkaç saat kalmıştı, hatırlayın - bu tür bir bağlantı kurmak için uzun bir süre değil.

TH: Hamileliği sırasında hastaneyi araştırdığını düşünüyoruz; doğum sancısı başladığında sanki nereye gideceğini önceden planlamış gibi doğrudan oraya gitmiş. Yani doğumdan önceki haftalarda etrafta takılmış ve bu şekilde biriyle tanışmış olabilir mi?

Doğru, tamam. Eğer yardımı olacaksa o döneme ait notlarıma bakabilirim. O sırada tartışılan başka evlat edinmeler var mıydı?

Bu harika olur, teşekkürler. Numaram sizde var mı?

AT: Evet, telefonumda çıktı.

TH:Çok teşekkür ederim Bayan Toms, gerçekten çok yardımcı oldunuz.

* * *

Carter St. Aldate'e ıslak, soğuk, yorgun ve sinirli bir şekilde geri döner. Trende sadece iki vagon olduğu için dönüş yolunun çoğunda ayakta durmak zorunda kalmıştır, bu yüzden kuru, sıcak ve rahat bir şekilde oturan Chloe Sargent'ı görmek ruh halini iyileştirmek için hiçbir şey yapmaz.

Ona bakıyor ve gülümsüyor. Arkadaşça görünmek isteyen ama kesinlikle fazla cesaretlendirici olmak istemeyen birinin ağzı kapalı gülümsemesi. "Şansın var mı?"

"Hayır, sadece gözümü dikip bakacağım bir sürü kamera kaydı."

"Şaşırmayın, orada bir şeyler olabilir. Az önce bir ipucu bulduk. kurbanın yurtdışında yaşıyor olabileceği."

Gözleri büyüdü. "Yani onun bir otelde olduğu konusunda haklı olabilir miydim?"

Ve şimdi hiçbir şey söylememiş olmayı diliyor.

Carter paltosunu çıkarır ve (Sargent'ın da fark ettiği gibi) Quinn'le aynı ilmek düğümüyle taktığı atkısını çözmeye başlar. "Ya sen?" diye soruyor.

Ekranına geri döner. "Ah, pek bir şey yok. Daha önce DC Baxter ile Güney Mercia'nın 2002 yılında bir araya getirdiği doğum kayıtlarına bakarak biraz zaman geçirdim."

Carter yüzünü buruşturuyor. "Eminim eğlenceliydi. Tam olarak hayat ve ruh değil, değil mi?"

"O iyi," diyor, belki biraz fazla kararlı bir şekilde. "O ne yaptığını biliyor."

Carter omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan."

Bir süre onu izledikten sonra yanına gidiyor. "Şimdi ne kullanıyorsun?"

Başını kaldırıp kızarıyor ve hızla ekranını değiştiriyor. "Hiçbir şey, sadece ilk bebeği dünyaya getiren doktor Adrian Morrison ile bir röportaj ayarlıyordum."

"Gerçi ikinci çocuk hakkında pek bir şey bilmiyordur, değil mi?"

Ona sinirli bir bakış fırlatıyor. "Yine de yapılması gerekiyor. Kim bilir, o zamandan beri konuyla ilgili olabilecek bir şeyler hatırlamış olabilir."

Carter ona "Evet, doğru" der gibi bakar. "Bu öğleden sonra Penny Curtis'i arayacağım. Her şeyin ortaya çıkmasına yardımcı olan ebeyi."

Bu sefer başını kaldırmıyor. "Aferin sana, Carter."

"DS Gislingham'a Steve McIlvanney'i de izleyip izleyemeyeceğimi sorabilirim. Eminim ilginç olur-"

Durur; telefon çalmaktadır. Çavuş hemen cevap vermek için uzanır; Carter'ı susturmak için her şeyi yapar.

"Alo, CID?" Bir duraklama. "Tamam, hemen aşağı geliyorum." Ayağa kalkar. "Ne oldu?" der Carter.

"Resepsiyondan biri. Rowan'ın eski erkek arkadaşlarından birini bebeğin babası olarak elemek istiyoruz."

Carter gözlerini devirir. "Whoop whoop."

Ona sert bir bakış attıktan sonra, oldukça sert bir şekilde dönüp merdivenlere doğru yöneliyor.

Carter onun gidişini izliyor, yüzü düşünceli.

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
14.10

"Ah, işte buradasın, Adam."

Ofisteki diğer kişi basın bürosundan Elaine Challoner ve boş kahve fincanına bakılırsa bir süredir burada.

"Evet," diyor Harrison, ben yerime otururken. "Medya. Ve bunlarla ilgilenmek." "Dönüş yolunda taslak holding açıklamasını okudum efendim. Bence oldukça
kilit noktaları çok fazla kapsadı-"

"Evet," diyor hızla, "senin yokluğunda biraz beyin fırtınası yaptık. Bu konuda biraz farklı düşünemez miyiz diye bakıyoruz."

Kahretsin. Bu iyiye işaret
değil. "Nasıl yani?"

"Ön ayak olmak gibi. Proaktif olmak." Koltuğunda biraz kayıyor. "Elaine, bu vesileyle bir görüşme yapmayı kabul etmemizin faydalı olacağını söyledi ve ben de ona katılıyorum."

"Görüşme mi?" Önce ona sonra Elaine'e bakıyorum. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu hikaye yakın zamanda ortadan kalkmayacak," diyor. "Pazar günlerinden biri, tüm davayı yeniden ele alan büyük bir program planlıyor. Ve birilerinin Swann'ların gerçekte kim olduğunu bulması çok uzun sürmeyecek - tek ihtiyaçları olan Companies House'a hızlıca bir göz atmak-"

"Biliyorum," diyorum, "onları basın karşısında zor birkaç gün geçirebilecekleri konusunda uyaracak bir memurum yolda."

"Kesinlikle," diyor ve noktayı koyuyor. "*Biz de yapabiliriz*. O yüzden bunu engellemek için ne yapabilirsek yapalım-"

"Hepsi aynı-"

Ama Harrison dinlemiyor. "Elaine'e katılıyorum. Bir röportaj tüm hikayeyi bir bağlama oturtmamızı da sağlayacaktır. İlk soruşturmanın herhangi bir şekilde baştan savma ya da eksik olduğu yönündeki iddiaları ortadan kaldırır."

"Saygısızlık etmek istemem efendim ama bunu bilemeyiz. Çocuğa ne olduğunu öğrenene kadar olmaz. Eğer Güney Mercia kendi soruşturmasını savunmak istiyorsa, bu başka bir şey ama bu aşamada bunu yaparken görülmek istemezsiniz-"

"Emniyet Müdürü ile konuştum," diyor ağır bir sesle, "ve hemfikiriz. Normalde aktif bir dava hakkında yorum yapmazken, bu bir istisna. Sonuçta, koşullar oldukça benzersiz."

Alex'in gözlerini devirdiğini ve "Daha kaç kez - bir şey ya eşsizdir ya da değildir - lanet olası bir niteleyiciyi araya sıkıştıramazsın" dediğini görebiliyorum.

Ama öte yandan, Süper'nin bu ruh halindeyken nasıl olduğunu biliyorum ve her şeye rağmen bunu zorlayacaksa, inatçı bir kıç olmaktansa zorunluluğu erdem haline getirmek çok daha iyi.

"Aslında efendim, konuyla ilgili olabilecek bazı yeni bilgiler aldık."

"Öyle mi?"

"Wytham'a bakan postacıyla konuştuk ve görünüşe göre Swann'lara yaklaşık bir ay önce el yazısıyla yazılmış bir mektup gelmiş. Yabancı bir posta damgası olan bir mektup. Ne yazık ki hangi ülkeden geldiğini bilmiyoruz. Ama eğer bir röportaj yaparsak-"

"Kesinlikle," diyor Harrison hızla, yüzü aydınlanıyor. "Oxford istasyonundaki fotoğrafı gösterebiliriz - birilerinin onu tanıma şansını arttırırız."

Bana sorarsanız, basın bu konuda zaten bizim yardımımıza ihtiyaç duymadan oldukça iyi bir iş çıkarıyor. Ama bana sormuyor. Ve dediğim gibi, eğer onları yenemezsen . . .

"Evet, efendim. Kesinlikle."

Elaine öne doğru oturur. "Dengeli ve tarafsız bir iş çıkaracağını bildiğimiz bir gazeteciye özel erişim hakkı vermeyi öneriyorum."

"Aklında kim var?" Tereddüt

ediyor. "John Penrose."

Ona bakıyorum. "Netflix'teki adam mı?"

Başını sallıyor. "Çoktan iletişime geçti ve yorum istedi. Bunda şaşılacak bir şey yok elbette. Şu anda BBC için çalışıyor-"

"Ama davanın yeniden açılmasını sağlayan kişi o. Başından beri ne kadar haklı olduğunu anlatıp duracak."

"Bir çıkarı olduğuna katılıyorum ama kimse davayı ondan daha iyi bilemez. Ayrıca her iki tarafı da anlatmakla kendini yükümlü hissedecek eski toprak bir profesyonel. Ve tabii ki bunu ona vermek maksimum etkiyi garanti edecektir. Özellikle de uluslararası alanda. Ve az önce söylediklerine bakılırsa-" Yüzümü izliyor, düşüncelerimi okumaya çalışıyor. "Yani yapacak mısın?"

"*Ben mi?*" Ona baktım, sonra Harrison'a döndüm. "Sizin hakkınızda konuştuğumuzu sanıyordum, efendim."

"Hayır, hayır, Adam," diyor hızlıca. "Bu soruşturmayı sen yürütüyorsun. Halkın görmek isteyeceği kişi sizsiniz."

* * *

Resepsiyonda *The Times*'ın bir nüshasını okuyan adam iyi giyimli, koyu renk saçları şakaklarında ağarmış, beyaz gömlekli, kraliyet mavisi takım elbiseli. Eskiden yaptığı sporu oldukça ciddiye alan ama artık vakit bulamayan birinin fiziğine sahip: Göbeğinin etrafı kalınlaşmış ve pantolonunun bel bandı zorlandığını gösteriyor.

"Bay Crowther?" diyor Chloe Sargent, ona doğru yürürken. "Sanırım DNA örneği almak için buradasınız?"

Adam elindeki kâğıttan başını kaldırır, hızlıca iki kez bakar ve sonra gülümser. "Evet, doğru. DC Hansen ile mi konuştum?"

Başını sallıyor. "O benim meslektaşım. Bir ekip olarak çalışıyoruz."

"Kidlington'a bir şey bırakmam gerekiyordu, ben de doğrudan buraya gelebileceğimi düşündüm, DC-?"

"Sargent."

Kızardı. "Özür dilerim, fark etmedim. Tanrım, ne kadar utanç verici-"

"Hayır, hayır," diyor, "bu her zaman olur. Çavuş, benim adım. Ve ilk seferinde haklıydın: Ben bir DC'yim."

Gülünç derecede rahatlamış görünüyor. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Beni takip edebilirseniz, bir görüşme odasına gireceğiz ve yanağınızın iç kısmından bir örnek alacağım. Sadece bir dakika sürecek."

"Tıpkı televizyondaki gibi, ha?" Gülümsüyor.

"Doğru," diyor, neredeyse kendine rağmen gülümsemeye karşılık veriyor. "Tıpkı televizyondaki gibi."

* * *

Ev, Gantry Malikanesi'nin önüne geldiğinde rahat bir nefes alır. Tam zamanında: henüz basından bir iz yok. Arabanın önündeki şeritten geçerken durup ona uzun uzun bakan tilkiyi saymazsak, hiç kimseden bir iz yok, belli ki onun özel bir ilgi alanı olmadığına karar verip yoluna devam ediyor. Ev ceketini yolcu koltuğundan alıp arabadan iniyor. Bulutlar Wytham Tepesi'nin üstünü göremeyecek kadar alçaktır; bu gece yıldızlara bakamayacağı kesindir. Arabayı kilitliyor ve soğuk havada yağmurun ilk damlalarını hissederek yola koyuluyor.

Kapıyı açan Richard Swann'dır. Üzerinde kareli flanel bir gömlek ve cepleri yaşlılıktan torbalanmış bir hırka var. Kaşlarını çatıyor.

"Ne istiyorsun?"

"Eminim gazeteleri görmüşsünüzdür, Bay Swann. DI Fawley basının buraya gelmesinden endişe ediyor."

"Neden bilsinler ki? Bizim kim olduğumuzu bilmiyorlar-"

"Henüz değil, hayır, ama uzun sürmez. Bu evin kime ait olduğunu kolayca bulabilirler ve internetten birkaç kontrolle adınızın Richard olduğunu ve Camilla'nın babasıyla aynı gün doğduğunuzu öğrenebilirler. Ve patronun her zaman dediği gibi, tesadüf diye bir şey yoktur."

Daha önce de solgundu ama şimdi daha solgun. "Anlıyorum. Sanırım içeri gelseniz iyi olur."

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
14.55

Elaine Challoner kahve makinesinde bana yetişti.

"Umarım seni içine attığımı düşünmüyorsundur."

Sıcak su düğmesine basıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Merak etme, kafasına bir şey taktığında nasıl olduğunu bilirim."

Gülümsüyoruz.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa bana haber verin, olur mu? Ve tabii ki ben de sizinle stüdyoya geleceğim."

"Yirmi yıldır bu işi yapıyorum, gerçekten elimi tutacak birine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun?"

Biraz kızarır. "Öyle demek istemedim-"

Şimdi kendimi bok gibi hissediyorum çünkü o iyi bir kadın ve ben Harrison'a olan kızgınlığımı ondan çıkarıyorum. "Üzgünüm, biraz kötü bir gün geçirdim. Medya eğitimi aldım, iyi olacağım."

Bir fincan alır ve kahve için düğmeye basar.

"Netflix şeyini izlediğini varsayıyorum?"

Ona yorgun bir bakış attım. "O sırada ben de odadaydım, bu sayılır mı?"

Gülümsüyor. "Yeterince makul. Ama Penrose'u görmeden önce tekrar izlemek isteyebilirsin. Özellikle de son bölümü."

"Muhtemelen haklısın."

Çay poşetimi fincandan çıkarıp çöp kutusuna atıyorum. "Ama önce yapmam gereken başka bir şey var."

* * *

Kanal: *Netflix*
Program: *Infamous, 4 . sezon Bölüm sayısı:* *4*
İlk kez gösterildi: *09/03/2016*

[TEMA ŞARKISI-"KARMA CHAMELEON" [KÜLTÜR KULÜBÜ]]
BAŞLIK BİTTİ:

INFAMOUS

FADE IN

BUKALEMUN KIZ

MONTAJ: duruşmayla ilgili klipler-gazete manşetleri, ellerinde pankartlar ve mahkeme dışında bağıran insanlar, Camilla kameralardan kaçmaya çalışıyor, vox poplar/haber yayınları/kliplerle serpiştirilmiş.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

6 Kasım 2003 tarihinde, altı haftalık bir duruşma ve tanık kürsüsünde geçen dört günden fazla bir sürenin ardından Camilla Rowan akranlarının kararını aldı. Ve bu karar oybirliğiyle verildi: Suçlu.

Mahkeme salonunda kargaşa yaşandı. Salondaki bazı kişiler alkış tutarken, diğerleri küfürler savurdu ve güvenlik personeli tarafından uzaklaştırılmak zorunda kaldı. Camilla'nın annesi yere yığıldı ve tıbbi yardım almak zorunda kaldı. Ve tüm bunlar olurken Camilla'nın tekrar tekrar "Ben yapmadım, ben yapmadım" diye feryat ettiği duyuldu.

Kes: John'un çalışma odası. Davayla ilgili fotoğraf ve haber kupürlerinden oluşan bir duvar, dosya yığınları, ekranında post-it'ler olan bir bilgisayar, vs.

JOHN PENROSE

Kararın açıklanması dramatik olabilir, ancak çok az gözlemci şaşırmış olabilir. Davayı basın için takip eden hiç kimse kesinlikle şaşırmadı. Kürsüde geçirdiği dört gün lanetleyiciydi. Bazı insanlar savunma ekibinin onun ifade vermesine izin verme kararını sorgulamıştı, ancak objektif olarak konuşmak gerekirse çok az seçenekleri vardı. Jüri her zaman Camilla'nın hikayesini bizzat Camilla'dan dinlemek isteyecekti.

Ara kesim: YENİDEN YAPIM: Bir masada oturan kız, biri avukat kostümlü iki adamla konuşuyor, kağıtlara vs. atıfta bulunuyor.

Avukatların onu saatlerce hazırladıklarını hayal edebiliyorum. Ancak savcılık avukatı Ian Burns QC acımasızdı. Çapraz sorgusuna, hamilelikleriyle ilgili olarak söylediği tüm yalanları tek tek ele alarak başladı.

doğruyu söylemediğini itiraf etti. Üç saatten fazla sürdü. Çocuğunun kaybolduğu gün yaşananları anlatmaya başladığında, kadının güvenilirliği yerle bir olmuştu. Yeni doğmuş bir bebeği A417'deki bir durakta teslim ettiğine dair tuhaf hikayesine kimse inanmamıştı. Çoğu insan hala inanmıyor. Ama yanılıyorlar mı?

Bu seride Camilla Rowan davasına uzun uzun baktım ve kanıtların çoğu lanetleyiciydi. Ama tüm hikâye bu kadar mı? Yoksa bu şaşırtıcı ve tedirgin edici davaya yeni bir ışık tutabilecek bir şey ya da biri olabilir mi?

BAŞLIK ÜZERINDE DAKTILO STILI GÖRÜNÜYOR:

Dördüncü bölüm

"Her gün hayatta kalmak gibi"

JOHN'UN SESİ

Altı ay önce bir kadın beni aradı. Gerçek adı bu olmasa da ona Mandy diyeceğim. Camilla Rowan davasına tekrar baktığımı duyduğunu ve benim için bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi. Ve böylece buluşmayı ayarladık.

Kadın çekime giriyor ve sırtı kameraya dönük, yüzü John'a dönük bir şekilde oturuyor. Kot pantolon ve tişört giymektedir, kollarında ve ensesinde dövmeler vardır. Yüzü çekimin dışında.

"MANDY"

Benim adım Mandy ve 2007'den 2010'a kadar Holloway cezaevinde Camilla Rowan ile aynı hücreyi paylaştım.

Hücrede iki kadının yeniden inşası. Ranzalar, vs.

Talep toplama işindeydim. Bu benim ilk gerginliğimdi ve çok korkmuştum ama Cam benimle gerçekten ilgilendi. Sanırım arkadaş olduk diyebiliriz. Günde 23 saat biriyle tıkılıp kalınca onu çok iyi tanıyorsunuz.

JOHN PENROSE

Sana bebek hakkında ne söyledi?

"MANDY"

Ona asla zarar vermediğini, insanların her şeyi yanlış anladığını söyledi. O öyle biri değildi.

JOHN PENROSE

Yani hâlâ çocuğu babasına verdiğini mi iddia ediyor?

"MANDY"

Evet, yaptı. Ama sanırım söylediği kadar basit değildi. Bana söylediği, ağzından kaçırdığı bazı şeyler beni meraklandırdı.

JOHN PENROSE

Ne tür şeyler?

"MANDY"

İstismara uğramış. Çocukken, bir aile dostu tarafından. Ona amca dediğini ama gerçek bir amca olmadığını söyledi. Ona ilk kez on bir yaşındayken tecavüz etmiş ve evde yaşadığı süre boyunca da devam etmiş.

JOHN PENROSE

Yani kayıp bebeğin babası o olabilir mi? Bunu mu demek istiyorsun? "MANDY"

Bunu hiç söylemedi, bu kadar çok kelimeyle değil. Ama bana sorarsanız, olan tam olarak buydu. Bu neden hiçbir şey söylemediğini açıklıyor. Özellikle de ailesine.

JOHN PENROSE

Ancak çocuğun melez olduğu göz önüne alındığında, bu adamın ilk bebeğin babası olmadığını muhtemelen biliyoruz.

"MANDY"

Hayır, belli ki başka erkek arkadaşları da olmuş. Ama davranış biçimi - hamileliğin var olmadığı gibi - bu şekilde inkar etmek, yıllarca istismara uğradığınızda böyle olur. Bilmem gerekirdi. Kendi bedeninizle garip bir ilişki kurarsınız. Sanki başkasına oluyormuş gibi. Bu bir hayatta kalma mekanizması, bunu atlatmanın bir yolu. Terapistimin söylediği buydu.

JOHN PENROSE

Duruşma sırasında ya da -bildiğim kadarıyla- başka herhangi bir zamanda bu taciz iddiasından hiç bahsetmedi. Aslında, polis ona özellikle herhangi bir istismar olup olmadığını sordu ve o da kesinlikle böyle bir şey olmadığını söyledi. Bunu nasıl açıklıyorsunuz?

"MANDY"

Sanırım utanıyordu. Kimseye söylememesi için ona yemin ettirdi. Ve tacizden kurtulanların konuşması yıllar sürebilir - bunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz.

JOHN PENROSE

Yani bebeği *bu* adama mı verdi? Sence gerçekten böyle mi oldu?

"MANDY"

Mantıklı olan tek şey bu. Ve hatta bu adam buralarda yaşıyorsa, bu duraklama bile mantıklı.

JOHN PENROSE

Yine de bir bebeği saklaması zor olurdu, değil mi? Muhtemelen zaten bir karısı ve ailesi olan orta yaşlı bir adamın evinde aniden bir bebek mi olur? Birileri mutlaka fark etmiştir.

"MANDY"

Sanırım ondan kurtuldu.

JOHN PENROSE

Sence çocuğu *o* mu öldürdü?

"MANDY"

Neden olmasın? Kaybedecek çok şeyi vardı - çocuk tacizcisi olduğunun ortaya çıkmasını istemezdi, değil mi?

JOHN PENROSE

Ama Camilla neden tüm bunları polise anlatmadı? Özellikle de ona olası bir zorlama hakkında soru sorduklarında? Neden Tim Baker ya da adı her neyse onunla ilgili o çılgın hikayeyi uydurdu? Eğer tacize uğramış olsaydı, polis anlayışlı davranırdı. Ve bu adama karşı harekete geçebilirlerdi. Söylediklerinizin doğru olduğunu varsayarsak, adam paçayı sıyırdı.

"MANDY"

Sanırım ondan korkuyordu. Sanırım onun üzerinde bir çeşit etkisi vardı.

JOHN PENROSE

Sana hiç bu adamın adını söyledi mi?

"MANDY"

Hayır. Sadece aile dostları olduğunu. Babası onunla golf oynuyormuş. Ama böyle insanlarla, muhtemelen bu çok daraltmaz, değil mi?

Kesim: Shiphampton üzerinde panoramik drone çekimi. Kilise, High Street, park, vs.

SESLENDİRME-JOHN PENROSE

Haksız değil. Kendi araştırmalarım sonucunda Shiphampton bölgesinde, Camilla çocukken Dick Rowan'la golf oynayan birkaç kişi buldum. İkisi şu anda ölü ve diğerleriyle konuşma girişimlerim kesin bir retle ve bir vakada da bir avukatın mektubuyla karşılaştı.

Kesim: Güney Mercia Polis Merkezinin dış görünümü

Aynı şekilde benimle konuşmayı reddeden South Mercia CID ile de temasa geçtim, ancak uygun prosedüre titizlikle uyduklarını belirten bir açıklama yayınladılar

Cinsel istismar içerebilecek vakalarla ilgilenirken, Bayan Rowan'ın konuyla ilgili açıkça sorgulanmasına rağmen "bu tür bir iddiada bulunmadığını" ve b u n u yapmış olsaydı kapsamlı bir şekilde soruşturacaklarını söyledi. Ayrıca, "tacizci olduğu iddia edilen kişiye ya da herhangi bir üçüncü şahsa inanmak için hiçbir sebepleri olmadığını ve hala da olmadığını" belirtmişlerdir.
-Bayan Rowan'ın bebeğinin kaybolması ve varsayılan ölümünde rol oynamıştır." diyerek sözlerini şöyle sonlandırmıştır: "Bayan Rowan'ın bu iddiaları kendisinin dile getirmesi halinde, elbette gerekli adımları atacağız."

Ancak konuşabildiğimiz bir kişi vardı ve o da Sheila Ward'dı. Onu birinci bölümden hatırlıyor musunuz? Yirmi yılı aşkın bir süre Dick Rowan'ın sekreterliğini yapmış ve Camilla büyürken aileyi iyi tanıyormuş. Kendisiyle yaptığımız ilk ve -sonuçta ortaya çıktığı üzere- tek röportajın bir parçası olarak ona bu iddiaları sorduk.

Kestik: Ward ailesinin oturma odası, gazlı şömine, koltukta Border terrier, saksı

bitkileri, vs. BAŞLIK: Sheila Ward, Dick Rowan'ın sekreteri, 1971-1996

JOHN'UN SESİ (kapalı)

O zamanlar aileyi tanıyordunuz, sizce Camilla'nın çocukken istismara uğramış olması mümkün mü? Hamile olduğunu öğrendiğinde davranışlarını etkilemiş olabilecek bir istismar?

SHEILA WARD

Tek kelimesine bile inanmıyorum. Bu da onun yalanlarından biri. Eğer böyle bir şey olsaydı, kesinlikle bir şeyler söylerdi. O öyle bir kızdı.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Ama sır saklamakta iyi olduğunu kendin söylemiştin.

SHEILA WARD

Kendi çıkarları söz konusu olduğunda, evet. Bu çok farklı bir konu. Eğer birisi ona hoşlanmadığı bir şey yapsaydı, sessizce acı çekmezdi. Yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermezdi.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Birçok istismar mağdurunun konuşabilecek noktaya gelmesi yıllar alır. Özellikle de istismarcının aile üyesi ya da aile dostu olduğu durumlarda.

SHEILA WARD

Olabilir. Size sadece onu o zamanlar tanıdığımı ve böyle bir şeyi kendine saklayacağına inanmadığımı söylüyorum. Bunu şimdi açıklıyor çünkü bu sayede paçayı kurtaracağını düşünüyor. Bugünlerde biri tutuklandığı anda ilk söylediği şey tacize uğradığı oluyor - bunu her zaman görüyorsunuz.

(*mızmız ses tonuyla*)

Bu benim suçum değil, ben bir kurbandım, zavallı küçük ben.

Bunu her zaman görüyorsun.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Belki de bunu her zaman görüyorsunuz çünkü kendilerini ceza adaleti sistemi içinde bulan pek çok insan gerçekten de istismara uğramıştır.

SHEILA WARD

O insanları yargılayacak konumda değilim. Ama Camilla Rowan'ı yargılayabilecek durumdayım ve size söylüyorum, o doğuştan bir yalancı. Patolojik bir yalancı.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Onu değerlendiren psikiyatrist öyle demiyor.

SHEILA WARD

Evet, Camilla da bu sözde taciz hakkında onlara hiçbir şey söylemedi, değil mi? Bu size bir şey anlatmıyor mu?

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bir an için bunun gerçekten olduğunu varsayalım - gerçekten de çocukken istismara uğramış. Kim olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?

SHEILA WARD

Tabii ki hayır. Bütün bu fikir çok saçma.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Siz de aile dostuydunuz, değil mi? Siz ve Nigel, kocanız?

SHEILA WARD

Dick'in *sekreteriydim.*

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Ama onlarla da sosyalleştiniz, değil mi?

Ara kesit: Ward'ları Rowan'larla birlikte sosyal etkinliklerde gösteren görüntülerin montajı- Rotary Kulübü, akşam yemeği dansları, Noel partileri. Camilla Rowan son görüntüde Nigel Ward ile birlikte ayakta dururken net bir şekilde görülüyor. Elini onun omzuna koymuş. Kız on bir yaşlarında.

SHEILA WARD

Ara sıra buluşurduk.

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Sanırım bundan daha fazlasıydı, değil mi? Kocanız Dick Rowan'la da golf oynamadı mı?

Ara: Shiphampton golf kulübünde çekilmiş, Nigel Ward ve Dick Rowan'ı sopa çantalarıyla gösteren fotoğraf. Yanlarında duran diğer iki adamın yüzleri bulanıklaştırılmış.

SHEILA WARD

(Bir ya da iki kez

birlikte oynadılar. Neredeyse hiç. (*Yapımcı ona aynı*

resmi uzatır)

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Bu 1996 yılında çekilmiş. O yıl boyunca aynı dört topta oynadılar. Gerçekten de kulüp liginde ikinci oldular.

SHEILA WARD

Umarım şunu ima
etmiyorsundur-

JOHN'UN SESİ (kapalı)

Camilla kocanıza ne derdi, Bayan Ward?

SHEILA WARD

Ne demek istediğini anlamıyorum-

JOHN'UN SESİ (kapalı)

"Amca "ydı, değil mi? Ona "Nigel Amca" derdi.

Onunla konuşabilir miyiz, Bayan Ward? Kocanızla bu konuyu konuşabilir miyiz?

SHEILA WARD

(*ayağa kalkar ve elini kamera lensine dayar*) Bu kadar

yeter-şu şeyi hemen kapatın-

Kestik: John, masada

JOHN PENROSE

Nigel Ward ile hiç konuşamadık ve Sheila Ward bu son görüşmeden sonra bizimle daha fazla konuşmayı reddetti. Ve bir bakıma onu suçlayamazsınız - hiç kimse sevdikleri hakkında bu kadar ciddi soruların sorulmasından hoşlanmaz. Ama yine de sorular *var*.

Kesim: Omuz üzerinden PoV, John'un masasında ne olduğuna bakıyor

Bu resmi hatırlıyor musunuz? Shiphampton Rotary Kulübü'nün 1997 Noel partisi. Camilla'nın oğluyla hastaneden çıktığı gün gittiği parti.

Ve bu adam, Camilla ve babasının hemen arkasında duruyordu-

(*işaret ederek*)

-Nigel Ward.

Ama muhtemelen şöyle düşünüyorsunuzdur: Eğer o partideyse, bebeğin kaybolmasıyla bir ilgisi olması mümkün değil. Yeterli zaman olmazdı. Ve bu iyi bir nokta. Ama o gece etkinlikte olan birkaç kişinin izini sürdüm ve hiç kimse onun dokuz buçuktan önce orada olduğunu hatırlamıyor. Ve eğer bu doğruysa, *kesinlikle* ona yeterli zaman vermiş olurdu. Ancak bildiğim kadarıyla, ne o gece ne de o zamandan beri nerede olduğu konusunda hiç sorgulanmadı.

Kesim: Camilla, ailesi ve Ward'ların Noel partisindeki görüntüsü. Camilla ve Ward'a odaklanmak için kademeli olarak yakın ç e k i m .

Peki Camilla Rowan çocukken gerçekten istismara uğradı mı? Kendisi bunu hiç söylemedi, mahkemenin atadığı psikiyatriste bile. Ve eğer doğru olsaydı, böyle bir şeyi ifşa e t m e k açıkça onun çıkarına olurdu: önemli bir hafifletici faktör olabilirdi. Ancak şu an itibariyle, bunun olduğuna dair elimizde sadece "Mandy'nin" sözü var.

Ve bu doğru *olsa* bile, Camilla'nın kendisi bize söylemeyi seçmediği sürece, adamın kim olduğunu bilmemizin bir yolu yok. Bazı şeyler Nigel Ward'a işaret ediyor g i b i görünüyor, ancak herhangi bir polis soruşturmasının yokluğunda, elbette bir mahkemede s u ç u kanıtlanana kadar masumdur. Ve dediğim gibi, bir dizi başka potansiyel aday da var ve bildiğim kadarıyla hiçbiri sorgulanmadı.

Bu da beni bu dava hakkında bildiğimizi düşündüğüm tek şeye

götürüyor. Bitmemiş bir iş.

Camilla Rowan'ın bir yalancı olduğu defalarca kanıtlandı. Küstah, ısrarcı ve başarılı bir yalancı. Peki katil olduğu kanıtlandı mı? Çünkü açıkçası ben ikna olmadım. Aslında, Güney Mercia Polisi*'nin* eylemleri -daha doğrusu *eylemsizlikleri*- hakkında daha fazla şey öğrendikçe daha az ikna oluyorum. Ve unutmayalım, bebek hiç bulunamadı. Polis ve CPS öldüğünü söyledi ve jüri de onlara inandı. Ama bunun kesin bir kanıtı var mı? Hayır. Kapsamlı ve ayrıntılı bir arama yapılmış gibi görünmesine rağmen hiçbir ceset bulunamadı.

Yine de aranmadığını bildiğim bazı yerler var. Bir doğa koruma alanına sırtını dayayan Ward ailesinin bahçesi gibi. Ya da Shiphampton golf kulübü - birkaç ormanlık alan ve küçük bir göl de dahil olmak üzere yaklaşık 200 dönümlük bir alan.

Intercut: Shiphampton golf kulübünün drone görüntüleri

Peki Nigel Ward neden o zaman sorgulanmadı? Noel partisine neden bu kadar geç gelmişti? Neredeydi? Camilla'yı taciz eden adam o muydu? Kayıp bebeğin babası o muydu?

Kesmeler: Nigel Ward'ın yerel gazetede, diğer golf etkinliklerinde ve gençken babasıyla birlikte çekilmiş bir dizi görüntüsü. Babası polis üniforması giymektedir.

O dönemde sorgulanmamasının nedeni Güney Mercia Polisi saflarında çok sayıda arkadaşının olması mıydı? Rotary Kulübü'ndeki adamlar, birlikte golf oynadığı adamlar.

Sadece bilmiyoruz. Elimizdeki tek şey sorular. Ve şu anda ne Ward ne de Camilla bir şey söylemiyor.

Şimdi ihtiyacımız olan şey, cevaplar konusunda ısrarcı olabilecek tek kurum tarafından düzgün bir soruşturma yürütülmesidir: polis.

Kestik: Duruşmadan manşetlerin montajı, Camilla'nın mahkeme dışında gözyaşları içinde çekilmiş bir fotoğrafıyla bitiyor.

- dondurulmuş kare -

Neden mi? Çünkü artık Camilla Rowan'ın mahkumiyetinin sağlam olduğunu düşünmüyorum. O kadar ki, adaletin yanlış tecelli ettiğine inanıyorum. Önemli ve ciddi bir adalet hatası.

Dava boyunca neredeyse her gün "Milly Yalancı" diye bağıran manşetler atıldı. Şimdi başka bir sloganın zamanı geldi mi?

"Özgür Milly" zamanı geldi mi?

TEXT OVER: Bu programın hazırlanması sırasında Güney Mercia Polisi ile temasa geçilmiş, ancak yorum yapmayı reddetmiştir.

FADE OUT

GIRIN: Camilla Rowan'ın bebeğinin kaybolmasıyla ilgili herhangi bir bilginiz var mı? Crimestoppers'ı 0800 555 111 numaralı telefondan arayın ya da Infamous@Netflix.tv.com adresine e-posta gönderin.

- biter -

---

* * *

"Bence bunu yapabilirsin, Çavuş."

Hansen'ın elinde bir çıktı var ve Gis'in tanımaya başladığı o "anladım" bakışı.

"Göster bana."

Hansen çıktıyı masanın üzerine yayar. "Bu, Companies House'dan. Rowan'ın ana şirketi 2005 yılında kapattığı Rowan Holdings, ancak belirli projeleri yönetmek için kullandığı çok sayıda yan şirket var." İşaret ediyor. "Pine Developments, Oak Properties, Poplar Homes-"

"*Bu kadar ağaç yeter Ed*," diyor Gis iç çekerek.

Hansen sırıtıyor. "Doğru. Çoğu ana şirkete bağlandı. Biri hariç hepsi. Beech Management Ltd. En az iki yıldır faal olmasa da hala varlığını sürdürüyor. Ancak teknik olarak hala ticaret yaptığı için yöneticilerini listelemek ve onlar için güncel bir iletişim adresi vermek zorunda." Tekrar işaret ediyor. "Ve işte orada: Richard Swann, Gantry Malikanesi, Wytham."

Gis ona bakıyor. "Demek patron haklıymış, Swann'ların izini *sürebilirmişsin*. Nereden başlayacağını bildiğin sürece."

"Kesinlikle, Çavuş. Eğer ölen adam Camilla Rowan'ın annesi olduğundan şüpheleniyorsa, oradan yola çıkarak bunu çözebilirdi. Gerçi dürüst olmak gerekirse, bu biraz zahmetli bir iş ve eğer yurtdışında yaşıyorsa Şirketler Evi'nden haberi olmayabilir."

"Ama bunu yapabilirdi."

Hansen başını sallar. "Yapabilir."

* * *

Infamous'u izlemeyi yeni bitirdim. İnsanlar son bölüm hakkında ne düşünüyor? Oldukça patlayıcı şeyler ha?
HickoryDickory77 tarafından 6 gün önce gönderildi
35 yorum paylaş raporu gizle

> Evet, kesinlikle öyle. Polisin o sırada Ward denen herifin peşine düşmediğine hala inanamıyorum Danny929292 tarafından 6 gün önce gönderildi
> paylaş raporu gizle
>
> > Sevgili yaşlı babası polis değil miydi? Bu çok şeyi açıklar
> > sweetrubette55 tarafından 5 gün önce gönderildi
> > paylaş raporu gizle

Tüm bu istismar meselesi - yani, tamam, eğer istismara uğradıysa bu Nigel Ward denen adam olabilir, ama bu tür şeyler her zaman eve çok yakın değil midir? Yani *gerçekten* eve yakın? Polisin babayı şüpheli olarak görüp görmediğini bilen var mı?
timeforcrime1998 tarafından 5 gün önce gönderildi paylaş raporu gizle

> Taciz olayına inandığımdan emin değilim - yıllar sonra bir şeyle suçlandığınızda bu tür şeyleri ortaya çıkarmak çok kolay. Daha önce bu konuda tek kelime etmemişti, değil mi? Ve suç işleyen her bir kişi istismara uğramış değildir. Sadece söylüyorum.

digginforthetruth tarafından 4 gün önce gönderildi paylaş raporu gizle

Kurban hizmetlerinde çalışmayı denemelisin. İnsanlar böyle bir deneyimi gömüyorlar. Bu her zaman olur. İnanın bana.
4 gün önce MakeanewplanStan44 tarafından gönderildi paylaş raporu gizle

Ve gerçekten çok gençti, değil mi? Ve söyleyebileceğim kadarıyla tamamen ailesinin kontrolü altındaydı.
3 gün önce SusieClarke1818 tarafından gönderildi paylaş raporu gizle

Camilla Rowan patolojik bir yalancı. Nigel Ward'ın bununla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Ya da babasının. Bebeğin bulunamamış olması onun sorumlu olmadığı anlamına gelmez. Bu sadece onun zeki olduğu anlamına gelir. Çok çok zeki.
3 gün önce AllieCatz76 tarafından gönderildi paylaş raporu gizle

Dick Rowan'a gelince, hayır, öğrenebildiğim kadarıyla kimse onun hakkında bir şey söylemedi. Özellikle de polis. Belki bir numarayı kaçırmışlardır? Noel partisine ne zaman gittiğini sorma zahmetine katlanan oldu mu?
3 gün önce ProofofLife tarafından gönderildi paylaş raporu gizle

Güney Mercia soruşturmanın geri kalanını berbat etti, neden bu olmasın? Lanet olası aptallar iki elleri ve bir haritayla kıçlarını bile bulamazlar.
3 gün önce LongJohnSilver tarafından gönderildi paylaş raporu gizle

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
16.15

Kapıda bir yığın korsan bekliyordum ama 2016'dan beri taşındı ve muhtemelen izini süremediler. Henüz bulamadılar.

Kapıyı açtığında yüzündeki ifadeye bakılırsa beni bekliyor. Ya da ben değilsem, benim gibi birini, arama izni olan birini.

"Ne istiyorsun?"

"Dedektif Adam Fawley, Thames Valley, Bayan Ward. Birkaç dakikalığına içeri gelebilir miyim?"

Yüzü sertleşir. "O *öldü*-"

"Biliyorum ve çok üzgünüm-"

"*Kalp krizi* geçirdi - stres yüzünden, gazeteler yüzünden. Bu onu öldürdü. Onu öldürdü. Ve şimdi her şey yeniden başlıyor-"

"Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyorum." Tereddüt ediyor, eli kapıyı kavrıyor.

"Basının size neler yaşattığını biliyorum Bayan Ward. Bunun tekrarlanmasını önlemeye çalışıyorum, daha da kötüleştirmeye değil. Bu konuda size söz veriyorum."

Derin bir iç çekiyor, sonra geri çekilip beni içeri buyur ediyor.

Burası Netflix'ten hatırladığım oturma odası değil, ancak mobilyalar ve biblolar şüphesiz aynı. Arka pencereden görünen bahçe de farklı. Otuz metrelik yorgun sonbahar çimleri, tepesinde kafes bulunan ahşap bir çitle son buluyor, daha önce sahip oldukları ağaçlara ve bir dereye doğru değil. Biliyorum, resimleri görmüştüm. Ama Netflix'te değil; Güney Mercia Polis dosyasında.

* * *

Milly Rowan: Police excavating 'Uncle's' garden for missing baby

By Bruno Stokes

Case re-opened after shock Netflix allegations

Thirteen years after the notorious 'Milly Liar' case in which 23-year-old Camilla Rowan was convicted of killing her new-born baby, Scene of Crime officers from South Mercia Police began a detailed forensic search of the home of friends of the Rowan family, Nigel Ward, 64, and his wife Sheila, 62. Mrs Ward worked as Dick Rowan's secretary for a number of years and Mr Ward was a fellow member of the local Shiphampton Rotary

Late last night reports began to circulate that bones had been identified in a secluded area of the garden, and white-suited officers were seen removing a quantity of material in black evidence bags.

South Mercia Police refused to comment on the alleged find, saying that a statement would be issued in due course. Neighbours report that Ward left the house early yesterday

will be referred to the Court of Appeal. Rowan's baby son was last seen leaving hospital with his mother in December 1997 only hours after his birth, Five years later Rowan received a life sentence at the Old Bailey. The alleged abuse only came to light as a result of the Netflix documentary series Infamous, which aired earlier this year, and which led to a Criminal Cases

Daily Telegraph, 14 Ağustos 2016

* * *

Koltuğun minderini kurcalıyor, sonra oturuyor ve bana da oturmamı işaret ediyor. Televizyon açık, sesi kısılmış ama kapatmıyor. Bir alışveriş

Kanal. Çok fazla gülümseyen bir kadın, Ulusal Şebekeyi çalıştırabilecek gibi görünen bir gıda karıştırıcısını gösteriyor.

Ward ellerini kavuşturur. "Anladığım kadarıyla onu bulmuşsunuz. Onun çocuğunu." Onun karşısına oturdum.

"Evet, bulduğumuza inanıyoruz."

"Peki bu neyle ilgili?"

"Müfettişim, bildiğimiz kadarıyla gerçekleri ortaya çıkararak kazanılacak bir şey olduğunu düşünüyor. Bir gazeteciyle özel bir röportaj yapmayı öneriyor." Nefes alıyorum, çoktan oraya varıp varmadığını merak ediyorum. "John Penrose."

Yüzünden alaycı bir ifade geçiyor ve bir daha kaybolmuyor. "O korkunç adam mı? Onunla bir daha asla konuşmayacağım ve bu son-"

"Hayır, hayır, Bayan Ward, sizinle konuşmazdı. Kastettiğim bu değildi. Görüşme bizimle olacaktı. Polisle."

Küçümseyici bir ses çıkarıyor.

"Müfettişim bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor ve ben de onunla aynı fikirdeyim-" "Hayır, değilsin," diyor hemen. "Yüzünüzden okunuyor." "Her halükarda Bayan Ward, görüşme gerçekleşecek."

"Yani bunca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?"

"Kısmen. Açıkçası nezaketen sizi önceden uyarmak istedik. Ama sadece bu değil. Görüşme gerçekleşmeden önce yapmamız gereken şeyler var. Söyleyebilmemiz gereken şeyler. Bu hikâyeyi sonsuza dek bitirmek için."

Bir küçümseyici homurtu daha. "Sana iyi şanslar."

"Nereden geldiğinizi anlıyorum ama artık durum farklı. Daha önce yapamadığımız şeyleri yapabiliyoruz. DNA testi gibi. Eğer kocanız çocuğun babası değilse, artık bunu *kanıtlayabilecek* durumdayız. Kategorik olarak. Ve sonra bunu söyleyebiliriz."

Gözleri büyür. "Peki tam olarak ne öneriyorsun-" Durur, nefes alır. "*Cesedinden* bir şey almaktan mı bahsediyorsun? *Onu kazıp* çıkarmak mı istiyorsun? Bize yaptıklarından sonra?"

* * *

Rowan case: Police condemn 'criminal damage'

By Alison Paynter

Officers were called to the home of Nigel and Sheila Ward last night after vandals apparently threw bricks through the front windows of their three-

neighbours said they heard the sound of breaking glass, and saw a number of masked men running away from the scene. It is believed that abusive messages were attache

"No-one here believes he was involved in the disappearance of that baby. He's just not that kind of man. Obviously we knew they were friends with

Intruder arrested at Ward home

comes after a number of similar incidents since the premiere of the Netflix show Infamous, in which Mr Ward was named as a possible

of South Mercia Police said, "This is clearly a case of criminal damage, and will be prosecuted as such. We need to send a clear message that we will not

Bones in suspect's garden 'family pet'

By Lance Andrews

Forensic investigators have identified bones found at the home of Nigel and Sheila Ward as those of the couple's dead dog, police have revealed. In a statement yesterday, South Mercia Police apologised for any distress caused to Mr and Mrs Ward. Nigel Ward, 64, was named in the hit Netflix true-crime television series Infamous

Police apologise for 'distress caused'

searches at the property have been completed, but it is understood that enquiries are continuing.

Lawyers for Camilla Rowan have refused to comment on whether she has formally accused Mr Ward of having abused her as a child. Sheila

Guardian, *Metro*, *Daily Express*, 21, 25, 27 Ağustos 2016

* * *

"Özür dilerim Bayan Ward. Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum. Ve inanın bana, mezardan çıkarma kesinlikle son çare olacaktır. Hepimiz bu noktaya gelmemesini umuyoruz-"

"O noktaya gelmeyecek çünkü buna *izin vermeyeceğim*, duydun mu beni?" Öfkesi iğne yağmuru gibi üzerime geliyor. "Yaşadığımız onca şeyden sonra olmaz. Buraya neden taşındığımızı biliyor musun? Çünkü hayatımızı cehenneme çevirdiler, işte bu yüzden. Ateş olmayan yerden duman çıkmaz diyen tüm o işgüzarlar-"

"Bazı vandalizm olayları olduğunu biliyorum-"

"Vandalizm mi? *Vandalizm mi?* Garaj kapınıza 'çocuk tacizcisi' yazılmasına *vandalizm* mi diyorsunuz? Gecenin bir yarısı pencerenizden içeri tuğla girmesine *vandalizm* mi diyorsunuz? O evi çok seviyorduk-Nigel o bahçeye yirmi yılını verdi ve siz onu *mahvettiniz-kanlı* Somme *gibiydi-köpeğimizi* kazıp çıkardınız-"

"Özür dilerim, öyle olmalı-"

"*Kendi evimizden* kovulduk. Ve bu sadece istismar değildi - aylar boyunca her hafta mektuplar, telefonlar aldık. İnsanlar Nigel'ın bebeği gömerken görüldüğünü ve parayı ödememiz gerektiğini yoksa polise gideceklerini söylüyorlardı. Aynı şey duruşmadan sonra Dick ve Peggy'nin de başına geldi - insanlar bebeğin nerede olduğunu bildiklerini iddia ediyor ve para istiyorlardı - diğer insanların acılarından para kazanmaya çalışıyorlardı. Hepsi çok fazlaydı.

Sonunda Peggy. Hastaneye düşmesine şaşmamalı. Ve bunların hepsi, hepsi o küçük kaltak Camilla ve onun iğrenç yalanları yüzünden *oldu*. Ne kadar zarar verdiği, kaç hayatı mahvettiği umurunda bile değil."

"Bayan Ward-"

Şimdi tükürüyor, ağzının bir tarafından salya akıyor. "O iğrenç şeyleri kendi söyleyecek cesareti bile yoktu -dövmeleri olan o iğrenç küçük ineğe söyletti-"

"Dediğim gibi-"

Ama durmuyor -duramıyor- tüm bu yıllar boyunca sessizlik içinde kaynayan öfke aniden açığa çıkıyor. Öne doğru eğilir, işaret eder, öfkesini eve doğru yöneltir. "Ve o gece -parti gecesi- Nigel'ın nerede olduğunu biliyor musun? Nerede olduğunu söyleyeyim, annesini *ziyaret* ediyordu, *tıpkı* her Salı yaptığı gibi. Tuhaf bir dönüşü vardı ve bu yüzden geç kaldı - *seksen dört yaşındaki* annesine bakıyordu, *bir bebeği öldürmüyordu* -"

Bunu biliyorum. Ve sadece kimsenin o bebeği öldürmediği artık açık olduğu için değil. Ne Camilla Rowan, ne Nigel Ward, ne de başkası. *Infamous* ortaya çıktığında annesi çoktan ölmüştü ama ortalık karıştığında ve South Mercia Ward'ı şüpheli olmaktan çıkarmaya çalıştığında, yaşlı kadının bakıcısını aramaya başladılar. O da Ward' ı destekledi: Ward'ın her Salı Banbury'deki annesini görmeye gittiğini ve gitmeden önce akşam ilaçlarını verdiğini söyledi. Hiçbir haftayı kaçırmazdı - bakıcı hatırlardı, üstelik Noel'den önceki hafta. Dolayısıyla o gece Camilla'yla A417'de ya da başka bir yerde buluşmuş olması mümkün değildi - mesafeler çok büyüktü.

"Her şeyi yeniden açmaya çalışmıyorum Bayan Ward," diyorum nazikçe. "Aslında tam tersi. Bu yüzden DNA testi yapmak istiyoruz. Böylece tüm bunların altına bir çizgi çekebilirsiniz."

Yüzü kızarmış, nefesi kesik kesik geliyor.

"Kocanıza ait, bize işe yarar bir örnek verebilecek bir şeyiniz olduğunu umuyordum. Belki bir saç fırçası."

Bana bön bön bakıyor. "*İki yıl* önce öldü-"

Sandalyeye geri oturur. Tüm kızgınlığı, tüm hakareti bir anda uçup gitmiş; sadece bitkin görünüyor. Yorgun, kayıp ve yaşlı. Ve ben kendimi bok gibi hissediyorum. Bugün ikinci kez.

"Özür dilerim," diyor sonunda, mendil almak için koluna uzanıyor ve ağzını kuruluyor. "Sana yardım edemem."

"Peki ya ailesi, sanırım bir erkek kardeşi vardı?"

Tekrar konuştuğunda sesi kâğıt kuruluğundaydı. "Jeremy. Görüşmüyoruz. O berbat programdan sonra aramız açıldı. Basın onu taciz ediyordu - bize yaptıkları kadar kötü değil ama yeterince kötü. Nigel'ı suçladı." Yutkunuyor. "Nigel'ın cenazesine bile gelmedi. Kendi kardeşinin. Kimse gelmedi. Arkadaşları, golfçüler, eski meslektaşları, hiç kimse. Bir cüzzamlıya dönüşmüştü."

Aklımda kasvetli bir kış kilisesinin bahçesinde, açık bir mezarın başında sadece o ve papazın olduğu kısa bir resim var. Wards'ın hiç çocuğu olmamış. Şimdi bunun bir seçim mi yoksa şans mı olduğunu merak ediyorum.

"Jeremy ile nasıl bağlantı kurabileceğimizi biliyor musun?"

İç geçirdi. "Bir yerlerde adresi var. Taşınmadığını varsayıyorum. Taşınmış olsa bile bana söyleme zahmetine gireceğinden şüpheliyim."

Yavaşça ve ağır ağır ayağa kalkıyor ve uzak duvardaki bir büroya gidiyor.

"İşte," diyor birkaç dakika sonra, bana bir kâğıt uzatarak. "Elimdeki tek şey bu."

Burford'da bir adres. Numaraya ihtiyaç duymayan türden. Ona baktım. "Teşekkür ederim."

Kollarını kavuşturur. "Ve şimdi, gitmenizi istiyorum."

* * *

"Gitmiyorum ve bu kesin."

Margaret Swann kanepenin kenarına tünemiş, ellerini kucağında kavrıyor.

Ev önce ona, sonra da Margaret'in göremeyeceği şekilde mobilyaların arkasına gizlenmiş olan kocasına bakar.

"Bunun rahatsız edici, hatta can sıkıcı olduğunu anlıyorum ama gerçekten mantıklı olacaktır. Bay Swann'ın da belirttiği gibi, en yakın polis karakolundan çok uzaktasınız ve bir sürü basın mensubu aniden ortaya çıkıp size zorluk çıkarmaya başlarsa, size ulaşmamız biraz zaman alacak-"

Margaret ona karanlık bir bakış atar. "Tüm bunları daha önce de yaşamıştık genç bayan, belki aklınızdan çıkmıştır. İnan bana, *senin* gibilerin medyanın ne kadar derinlere inebileceği konusunda bize söyleyebileceği *hiçbir şey yok.*

lavabo-kapı basamakları, telefoto lensler, bütün gece eve tutulan ışıklar - kendi evimizde tutsaktık-"

"Birkaç günlüğüne başka bir yere gitmek için bir neden daha mı var? Ortalık sakinleşene kadar?"

Ev, mantıklı davranacağını umarak yaşlı adama dönüyor ama adam bakışlarıyla onu karşılamayı reddediyor.

"Sadece basın değildi," diyor sonunda, "geçen sefer. Grafiti vardı, arabanın üzerinde boya vardı, bu tür şeyler. Bir keresinde dışkı. Posta kutusundan. Polis bize taşınmamızı tavsiye etti, tıpkı sizin gibi, biz de taşındık ama ev boş kalınca çok fazla hasar meydana geldi."

Ev başını sallar. Biliyor; dosyayı gördü, polis raporlarını okudu. "O zamanlar bu evde yaşadığımızdan değil elbette-"

Margaret ona bakar. "Bütün bunları tekrar yaşamaya hazır değilim Dick, bununla yüzleşemem."

"DI Fawley ile konuşabilirim," diyor Ev nazikçe, "siz yokken buraya üniformalı bir memur yerleştirip yerleştiremeyeceğimizi sorabilirim. Eve göz kulak olması için."

Margaret ellerine bakıyor. Gözyaşlarının eşiğinde görünüyor.

Swann iç çeker ve kanepenin önüne gelip onun yanına oturur. "Endişelendiğim lanet olası ev değil Peggy, sensin. Eskisi kadar genç değilsin. İkimiz de değiliz." Onun ellerinden birini tuttu. "Bu yıl üç kez hastaneye yattın, bu hafta da tekrar yattın, doktorun ne dediğini biliyorsun."

Ev, Margaret Swann'ın tıbbi kayıtlarını görmek için hiçbir zaman izin alamadıklarını hatırlayarak bir nefes alır. "Doktor ne dedi Bay Swann?"

Ona bakıyor. "Karım panik ataktan muzdarip, Memur Bey, duruşmadan beri muzdarip. Kalbini zorluyorlar. Stresli durumlardan kaçınmak için elimizden geleni yapıyoruz."

"Çok üzgünüm, bu çok endişe verici olmalı. İkiniz için de."

"Öyle." Karısına doğru eğildi. "İşte bu yüzden memurun dediğini yapmanı ve birkaç günlüğüne başka bir yere gitmeni istiyorum."

Gözlerinde yaşlarla ona bakıyor. "Nereye gideceğiz?"

Ona nazikçe bakar. "Biz değil, *sen*." Kadın itiraz etmeye başlar ama adam başını sallar. "Tartışmak yok Peggy. Bu sefer olmaz. Eve göz kulak olmak için kalacağım - burada bir polis olacak, böylece bana zarar gelmeyecek. Benim için endişelenmene gerek yok."

Adam onun elini sıkıyor ve aralarında sözsüz bir iletişim geçiyor. "Pekâlâ," diye fısıldıyor sonunda. "Pekâlâ."

Swann başıyla onaylıyor ve tekrar elini sıkıyor, sonra Ev'e dönüyor. "Korkarım Peggy'nin yanında kalabileceği kimse yok-"

"Sorun değil," diyor hemen. "Sizin için bir pansiyon ayarlayabiliriz, sadece birkaç günlüğüne." Zayıf bir gülümseme deniyor. "Bunun kadar büyük değil elbette, ama en azından eşiniz biraz huzur bulabilir."

Margaret ona bakar, tüm öfkesi geçmiştir. "Bu yüzden buraya geldik. Biraz huzur bulmak için. Ama o bizi her zaman bulacak, değil mi? Nereye gidersek gidelim, ne kadar uzağa kaçarsak kaçalım. Unutmamıza asla izin vermeyecekler."

* * *

Sargent, Crowther'la ilgilenmekten döndüğünde ofis dolup taşmaktadır. Hansen dikkatle ekranına bakıyor, belli ki bir şeylere dalmış, Gislingham Baxter'ın masasında duruyor ve Carter Quinn'le konuşuyor, şüphesiz onun otellerle ilgili müthiş içgörüsünün tamamen farkında olduğundan emin olmak istiyor. Sadece Ev kayıp. Sargent masasına gidip oturur ve bir şeylerin ters gittiğini hemen fark eder. Birisi onun sandalyesini kullanmış, yüksekliği değiştirilmiş.

Ama kim, kim-?

Başını kaldırır, gözleri -neredeyse hiç düşünmeden- Carter'a kayar.

Carter ona arkasını dönmüş, hararetli bir şekilde konuşmaktadır.

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
17.17

Jeremy Ward, dördüncü kuvvetle olan mücadelesine rağmen hala yerinde. Ben de onun yaşadığı yerde yaşıyor olsaydım, peşimde bir basın çetesi olsa bile taşınmak istemezdim. The Hill'de çift cepheli bir Gürcü evi, Burford'un alabileceği en cazip yer. Ya da başka bir yerde, bu konuda. Tahminen yeni boyanmış da; zenginler krem rengi alabilir ama bu yüksek bakım gerektiren bir renk. Kazımak için Viktorya döneminden kalma demir bir şey var.

ayakkabılarınızı ön kapıya koyun ve iki tarafa da kurşun saksılar yerleştirin. Gerçek kurşun, o sahte şeylerden değil. Güvenlik kameraları da gerçek.

Geleceğimi haber vermek için telefon etmedim, bu yüzden kapıyı açan kadın beni standart üst-orta "şimdi siz kimsiniz" bakışıyla karşıladı. Üzerinde siyah bir pantolon ve büyüdüğünde kaftan olmayı umuyormuş gibi görünen mavi-turuncu geometrik desenli bir gömlek var.

"DI Adam Fawley, Thames Valley Polisi. Bay Ward ile konuşabilir miyim?"

Evde yokmuş gibi davranmak istediğinden şüpheleniyorum ama aslında yakınlarda bir yerde telefonla konuştuğunu duyabiliyorum. Arama emri kartımı görmek istiyor -bu şartlar altında onu bunun için suçlayamam- ve sonra derin bir iç çekiyor.

"Yine o korkunç Camilla mı? Gazetelerdeki tüm o saçmalıklar?"

"Evet, korkarım öyle."

Bana "işte yine başlıyoruz" der gibi bakıyor, sonra beni içeri sokuyor ve kapıyı kapatıp kocasına sesleniyor: "Jerry, burada senin için bir polis var."

Salon siyah-beyaz taş döşeli ve sarı duvarlıdır; sağda, yukarıdan bir yerden ışık süzülen bir merdiven eğilir; solda beyaz boyalı bir kapı sırası vardır ve şimdi bu kapılardan birinden kocası görünür.

Ölen kardeşinden en az on yaş daha genç olmalı. Ya da belki de daha kolay bir hayatı olmuştur. Atlet, ekose gömlek, kordon. Başının tepesinde duran gözlükler beni hemen sinirlendiriyor.

"Sizin için ne yapabilirim memur bey?"

"Sanırım bugünkü haberleri gördünüz?" "Bundan kaçınmak zor."

"Camilla Rowan'ın kayıp çocuğunun bulunmuş olabileceğine inanıyoruz ve babası olarak kardeşinizi elemek istiyoruz. Sizden tek istediğim DNA için basit bir ağız örneği. Bunu hemen şimdi yapabiliriz, birkaç dakikadan fazla sürmez."

Böylece koridorunuzu kıllı bir zanaatkâr gibi karıştırmayı bırakabilirim. Gerçi ben öyle demiyorum.

Hemen kabul etmesini bekliyorum - tüm bunları arkalarında bırakabilirlerse Sheila kadar onun da kazanacağı çok şey var - ama sıkıntılı görünüyor. Açıklanamayacak kadar sıkıntılı.

"Dediğim gibi, bu sadece eleme amaçlı - DNA saklanmayacak veya başka bir şey için kullanılmayacak-"

"Sorun o değil," diyor çabucak. Sonra duraklar, nefes alır. "Bak, sanırım çalışma odama gelsen iyi olur. Fiona, belki bize biraz çay getirebilirsin?"

Kadının yüzündeki ifadeye bakılırsa, adam bunun bedelini daha sonra ödeyecek ama beni daha çok ilgilendiren şey, adamın neden böyle tepki verdiğine dair onun da benim kadar bir fikri olmaması.

Belirgin bir keskinlikle dönüyor ve ben de Ward'u koridorda geldiği yere kadar takip ediyorum. Çalışma odası tavandan tabana kadar deri ciltli kitaplarla dolu, başka bir yerde olsa sahte olduğunu düşünürdüm ama burada böyle bir riske girmezdim. Bir sandalyeyi işaret ediyor, şu tepesinde başlık olan, düğmeli, gösterişli şeylerden birini. Porter'ın sandalyeleri, sanırım onlara öyle diyorlar. Oturmak için hiç bu kadar istekli olmamıştım.

Öte yandan sandalyesi oldukça rahat görünüyor. Onun aksine.

"Bir sorun mu var efendim? DNA testiyle ilgili?"

Başını yavaşça sallıyor. "Testle mi? Hayır. Polisin DNA'mı almasıyla ilgili bir sorunum yok." İç çekiyor. "Sorun daha ziyade ne bulacağınızla ilgili."

Kaşlarımı çattım. "Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?"

Başını sallıyor. "Kardeşimin babası olabileceğini mi? Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum." Başını hafifçe sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Yıllardır böyle bir günden korkuyordum. Senin gibi birinin ortaya çıkıp cesedi bulduklarını söylemesinden."

Öne doğru oturuyorum; dürüst olmak gerekirse, bu düzenekte çok fazla geriye yaslanırsam bir daha asla kalkamayacağımdan endişeleniyorum.

"Kardeşin olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Onun söylediği bir şey miydi?"

"Mesele de bu zaten," diyor hemen. "Emin değilim. Emin olsaydım, vicdanım beni uzun zaman önce bir şeyler söylemeye zorlardı."

Ancak bunun yerine, sözde "vicdanı", kardeşini korumak ve kendi rahat hayatını güvence altına almak için yeterince büyük bir boşluk bulmayı başardı. Beni yeni işe alınanlarla konuşturduklarında her zaman söylediğim gibi: Bu iş söz konusu olduğunda, buraya giren herkes insan doğasına olan inancını bir kenara bıraksın.

Ward'ın yanakları şimdi hafifçe kızarmış, sanki ne düşündüğümü biliyormuş gibi. "Özür dilerim. Bunun beni pek iyi göstermediğini biliyorum ama
-"

"Yani 'emin' değilseniz, sizinle bu konuda hiç konuşmadığını varsayıyorum?"

Tekrar başını sallar. "Hayır."

"Peki nereden geldi?"

Şimdi gerçekten sıkıntılı görünüyor. "Gördüğüm bir şeydi." Durdu, boğazını temizledi. "1994 yılıydı sanırım, belki 95. Nigel ve Sheila onun doğum günü için bahçelerinde bir parti verdiler. Nigel'ın golf arkadaşları, Rotary Kulübü, her şey vardı."

"Rowan'lar mı?"

Başını sallıyor. "Camilla on dört yaşlarındaydı. Peggy onu her zaman çok şık giydirirdi ama bu beni yanıltmıyordu. Ya da oradaki kadınlardan herhangi birini." Yüzünü buruşturdu. "Karım da dahil. Daha sonra ondan 'birinci sınıf bir kaltak' diye bahsetti. Her neyse, Nigel öğleden sonra barbekü yapıyordu ama saat dört gibi Fiona Muhafazakâr eşlerle sohbet etmekten sıkılmıştı ve gitmek istedi, ben de veda etmek için onu aramaya gittim."

"Peki o neredeydi?" "Üst

katta. Camilla ile birlikte."

"Yatak odalarından birinde

mi?"

Başını salladı. "Kapı aralıktı. Yatağın üzerinde oturuyorlardı ve adam kolunu kıza dolamıştı. Kız üzgün görünüyordu."

Yine durdu. Bekliyorum.

"Onu 'halletmek' hakkında bir şeyler söylerken duydum. "Endişelenmemesi gerektiğini."

"Anlıyorum. Peki ne demek istediğini düşündünüz?"

"O zaman mı? Emin değildim. Yani, herhangi bir şey olabilirdi, okulda bir sorun, annesiyle bir tartışma. Ergenlik sorunları ya da başka bir şey. Yine de bu konuda ona gitmesine şaşırmıştım, birbirlerini bu kadar iyi tanıdıklarını düşünmemiştim."

"Seni gördüler mi?"

Tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Hayır. Ve bundan bahsetmedim. Ne ona ne de Fiona'ya... Fiona için bu sadece kırmızı bir paçavra olurdu. Ama daha sonra, bebekle ilgili her şey ortaya çıktığında -Camilla tutuklandığında- o zaman da hamile olup olmadığını merak etmeye başladım. 'Çözmek' derken kastettiği şey bu muydu acaba?"

"Ve ona gitti çünkü babası oydu." Başını sallıyor.

Başka tarafa bakıyor.

"Neden polise bir şey söylemedin?"

Gözlerime bakmıyor.

"Bay Ward, siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki bu, davada çok önemli bir kanıt olabilirdi. Eğer çocuk istismarı söz konusu olsaydı-"

"Bilmeniz gerekiyorsa, işte tam da bu *yüzden* hiçbir şey söylemedim. Söylemiş olsaydım Pandora'nın kutusu açılacaktı. *Ve* Camilla ile kardeşim arasında her ne olduysa, bu çocuk istismarı değildi." Bana sabit bir bakış attı. "O zamanlar Camilla'yı tanımıyordun. Ben tanıyordum. Ve inan bana, eğer seks yapıyorlarsa, bunu en az onun kadar istediği için yapıyorlardı."

"Kendiniz söylediniz, o yetişkin bir adamdı -kız *on dört yaşındaydı*-"

Çenesi artık sabit. "Hepsi aynı. Kendince sebepleri vardı. İnsanları kullanmakta çok iyiydi."

"Netflix dizisi yayınlandıktan ve kardeşinin adı çıktıktan sonra bile hiçbir şey söylemedin mi?"

Tekrar başka tarafa bakıyor. Boynunda bir damarın attığını görebiliyorum. "Neden bir şey söylemediniz Bay Ward?"

Derin bir nefes aldı ve bana döndü. "Çünkü kan sudan daha kalındır, Müfettiş, işte bu yüzden. Ve çünkü o gece -bebeğin kaybolduğu gece- Noel partisine geç kaldığı ve annemlerde olduğunu söylediği gece yalan söylüyordu. Orada hiç bulunmadı."

"Ama annenizin ilaçları her zamanki gibi ona verildi-"

"Biliyorum. Ama bunu yapan o değildi. Ben yaptım."

* * *

Ev, B&B'nin önüne yanaşır ve motoru kapatır. Burası oldukça iyimser bir isimle Comfy Inn, Cowley Yolu'nun hemen dışında üç katlı Viktorya döneminden kalma bir teras. Buraya geleli iki yıldan fazla olmamış ama pek de değişmemiş. Gerçi genel gidişat kesinlikle aşağıya doğru: pencere çerçevelerinde biraz daha az boya, çöp kutularından biraz daha fazla çöp çıkıyor. Turuncu sokak lambasının da pek bir faydası yok. Temmuz 2016'da, evlerinin alevler içinde kaldığı gece Sharon Mason ve oğlunu buraya getirmişti. Onlar da öfkeli bir kalabalıktan kaçıyorlardı. Belki de bu yüzden burayı görmek bile midesini bulandırıyor. Ama bu kez, kendine kararlı bir şekilde her şeyin farklı olduğunu söylüyor. Margaret Swann'ın geri döneceği bir evi var, başlangıç olarak. Ve Ev'in şüphelendiği gibi

Sharon Mason'dan daha iyi bir anne olsa da, şu anda bir kurban olduğuna şüphe yok.

Arka tarafta büzülmüş oturan Margaret'e döner. Yol boyunca kendini yaşlı kadının tepkisine hazırlamıştı, pansiyonun çöplük ve pis olduğu, vergileri bunun için mi ödediği gibi laflar etmesini bekliyordu ama kadın orada sessizce oturuyordu, görünüşe göre durduklarının farkında bile değildi. İçindeki tüm mücadele bitmiştir. Ev'e aniden babasını, onu bakım evine götürdüğü günü hatırlatır.

Arabadan inip çantaları almak için bagaja gidiyor, gözyaşlarından boğazı düğümleniyor.

* * *

Adam Fawley
25 Ekim
18.46

"Bu aslında hiçbir şeyi *kanıtlamıyor*, değil mi?"

Telefondayım, arabadayım. DNA örneğini CSI'a bıraktım ve eve doğru yola çıktım, çevre yoluna girmek üzereyim ve (eğer şanslıysam) uyumadan önce kızımı görmek için tam zamanında geldim.

"Nigel Ward'ın o gece annesiyle birlikte olmaması," diyor Quinn, "Camilla'yla birlikte olması gerektiği anlamına gelmez. Başka biriyle de sevişiyor olabilirdi."

Quinn her zaman şeytanın avukatlığını iyi yapmıştır. Ama yine de, sırf mavi olduğu için gökyüzüyle bile kavga edebilir.

"Katılıyorum. Ama bildiğimiz tek şey, o çocuğu birinin aldığı ve Ward'un yasadışı bir evlat edinmeyi Camilla'dan çok daha iyi bildiği. Buna ek olarak, Güney Mercia, Ward'ın başka biriyle oynaştığına dair hiçbir kanıt bulamadı, bildiğim kadarıyla."

Quinn'in güldüğünü duydum. "Evet, ama aramaya başladıklarında aradan on yıl geçmişti."

"Doğru, ama o gece gerçekten başka biriyle birlikte olsaydı bir mazereti olurdu. İnsanlar onu bir bebekten kurtulmakla suçlamaya başladığında bundan bahsetmez miydi sizce?"

"Ama kimse onu bu konuda suçlamadı, değil mi? Bu ya da başka bir şey. Resmi olarak değil. Güney Mercia onun annesinde olduğunu kabul etti. Bitti.

Tamam, belki daha fazla zorlamış olsalardı Ward kırılabilirdi-"

"Ya da kardeşi-"

Ama bunu söylerken bile bundan şüpheliyim; Jeremy'nin şu anda konuşmasının tek nedeni kardeşinin güvenli bir şekilde tehlikeden uzak olması.

"Ama olmadı, değil mi? Belki de Nigel Ward Güney Mercia kuvvetlerinin yarısıyla golf oynadığı içindir. Ya da aynı lanet locada."

Bir sessizlik var. Arka planda müzik ve bir kadın sesi duyabiliyorum; Quinn evde olmalı.

"Peki," diyor, "ne yapmamızı istiyorsun?"

"Henüz bir şey yok. DNA testi yapalım ve Ward'ın baba olup olmadığını kesin olarak belirleyelim, sonra o lanet röportajı yapacağım ve bakalım neler çıkacak."

"Peki ya laboratuvar Nigel'ın babası olmadığını söylerse?"

"Bu evlat edinmeyi onun ayarlamadığı anlamına gelmez. Eğer daha önce bir kez onun için bu işi 'halletmişse', babası o olmasa bile Camilla'nın yine ona başvurduğunu rahatlıkla görebilirim."

Quinn karanlık bir sesle, "Ve onu da alt etti, değil mi?" diyor. "Bütün *bunların* ortaya çıkmasını istemezdi, değil mi? Yani, zamparalık başka bir şey, sübyancılık bambaşka bir şey."

* * *

Ev karakola döndüğünde neredeyse herkes gitmiştir. Bradley Carter hâlâ masasında CCTV görüntülerini taramaktadır ama onun dışında ofis boştur. Fawley yok, Quinn yok, Gis yok.

Kahretsin, *diye* düşünüyor, *bir kez olsun zamanında bırakacağım*. Evraklarını masasına bırakıp bayanlara doğru yöneldi, ancak dışarı çıkan Chloe Sargent ile yarı çarpıştı. Üzerinde spor ayakkabıları ve dolgulu ceketinin altında spor kıyafetleri vardı.

"Merhaba," diyor gülümseyerek, "geri dönüp dönmeyeceğini merak ediyordum."

Ev yüzünü buruşturur. "Neden yaptığımı bilmiyorum. Ama burada takılmayacağım."

"Dışarı mı?" diye soruyor Chloe.

"Hayır, sadece Hector'la ateşli bir randevu. Kedim," diye hızla bitirdi, Chloe'nin kaşlarını kaldırdığını görünce. "Bir erkekten çok daha az sorun çıkarıyor. Ama sadece biraz."

Chloe gülüyor. "Eminim."

"Peki ya sen spor salonu?"

"Ah, hayır," diyor, Ev'in şimdiye kadar fark etmediği raket çantasını işaret ederek. "Bu gece tenis oynayacağım. Sinirimi bir topa vurarak çıkarmak *başka* bir şeyden -ya da herhangi *birinden*- daha iyi."

Gözlerini Carter'a doğru kaydırıyor ve birbirlerine bilmiş bir gülümseme gönderiyorlar.

"Yani içeride mi oynuyorsun? Yani -zaten karanlık-"

"Mecburuz," dedi Chloe, "bu oyun için."

Ev'in şaşkın şaşkın baktığını görür. "Özür dilerim, *gerçek* olduğunu söylemeliydim. tenis."

Ev'in gözleri genişler. "Vay canına, bunu burada çalabileceğinizi hiç bilmiyordum."

"Evet, gerçekten şanslıyım - Merton Caddesi'nde bir mahkeme var. Yaklaşık bir yıldır öğreniyorum. Alışmak biraz zaman alıyor, sıradan tenis ile squash arası bir şey gibi." Tereddüt ediyor. "Neden sen de gelmiyorsun? İzlemesi oldukça eğlenceli ve buradan kolayca yürüyebiliriz."

Tereddüt etme sırası Ev'e geldi; bu gece Somer'i görmek için JR'a gidip gitmeme konusunda kararsızdı ama buna "eğlence" denemezdi. İyi bir şey yaptığından bile emin değil - ya da Somer'in gerçekten insanların gelip onu sohbet etmeye zorlamasını isteyip istemediğinden.

"Sonra Bear'da bir şeyler içebiliriz?" diye girişimde bulundu Chloe. "Ya da fantezi yapmak istersen Quod'da."

Ev gülüyor. "İşte şimdi konuşmaya başladın."

* * *

Ev ertesi sabah ofise gittiğinde orada en son kalanlardan biriydi. Genelde iş gecelerinde dışarı çıkmaz ve şimdi bunun bedelini ödüyor, ama çok iyi vakit geçirdi ve gittiğine memnun. Tenis daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve açıkçası korkaklara göre değildi. Chloe'nin oyun partneri uzun boylu, çarpıcı görünüşlü, yüzü bir seraph'a benzeyen ve şeytani bir backhand'i olan bir Yeni Zelandalıydı; ağır, küçük top her yere uçuyor, her sert yüzeye çarpıyordu ve (Ev'in pahalıya mal olduğunu öğrendiği gibi) topu doğrudan seyirci galerisine göndermek puan toplamanın en kolay yollarından biri haline gelmişti, bu da ona keşke isyan kalkanını getirseydim dedirtmişti. Kuralları çözmeye çalışırken umutsuzca kayboldu ve sonunda kimin kazandığı hakkında hiçbir fikri yoktu (Sarah, görünüşe göre yakın olmasına rağmen), ama önemli değildi ve daha sonra üçü

balık ve patates kızartması ve bir şişe Prosecco için gitti ve sonuçta Ev'in uzun zamandır geçirdiği en iyi zamandı.

Chloe çoktan masasına oturmuştur ve Ev çantasını bırakıp ceketini çıkarmaya başlarken ona geniş bir gülümseme verir. "TAMAM MI?"

Ev sırıtıyor. "Sade bir kahve ve birkaç parasetamolün düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Hector seni affetti mi?"

Ev'in sırıtışı genişliyor. "Konuştuğumuz sırada beni RSPCA'ya ihbar ediyor ama zaten bunu her gün yapıyor. Aslında, ona karides vermeyi başaramadığım hemen hemen her seferinde."

Chloe gülüyor. "Bir kedi olarak geri dönüyorum - hayır, düzeltiyorum, *senin* kedin olarak geri dönüyorum."

Carter başını kaldırır ve yüzünü buruşturur. "Tanrım, senin bir kedin yok, değil mi? O lanet şeylere katlanamıyorum. Bana burunlarının ucuyla bakıyorlar ve yanlarına yaklaştığımda kaçıyorlar."

Ev bir gülümsemeyi bastırıp Chloe'ye döndü ve sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum Bradley, eski dostum, ama mesele sadece kediler değil."

* * *

Adam Fawley
26 Ekim
09.37

Headington Yolu'nda bozulmuş bir kamyon vardı ve A40 kavşağına kadar kuyruklar vardı, bu yüzden içeri girdiğimde zaten mükemmel bir ruh halinde değildim ve Bradley Carter'ı bir elinde dizüstü bilgisayarıyla kapımda beklerken bulmak, tüm dünyaya okul müdürü gibi bakmak, mizahımı tam olarak iyileştirmiyor. Her neyse, bunu Quinn ya da Gis'e götürmeli, bana değil.

"Oh, efendim, işte
buradasınız-" "Ne oldu,
Carter?"

"Sanırım bir şey buldum efendim, önemli olabilecek bir şey.
-"

"Bu konuda DS Quinn ile konuştunuz mu? Kendisi Alıcı DS'dir."

Tereddüt ediyor, koridora doğru bir bakış atıyor. "Evet, biliyorum ama nerede olduğundan emin değilim-"

Başlangıç için bu bir yalan, Quinn'i az önce gördüm, Gents'e doğru gidiyordu.

Carter kıpkırmızı oldu. Kafasının üzerinde "Yakalandı" yazan bir ok da olabilir. Ama sanırım inisiyatif alıyorsa onu cesaretlendirmeliyim. Ve eğer Quinn'le geçinmekte zorlanıyorsa, buna şaşırmamalıyım: ikisi de kolayca anlaşamayacak kadar saldırgan ve birbirlerine benziyorlar.

Kapıyı iterek açtım ve ona el salladım. "Tamam, duyalım bakalım."

Nefesini tutuyor olmalı çünkü her şey bir anda ortaya çıkıyor. "Teşekkürler efendim, uzun sürmeyecek, söz veriyorum-"

"Sorun değil Carter, sadece nelerin var göster bana."

Dizüstü bilgisayarı yere koyar ve çevirerek açar. Ekranda üç resim vardır.

Kaşlarımı çattım. "Bu ölen adamın giydiği kıyafetler, değil mi?"

Yine hafifçe kızararak başını sallıyor. "Sanırım bir şeyi atladık efendim." "Ah evet, tam olarak neyi?"

Kanvas antrenman ayakkabılarının resmini büyütmek için tıklıyor ve ben de bakmak için eğiliyorum. Mor plastik topuklar, mor bağcıklar, geri kalanı krem ve soluk kahverengi. En azından orijinal olarak. Deriye koyu kurumuş kan bulaşmış, kanvas ise simsiyah.

"Bunlar Nike Air Max Futura 270s."

Bu çıkarım bana göre değil. Spor ayakkabılarım en az on yıllık ve son çiftini parçalanana kadar giydim. Hangi marka olduklarını bilmiyorum ve daha da az umursuyorum. "Anlamıyorum-"

"Bu özel renk seçeneği daha yeni piyasaya sürüldü. Sadece ABD'de bulabilirsiniz."

Yine kaşlarımı çatıyorum. "Nereye varmaya çalışıyorsun? Amazon'dan mı almış? Kargo ile mi göndertti?"

Carter yutkunuyor. "Ya da oradan aldım."

Çünkü orada yaşıyordu.

Occam'ın usturası, eski müfettişimin en sevdiği -aslında tek- polislik kuralı. O kadar sık bahsederdi ki insanlar buna Osbourne'un usturası derdi. *En basit açıklama her zaman doğrudur.*

Carter'a bakıyorum. "DS Gislingham'la konuşun ve ona havaalanlarına gitmemiz gerektiğini söyleyin; ülkeye ne zaman girdiğini tespit edebilecek miyiz bakalım.

Ve güncel ABD posta pullarının bazı resimlerini bulup Wytham'daki postacıya gösterin, bakalım bir şey çağrıştıracak mı?"

Şimdi zevkten kızarıyor. "Teşekkür ederim, efendim. Hemen ilgileneceğim. Ve DS Quinn'e de söyleyeceğim."

Dizüstü bilgisayarı kapatıyor.

"Aferin Carter. Rowan'ların o mektubu aldığını öğrendikten sonra bile kıyafetlere bakmak aklıma gelmedi ve daha da önemlisi, başka kimse de bakmadı. Sen hariç. İyi iş çıkardın. Etkilendim."

"Teşekkür ederim, efendim."

Başka bir şey söylemeden gitme nezaketini -ya da aklını- gösteriyor ama kapıyı kapatırken yüzündeki sırıtışa bakılırsa muhtemelen annesini aramaya gidiyor.

* * *

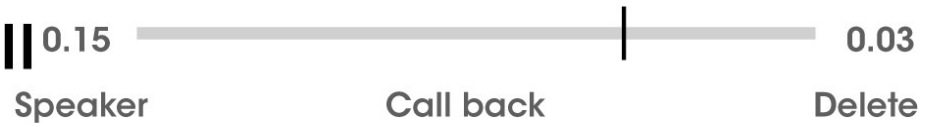
Sesli Mesaj

DI Adam Fawley

Mobil

Transkripsiyon

Bayan Ward, ben Adam Fawley. Sizi kaçırdığım için üzgünüm ama Jeremy'den bir örnek alabildiğimi ve laboratuarın DNA testi yaptığını mümkün olan en kısa sürede size bildirmek istedim. Eğer bunu alır almaz beni ararsanız, sizinle konuşabilirim. Çok teşekkürler.

* * *

Adam Fawley
26 Ekim
09.48

"Bay Ward? Ben Adam Fawley. Sonuçları aldık. Babası kardeşiniz değilmiş."

Nefes verdiğini duydum. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Evet, rahatladığınızı tahmin edebiliyorum. Artık hayatınıza devam edebileceğinizi umalım."

"Ne demek 'umarım' -sonuçlar kesin, değil mi?" "Evet, babalık konusunda hiçbir şüphe yok. Ama sadece o babası olmaması, başka bir şekilde dahil olmadığı anlamına gelmez." "Ne gibi?"

Hecelemem gerektiğine inanamıyorum ama mecbur kalırsam heceleyeceğim. "Bebek konusunda ona yardım edebilirdi."

Kaşlarını çattığını neredeyse duyabiliyorum. "Tam olarak ne şekilde?"

"Yasadışı bir evlat edinme ayarlamış olabilir. Örneğin."

"*Nigel?* Ciddi olamazsın."

Bir duraklama var. Diğer uçta karısının onunla konuştuğunu duyabiliyorum. Ne dediğini duyacak kadar yüksek değil, sadece bir gerginlik ve aciliyet hissi var.

"Üzgünüm, Müfettiş," diyor şimdi, "ama anlamıyorum. Nigel'ın böyle bir şey hakkında ilk şeyi bildiğini düşünememem bir yana, Camilla zaten normal yollardan bir çocuk sahibi olmuşken neden bebeği yasadışı yollardan evlat edinme ihtiyacı duysun ki?"

Öyle de denebilir.

"Bu soruya verecek bir cevabım yok Bay Ward. Tek bildiğim bir erkek bebeğin kaybolduğu ve başka biri tarafından büyütüldüğü. Kim olduğunu ve nerede olduğunu bilmiyorum ama bir şekilde oldu. Ben sadece noktaları birleştirmeye çalışıyorum."

"Yeterince makul," diyor bir süre sonra. "Ama dediğim gibi, Nigel'ın onun işine yarayacağını sanmıyorum. Bu tür bir dünyayla hiçbir bağlantısı yoktu, 'tehlikeli bağlantıları' yoktu -bu fikir bile delice-"

"Gerçi o bir avukattı."

"Bir *sokak* avukatı, mafyanın avukatı değil."

"Ama her zamanki mülkiyet ve boşanma işlerinin yanı sıra kriminal işler de yapıyordu, değil mi?"

"Şey, evet, ama-"

"O zaman geçmişleri pek de iyi olmayan *bazı* müşterileri olmalı - küçük hırsızlar, vergi kaçakçıları-"

Derin bir nefes alır. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen. *Ara sıra.* Ama bu tür bir şey tamamen farklı bir ölçekte olurdu."

"Bu işi uzun zamandır yapıyorum Bay Ward ve tecrübelerime göre suç, hayattaki diğer pek çok şeyden farklı değil: her şey bağlantılarla ilgili. Birinin tanıdığını tanıyan biri."

İç çekiyor. "Evet, bunu anlayabiliyorum sanırım. Ama dediğim gibi, devlet bunu sizin için sıfır maliyetle yapacakken neden bu kadar zahmete giresiniz ki?"

"Ve dediğim gibi, buna verecek iyi bir cevabım yok. Bu yüzden bu soruları sormak zorundayım. Her ne kadar rahatsız edici olsalar da."

Bir duraklama var.

"O gece neredeydi, Bay Ward? Annenizde olmadığı ve sizin onun yerine baktığınız zaman? Hiç söylemediniz."

"Hiç söylemedim çünkü bilmiyorum." "Sormadın mı?"

"Bana sadece birinin yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi - önemli bir şeymiş ve bu işin içinden çıkamıyormuş." Tekrar iç geçiriyor. "Ve evet, bunun Camilla'yla birlikte olduğunu düşündüğün şeyin oldukça iyi bir tanımı olduğu aklıma geldi."

"Böyle düşündüğümü söylemedim; sadece bunun mümkün olduğunu söyledim." Bir duraklama daha.

"Bir ilişkisi var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Başka ilişkileri var mıydı? Ondan önce ya da sonra?"

"Yaptıysa bile bunu kendine sakladı. Bana kesinlikle hiç söylemedi. Bakın, Sheila birlikte yaşaması zor bir kadın olabilir ama başka biriyle birlikte olduğuna dair hiçbir ipucu görmedim."

"Yani yardım etmesi gereken bu 'birinin' kim olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?" "Üzgünüm, Müfettiş, sizin tahmininiz de benimki kadar iyi."

* * *

"Eğer sırıtmayı hemen kesmezse," diye mırıldandı Quinn, "yemin ederim onu delirteceğim."

Gislingham önce Carter'a bakar, sonra Quinn'e sırıtır. "Sanırım onu suçlayamazsın. Oldukça etkileyiciydi." Quinn hâlâ kaşlarını çatıyor ve Gislingham dayanamıyor. "Yine de bunu bulması biraz sürpriz oldu. Yani, bu onun bilmesini bekleyebileceğim türden bir şey değil - ayakkabılar falan. Moda. Daha çok senin alanın diyebilirim."

Quinn ona bir bakış fırlatır. "Bir çift spor ayakkabıya asla o kadar para harcamazdım."

Chloe Sargent çantasını masasının üzerine bırakırken, "Bu spor ayakkabılar da neyin nesi?" diye soruyor. Öğle yemeğinden yeni dönmüş ve ceketinde yağmur lekeleri var. "Bir şey mi kaçırdım?"

Baxter yukarı bakıyor. "Carter az önce kurbanın ayakkabılarının Amerika'dan alınmış olması gerektiği sonucuna vararak büyük bir brownie puanı topladı."

Yüzü düşüyor. Carter'a doğru bakar. "Gerçekten mi?"

Quinn sesini yükselterek, "Tam bir küçük dedektif," diyor. "Öyle değil mi, Carter?"

Carter yukarı bakar ve kızarır. "Pek sayılmaz-"

"Hadi ama," diye başlıyor Quinn, ama alaycılığında Gis'in çok iyi bildiği keskin bir yan var. İnsanlar kafalarını kaldırmış, neler olduğunu anlamaya çalışıyorlar. Sesi kısma zamanı.

"Ona aldırma Carter," diyor Gis, kasıtlı olarak neşeli bir şekilde, "hepimiz kıskancız, ben de dahil. Hakkını vermek lazım ama -" şimdi ekibin geri kalanına dönerek- "daha gidecek çok yolumuz var."

Carter'ın sandalyesini itip kahve makinesine doğru gitmesi için beş dakika daha geçmesi gerekiyor, bu arada herkes yaptığı işe geri dönmüş oluyor. Ev dışında, o da öğle yemeğinden yeni dönmüştü. Bu yüzden Chloe Sargent'ın kalkıp Carter'ı takip ettiğini fark eden tek kişi o.

* * *

Adam Fawley
26 Ekim
14.15

BBC röportajı için Londra'ya gitmem gerekiyor, bu yüzden Risinghurst üzerinden gidip kıyafetlerimi değiştiriyorum. Nasıl göründüğümü pek önemsemediğim için zahmet etmezdim ama Alex önemsiyor. Zaten umursardı, ama bana daha önce de hatırlattığı gibi, bu sadece kolumda bebek hastalığı olmadığından emin olmaktan daha fazlası.

Ben kravat askıma bakarken, "Kendinle barışık görünmelisin," diyor. "Kontrol altında." Ve Thames için bariz bir seçim

Valley'nin yeni Başmüfettişi. Tabii ki ikimiz de bundan bahsetmekten özenle kaçınıyoruz.

"Kontrol bende değilmiş gibi hissediyorum. Lanet kravatımı bile kontrol edemiyorum."

Gülümsüyor. "Olduğun gibi görünmek için bir neden daha." Bir tanesini çıkarıp yakama geçiriyor. Benim seçeceğim bir kravat değil -daha sessiz, daha geleneksel bir kravat seçerdim- ama işte bu yüzden bu tür şeylerde benden daha iyi.

"Sensiz ne yapardım ben?"

Gülüyor. "Faturaları ödemeyi mi unuttunuz? Temiz çorabın

mı kalmadı?" "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Onu kollarıma çekiyorum ve elleri ceketimin altından kayarak belime dolanıyor.

Dudaklarımı saçlarına götürdüm. "Öğle yemeğinde eve daha sık gelmeliyim." "Harrison fark ederdi," diye fısıldıyor. "Asla geri dönemezsin.

öğleden sonraları."

Şimdi bir kahkaha, ama benim değil, onun da değil. Dönüp Lily'nin karyolasından bize baktığını görüyorum, küçük yumrukları parmaklıkları kavramış, yüzü gülümsemeyle aydınlanmış.

Alex ellerini bırakır. "Aman Tanrım. Adam, kendini yukarı çekti." Bana bakıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştı, sadece üç aylık ve *kendini yukarı çekti*."

Beşiğe koşuyor ve Lily'yi kaldırıyor ve şimdi Lily gülüyor, Alex gülüyor, onu öpüyor ve ona ne kadar zeki olduğunu söylüyor ve tek düşünebildiğim Camilla Rowan'ı, lanet BBC'yi, terfiyi ya da herhangi bir şeyi kimin umursadığı, çünkü ben tüm dünyadaki en şanslı piçim.

* * *

"Hayır, eğer ABD'de büyümüşse, ailesel arama sonuçlarında hiçbir fark yaratmayacaktır. Biyolojik baba ABD'de ya da denizaşırı başka bir yerde *doğmuşsa*, evet, *bu* bize kesinlikle önemli ölçüde farklı bir gen havuzu sağlayacaktır, ancak bahsettiğiniz şey bu değil, değil mi?"

"Hayır," diyor hattın diğer ucundaki Gislingham. "Üzgünüm Nina,

benim hatam. Düşünmem gerekirdi."

Mukerjee kendi kendine gülümsüyor; zaman kaybı olabilirdi ama bir polis memurunun DNA hakkında sorduğu en karanlık soru olmaktan çok uzaktı. Ve her halükarda Gislingham'ı seviyor; onun çavuşluğa yükselme konusunda başarılı olduğunu görmekten memnun.

"Hiç sorun değil, gerçekten."

"Patronun her zamanki kadar çok kibrit bulamadığınıza şaşırdığınızı söylediğini ve bunun bir açıklaması olabileceğini düşündüğünüzü hatırlıyorum."

"En azından bunun ilk yarısı doğru."

Gis gülüyor. "Çizim tahtasına geri dönüyoruz, ha?"

* * *

www.bbc.com/transcripts/Behind_the_Headlines

BEHIND THE HEADLINES 26 Ekim 2018-18:30 GMT tarihinde yayınlandı

BU ACELE BİR KOPYADIR. BU KOPYA SON HALİNİ ALMAMIŞ OLABİLİR VE GÜNCELLENEBİLİR.

[18:00:18]

HELEN KERRIDGE, SUNUCU: İyi akşamlar, ben Helen Kerridge ve bu hafta haberlere konu olan bir hikayeye derinlemesine baktığımız BEHIND THE HEADLINES programındayız. Bu akşam on beş yıl öncesinin "kötü şöhretli" bir vakası bir kez daha manşetlere taşınıyor. 2003 yılında, o zamanlar 23 yaşında olan Camilla Rowan, altı yıl önce yeni doğan oğlunu öldürmekle suçlandı. Rowan her zaman bebeği gerçek babası olan Tim Baker adında bir adama verdiğini iddia etmiş, ancak bu adam hiçbir zaman bulunamamıştır. Rowan Old Bailey'de cinayetten suçlu bulundu ve ömür boyu hapse mahkum edildi. Ve her şey sona ermiş gibi görünüyordu. Ancak 2016 yılında araştırmacı gazeteci John Penrose, Netflix için hazırladığı ve ilk polis soruşturmasının güvenilirliği konusunda bazı ciddi soruları gündeme getiren ünlü dizisinde davayı yeniden ele aldı. Ve şimdi, iki yıl sonra, dava başka bir sansasyonel hal aldı ve bu gece bizimle birlikte o belgeseli yapan adam var. John-

Teşekkürler Helen. 2016 yılında *Infamous: The Chameleon Girl*'ü, Camilla Rowan'ın davasına bir kez daha bakma zamanının gelip gelmediğini sorarak bitirmiştim. Gerçekten de bir çocuk istismarı mağdurunun işlediğini kimsenin kanıtlayamadığı bir suçtan dolayı hapse atılmasına yol açan ciddi bir adalet hatası yapılmış mıydı? Birkaç ay sonra, Ceza Davalarını İnceleme Komisyonu gerçekten de bu soruyu ele aldı, ancak cevabın "Hayır" olduğu sonucuna vardı.

Ama artık daha iyi biliyoruz. Çünkü bu hafta başında Camilla Rowan'ın kayıp bebeğinin bulunduğu haberi geldi. Ne yazık ki canlı ve iyi durumda değil ama ölü; çok tuhaf koşullarda öldürülmüş. Bu akşam stüdyomuzda Thames Valley Polisi adına bu ölümle ilgili soruşturmayı yürüten Dedektif Müfettiş Adam Fawley var. Müfettiş Fawley, belki bize bu adamın Camilla Rowan'ın oğlu olduğunu nasıl tespit ettiğinizi anlatabilirsiniz.

DEDEKTİF MÜFETTİŞ ADAM FAWLEY: Memurlar geçen Pazar gecesi davetsiz misafir ihbarı üzerine Oxford'un dış mahallelerindeki bir eve çağrıldı. Evde bir erkek cesedi buldular.

Mutfak.

Vurulmuştu. Evin sahibi tarafından. Evet, korkarım öyle.

Ev sahibi adamın hırsız olduğunu mu düşündü? FAWLEY: Bu doğal

bir varsayım olurdu.

PENROSE: Peki bu olayı Camilla Rowan davasıyla ilişkilendirmenize ne sebep oldu?

FAWLEY: Ne yazık ki ölen adamın üzerinde kimliğini belirleyici herhangi bir belge yoktu, bu nedenle olay yerinde DNA örnekleri aldık ve daha sonra Camilla Rowan'ın biyolojik oğlu olduğunu kanıtladık.

PENROSE: 2018'de kimliği belirsiz bir cesetten, en son 1997'de görülen bir bebeğe atlamak çok büyük bir sıçrama gibi görünüyor.

Camilla Rowan hüküm giymiş bir suçlu; DNA'sı Ulusal DNA Veri Tabanında. Bir eşleşme çıkması kaçınılmazdı.

Yani bu adamın uzun süredir kayıp olan çocuğu olduğundan %100 emin misiniz?

Öyleyiz. Şimdi görevimiz son yirmi yıldır tam olarak nerede olduğunu tespit etmek. Kimliğini belirleyen herhangi bir belge olmadığı için bu çok zor.

PENROSE: Herhangi bir potansiyel soruşturma hattınız var mı?

FAWLEY: Elimizdeki tek ipucu adamın yurtdışında, muhtemelen ABD'de büyümüş olabileceği. Ancak takdir edersiniz ki bu da alanı çok daraltmıyor, bu nedenle bu programı gören birinin onu tanıyıp öne çıkmasını umuyoruz.

(SHOW STILL)

Bu o adam mı? Oxford tren istasyonunda, öldüğü akşam?

Bu doğru. Bu adamı tanıyan ya da kim olduğu hakkında bize bilgi verebilecek izleyicilerimiz varsa, lütfen ekranın altındaki telefon numarasından ya da e-posta adresinden Thames Valley Polisi ile temasa geçsinler. Tüm aramalar ve e-postalar gizli tutulacaktır.

PENROSE: (FOTOĞRAFA BAKARAK) Yanında bir sırt çantası var - içinde kim olduğunu söyleyecek bir şey olmalı?

Maalesef sırt çantası bulunamadı. Bu biraz garip, değil mi?

Kapsamlı bir arama yapıldı-

Ev sahiplerinin ondan kurtulduğunu iddia ediyor, değil mi? Memurlarınız gelmeden önce mi?

FAWLEY: Ona ne olduğunu bilmiyoruz-

Ama bunu neden yapsınlar ki? Sıradan bir hırsız olsaydı? Tabii kim olduğunu bilmiyorlarsa?

FAWLEY: Ben bir pozisyonda değilim-

Ev sahibi neyle suçlanıyor? Cinayet mi, adam öldürme mi?

Kefaletle serbest bırakıldı. CPS henüz suçlama konusunda bir karar vermedi.

Çünkü bu bir fark yaratırdı, değil mi? Büyük bir fark. Eğer cinayetle suçlanıyorsa, kasıt unsuru olması gerekir ve ben bunu bir hırsızın kendini savunmasıyla bağdaştırmakta zorlanıyorum.

FAWLEY: Tekrar etmek gerekirse, suçlamaya ilişkin kararlar CPS tarafından verilecektir-

PENROSE: Ama kefaletle serbest bırakıldığına göre tutuklanmış olmalı, peki ne için tutuklandı - cinayet mi yoksa adam öldürme mi?

FAWLEY: Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi, bu tür bilgileri yayınlamıyoruz.

PENROSE: Neden sorduğumu anladığınızdan eminim: Burada olanları cinayet olarak değerlendiriyorsanız, bu ev sahibinin kurbanı tanıması gerektiği anlamına gelmiyor mu? Onu tanıyor ya da onunla *akraba* olması gerekmiyor mu? Evdeki kişilerin aslında Camilla'nın ebeveynleri Dick ve Peggy Rowan olabileceğini hiç düşündünüz mü? Kızlarının davasından kısa bir süre sonra Shiphampton'daki evlerini satıp arkadaşlarıyla tüm bağlarını koparan ve o zamandan beri ortalıkta görünmeyen çift. Wytham'daki gizemli yaşlı çift *onlar* mı?

FAWLEY: Bunun devam etmekte olan bir soruşturma olduğu göz önüne alındığında, söz konusu kişilerin isimlerini açıklamadık.

DNA testi yaptınız mı?

FAWLEY: Bu, şu aşamada açıklayabileceğimiz bir şey değil.

PENROSE: Wytham'daki evin tapu kayıtlarına göre sahibi bir emlak şirketi, ana hissedarı da Dick Rowan'la aynı doğum tarihine sahip olan Bay Richard Swann. Aynı ilk isim, aynı doğum tarihi - bu bir tesadüf olamaz, kesinlikle.

FAWLEY: Bence şu anda önemli olan ölü adamın kimliğini belirlemeye ve 1997'de tam olarak ne olduğunu tespit etmeye odaklanmak. Bayan Rowan'ın bu konuda bize yardımcı olabileceğini umuyorduk ancak ne yazık ki şu ana kadar bunu yapmayı reddetti.

Serbest bırakılacak mı?

FAWLEY: Bu Adalet Bakanlığı'nın meselesi, Polis'in değil.

Oldukça basit, Müfettiş. Şu anda öldürülmediğini bildiğimiz birini öldürmekten hüküm giydi. Bu nedenle fiilen tamamen masumdur ve derhal serbest bırakılmalıdır.

FAWLEY: Hala bebeğe tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz ve öğrenene kadar-

Onun öldürmediğini biliyoruz. Evet,

biliyoruz.

Yani cinayetten suçlu değil. Cinayetten değil,

hayır.

Ne o zaman? On beş yıl hapis cezasını haklı çıkaracak ne suçu var? Çünkü o kadar yattı, Müfettiş. *On beş yıl.*

FAWLEY: Dediğim gibi, bunlar başka birine sormanız gereken sorular. Oldukça

kalitesiz bir soruşturmaydı, değil mi? İlk soruşturma mı?

Gördüğüm hiçbir şey bunu göstermiyor. Güney Mercia Polisi bu davayı diğer polislerin yaptığı gibi ele almıştır.

Peki ya Nigel Ward? Sadece benim sayemde birileri onu araştırmaya başladı. Ben tek başıma çalışıyordum, resmi belgelere erişimim ya da tanıkları zorlama imkanım yoktu. Oysa South Mercia'nın bu soruşturmada bir yıldan uzun bir süre boyunca gece gündüz çalışan düzinelerce dedektifi vardı. En azından onunla konuşmaya değer olduğunu düşünmemiş olmaları inanılır gibi değil.

FAWLEY: Güney Mercia Polisi adına konuşamam ama böyle bir davada, tüm potansiyel soruşturma hatlarını takip etmek standart prosedürdür. Eğer Bay Ward'ı Camilla Rowan'a bağlayan herhangi bir kanıt bulmuş olsalardı, bunu takip etmemeleri için hiçbir sebep yoktu.

PENROSE: Belki de yanlış yere baktıkları için kanıt bulamadılar. Ya da diğer tarafa bakıyorlardı. Ne de olsa yarısı onun arkadaşlarıydı. Rotary Kulübü, golf kulübü, kim bilir, belki de başka bir "kulüp" . . .

Yorum yapabilecek durumda değilim. Güney Mercia Polisine sormanız gerekecek. Bu onların soruşturmasıydı.

Peki ya *sizin* soruşturmanız? Bir şey bulabildiniz mi, Müfettiş Fawley? Bu davaya bakan kendi ekibiniz var. Bir çıkarınız yok, olaya karışan kimseyi tanımıyorsunuz, elleriniz temiz. Nigel Ward'ın Camilla'nın bebeğinin kaybolmasına karışmış olabileceğine dair bir şey buldunuz mu? Ona bir şekilde yardım etti mi, ya kalbinin iyiliğinden ya da başka, daha kendine hizmet eden nedenlerden dolayı, çünkü onunla daha önceki "ilişkisini" gizli tutması gerekiyordu?

FAWLEY: Daha önce de söylediğim gibi, devam eden soruşturmalar

hakkında asla yorum yapmayız. PENROSE: O halde araştırıyorsunuz?

FAWLEY: Size söyleyebileceğim şey, Nigel Ward'ın kesinlikle kayıp bebeğin babası *olmadığıdır*. DNA testi yaptık ve çocuğun babası *olmadığına* dair hiçbir şüphe yok.

Kim peki?

Biz de bunu b u l m a y a çalışıyoruz. Ailesel bir DNA araştırması yürütüyoruz ancak bu uzun ve zahmetli bir süreç ve o zaman bile herhangi bir sonuç vermeyebilir. Bu yüzden umuyoruz ki

izleyiciler bize yardımcı olabilirler. Bayan Rowan hala babanın Tim Baker adında bir adam olduğu konusunda ısrar ediyor.

Buna gerçekten inanıyor musun? Siz deneyimli bir polis memurusunuz, bu adamı bulmak için ne kadar çok ayak işi yapıldığını biliyorsunuz - bunca zaman sonra gerçekten dışarıda olduğunu düşünüyor musunuz?

Hiçbir fikrim yok. Ama öyle olduğunu varsaymak zorundayız. Birisi aksini kanıtlayana kadar.

Teşekkürler, Dedektif Fawley. Gelişmeler oldukça bu hikayeyi takip etmeye devam edeceğiz. Sana dönüyoruz, Helen.

Teşekkürler, John. Büyüleyici bir hikaye ve eminim önümüzdeki haftalarda daha fazlasını duyacağız. Şimdi de Brexit -İngiltere ve AB İrlanda sınırına ilişkin düzenlemeler konusunda hala bir anlaşmaya varamamışken, Theresa May geçiş döneminin uzatılmasını isteyecek mi?

* * *

"Onunla yüzleştiğinizde ne dedi?"

Ev ve Sargent bayanlar tuvaletinde. Yapabilecekleri tek yer orası. rahatsız edilmekten kaçınıyorlar ama burada olma sebepleri bu değil. Buradalar çünkü Ev on dakika önce içeri girdiğinde Sargent'ı aynanın karşısında rimelini yeniden sürerken buldu. Belli ki ağlıyordu.

Sargent şimdi biraz burnunu çekiyor. "Her şeyi inkar etti - eğitmenlere baktığımdan haberi olmadığını söyledi - aynı anda aynı fikri bulmuş olmalıyız."

Ev buna bir an bile inanmıyor ama tarafsız kalmaya çalışıyor. "Ona inandın mı?"

"Tabii ki ona inanmadım, yalancı küçük pislik."

Ağır bir iç geçiriyor. Güzel yüzü çizilmiş ve solgun görünüyor. "Özür dilerim," diyor Ev. "Ne önereceğimi bilemiyorum."

Sargent iç çekiyor. "S o r u n değil," diyor, sesi hafifçe kısılmış. "Sadece birine içimi dökmem gerekiyordu. Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok." Bir duraklama oldu. "Gis'le konuşmamı ister misin?"

Sargent başını sallar. "Kendi savaşımı kendim vermeliyim."

"Biliyorum, ama o bir arkadaş ve bunu benden duymak daha az resmi olur." "Bunun bir anlamı yok, değil mi? Hiçbir şey kanıtlayamam.

Birinin oturduğunu biliyorum.

ama o olduğunu kanıtlayamam ve bilgisayarıma nasıl girmiş olabileceğini de anlamıyorum."

"Ekran kilidi kesinlikle açık mıydı?"

"Elbette, hep öyle yaparım. Başçavuşum bunu bize öğretti."

Ev umutsuz görünüyor. "O zaman başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Sargent zayıf bir gülümseme dener. "Bana bir içki ısmarlamaya ne dersin? İşten sonra?" Ev saatine bakar; saat altıyı geçmiştir. "Hemen şimdi nasıl olur?"

* * *

Adam Fawley
26 Ekim
20.19

"Tam bir felaketti, beni çarmıha gerdi."

Telefon hoparlörde ama hat iyi değil ve otoyoldaki gürültü de yardımcı olmuyor.

"Dürüst olmak gerekirse," diyor Alex, "herkes kendini televizyonda gördüğünde bunun yanlış bir şey olmadığını düşünüyor."

Şimdi onun *sesini* duyabiliyorum, küçük yatıştırıcı sesler çıkarıyor. Benim için mi yoksa Lily için mi olduğundan emin değilim.

"Tam bir karmaşaydı."

"Adam, gerçekten öyle değildi. Röportajlarda kurnaz bir piç olmak için eğitildi-"

"Ben de öyleyim," diyorum iç çekerek.

"İddiaya göre." "Aldığın kadar iyi verdin.

Ciddiyim."

"Tanrı aşkına, 'önemli olan ne' dediğimi duydum. Kim olduğumu sanıyorum ben, Tony Blair mi?"

Gülüyor. "Fark etmedim bile! Ama belki de çok fazla 'maalesef'-"

"Tanrım, teşekkürler, tek ihtiyacım olan buydu."

"Kesin şunu! İyiydi, iyiden de öteydi. Çıkmak istediğiniz mesajı verdiniz ve kendinizi ayağınızdan vurmadınız. Eğer birileri kötü duruma düştüyse o da Güney Mercia'dır."

Telefon ekranını kaydırıyorum. ITV, BBC, Sky. "En azından iyi bir yayın alıyoruz gibi görünüyor."

"İşte buradasın."

Yine mırıldanmaya başladı. Lily'nin küçük, gürültülü kahkahasını duyabiliyorum. "Sadece bir saat kadar sürer."

"Burada yağmur yağıyor, bu yüzden dikkatli olun - her zaman kazaların çoğunun yolculuğun ilk ya da son on dakikasında olduğunu söylersiniz ya-"

"Teşekkürler anne."

"-ve fırında bir yemeğiniz ve doldurulmayı bekleyen bir kadeh şarabınız var."

"Sana hiç seni sevdiğimi söyledim mi?"

"Belki," diyor sesinde kahkahalarla, "belki bir ya da iki kez."

* * *

Sheila Ward büfeye gider ve kendine bir konyak doldurur. Elleri titriyor ve gümüş tepsiye birkaç damla döküyor. Ailesinden düğün hediyesi. Nigel bundan hep nefret etmişti. Sadece tabak olduğunu, som gümüş olmadığını söylerdi. "Gerçek bir şey" değil. Bunu her söylediğinde kullandığı tonu hatırlıyor. Sanki gerçekten ondan bahsediyormuş gibi. Sanki o da standartların altında bir malmış gibi. Evlendiğini sandığı kadın değildi. Gerçek değil.

Kanepeye geri dönüyor, boş midesinde alkolün etkisini hissediyor. Televizyon hâlâ açıktı, bazı politikacılar Brexit hakkında ateşli konuşmalar yapıyordu. Sanki bir önemi varmış gibi. Sanki bir önemi varmış gibi.

İçkiden bir yudum daha alıyor ve sıvı yanarken başını geriye doğru eğiyor.

O çocuğun babası değil O
çocuğun babası değil O
çocuğun babası değil

Kelimeler kafasının içinde çalmaya devam ediyor. Onların ritminde rahatlatıcı bir şey var. Bir tekerleme gibi. "Üç Kör Fare." Ya da "Ring a Ring o" Güller.″ Nereden geldiğini öğrenene ve çocuğunuzun söylediği şarkının veba ve ölüm hakkında olduğunu fark edene kadar çok çekici, masum ve yarı saçma. *Onun* çocuğu değil tabii ki. Hiçbir çocuğu şarkı söylemedi çünkü onun çocuğu olamazdı. Doğru düzgün bir kadın değildi. "Gerçek bir şey" değildi.

O çocuğun babası değil O
çocuğun babası değil

Zil çalıyor, kelimeler dönüyor. Fawley daha önce aradığında, iyi haberler getirdiğini düşündüğü anlaşılıyordu; mutlu olacak ve rahatlayacaktı. Aklanmıştı. Ama bu konuda hiç şüphesi yoktu, aklında hiç yoktu. Nigel'ın o bebeğin babası olmadığını biliyordu, çünkü Camilla onu uzun zaman önce terk etmişti. Camilla'nın uyuduğunu sandığı bir sırada ofis telefonundan, küçük fahişeye kendisini geri alması için yalvardığını ve Camilla'nın ondan sıkıldığı için soğuk davrandığını duymuştu. Tabii Nigel bunun farkında değildi. Her şeyin kendisiyle ilgili olduğunu sanıyordu. Erkekler ve onların lanet egoları.

Bir kadeh daha brendi alıyor, daha büyük bir tane.

O çocuğun babası değil.

Doğru. Ama gerçeğin tamamı olmaktan çok uzak ve o da bunu biliyor. Peki ya diğer çocuk, daha önce gelen? Doğma şansı bile verilmeyen *o* çocuk ne olacak?

Camilla'yla ilgili her şeyin ortaya çıktığı gün Nigel'ın yüzündeki ifadeyi hâlâ hatırlıyor. Her şeyin haberlere çıktığı, kapıda gazetecilerin beklediği ve polis soruşturmasının başladığı gün Nigel onu oturtmuş ve bir konyak vermişti. Bu içkiyi bir tek o zaman içmiş. Belki de bu yüzden şimdi bu kadar canlı geliyor. Ona bir brendi verdi ve anlattı. Ne yaptığını, ne kadar utandığını ve bunun *ne* daha önce ne de daha sonra bir daha asla olmadığını.

-Kayıp bebek hakkında. B a ş l a n g ı ç t a diğer ilişkilerle ilgili kısım yalandı, ama orada oturup elini sıcak tombul parmaklarıyla kavrayarak, dehşeti ve kendine acıması içinde yuvarlanarak gevezelik etmesine izin verdi ve bitirdiğinde ona zaten bildiğini söyledi. Yıllardır biliyordu. Küçük sürtüğü daha on dört yaşındayken hamile bıraktığını biliyordu. Ondan kurtulmak için paralarını kullandığını da biliyordu. Her şeyi biliyordu. Adamın yüzündeki ifade neredeyse beklemeye değerdi. Gevşek ağzı kocaman, aptal bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyordu. Oldukça bayağı ve iğrenç bir zevkti kuşkusuz ama bu yüzden daha az tatlı değildi. Onca yıl, sırları olanın kendisi olduğunu düşünmüştü ama daha fazla yanılmış olamazdı.

Çünkü bildiği başka bir şey daha vardı. Ona asla söylemediği bir şey. O gün değil, hiçbir zaman.

Ofis telefonundaki mesaj, hiç almadığı mesaj. Kadın adını bırakmamıştı ama Sheila onun Camilla olduğunu biliyordu; bu sesi nerede olsa tanırdı. Sürekli sızlanıyor, geçmişte ona nasıl davrandığı için üzgün olduğunu ama şimdi ona ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Başvurabileceği başka kimse yoktu, yardım edebilecek başka kimse yoktu, ondan başka kimse yoktu. Fazla zamanı olmadığını, biraz daha beklerse çok geç olacağını, "bunu çözmek" için çok geç olacağını söylüyordu.

Küçük fahişenin neden bahsettiğini biliyordu elbette. Gidip kendini yine çarptırmıştı, değil mi? Nigel zor kazanılmış paralarını tamir için harcamayacaktı, tabii onun bu işle bir ilgisi varsa. Bu sefer olmazdı. Onun çocuğu bile değilken. Bu yüzden "Sil" tuşuna basıp oradan uzaklaştı. Ama unutmamıştı ve yıllar sonra ortaya çıkmaya başladığında merak etmişti. Çünkü o yaz olduğundan emindi, 1997 yazıydı, tam da orospunun o bebeğe hamile olduğunu fark ettiği zaman. Hani şu öldürdüğünü söyledikleri. Sheila kendini suçlu hissetmiyordu -hayır, o küçük inek başına gelecek her şeyi hak etmişti- ama yine de merak etmişti. Çünkü Nigel o mesajı gerçekten duymuş olsaydı, bunların hiçbiri olmazdı. Camilla bir kürtaj daha yaptıracak ve her şey sona erecekti. Ne kayıp çocuk, ne skandal, ne de mahkeme davası. Basın tacizi de olmazdı, Netflix de olmazdı.

Peki kalp krizi yok

mu? Olabilir.
Belki de değildir.

Minderlere yaslanır ve gözlerini kapatır. Önemli değil. Gerçekten önemli değil.

Hiçbiri değil.

Artık değil.

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
08.35

Hatta bir gecikme var. Uluslararası bir gecikme.

"Müfettiş Fawley, değil mi?"

Bir erkek sesi. Bir aksan. Alex'in bana söylemekten asla vazgeçmediği gibi, bu konuda berbatım. Ama kesinlikle Amerikan değil. Güney yarımküre, sanırım- Kivi? Avustralyalı?

"Bir arkadaşım Beeb'de yaptığınız röportajı görmüş." İlgim artıyor. "Öyle mi?"

"Gerçekten de fotoğraftı ve tabii ki onu gördüğümde -temelde haklı olabileceklerini düşünüyorum-"

"Sizi takip etmiyorum, Bay-?"

Hızlı bir gülüş. "Kusura bakma dostum, bu konudan ilk kez haberim oluyor, açıkçası hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum."

"Tam olarak neyin etrafında-"

"Sanırım Camilla'yı eskiden tanıyordum. Özür dilerim, söylemeliydim. Adım Tinus, ama insanlar genelde bana Tin der. Tin Boekker."

* * *

Chloe, Ev'den birkaç dakika sonra geldi. Her zamanki gibi temiz ve profesyonel görünüyor. Sadece gözlerinin altındaki belli belirsiz gölgeler her şeyi ele veriyor. Ev birkaç dakika onu izliyor ve Carter'ın kalkıp onunla konuşmak için yanına gittiğini görüyor, ama hiçbir yere varamıyor. Carter'ın yanından hızla geçip ceketini asmaya gider.

Hansen'in de bir şeyler fark ettiği belli ve Ev'e sorgulayan bir bakış atıyor, ancak Ev cevap olarak başını hafifçe sallamakla yetiniyor: *Bırak öyle kalsın*.

Birkaç dakika sonra kahve makinesine gittiğinde Gis çoktan oradadır. Çayını karıştırırken ona gülümsüyor.

"Ee," dedi sakin bir sesle, "neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
10.15

Bunun Skype ile yaptığım ilk ve tek polis görüşmesi olduğunu söyleyebilirim. Ama tanığım Cape Town'da olduğu için fazla seçeneğim yok. Gördün mü, sana aksan konusunda berbat olduğumu söylemiştim.

Tin Boekker, Camilla Rowan'ın 2003 yılında South Mercia'ya verdiği e-fit'e hiç benzemiyor ama Oxford istasyonunun CCTV'sindeki adama ürkütücü bir şekilde benziyor. Bu görüntülere bakmak, 1997 yılında, İngiltere'de üç ay boyunca barlarda çalışarak geçirdiği boş bir yılda Avrupa'da serserilik yaparken kendi hayaletini görmek gibi bir şey olmalı. Stroud'daki bir barda bardak toplamaya da bu şekilde başlamış. Rowan'ın dediği gibi King's Head değil, King's Arms'tı. Ve bahse girerim bu da onun hafıza hatası değildi: yine aynı kalıp
-Bütün yalanları gerçeğe çok yaklaşıyor ama en kritik anda sapıyor. Bar, "Baker"; çok benziyor ama aynı değil. Ama Güney Mercia Tin'in gerçek adını bilseydi bile onu bulabileceklerinden şüpheliyim. Camilla'yla iki gecelik ilişkisinden sonra bir ay içinde İngiltere'den ayrılmış ve dava patladığında British Columbia'nın vahşi doğasında, sıfır Wi-Fi olan, son derece pahalı bir spa merkezinde aşçı yardımcısıymış. Bana Camilla'nın doğum kontrol hapı kullandığını ve bebekten haberi olsaydı bir şeyler yapacağını, ona bir şekilde yardım edeceğini, hatta geri döneceğini söyledi. Bence doğruyu söylüyor. Kırklı yaşlarında, gergin bir video görüşmesinde bile çocuksu bir açık sözlülüğü var. Bana her zaman baba olmak istediğini ama bunun hiçbir zaman tam olarak gerçekleşmediğini ve şimdi bunu ancak çok geç olduğunda öğrendiğini söylediğinde, sesinde sahte olamayacağını bildiğim bir kırılma var.

Birini tanımak için biri gerekir.

* * *

"Quinn odadakilere bakarak, "Şu anda Cape Town'dan gelecek numuneyi bekliyoruz, ama adamımızı bulduğumuzdan pek şüphemiz olduğunu sanmıyorum," dedi. Elinde bir kâğıt tutuyor. "Boekker, onun ve Camilla'nın o zamanlardan kalma bir fotoğrafını bile bulmayı başardı."

Dönüyor ve resmi panoya iğneliyor. Tin ve Camilla bara sırtlarını dönmüş duruyorlar, Tin Camilla'nın koluna girmiş, Camilla Tin'i kendine doğru çekiyor ve kulağını ısırmaya çalışıyor.

"Ve Boekker," diye devam ediyor Quinn, "çocuk doğduğunda Sydney'de olduğunu kanıtlayabilir, yani o eski işten ayrılma hikayesi hep düşündüğümüz gibi eski bir saçmalık. Sorun şu ki, tam olarak ne olduğunu bulmaya hiç yaklaşamadık."

"Dedektif ne düşünüyor?" diye sorar Carter. "Yani, burada değil, o yüzden-" Quinn'in gözleri biraz kısılır. "Patron Carter Müfettiş Harrison, ona brifing veriyor."

Ev şimdi. "Peki bundan sonra ne yapacağız? Swann'larla ne yapacağız?"

Quinn ayağa kalkan Gislingham'a başıyla selam verir. "CPS, kurbanın kim olduğunu bilip bilmediğini netleştirip netleştiremeyeceğimizi görmek için hala yaşlı adamı beklemek istiyor ve suçlanıp suçlanmayacağı ne karar vereceklerine bağlı. Ama şu anda oldukça rahatlar - yani, yaşlı adamın bu arada başka birini vurma riski pek yok. Başlangıç olarak tüfeğini aldık."

"Peki ya Camilla? Onun haberi var mı?"

"Tin Boekker'ı bulduğumuzu mu? Patron avukatlarına haber vermiş ve onu tekrar görmek istemiş ama anladığım kadarıyla oyalıyorlar. Nefesimi tutmayacağım."

"Peki ya havaalanları?" diye soruyor Hansen.

Baxter yukarı bakar. "Dava üzerinde. Ama bir düzineden fazla olası giriş noktası var ve her ay yarım milyon Amerikalı buralardan geçiyor ve buraya tam olarak ne zaman geldiğini bilmediğimiz için-"

"Son beş hafta içinde olmalı, değil mi?" diyor Hansen. "Swann'ların aldığı yabancı mektubun ondan geldiğini varsayarsak?"

Baxter ona sert bir bakış atar. "Bu hâlâ çok fazla insan demek. Çavuşun dediği gibi, nefesimi tutmayacağım."

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
10.20

Harrison saçmalığı bingo kartında dörde ulaştım ki bu oldukça iyi bir rakam. BBC röportajı görünüşe göre "dönüm noktası" ve "oyunun kurallarını değiştiren" bir olaydı ve bu kuvvetin "en iyi uygulamalara öncülük ettiğini" kanıtlıyordu; ve

"yüzde 110" veriyor. Adil olmak gerekirse, her şey onun fikriydi, bu yüzden biraz böbürlenmeye hakkı var. Ve en azından onu iyi bir ruh hali içinde bıraktım; Emniyet Müdürünü hızlı aramaya aldı. Umalım da uzun sürsün.

* * *

The Guardian

Görüş "Milly Yalancı mı?"

Camilla Rowan davası bize ceza adaleti sistemi - ve kendimiz - hakkında ne söylüyor?

Tim Halston

Beceriksizlik ve önyargı, mahkumiyet kararlarında hala çok büyük bir rol oynuyor

Kasım 2003'te Camilla Rowan'ın bebeğini öldürmekten mahkum edilmesinin ardından Old Bailey'nin önünde toplanan kalabalıktan son derece rahatsız olan tek kişi **ben** olamam. Taciz tufanı, "bebek katili" ve " fahişeyi öldürün" çığlıkları, modern, ilerici bir hukuk sisteminin işleyişinden çok Salem büyücülük davasını anımsatıyordu. Kuşkusuz, bu on beş yıl önceydi, ama işler gerçekten bu kadar değişti mi?

Çünkü her zaman ikinci dereceden kanıtlara dayanan bir mahkumiyetin neredeyse tamamen b e c e r i k s i z l i k ve önyargının ölümcül bir kombinasyonuna dayandığı ortaya çıktı. Soruşturmayı yürüten polis teşkilatının beceriksizliği ve görünüşe göre bazı önemli ipuçlarını takip etmemesi ve Camilla Rowan'ın basitçe "oyunu oynamaması" nedeniyle önyargı. Bizim şefkatli annelik şablonumuza uymuyordu. Bebeklerini henüz doğmamışken riske attı, travma geçirmiş gibi görünmeden onları tamamen yabancılara verdi ve daha sonra arkasına bakmadan çekip gitti. Bu bariz duygusuzluktan çok daha acımasız bir zalimlik yapabileceği varsayımına atlamak çok kolaydı. "İtmek için fazla sosyetik" olmayabilirdi ama kesinlikle "fışkırmak için fazla sosyetikti": çok fazla parası, çok fazla ayrıcalığı vardı ve -en kötüsü- duygularını kendine sakladı; ağlamadı. Medya onu kaç kez "taş suratlı", "sert" ya da "soğuk" olarak tanımladı? Ve bunun için ondan nefret ettiler, ah, nasıl da nefret ettiler.

Buradaki tepki -kaçınılmaz olarak, bunu akşam yemeği partilerinde zaten duydum- "doğruyu söylemediği" yönünde. "Eğer bebeğe başka biri zarar verdiyse neden bunu söylemedi?" Bu yanıtı anlıyorum ve jürinin birden fazla üyesinin de bu konuda tökezlediğini ve sonunda "Suçsuz" oyu vermenin önünde aşılamaz bir engel olduğunu düşündüğünü tahmin ediyorum.

Ancak şimdi açıkça mümkün göründüğü gibi, "gerçeği söyleyemeyeceğini" hissetmesinin geçerli ve derin nedenleri olabilir. Birbiri ardına yaşanan korkunç vakaların bize şimdiye kadar öğrettiği gibi, bazı gerçekler söylenemeyecek kadar karanlıktır; kelimenin tam anlamıyla "söylenemez". Gerçi Rowan'ın davasında bu sadece bir spekülasyon olarak kalıyor. Hepimizin daha iyi bir iş çıkaracağını umduğumuz bir başka polis soruşturması daha devam ediyor. Ve risk altında

Camilla Rowan her ne olursa olsun, bir katil değildir. Hiç kimsenin işlemediği bir suç için on beş yıl hapis yattı ve serbest bırakılmalı.

• Tim Halston Guardian köşe yazarıdır

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
12.15

"Onu bulduk patron. Camilla'nın çocuğunu bulduk."

Gis, kapımda, yarı nefes nefese, elinde bir kâğıtla. "Nereye?"

"Stansted. İtalya'dan 19 Ekim'de geldi. Ama Carter haklıydı, o bir Amerikalı."

Kâğıttan okuyor: "Noah Randolph Seidler, New York'ta ikamet ediyor, ancak *İngiltere'de doğdu.*" Yukarı bakar, sonra parmağını kağıda saplar. "Ama *asıl önemli* olan bu, doğum yeri 14 Eylül 1997'de *Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi* olarak listelenmiş. İşte," diye bitiriyor ve uzatıyor. "Bir göz atın."

Çarşafı ondan alıyorum. "Ama bu Camilla'nın bebeğinin doğmasına üç aydan fazla bir süre var, bu hiç mantıklı değil."

Yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Tıpkı geri kalanı gibi. Ama bu en azından Güney Mercia'nın onu neden bulamadığını açıklar."

"Hastaneyle irtibata geçiyor muyuz?"

"Evet, biz konuşurken Baxter yapıyor. Gelip dinlemek ister misin?"

"Evet," diyorum, "biliyorum."

Onu koridordan ana ofise kadar takip ediyorum ve belli ki haber yayılmış çünkü insanlar Baxter'ın masasının etrafında toplanmış. Hansen, Ev, Carter, Quinn. Şu anda tüm odada sadece bir telefon görüşmesi yapılıyor.

"Yani kesinlikle onun bir kaydına sahipsiniz?" Baxter önündeki deftere bir şeyler karalayarak konuşuyor.

"Doğru, peki ya ebeveynlerin isimleri?" Daha fazla karalama.

"Peki ne zaman taburcu edildi?"

Yüzü değişiyor, bir duraklama oluyor ve tekrar yazmaya başlıyor, şimdi daha hızlı. "Ve bundan kesinlikle emin misin?"

Bir duraklama.

"Tamam, anlıyorum. Elinizdeki her şeyin kopyasını bana e-posta ile gönderebilir misiniz? Harika, yardımınız için teşekkürler."

Telefonu bırakıyor, uzun bir nefes alıyor ve bana bakıyor.

"Noah Seidler 14 Eylül 1997'de sabah saat 3.45'te doğdu. Yedi haftalık prematüreydi, ciddi solunum sorunları vardı ve hemen yenidoğan yoğun bakım ünitesine nakledildi ve burada solunum cihazına bağlandı."

Sanırım bunun nereye gittiğini biliyorum ve bundan hoşlanmıyorum-

"Birkaç hafta orada kaldı ve kayıtlar iyi bir ilerleme kaydettiğini ve 20 Aralık'ta genel bir pediatri servisine nakledildiğini gösteriyor. Ertesi gün birdenbire hastalığı kötü bir şekilde nüksetti.

-Bir çeşit nöbet geçirdi ve nefesi kesildi." Baxter yutkunuyor. "O sabah 2.30'da öldü. Her şey o kadar hızlı oldu ki, ailesi hala yoldaydı."

Gis'in beti benzi attı; prematüre bir bebek doğurdu. Ben

de öyle. "Kahretsin," diyor Gis nefesinin altında.

"Zavallı piçler." "Ebeveynleri hakkında ne biliyoruz?"

Baxter notlarına bir göz atıyor. "David ve Renee Seidler. İkisi de Amerikalı olmasına rağmen adresleri Edgbaston'da. Adam hastane kayıtlarında 'Profesör', kadın da 'Doktor' olarak geçiyor, yani biri ya da her ikisi de burada ders veren akademisyenler olabilir. Eğer öyleyse, onları kolayca bulabiliriz."

Uzun bir sessizlik oldu. Herkes yapbozun parçalarını hareket ettiriyor - resmin şimdi neye benzediğini anlamaya çalışıyor.

İlk konuşan Quinn.

"Yani Seidler'lar Camilla'nın bebeğini mi aldı?"

Ev karşıya bakıyor. "Ya da satın aldı," diyor karanlık bir sesle.

Ama Thomas Hansen başını sallıyor. "Hâlâ mantıklı gelmiyor - eğer Camilla bebeği onlara verdiyse, para el değiştirsin ya da değiştirmesin, neden Güney Mercia onu ilk sorguladığında bunu en başta söylemedi? Neden 'Tim Baker' hakkında o gülünç hikayeyi uydurdu?"

Ev başını sallar. "Haklısın. Tehlikeli bir evlat edinme olsa bile, bunu itiraf etmek cinayetten içeri atılmaktan çok daha iyi olurdu."

"Belki de Seidler'lar çalmıştır," diyor Quinn. "Kadın çocuğu karyolada gördü - yas tutuyordu, belki de doğum sonrası depresyon geçiriyordu-"

"Yine de mantıklı gelmiyor," diye araya giriyor Baxter, kollarını kavuşturarak. "Eğer çocuk kaçırıldıysa, Rowan bunu neden o anda rapor etmedi?"

"Belki de ondan kurtulduğuna sevinmiştir? Belki de zaten onu evlat edinmeyi planlıyordu, bu yüzden de 'lanet olsun, bu çok daha az zahmetli' diye düşündü?"

Bir bebekten ikinci el bir bisikletmiş gibi bahsediyorlar. Ama bunun nedeni duyarsız olmaları değil, davanın mantığını takip etmeleri. Camilla Rowan böyle davrandıysa, böyle düşünüyorsa, onlar da böyle düşünmek zorunda. Kalbimi buz gibi yapsa bile.

"Evet, tamam," diyor Baxter, "o *sırada* böyle tepki vermesini anlayabiliyorum, ama Ev'in dediği gibi, peki ya daha sonra, tutuklandığında? Neden o zaman ne olduğunu itiraf etmedi?"

Quinn omuz silkiyor. "Belki de insanların ona inanmayacağını düşündü?"

Baxter alay ediyor. "Evet, doğru, ve Tim Baker'ın daha iyi bir seçenek olduğu hakkındaki tüm o saçmalıklar?"

"Bildiğimiz bir şey var," diyorum sessizce, "Camilla'nın yalanları hakkında ne kadar çok şey öğrenirsek, içlerinde o kadar çok gerçek var. Belki de Seidler'larla Tin Boekker arasında bir bağlantı vardır."

Baxter şüpheci görünüyor. "Boekker hiçbir şey söylemedi. Ve bana oldukça dürüst biri gibi geldi."

"Ben de öyle. Ama belki o bile resmin tamamını bilmiyordur. Belki de Camilla'yı Seidler'larla o tanıştırmıştır?"

Quinn kaşlarını çatıyor. "Adam Stroud'da bir barda çalışan Güney Afrikalı bir çocuktu, onlar da Birmingham'ın lüks bir semtinde yaşayan Amerikalı akademisyenlerdi; bana pek olası gelmiyor."

"Katılıyorum, ama yine de emin olalım, olur mu?"

Ev başını sallar. "Boekker'a e-posta gönderebilirim, isim tanıdık geliyor mu diye sorabilirim." "Güzel, ABD elçiliğine de gidelim, ne yapabileceğimizi öğrenelim.

Seidler'lar hakkında. Ama lütfen bu konuda diplomatik olalım ve kelime oyunu için kesinlikle özür dilemiyorum. İster kaçırma ister yasadışı evlat edinme olsun, Seidler'lar büyük olasılıkla bir suça ortak olmuşlardır, bu da bir noktada iade talebiyle karşı karşıya kalabileceğimiz anlamına gelir, bu yüzden yetkilileri gereksiz yere kızdırmayalım."

"Sorun değil patron," diyor Gis. "Onu kendim alırım."

* * *

Jeanine Castellano ile mülakat, Konsolosluk Memuru, ABD Büyükelçiliği, Nine Elms, Londra 27 Ekim 2018, 13.45.
Telefonda, DS C. Gislingham

CG: Bayan Castellano, bu Thames Valley Polisi 'nden DS Chris Gislingham. JC: Sizinle konuşmak güzel dedektif, bugün nasılsınız?

CG:Çok iyiyim, teşekkür e d e r i m . Ve özellikle hafta sonu benimle konuşmaya zaman ayırdığınız için teşekkürler.

JC: Sorun değil, yardımcı olmaktan her zaman mutluluk duyarım.

CG: Noah Seidler ile ilgili e-postamın bir kopyasını aldığınıza inanıyorum?

JC: İşte burada ve personelimden birine Göçmenlik kayıtlarını kontrol ettirdim. Görünüşe göre Bay Seidler 16 Ekim'de Floransa'ya giden bir uçakla Amerika Birleşik Devletleri'nden ayrılmış, ancak e-postanızda söylediğinize göre Londra'ya giden bir uçağa binmeden önce İtalya'da yalnızca iki gün kalmış olabilir.

CG:Amerika 'dan tek başına mı seyahat etti? JC: Evet, öyle görünüyor.

CG: Peki aile hakkında bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı?

JC: Şu anda bildiğim tek şey Seidler'ların on yıl önce Brooklyn'e taşındıkları ve ondan önce Princeton'da oldukları. David Seidler orada Siyasal Bilimler fakültesindeydi. *Ondan* önce de 1997'de İngiltere'de iki sömestr geçirmişler. Ama siz bunu zaten biliyordunuz.

CG: Peki Bayan Seidler?

JC: Renee Seidler yüksek lisansının ardından öğretmenlik eğitimi almış ve daha sonra ortaokul öğretmenliği yapmış, ancak 2016'dan beri çalıştığına dair bir kayıt yok elimde. Ama hepsini bir araya getirdiğimizde, David'e teşhis konulduğu zamanlara denk geliyor, yani sanırım ona bakmak için öğretmenliği bırakmış.

CG: Teşhis konuldu mu?

Geçen sonbaharda öldü. Ölüm belgesinde başlıca ölüm nedeni olarak bağırsak kanseri gösteriliyor. Ölmek için iyi bir yol değil.

CG:Başka çocuklar da var mıydı? JC: Hayır,

sadece Noah.

Onun hakkında ne biliyorsun?

JC: Liseden 3.6 not ortalamasıyla mezun oldu, ardından Columbia'da bir liberal sanat programına kabul edildi ancak muhtemelen babası hastalandığı için bir yıl ertelendi. Sabıka kaydı yok, kolluk kuvvetleriyle sorunu yok. Aslında sadece iyi, zeki bir çocuk.

CG: Ölümcül bir silahlı saldırıya kurban gittiğini bildiğinizi varsayıyorum? JC: Farkındayım. Annesiyle konuştunuz mu?

Bu konuda NYPD ile irtibat halinde olacağız. Ancak korkarım ki bu sadece kötü haberi vermekle ilgili bir mesele değil: Nuh'un doğum koşulları hakkında sormamız gereken sorular var.

JC: Evet, notunuz elimde; doğum belgesinde ve sosyal güvenlik kayıtlarında belirtildiği gibi Seidler'ların biyolojik çocuğu olmadığına, 1997'de kaybolan bir İngiliz bebek olduğuna inandığınız yazıyor. Bu "Milly Liar" davası mı?

CG: Bu doğru.

Agatha Christie'den fırlamış gibi.

CG:Sanırım bu kadar düzgün bitmeyecek. Çok yazık.

JC: Lütfen açıklığa kavuşturduğunuzda bizi bilgilendirdiğinizden emin olun; bunun sonuçları olabilir. Muhtemel dolandırıcılık, yanlış veya yanıltıcı bilgi aktarımı - ne olduğunu biliyorsunuz.

CG:Elbette, bunu kesinlikle yapacağız. Açıkçası ilk önceliğimiz tam olarak ne olduğunu, Seidler'ların olaya ne derece müdahil olduğunu tespit etmek.

JC: Doğum yapan anne ne diyor?

CG: Şu ana kadar orijinal hikayesine sadık kaldı. Ama o bile bu konuda Kral Canute'a dönüştüğünü fark etmiş olmalı.

JC: [*gülüyor*]
Sahildeki adam, değil mi?

CG: Evet, üzgünüm.

Endişelenme. Hepsi bu kadarsa, saat ikide bir aile etkinliğim var. Yardımcı olabileceğim başka bir şey olursa haber ver. NYPD'de bir ismin var mı?

CG:Belirli biri yok, yani eğer-

JC: Elbette, sorun değil. Bazı detayları e-posta ile gönderirim. CG: Teşekkür ederim. Ve zaman ayırdığınız için tekrar teşekkür ederim. JC:Rica ederim. İyi günler dilerim.

* * *

New York'ta parlak ve soğuk bir sabah. Gökyüzü açık ama kış yaklaşıyor ve Ritchie Gonzalez ile Marie Kimball, Brooklyn Heights'taki Seidler'ların evinin karşısında arabalarından inerken eldivenlerini giyiyorlar. Bu bir kahverengi taş: alt zemin kat, süslü bir verandaya çıkan merdivenler, uzun pencereler, demir parmaklıklar, saksılar. Orada yaşamayan insanların genellikle New York'la bağdaştırdığı, ancak çok az New Yorklunun sahip olabildiği türden bir ev. Seidler'lar ya para kazanmışlar ya da miras kalmış; belki de her ikisinden de biraz.

İki dedektif ön basamakta durur ve birbirlerine dönerler. "Peki bunu nasıl oynuyoruz?" diyor Kimball. O sadece Dedektif

Altı ay önce, yani her gün yaptığı şeylerin önemli bir kısmını ilk kez yapıyor. Gerçi bir anneye çocuğunun -aslında onun olmayan- yabancı bir ülkede ölü bulunduğunu söylemek daha önce hiç karşılaşmadığı bir durum.

Gonzalez daha önce de tam olarak bunu yapmamıştı, on beş yıldır bile. Ama çok daha kötülerini yaşadı.

Kuru bir gülümseme verir. "Gerçeklerle başla, nasıl tepki vereceğini gör. Oradan devam edin."

"Sence içeri gelir mi?"

"Gönüllü olarak mı? Umalım da İngilizlerin iyiliği için öyle olsun, aksi takdirde bu iş çok hızlı bir şekilde karışacak. Avukat tuttuğu anda batarlar."

"*Ben* olsam yapmazdım," diyor başını sallayarak, "onun yerinde olsam yapmazdım. Asla."

"Evet, ama herkes senin kadar huysuz değil, Kimball."

Kadın sırıtıyor ve adam zili çekmek için uzanıyor. Evin içinde bir yerde çaldığını duyuyorlar ama cevap veren ya da ayak sesi duyan yok. Gonzalez tekrar çalar, sonra geri çekilip eve bakar. Karşıya seğiren perdeler yok, pencerede yüzler yok.

"Görünüşe göre evde kimse yok."

Kimball sokağa doğru birkaç adım atar ve bir aşağı bir yukarı bakar. "Komşuları deneyelim mi?"

Gonzalez omuz silkiyor. "Sanırım öyle."

Yandaki apartman dairelere bölünmüş. Zemin kattaki zile cevap veren yok ama merdivenlerden inince kapıyı tulum giymiş, saçına parlak desenli bir eşarp bağlamış ve bir elinde boya fırçası olan bir kadın açıyor.

Gonzalez ona rozetini gösteriyor. "Gonzalez ve Kimball, NYPD. Bayan Seidler'ı arıyoruz?"

"Renee? Korkarım onu kaçırdınız, bu sabah ayrıldı." "Nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Kadın saçlarını gözlerinin önünden itiyor ve yeşil bir boya lekesi bırakıyor. "JFK. Taksiye bindi."

Kimball not alıyor. "Nereye gittiğini söyledi mi?" "Avrupa, sanırım. Her şey biraz aceleye geldi-"

"Yani bu planlı bir yolculuk değildi, öyle mi?"

"Hayır, kesinlikle değil. Saat yedide kapımı çaldı ve gitmesi gerektiğini, birkaç günlüğüne kediyi beslememi söyledi. Genelde ben yaparım -çok sık gittiğinden değil-"

"Sana nasıl göründü?"

Kadın bir ya da iki kez göz kırpıyor. "Şimdi sen söyleyince, biraz sarsılmış gibi göründü - yani, saat aptalcaydı ve ben yarı uykuluydum ama evet, biraz tedirgindi-"

"Üzgün mü? Kızgın mı? Endişeli mi?"

"Endişeliydi," diyor. "Noah hakkında bir şeyler söyledi ve hepsi bir hataydı ama bunu çözmek zorundaydı. Noah onun oğlu."

Kimball'ın karalaması. "Başka bir şey söyledi mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece kedi mamasıyla ilgili bazı şeyler. Dediğim gibi, her şey biraz aceleye geldi."

Kimball ona gülümsüyor. "Çok yardımcı oldunuz, Ms-?"

"Truchan. El Truchan."

Kimball ona bir kart uzatır. "Bayan Seidler iletişime geçerse bize haber verin, tamam mı?"

"Ondan seni aramasını isteyebilir miyim?"

"Hayır," diyor Kimball hemen. "Bize ulaşmanızı tercih ederiz. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Truchan karta bakıyor, yüzü sıkıntılı. "Tabii. O iyi mi? Renee?"

Gonzalez ona hızlı bir gülümseme verir. "O iyi. Sen onu merak etme. Sadece onunla konuşmamız gerekiyor."

* * *

"JFK'den kontrol ettik ve sizin saatinizle 20.05'te Londra'ya inecek olan Delta 4371 ile yola çıktı."

Gislingham uçuş numarasını not eder ve saatini kontrol eder. Altı buçuk; karşılama komitesini ayarlamak için bolca zaman var.

"Teşekkürler," dedi. "Minnettarım."

Gis'e *Law & Order* setinden fırlamış gibi gelen Gonzalez, "Şanslısın," diyor. "Yargıdan kaçıyor olabilirdi. Ama bunun yerine doğruca senin kollarına geri dönüyor."

"Beni tüm yönetici baş ağrılarından kurtarıyor, her neyse."

"Sen ve ben," diyor Gonzalez kuru bir sigara tiryakisi kahkahasıyla. "Sen ve ben ikimiz de."

* * *

"Bayan Seidler? Bu tarafa gelebilir misiniz lütfen?"

Küçük tel çerçeveli gözlükleri ve boyayı ele veren mor tonlu kumral saçlarıyla minyon bir kadın. Kalın püsküllü şalvarı neredeyse ona fazla ağır geliyor ve gözlerinin altındaki koyu halkalar sadece uzun uçuştan kaynaklanmıyor. Uçaktan inen kalabalık, bir kayanın etrafındaki nehir suyu gibi yanlarından geçip gidiyor. Birkaç meraklı bakış, işaret etmeye başlayan ve babası tarafından sürüklenen küçük bir çocuk. Ancak ince bir teneke kutuda geçirdikleri sekiz saatten sonra çoğu insanın aklında başka şeyler vardır; sadece olabildiğince hızlı bir şekilde geçip gitmek isterler.

"Kimsin sen?"

"Dedektif Çavuş Chris Gislingham ve Dedektif Memur Thomas Hansen. Thames Valley Polisi'nden geliyoruz."

Bir anlık kızgınlık, ama neredeyse aynı hızla geçip yerini teslimiyete bırakıyor. Bunun olma ihtimalinin yüksek olduğunu biliyor olmalıydı.

"Bu o mu? O olduğuna emin misiniz?" "Korkarım öyle, Bayan Seidler."

"Onu görebilir miyim? Onu görmem gerek."

Gis derin bir nefes alır. "Bunu istasyona döndüğümüzde konuşalım."

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
21.50

Renee Seidler'ı ilk kez bir video ekranında görüyorum. Birinci Görüşme'de. Sakin sakin oturuyor, önündeki masada el değmemiş bir fincan -kuşkusuz korkunç- ofis makinesi kahvesi var. Bir zamanlar daha büyük olduğu halde küçülmüş gibi garip bir izlenim veriyor. Ve belki de bu doğru; son iki yılın çoğunu kocasının ölümünü izleyerek geçirdi.

"Ona bir avukat teklif ettiniz mi?"

Gis başını sallar. "Evet. Bir de ABD konsolosluk hizmetlerinden biri oturacaktı ama o bizi geri çevirdi."

Yani ya vicdanı rahat ya da fevkalade aptal. Bana aptal gibi gelmedi.

"Tamam. Bakalım kendisi için ne söyleyecek."

* * *

Renee Seidler ile St. Aldate's Polis Karakolu'nda yapılan mülakat, Oxford 27 Ekim 2018, saat 9.55.
Katılımcılar, DI A. Fawley, DS C. Gislingham

CG: Kayıt amacıyla, Bayan Seidler, Aralık 1997'de kaybolan bir bebekle ilgili olarak sizinle görüşüyoruz. Sizin ve eşinizin daha sonra bu çocuğu kendi oğlunuz gibi yetiştirdiğinizi biliyoruz. Bu olaylara yol açan koşulların ve bu olaylardaki rolünüzün açıklığa kavuşturulmasını beklemek üzere tutuklandınız. Haklarınız konusunda bilgilendirildiniz ve sizin de bildiğiniz gibi istediğiniz zaman yasal temsil talebinde bulunabilirsiniz. Bu aşamada açıklığa kavuşturmamızı istediğiniz bir husus var mı?

Hayır. Teşekkür ederim.

CG: Belki bizi en başa götürebilirsiniz. Eylül 1997'ye. RS: [*duraklama*]
Ne sorduğunuzu bilmiyorsunuz, Dedektif.

AF: [*sessizce*]
O dönemde neler yaşadığınızı biliyoruz ve bunu sormak zorunda kaldığımız için üzgünüm. Bir çocuğu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

RS: [*pause*]
Neredeyse vazgeçmek üzereydik - üç kez düşük yapmıştım, neredeyse 40 yaşındaydım. Evlat edinme konusunda insanlarla konuşmaya bile başlamıştık. David, Peru'dan ABD'ye çocuk getirmek için bir program olduğunu duymuştu.
-İyi bir yaşam umudu olmayan yetimler. Ama sonra hamile kaldım. İngiltere'ye geldikten hemen sonra. Başlangıçta bunun sadece taşınmanın getirdiği bir rahatsızlık olduğunu düşünmüştüm ama doktor bunu doğruladığında kendimizden geçmiştik. Daha önce hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum, David'le ilk tanıştığımız zaman bile.

AF: Ama bebek prematüreydi. RS:

Otuz iki haftalık.

[*ağlamaklı hale geliyor*]

O kadar küçüktü k i -tüm o makineler- onu tutamadım bile- AF:

Üzgünüm.

RS: [*gözlerini siliyor*]
Ama sonra iyileşmeye başladı ve biz de -belki de- sadece belki *de*- her şeyin yoluna gireceğini düşündük. Sonra onu solunum cihazından çıkardılar ve kendi başına nefes almaya başladı ve biz de insanlara her şeyin yoluna gireceğini düşündüğümüzü -onu eve götürebileceğimizi- söylemeye başladık.

[*ağlıyor*]

Ama sonra hastalığı nüksetti. Birdenbire, gecenin bir yarısı. O kadar çabuk oldu ki, daha hastaneye gidiyorduk. Bunun için kendimi asla affetmedim. Orada olamadığım için, öldüğünde yanında olamadığım için.

Bilemezdiniz. Ve çok yorulmuş olmalısınız. Bütün o haftalar- RS: Haklısın.

Öyleydik. Ama yine de bu bir mazeret değildi. Birimizin orada olması gerekirdi. AF:

[*pause*]
Ve bu 21 Aralık 1997'de oldu.

RS: [*başını sallar*]

AF: Ama kimseye söylemediniz. Ailene, arkadaşlarına-

RS: [*Başını sallayarak*]
Şimdiki gibi değildi. WhatsApp ya da internete hayatınızla ilgili yorum yazmak yoktu. Kimseye fotoğraf bile göndermemiştik - o korkunç tüplerle kuvözdeyken bile. Sonra öldü ve insanları arayıp bunu söylemek zorunda kalacaktık ve bununla yüzleşemedik. Hemen değil. Çok acıydı.

AF: Ve iki gün sonra? 23'ünde mi?

RS: [*derin bir nefes alır*]
Yağmur yağıyordu. Hatırlıyorum. Sanki tüm dünya boğuluyormuş gibi yağıyordu. Ama evin içinde boğuluyordum - nefes alamıyordum - baktığınız her yerde Noel, doğum mucizesi ve "Away in a Manger" ile ilgili tüm o şeyler - bununla başa çıkamıyordum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ben de yürüdüm. Saatlerce çamurda ve soğukta, suyu hissederek.

yüzümden aşağı akıyordu. A y a k t a zor durana kadar kilometrelerce aktı. Eve vardığımda hava kararmıştı. Işıklar yanıyordu ve çok güzel bir koku vardı; çay, kızarmış ekmek ve ılık süt... David oradaydı ve kucağında bir bebek tutuyordu; minicik bir bebek, miyavlama sesleri çıkarıyordu ve ben - gerçekten - delirdiğimi düşündüm. Halüsinasyon görüyordum, bunu çok istiyordum ama elimden alınmıştı ve aklım başımdan gitmişti.

-

[*kırılır*]

AF: [*sessizlik*]
Kocanız bebek hakkında ne dedi?

RS: Bana hiçbir şey söylemedi. Bilmememin en iyisi olduğunu söyledi. Eğer bilmezsem suçlanamayacağımı söyledi.

AF: Başka bir şey y o k mu?

RS: Bebeğin artık bizim olduğunu söyledi. Onu kurtardığımızı söyledi. Bu onun sözüydü.

Kurtarmak. AF: Kocanızın o gün nerede olduğunu biliyor musunuz? Dışarıda mıydı?

RS: Bilmiyorum.

AF:Sormadın mı?

RS: Hayır, sormadım. Bilmek istemedim.

CG: Ve Nuh'un doğumunu zaten kaydettirmiştiniz? RS:

Evet, David kaydettirmişti, o doğduktan hemen

sonra.

Ve onun için pasaport başvurusunda mı bulundunuz? Çünkü o Ocak ayında ABD'ye döneceğinizi biliyordunuz?

RS: [*başını sallar*]
Ayrılmadan önce her gün evde oturup kapının çalmasını bekledim. Senin gibi birinin gelip onu aramasını, onu geri almasını. Ama hiç kimse gelmedi. Eve gitmek için havaalanına gittiğimizde o kadar korkmuştum ki bayılacağımı sandım ama yine de kimse bir şey söylemedi ve JFK'ye geri döndüğümüzde kimse bir şey söylemedi ve eve vardığımızda herkes onun bizim oğlumuz olduğunu kabul etti ve sadece bizim için mutlu oldular, bunu atlattığı için mutlu oldular. Sonra haftalar geçti ve sonunda kimsenin bir şey söylemeyeceğini anladık, çünkü kimse onu aramıyordu. David'in söylediklerine inanmaya başladım. Onu kurtarmıştık. Kimse bakmıyordu çünkü kimsenin umurunda değildi. Bizim dışımızda kimsenin. Biz onu *sevmiştik*. O da bizi seviyordu.

AF: [*sessizlik*]
Ama sonra öğrendi.

* * *

21 Ağustos 2017, saat 7.45.
175 Toussaint Street, Brooklyn Heights, NY 11201

Bunun o l a c a ğ ı n ı hiç tahmin etmemişti. Belki de g ö r m e l i y d i . Ama onca yıl uydurma ve inkar, bir kozanın üzerine katman oluşturabilir, uyanıklığınızı aşındırabilir. Bu yüzden geldiğinde, tamamen hazırlıksızdı. Ne dikkatle prova edilmiş bir konuşma, ne de hazırda bekleyen kolay bir açıklama vardı. Sadece hayaletlerle dolu bir gündüz uykusunu bölen keskin sözler.

"Anne, seninle konuşabilir miyim?"

Gözlerini açtığında, oğlu orada duruyordu. Oğlu. Onun nazik, düşünceli, düşünceli oğlu. Ama şimdi bunların hiçbirine benzemiyor. Koyu mavi gözlerinde bir çatıklık var.

Dik durmaya çabalıyor. Eğri büğrü yattığı boynunda bir ağrı var. Bu kanepe uyumak için tasarlanmamıştı. Tıpkı yatağının saatler süren uyanıklık için tasarlanmadığı gibi. Günleri tersine dönüyor.

"Sorun nedir?" diye soruyor halsizce, saatini kontrol ederek.

"Bu," diyor, bir şey uzatarak. "Yani, bu da ne böyle?"

Bu bir kağıt parçası. Hayır, kağıt değil. Bir fotoğraf. Ağzında acı bir his var. Ne olduğunu çok iyi biliyor. Bunca yıl anılar gibi gömülü kalmış ama o anılar gibi asla kaybolmamış. Bunu saklamaması gerekiyordu; David'e hepsini yok edeceğine söz vermişti ve o hıçkıra hıçkıra **a ğ l a r k e n** David ona sarılmış ve bunun ne kadar zor olduğunu bildiğini ama tek yolun, tek güvenli yolun bu olduğunu söylemişti, çünkü geleceğe bakmış ve böyle bir günü görmüştü, bunun hayatlarında açacağı uçurumu görmüştü.

"Nereden aldın bunu?" diyor. Sahte naif. Zaman kazanıyorum.

Noah'nın kaşları daha da çatıldı. "Senin şu kutunun içinde. İç çamaşırı çekmecende. Sanki bilmiyormuşsun gibi."

"Orada ne yapıyordun?" "Sadece soruya

cevap ver, anne."

Son zamanlarda hukuk fakültesine gitmekten bahsediyor. Bu gösteriye göre, belki de

gitmeli. "Bu senin bir resmin, tatlım. Hastanede."

David'in, hastanenin bebeklerini genel servise taşıdığı gün çektiği fotoğraf. Onu kaybedeceklerini düşündükleri o korkunç haftalardan sonra, onu düzgünce kucaklamalarına izin verilen ilk gün. Mucize oğulları. Çok *iyi* gidiyor. Kilo alıyor, küçük yanakları yuvarlaklaşıyor-

"Olamaz," diyor.

"Neden olmasın?"

"Bunun yüzünden."

İkinci bir fotoğraf. Ve bunun gizli bir geçmişi yok. Bu onların çektiği After. Çekmekten başka çareleri yoktu çünkü evdeki herkese bir fotoğraf göndereceklerine dair söz vermişlerdi ve artık bir bahaneleri yoktu çünkü o hastaneden çıkmıştı ve Noel için eve dönmüştü - bir aile olarak ilk Noelleri ...

Her zaman nefret ettiği Edgbaston'daki o küçük oturma odası, Noah kucağında, David'in kolu onun etrafında. Ve evet, şimdi bakınca belki tutuşu biraz sıkı, belki gülümsemeleri biraz sert ama o zamanlar kimse bunun tuhaf olduğunu düşünmüyordu çünkü herkes neler yaşadıklarını biliyordu.

Ya da öyle sanıyorlardı.

"Akla yatkın değil," diyor inatla, yine ilk resmi göstererek. "Bak."

Buna ihtiyacı yok. Neden bahsettiğini biliyor. Oğlunun alnındaki o parlak çilek izinden. Ona zamanla kaybolacağını söyledikleri; uğraştıkları diğer her şeyle karşılaştırıldığında çok önemsiz, çok önemsiz olduğu i ç i n asla endişelenmeye bile başlamadığı iz.

Yutkunuyor.

Onun yüzünü izliyor. "Google'da araştırdım, şu doğum lekeleri var ya. Solmaları *yıllar* alabiliyor." Diğer resmi kaldırıyor. "Ama burada, iki ay sonra, *maksimum*, ve gitmiş. Orada hiçbir şey yok. Sanki hiç olmamış gibi."

Hâlâ ona bakıyor, inkâr etmesini bekliyor - bir tür açıklama bekliyor. Ama hiçbir şey gelmiyor.

"Ben değilim, değil mi? Hastanedeki çocuk. Noah, ama ben değilim."

Kız ona bakar, öfke, hiddet, anlayışsızlık bekler. Ama adamın gözleri yaşlarla doludur. "Ben

kimim anne?"

*** * ***

AF: Ne dedin?

Ona babasının bana söylediklerini aynen söyledim. Onu kurtardığımızı. Bildiğim tek şey buydu.

AF: Nasıl tepki verdi?

RS: [*iç çeker*]
Bana inanmadı. Doğruca babasına gitmek ve gerçeği öğrenmek istedi. Dedi ki
Hayatı boyunca kendisine yalan söylenmişti; n e r e d e n geldiğini, "gerçek" ailesinin kim olduğunu bilmek istiyordu.

Bu acıtmış olmalı.

Evet, ö y l e y d i. Ama onu suçlayamazdım. Haklıydı: Ona yalan söylemiştik. Sevgimizden ve en iyi nedenlerden dolayı. Ama o anda görebildiği tek şey yalandı.

AF: Peki kocanızla konuştu mu? RS:

Hayır.

Emin misin? Noah onunla bu konuda hiç konuşmadı mı?

RS: David o sırada bakımevindeydi. O kadar çok ağrı kesici ilaç alıyordu ki beni zar zor tanıyordu. Muhtemelen Noah'ın ne dediğini bile anlamayacaktı. Aklında bunlarla ölmesini istemedim. Bu yüzden Noah'dan hiçbir şey söylememesi için söz aldım.

CG: [*tereddütle*]
Ve sanırım kocanızın son günlerinin kovuşturma olasılığı nedeniyle rahatsız edilmesini istemediniz? Yani, başkalarının bebeklerini öylece "kurtaramazsınız". David'in tam olarak ne yaptığını bilmeseniz bile, neredeyse kesinlikle bir suç işlediğini biliyordunuz. İkiniz de biliyordunuz.

RS: [*sessizce*]
Bu da bir düşünceydi, evet.

AF: Peki tüm bunlar tam olarak

ne zaman oldu? RS: Geçen

Ağustos. Ağustos 2017.

AF: Ve on dört ay sonra Noah İngiltere'ye uçuyor, o zamana kadar kim olduğunu ve kimi aradığını tam olarak biliyor. Nasıl öğrendi?

RS:Bilmiyorum.

* * *

3 Haziran 2018, saat 10.15.
175 Toussaint Street, Brooklyn Heights, NY 11201

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ekrana bakıyordu. Bu kadar kolay olmasını beklemiyordu.

Sözünü tuttu. Babamla hiç konuşmadı. Bunu bir ya da iki kez düşünmüştü ama onu o yatakta, sarı kağıt gibi teniyle görünce yapamamıştı. Sonra babam öldü ve her şey bir süreliğine cehenneme döndü ve resimdeki bebek hakkında biraz araştırma yapmayı düşündüyse de, ne kadar çok düşünürse düşünsün, gerçeğin -her ne olursa o l s u n- bir sürü pisliği ortaya çıkarma olasılığı o kadar artıyordu ve bunu annesine yapamazdı. O zaman değil, içinde bulunduğu durumda değil. Ve aklı orada kaldı.

Bir süreliğine.

Sonra aklına başka düşünceler geldi. Gerçek annesinin onu istemediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorlardı? Nerede olduğunu biliyor muydu? Ya onu hiç "kurtarmadılarsa" -ya onu aldılarsa? Ya kaçırıldıysa?

Ve bu yüzden aramaya başladı. Çünkü eğer olan gerçekten b u y s a, bulacak bir şeyler o l m a l ı y d ı. Annesi onu kendi isteğiyle bıraktıysa, muhtemelen hiçbir şey olmayacaktı, izini sürebileceği hiçbir şey olmayacaktı. Ama eğer kaçırılmış olsaydı - eğer kaybolmuş olsaydı - bir iz olurdu. Bir arama, bir hikaye-

Bir suç.

Ve vardı. Onu buldu. Ama beklediği bu değildi.

Kaçırma değil, kapkaç değil, beş dakikalığına bakıp gitme değil. Bir cinayet.

Annesi onu öldürdüğü için hapiste.

Çünkü bilgisayar ekranında baktığı kadın -sıkılmış, bezgin, bir bebek katili olarak istismar edilmiş- onun annesidir. Öyle olmak zorunda.

Çok fazla tesadüf var. En son 23 Aralık 1997'de görülen ve daha sonra hiç bulunamayan bir erkek bebek. Onunla aynı hastanede doğan bir erkek bebek. Mucizevi bir şekilde kaybolan doğum lekesi. Her şey mantıklı, her şey mantıklı. Anne ve babasına benzemediği ve hiç benzemediği gerçeği bile.

Ve şimdi hapiste. Annesi.

Klavyeye uzanır ve bir arama daha yapar. Görünüşe göre İngiltere'de bir mahkumun izini sürmek oldukça kolay. Onlara yazmak da oldukça kolay.

İşin zor kısmı ne söyleyeceğini bilmektir.

* * *

AF: Noah'ın biyolojik annesini tespit ettiğimizin farkında mısınız? RS: Bu kadın Camilla Rowan. Evet, farkındayım.

AF: Onu tanıyor musun?

RS: Hayır.

Onunla hiç tanıştığınızı hatırlamıyor musunuz? Hastanede mi? Yaklaşık aynı zamanlarda oradaydınız.

Yenidoğan yoğun bakım ünitesindeydik. Ana koğuşta olmalıydı. Orası büyük bir yer. Zaten orada arkadaş edinmek için bulunmuyorduk, neredeyse hiç kimseyle konuşmuyorduk.

AF: Kocanız onunla tanışmış olabilir mi? Kafeteryada ya da bir kahve makinesinde mesela? RS: [*iç çeker*]
Sanırım o l a b i l i r d i. Gerçi orada çok uzun kalmamıştı, anlayabildiğim kadarıyla. fazla zamanımız olmazdı. David kesinlikle kimseden bahsetmedi. Dediğim gibi, biz sadece Noah'a odaklanmıştık-

CG: Ama tanışmış olmaları mümkün mü? RS:
Sanırım öyle-ama neden-

AF: Oğlunuzun öldüğü gün -ayın 21'i- hastaneye en son o zaman mı gittiniz? RS:
Evet. Oraya bir daha asla gitmek istemedim.

AF: Peki ya kocanız?

RS: [*tereddüt* eder]
Evet. Geri döndü. Sanırım birkaç gün sonra. İmzalaması gereken bazı evraklar mı vardı? Pek hatırlamıyorum. İyi bir yerde değildim.

CG: Yani Camilla Rowan'la o zaman tanışmış olabilir - belki de bebeğini evlat edinmeyi düşündüğünü bile öğrenmiş olabilir?

RS: [*şaşkın görünüyor}*
Ama neden bana söylemiyorsun?

CG: Kötü bir durumda olduğunuzu söylediniz-belki de kendinizi daha iyi hissedene kadar beklemek istedi? RS: Hala anlamıyorum-bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

* * *

5 HAZİRAN
2018 NOAH
SEIDLER
PO BOX 5653, NY 11201

SANA NE DIYECEĞIMI BILEMIYORUM. CAMILLA,
SANIRIM.

BEN NOAH'IM. EN AZINDAN AILEMIN 1997'DE NOAH ADINI VERDIKLERI BIR ÇOCUKLARI VARDI. AMA O ÇOCUK BEN DEĞILIM.

BU KADARINI BILIYORUM, AMA ELIMDEN GELEN BU. ANNEM NE OLDUĞUNU BILMEDIĞINI IDDIA EDIYOR; DIŞARI ÇIKMIŞ VE GERI DÖNDÜĞÜNDE BABAM YANINDA BIR BEBEKLE ORADAYMIŞ. ONU "KURTARDIĞINI" SÖYLEDI. BENİ KURTARDI.

AMA HEPSI BU. KADIN HIÇ SORMADI, ADAM DA HIÇ SÖYLEMEDI. VE ŞIMDI O ÖLDÜ VE BENIM BUNU ÖĞRENMEMIN BIR YOLU YOK.

SEN MISIN? SEN BENİM ANNEM MİSİN? BENİ SEN Mİ VERDİN?

VE EĞER YAPTIYSAN, NEDEN HAPISTESIN? NEDEN ÖLDÜĞÜMÜ DÜŞÜNMELERINE IZIN VERDIN? NETFLIX'TEKI ŞEYIN DEDIĞI GIBI MIYDI? O ADAM BABAMIN KOĞUŞU MUYDU? BU YÜZDEN MI YALAN SÖYLEDIN? SANA YAPTIĞI ŞEY YÜZÜNDEN MI?

ÜZGÜNÜM, ÇOK FAZLA SORU VAR. BUNUN MUHTEMELEN BIR ŞOK OLDUĞUNU BILIYORUM. BENIM IÇIN DE ÖYLE OLDU. Ö Ğ R E N M E N I N NASIL BIR HIS OLDUĞUNU HATIRLIYORUM. VE BU TÜR ŞEYLERI MEKTUPLA YAPMAK ZORUNDA KALMAK OLDUKÇA BOKTAN. İNSANLARLA KONUŞMAK ÇOK DAHA IYI, AMA ŞU ANDA FAZLA SEÇENEĞIM YOK.

VE TÜM BUNLAR HAKKINDA YANILIYOR OLABILIRIM VE BUNUN SIZINLE BIR ILGISI YOK. BU DURUMDA, ÖZÜR DILERIM.

AMA HER HALÜKARDA BANA YAZIP HABER VEREBILIR MISINIZ? BUNA BIR POSTA KUTUSU KOYDUM. İNGILTERE'DEN BIR MEKTUP GELMESINI VE ANNEMIN BUNU GÖRMESINI ISTEMIYORUM. BUNU YAPTIĞIMI BILMIYOR VE ONU INCITMEK ISTEMIYORUM - EĞER BU SADECE SAHTE BIR IZ ISE.

BU ARADA, AILEM BANA ÇOK IYI DAVRANDI. EĞER MERAK ETTIYSEN.
EĞER ÖNEMSIYORSAN.

NOAH

* * *

AF: Noah Avrupa'ya gitmeden önceki günlerden bahsedin.

RS: Bu sonbaharda bir Rönesans sanatları programı yapıyordu ve Floransa'ya gitmesine izin vermem için beni ikna etti.

AF:Birleşik Krallık' a gelmeyi planladığına dair hiçbir fikriniz yok muydu? RS: Hiç yoktu. Hala İtalya'da olduğunu sanıyordum.

AF: Sizce o zamana kadar Camilla Rowan ile çoktan iletişime geçmiş miydi?

RS: Eğer öyleyse bile, bunu benden sakladı. Ben bilmiyordum. Belli ki annesinin kim olduğunu öğrenmiş.

RS: Dediğim gibi, bunu bilmiyordum. Hiçbirinden haberim yoktu. Bakın, tüm sorularınıza cevap verdim -onu görmek istiyorum-

AF: Üzgünüm, Bayan Seidler, bu mümkün değil. RS: O benim oğlum, onu görmeye hakkım var- AF: Bunun ne kadar acı verici olduğunu biliyorum-

RS: Birinin onu teşhis etmesi gerekmiyor mu? O olduğundan nasıl emin olabiliyorsun? Hepsi korkunç bir hata olabilir-

AF: Camilla Rowan ile DNA karşılaştırması yaptık ve Stansted'deki kamera kayıtlarından da kimliğini tespit ettik. Hiçbir hata yok.
[Bu sizin oğlunuz, değil mi?

RS: [*ağlamaya başlar*]

* * *

Adam Fawley
27 Ekim
22.15

Bryan Gow tüm bu süre boyunca yan odadaydı ve video ekranından izliyordu. Daha keyifli Cumartesi geceleri geçirdiğinden şüpheleniyorum; ben geçirdiğimi biliyorum. Kapıyı açtığımda kafasını kaldırdı ve yüzünü buruşturdu.

"Grim."

Başımı salladım. "Paramparça görünüyor."

"Küçük bir mucize. Bunca yıl böyle bir sırrı saklamak, patlamamış bir bombanın üzerinde yaşamak gibi bir şey, ne zaman patlayacağını asla bilememek."

Bir adım daha yaklaştım. "Sence doğruyu mu söylüyordu?"

"Bebeğin nereden geldiğini bilmediğini söylediği zaman mı? Evet, biliyorum. Bunca yıldır sarıldığı savunma mekanizmasının bu olduğundan şüpheleniyorum: 'Bilmiyordum, benim hatam değildi'. İnsan zihni kendini temize çıkarma konusunda olağanüstü iyidir."

"Kocasının nasıl başa çıktığını merak ediyorum."

Gow omuz silkiyor. "Belki de ölmemiştir. Kanserden öldüğünü söylememiş miydin? Bastırılmış duyguların tehlikeleri hakkındaki o kocakarı masallarında biraz gerçeklik payı var. Belki de sonunda suçluluk duygusu onu ele geçirmiştir."

"Yine de çocuğu 'kurtardıklarını' söylediğinde karısı ona inanmış görünüyor."

Gow bir kaşını kaldırır. "Başka ne söyleyebilir ki? *Sen olsan* ne yapardın? ne diyorsun? 'Merhaba tatlım, az önce bu çocuğu sevgi dolu bir yuvadan kaçırdım' mı?"

"Yeterince adil."

Ayağa kalkıyor ve not defterine uzanıyor.

"Bu arada, bana gönderdiğin diğer kasetlere de baktım."

"Swann'lar mı?"

"Doğru. Sana katılıyorum, ikisinin de Noah'nın o gece geleceğini bildiğini sanmıyorum. Onu kesinlikle beklemiyorlardı."

"Peki ya sonra? Sence onun kim olduğunu anladılar mı?"

"Ah, işte bu daha ilginç. Bana sorarsanız - ve tabii ki siz -Yaşlı çocuk hala karanlıktaydı. Hiçbir fikri olduğunu sanmıyorum. Ona gelince, işte, o kadar emin değilim. Onu okumak çok zor."

"Anne gibi, kız gibi."

İronik bir kaşını kaldırıyor. "Oldukça. Camilla Rowan'ın duruşma öncesi raporunu okudum. İşte yakından bakmak için iyi para ödeyeceğim biri."

Gülümsüyorum. "Bundan bahsetmen komik, Bryan. Sanırım gününü güzelleştirmek üzereyim."

* * *

"O da ne?"

Baxter yukarı bakıyor. Chloe Sargent, ekranına bakıyor. Ondan hoşlanmaya başlıyor -ilgisini çekiyor ve düzgün dinliyor: bir kez bile kendini tekrarlamak zorunda kalmadı, bu bir tür rekor.

"Noah Seidler'ın sosyal medyası" diyor.

Gözlerini hafifçe kısıyor. Bunu daha önce de yaptığını görmüş. Okuma gözlüğüne ihtiyacı olduğundan şüpheleniyor ama görünüşünden hoşlanmıyor.

"Floransa'nın bir sürü fotoğrafı var" diyor.

"Evet. İtalya'dan İngiltere'ye gittiğini öğrendikten sonra bile. Yine de yer etiketlerini çıkarmış. Ve sonrakilerin çoğunu kendisinin çekmediğinden şüpheleniyorum. Bana şüpheli bir şekilde Flickr işi gibi görünüyor."

Ona bakıyor. "Ne yani, onlar sadece bir sis perdesi miydi?"

Baxter ona sert bir bakış atar. "Muhtemelen kimsenin nerede olduğunu bilmesini istememiştir. En azından annesinin."

Başını sallar; mantıklıdır. Baxter klavyesine uzanıyor ve yayının sonuna doğru ilerliyor. Bir tabak spagetti ve biranın görüntüsü; arka planda turistler güneşin aydınlattığı bir meydana doluşuyor.

Harika vakit geçiriyorum - her zaman İtalyan yemeklerini sevmişimdir, bu da iş☕🍾☺şey değil mi?

Sargent iç çekiyor. "Tüm yorumlara bakın. Birçok insan onu sevdi."

"Mesele sadece bu değil, öyle değil mi?" diyor Baxter. Ekranı işaret ediyor. "Saate bakın. Bu gönderildikten iki saat sonra ölmüş."

* * *

Adam Fawley
28 Ekim
11.15

Gow heyecanını zor kontrol ediyor. En son Jake'e dokuzuncu yaş günü için Kapalı Çarşı'daki dükkandan tek boynuzlu at pastası aldığımızda birinin bu kadar heyecanlandığını görmüştüm. Belki de benzetme o kadar da uzak değildir: Camilla Rowan boynuzlu bir atın psikiyatrik karşılığı olmalı. Gow daha sonra Londra'da bir yere gideceği için arabayı kendisi kullanıyor, bu yüzden DC Carter Pazar sabahı çalışmak zorunda kalıyor. Aldırmıyor gibi görünüyor; son derece neşeli. Beklenmedik bir yürüyüşe çıkan bir köpek gibi. Çamur da eklenmiş. Ve evet, biliyorum, Carter muhtemelen çantacı olarak ilk tercihiniz olmazdı - Gis'in de değildi ve Quinn küçümsediğini gizlemiyordu.

"Neden o? O sadece kendini düşünüyor."

Bu konuda tencere mi yoksa çaydanlık mı rolünü oynadığını sormak istiyordum ama Quinn bu ruh halindeyken onunla hiçbir yere varamazsınız.

"Carter'ı alıyorum çünkü bu eğitmenleri tanımlayarak gerçek bir atılım yaptı ve ona biraz cesaret vermek istiyorum."

Quinn bana karanlık bir bakış attı. "Sadece gösteriyi senin yönettiğini bildiğinden emin ol."

"Bunu daha önce de yaptım Quinn. Ve polis teşkilatında 'rütbe' denen faydalı bir şey var, her ihtimale karşı kimin yetkili olduğunu unutma tehlikesine karşı."

Bu sonuncusu aslında Quinn içindi, ama her zamanki gibi, inmediğinden şüpheleniyorum.

Quinn'e itiraf etmek istemesem de, Carter'la arabada bu kadar çok zaman geçirmekten biraz çekiniyordum, ama o sadece sürüş becerileriyle beni etkilemeye niyetli görünüyordu, bu yüzden fazla sohbet etmedik. Heathside'a vardığımızda verdiği tepkiye bakılırsa, daha önce hiç hapishaneye adım atmadığından eminim. Eski toprak gibi görünmeye çalışıyordu ama daha güvenliğe varmadan arabasının anahtarlarını iki kez düşürmeyi başardı. Diğer yandan Gow, her zamanki gibi davranıyordu. Öyle olduğu da ortaya çıktı: gardiyanlardan biri onu ilk ismiyle selamladı.

Bizi özel bir toplantı odasına aldıklarında -belli ki dünyada yükselmişiz- Camilla'nın avukatları çoktan yerlerini almışlardı. Siyah bir kadın ve Asyalı bir adam. Kendilerini tanıtıyorlar ("Madeleine Parrish"; "Dev Desai") ve ben de aynısını yapıyorum. Gow güvenli bir şekilde bitişik bir odada. Atları korkutmanın anlamı yok.

Parrish bana döndü. "Bununla ne elde etmeyi umduğunuzdan emin değilim, Müfettiş. Bayan Rowan serbest bırakılacak, tek beklediğimiz evraklar."

Tam cevap vermek üzereydim ki kapı tekrar açıldı ve Camilla'yı getirdiler. Belli ki daha fazla avantajı var, artık özgürlüğün eşiğinde. Saçları yıkanmış görünüyor ve bir elinde bir kutu kola var.

Bizi görmezden geliyor, onun yerine Parrish'e dönüyor. "Herhangi bir haber var mı?"

Avukat başını sallar. "Şimdi Pazartesi olacak. Ama o zaman tekrar peşlerine düşerim." Önce bana sonra Rowan'a baktı. "Neden oturmuyorsun, Cam."

Rowan daha önce yaptığını yapar, sandalyeyi neredeyse duvara dayanana kadar geriye doğru sürükler.

"Belki de bu toplantıdan tam olarak ne elde etmeyi umduğunuzu açıklayarak başlayabilirsiniz, Müfettiş," dedi Desai, elinde kalemle.

"Bayan Rowan'ın da bildiği gibi, bebeğinin kaybolmasından önceki olayları yeniden araştırıyoruz. Önemli ilerlemeler kaydettik ve bu konuda kendisini bilgilendirmek ve bazı gerçekleri teyit etmek için kendisinden yardım istemek istiyorum."

Gördün mü, kafama koyduğumda en iyileriyle polis-lingo saçmalığı yapabilirim.

Parrish müvekkiline bakıyor ama cevap yok. Ne bir kelime, ne de bir ifade değişikliği.

"Size bir anlaşma teklif edeceğim, Bayan Rowan."

Bir dalgalanma. Bir göz kırpmadan daha fazla değil, ama yeterli.

Öne doğru oturdum. "Sen bana bildiklerini anlatırsan ben de sana bildiklerimi anlatırım."

Bir sessizlik. Daha uzun bir sessizlik. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir ve ben eski bir elim.

Çenesini kaldırır. "Tamam, ısıracağım. Tam olarak *ne* biliyorsun?"

Onu bekletiyorum. Ve bu konuda sırasıyla huzursuz ve alaycı görünen avukatlarından daha iyi.

"Bazı şeyler biliyorum. Örneğin, her zaman ısrar ettiğiniz gibi bebeği babasına teslim etmediğinizi biliyorum."

Bir kaşını kaldırıyor. "Anlıyorum. Yani onunla konuştunuz, öyle mi?"

"Konuştuk."

Bu onu tökezletir, ancak yine de yüzündeki titreşim geldiği gibi hızla kaybolur.

"Meğer adı Tin Boekker'mış, Tim Baker değil. Güney Afrikalı. Ama tabii ki sen bunu biliyordun, değil mi?"

Başka tarafa bakıyor.

"Ne dediğini duymak istemiyor musun?"

Bana bir bakış fırlatıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Parrish boğazını temizler. "Ben kendi adıma onun ne söylediğini öğrenmeyi çok isterim."

Ona dönüyorum. "Bay Boekker müvekkilinizle çok kısa bir cinsel ilişki yaşadığını kabul ediyor ama hamile olduğunu bildiğini reddediyor. Ayrıca çocuk doğduğunda ülkede bile olmadığını kanıtlayabilir."

Parrish ve Rowan karşılıklı bakışırlar. Rowan bir an omuz silkiyor. *Ne olmuş yani?*

"Ayrıca Bayan Rowan 1997'deki Noel partisine geldiğinde oğlunun Edgbaston'da Amerikalı bir çiftin gözetiminde olduğunu ve birkaç hafta sonra onu da yanlarına alarak ABD'ye döndüklerini biliyorum."

Rowan hâlâ kıpırdamıyor ama bu hareketsizlikte bir katılık var şimdi. Bir gerilim ve uyanıklık.

"Henüz bilmediğim şey, sizin hastaneden ayrılmanız ile bebeğinizin Edgbaston'daki eve gelmesi arasında geçen iki saat içinde neler olduğudur."

Çıtkırıldım bakışlarıyla beni sabitliyor. "Bunu onlara sorman gerekir. Bana değil."

"Bebek doğduğunda karısı orada değildi. O akşam geri döndüğünde kocası ona ne olduğunu anlatmayı reddetti. Tek söylediği çocuğu 'kurtardıkları' olmuş."

Başparmağının yan tarafını çiğnemeye başladı. Biliyorum ve yan tarafta oturan Gow'un da tahmin ettiğinden eminim ki bu onun "söylemeye" en çok yaklaştığı şey.

"Şimdi ne diyor bu adam?" "Hiçbir

şey."

Kaşlarını çattı. Parrish önce Rowan'a, sonra bana baktı. "Ama eminim onu sorgulamışsınızdır-"

"Dediğim gibi, şu anda hiçbir şey söylemiyor. Bu da Bayan Rowan'a bize önce kendi versiyonunu anlatma şansı veriyor. Bu yüzden," onu bakışlarımla buluşmaya zorluyorum, "söz sizde."

Sessizlik.

"Şimdi tam zamanı Bayan Rowan. Eğer bebeğinizi bu adama teslim e t t i y s e n i z - eğer onunla hastanede tanıştıysanız ve bir tür anlaşma yaptıysanız-"

Hala bir şey yok.

Carter öne doğru oturur. "Bak, o çocuğu istemediğini hepimiz biliyoruz, diğerlerini istemediğin gibi. Bu konuyu kendi başınıza gündeme getirmenizin imkânı yoktu. Bu yüzden belki de o Amerikalılar mükemmel bir çözüm gibi göründü -belki de onlara acıdınız-"

Ona bir bakış fırlatıyor, sonra tekrar arkasını dönüyor.

"Oraya mı gittin?" Ben sordum. "Edgbaston'a mı? Hastaneden çıktıktan sonra mı? Zamanlama uyuyor.
-"

Rowan iç geçiriyor, sonra derin bir nefes alıyor ve bana

dönüyor. "Tamam," diyor. "TAMAM."

"Tamam ne?"

"Olan buydu."

"Onların evine mi gittin?"

Kutuyu alıp bir yudum i ç t i k t e n sonra ağzını koluna siler.

"Hayır. Onunla hastaneden dönerken karşılaştım."

"Kesinlikle eve gitmediniz mi?"

"Nerede yaşadıklarını hiç bilmiyordum."

"Peki neden tüm bunları 2003'te söylemedin? Neden yapmadığın bir şey için hapse girdin?"

Tereddüt ediyor, sonra omuz silkiyor. "Bilmiyorum, sanırım doğru düşünemiyordum."

Arkama yaslandım. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

Gülümsüyor. "Neyse ki bu benim sorunum değil."

Tamam, bununla devam edeceğim. Bakalım ne kadar ileri gidecek.

"Oğlunuzu onlara vermek için bu anlaşma nasıl oldu? Nasıl tanıştınız?"

"Hastanede, dediğin gibi."

"Nerede?"

Kutuyu eline alıyor. "Kafede. Onunla kafede tanıştım." "O sana yaklaştı, sen ona yaklaştın, ne?"

"O bana geldi."

Diş çizmek gibi. Desai notlarının ikinci sayfasına geçti bile. "Bu ne zaman oldu?"

Bana alaycı bir bakış attı. "Ayın 23'ü olmalı, değil mi dahi?"

"Daha o sabah doğum yaptınız; gerçekten de aşağıya inip bir kahve içecek kadar iyileştiniz mi?"

Bir kaşını kaldırıyor. "Bu tür şeylerin tarzımı kısıtlamasına izin vermem, Müfettiş. Eminim siz de biliyorsunuzdur."

Buna itiraz edemem. Diğer doğumlardan birkaç saat sonra ayağa kalkmıştı.

"Peki ne dedi?"

Derin bir nefes daha alıyor, olmayan sigarasından bir fırt çekiyor. "Beni koğuşta gördüğünü ve belli ki bekar bir anne olduğumu söyledi-"

"Görmüş müydü? Seni koğuşta gördü mü?"

Omuz silkiyor. "Olabilir. Onu gördüğümü hatırlamıyorum ama oldukça sıradan biriydi."

"Neye benziyordu?"

"Sana söyledim, sıradan biri. Kahverengi saçlı. *Sıkıcı*."

Yıllar önce Güney Mercia'ya da "Tim Baker" hakkında aynı şeyi söylemişti.

"Devam et."

"Bekâr bir anne olduğumu görebildiğini, eğer korkuyorsam bunun anlaşılabilir olduğunu söyledi. Eğer bebeğimden vazgeçmeyi düşünüyorsam, o ve eşinin ona harika bir hayat sunacağını söyledi."

"Durumuyla ilgili ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece bir bebek için çaresiz olduklarını söyledi."

Ona bakıyorum. "Ve hepsi bu. Buna dayanarak çocuğunu bir yabancıya mı verdin?"

Gözleri parlıyor. "Diğerlerini yabancılara verdim. Ne fark eder ki?"

"Onlar evlat edinme hizmeti tarafından dikkatle incelenmiş yabancılardı - bu adam herhangi biri olabilirdi - bir pedofil, bir çocuk kaçakçısı -"

Gözlerini deviriyor. "Pedofil gibi görünmüyordu."

"Nadiren öyle görünürler. *Bildiğinizden eminim*."

Tekrar omuz silkiyor. "Sen öyle diyorsan."

Ama bu sadece bir şaşırtmaca ve ben son yağmur sağanağında aşağı inmedim.

Kutuyu boşaltıp masanın üzerine koyuyor. "Bana karısının bir resmini gösterdi, tamam mı? İyi birine benziyordu."

"Ama onunla hiç tanışmadınız." "Hayır."

"Neye benziyordu?"

Kaşlarını çattı. "Neye benziyordu?"

"Fotoğrafını gördün, neye benziyordu? Yani, hatırlamadığına inanamıyorum. Çocuğunuzu büyütecek olan kadın buydu."

Tenekeden damlayan nemle masanın üzerinde daireler çizmeye başlıyor. "Bilmiyorum. Sıradan. Sıradan görünüyordu."

"Bundan daha iyisini yapmak zorundasınız. Eğer sana inanmamızı istiyorsan." Şimdi sinirli görünüyor. "Küçük, muhtemelen benden daha küçük."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Dudağı alaycı bir şekilde kalkıyor. "Fotoğrafta ikisi de vardı, değil mi? Adam ondan çok daha uzundu."

Ve bu doğru. Renee Seidler nispeten kısa. Ama bu kolaylıkla eğitimli bir tahmin de olabilir.

"Başka bir şey var mı?"

"Saçları koyuydu. Kızıl. Uzun bir örgü yapmıştı. Ve gözlük takıyordu. Tel çerçeveli."

Bu farklı ve durup dururken tahmin edilemeyecek kadar özel. Düşüncemi takip ettiğini ve ağzındaki küçük zafer kıvrımını görüyorum.

"Gördün mü? Doğruyu söylüyorum. Siz ne düşünürseniz düşünün."

"Peki ne oldu? Devir teslim işlemini nasıl ayarladınız?"

"Bana bir telefon numarası verdi ve hastaneden çıkarken onu aramamı söyledi."

"Ve A417'de mi tanıştınız?"

Ağzının yarısı gülümsüyor ve beni işaret ediyor. "Zekisin. Bir aylağa göre." "Bunu uzun zamandır yapıyorum. Yani onunla yolda bir durakta buluştun.

A417, sonra ne olacak?"

"Çocuğu ona ben verdim. Dediğim gibi."

"Peki neden bebeği babasına verdiğinizi söylediniz?"

Arkasına yaslandı. "Birileri sormaya başladığında, o çocuğun babasıydı."

"Bu safsata ve sen de bunu biliyorsun."

Yüzündeki ifadeden de anlaşılacağı üzere, o da bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor.

"Size inanmıyorum, Bayan Rowan. Açıkçası, *sizin* bile kendinize inandığınızı sanmıyorum."

"Ne düşündüğün umurumda değil. O zamana kadar beş yıldır onlarla birlikteydi - *onların* çocuğuydu, benim değil. Onu onlardan almak istemedim."

"Bunun kesinlikle olacağını bilmiyordun." Acı acı gülüyor.

"Evet, doğru."

Öne doğru oturuyorum. "Senin için bu kadar önemli miydi? İki yabancıyı suçlamaktansa hayatının onlarca yılını feda etmeye -*hapse* girmeye- hazır mıydın?"

"*Çocuğumu yetiştiren* tamamen yabancılar. Ve her halükarda, hüküm giyeceğimi bilmiyordum, değil mi?"

"Yeterince adil. Ama bu konuyu daha sonra da gündeme getirebilirdiniz - tüm o temyiz başvurularını yaptığınızda."

Bir sessizlik var. Yine masaya daireler çiziyor.

"Hiç mantıklı değil," diyorum sonunda. "Anlamsız *olduğunu biliyorsun*." Rowan kafasını kaldırdı. Ama bana değil. Öne doğru eğildi ve fısıldayarak

Parrish, başını sallayıp bize döndü.

"Bayan Rowan'ın çocuğu kaçıran kişileri tanıdığına dair yeterli kanıt sunduğunu düşünüyorum. Daha da önemlisi, Bayan Rowan'ın oğluna zarar vermediğine dair artık tartışılmaz bir kanıt bulunmaktadır. Eğer herhangi bir suç işlendiyse -ki ben hala ikna olmuş değilim- bu en kötü ihtimalle 1976 Evlat Edinme Yasası uyarınca işlenmiş bir suçtur ki bu da kesinlikle hapis cezasıyla sonuçlanmazdı.

Bayan Rowan'ın yattığı süre kadar bir ceza. Hangi şekilde keserseniz kesin, artık serbest bırakılmalıdır."

"Benim bölümüm değil Bayan Parrish, üzgünüm."

Dürüst olmam gerekirse, bu biraz üzgünüm-üzgün değilim durumu. Ama bunun için de üzgün değilim.

Parrish kaşlarını çattı. "Bu insanları, henüz isimlendirilmemiş Amerikalıları mı suçluyorsunuz?"

"Önceki cevabıma göre. Bu CPS'e bağlı, bana değil."

Desai ile bir süre görüştükten sonra hızlıca bana döndü. "İşimiz bitti mi?"

Desai çoktan defterini kapattı. Daha önce de söylediğim gibi, duvara tosladığınızda itmeyi bırakın.

"İşimiz bitti."

* * *

2 TEMMUZ
2018 NOAH
SEIDLER
PO BOX 5653, NY 11201

BANA CEVAP BILE YAZMADIN. İKI SATIR BILE YAZMADIN.

EĞER SENIN ÇOCUĞUN DEĞILSEM, SÖYLE DE BUNU SILIP YOLUMA DEVAM EDEYIM. AMA GERÇEK BU DEĞIL, DEĞIL MI? SENIN ÇOCUĞUN OLDUĞUMU BILIYORSUN VE BUNUNLA YÜZLEŞMEK ISTEMEDIĞIN IÇIN HER ŞEYIN BITMESINI UMUYORSUN. AMA GEÇMEYECEK, BENI DUYUYOR MUSUN? VE HER HALÜKARDA, GERÇEĞI HAK ETMEDIĞIMI MI DÜŞÜNÜYORSUN? BANA YAKIN OLAN HERKES HAYATIM BOYUNCA BANA YALAN SÖYLEDI. ÇOK KIZGINIM. BUNU BILIYOR MUSUN? BEN. BEN. KIZGINIM.

BAŞKA NEYE KIZGINIM BILIYOR MUSUN? BENI TANIMAK BILE ISTEMIYORSUN. NEYE BENZEDİĞİMİ. NE YAPTIĞIMI, NELERDEN HOŞLANDIĞIMI. HİÇBİR ŞEY. BEN SENIN UZUN ZAMANDIR KAYIP OLAN ÇOCUĞUNUM VE SEN BANA TEK BIR SORU BILE SORMUYORSUN. BIRAZCIK BILE MERAK ETMIYOR MUSUN? GERÇEKTEN UMURSAMIYOR MUSUN?

RANT BİTTİ. İÇIMDEN BIR SES, BELKI DE TÜM BU OLANLARDAN DOLAYI ÇILDIRMIŞ OLABILECEĞINI SÖYLÜYOR - HAPISHANEDE OLDUĞUN IÇIN HAYATIN BOKTAN OLMALI VE BUNUN OLACAĞINI HIÇ BILMIYORDUN VE BU SENI BIR DÖNGÜYE SOKTU. BU YÜZDEN SANA ŞÜPHEYLE YAKLAŞMAYA KARAR VERDIM. ŞIMDILIK.

BU YÜZDEN SANA BIRKAÇ RESIM BASTIRDIM. İSTEMEMIŞ OLSAN DA. BIR TANESI ANNEMLE BENIM KÜÇÜKLÜĞÜMÜZDEN. ŞIRIN, DEĞIL MI? HAYVANAT BAHÇESINI HEP SEVMIŞIMDIR. BIR TANESI DE BIRKAÇ YIL ÖNCE, BABAMA TEŞHIS KONULDUKTAN HEMEN SONRA. O VE BEN YOSEMITE'DEYIZ. BANA HEP GIDECEĞIMIZE SÖZ VERIRDI. BU BIZIM SON GEZIMIZDI.

ANNEMI GÜZ TATILINDE AVRUPA'YA GELMEME IZIN VERMESI IÇIN IKNA ETMEYE ÇALIŞIYORUM. RÖNESANS ÜZERINE BIR MODÜL YAPACAĞIM.

FLORANSA'NIN IYI OLABILECEĞINI DÜŞÜNÜYORUM. VE İNGILTERE ORADAN SADECE BIR A T L A M A MESAFESINDE, DEĞIL MI?

NOAH

* * *

Adam Fawley
28 Ekim
11.55

"Ne düşünüyorsun?"

Otoparktayız. Parrish ve Desai hala içeride, müvekkilleriyle dolandırıcılık yapıyorlar. Ben de dışarıda, günün kelimesinin "dolandırıcılık" olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum.

Gow cevap vermekte acele etmiyor. Rüzgar artıyor ve keşke bir palto getirseydim demeye başlıyorum. Carter, gerçek olmadığına emin olduğum mumlu bir Barbour şeyiyle kendini beğenmiş görünüyor.

Gow sonunda, "O tam bir baş belası," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum." Kuru bir gülümseme veriyorum. "Bunu bilmek için bir profilciye para vermeme gerek yoktu."

Ama belki de göründüğünden daha açıklayıcı bir cevaptır. Bir adli tıp psikoloğu bu tür bir tepki verdiğinde, bu tek başına size bir şeyler anlatmalıdır.

"Bu arada, ustalıkla halledildi," diyor Gow. "Seidler'ın öldüğünü belli etmemeyi başarıyor."

"Sanırım, Dr. Gow, söylediğim her kelimenin kesinlikle doğru olduğunu göreceksiniz."

Gülümsüyor. "Gerçekten de öyle. Ölüler genelde pek konuşkan olmazlar, değil mi? Dediğim gibi, ustaca halledilmiş."

"Bana hala ne düşündüğünü söylemedin."

Nefes alıyor. "Bence yalancılık konusunda doğuştan gelen bir kapasitesi var." "Patolojik bir yalancı mı?"

"Bu kadar sınırlı gözleme dayanarak herhangi bir teşhis koymak riskli, ancak yalan makinesine girse makineyi yeneceğinden şüpheleniyorum. Yalan söylemek onun için nefes almak kadar doğal. Geri kalanımızı tökezleten ahlaki ya da sosyal koşullanmış kaygıların hiçbirine sahip değil."

Şimdi kaşlarımı çatıyorum. Bu pek de beklediğim bir bakış açısı değildi. "Orada yattığını mı söylüyorsun?"

"Aradaki farkı benim bile anlayabileceğimden şüphelendiğimi söylüyorum."

"Ama uyduramayacağı ya da tahmin edemeyeceği şeyler söyledi. Renee Seidler'ın neye benzediği gibi-"

"Bundan emin misin?" diyor. "Çünkü şu anda hiç de öyle görünmüyor, değil mi?"

Ona telefonumu gösterdim. "Az önce ona mesaj attım. Bana bunu gönderdi."

Renee Seidler'ın oğluyla çekilmiş bir fotoğrafı. Yerde bir damla kar, yün şapkalar ve eldivenler giymiş bir grup çocuk ve arkada bir kutup ayısına benzeyen bir şey. Central Park hayvanat bahçesi olmalı; Alex orayı çok sever. Ekranda Noah gülüyor ve küçük ellerini çırpıyor. İki yaşlarında olmalı. Ve Renee -eğilmiş, gülümsüyor, eliyle hafifçe onu dengeliyor- uzun kumral saç örgüsünü bir omzunun üzerinden sarkıtıyor.

"Rowan'ın onun saçını böyle yaptığını nasıl tahmin edebildiğini anlamıyorum."

Gow şimdi kaşlarını çatıyor. "Ne demek istediğinizi anlıyorum. Noah'nın onunla hiç iletişime geçmediğinden kesinlikle eminsin, değil mi? Çünkü bu kadar özel bir şeyi öğrenmesinin aklıma gelen tek yolu bu."

"Valinin hiçbir şeyden haberi yoktu. Ona göre, tüm gönderileri sadece hayran mektuplarıymış. Yine de kontrol edeceğini söyledi."

"Bunu takip etmeye değer olabilir. Burada olduğumuza göre."

Carter'a dönüyorum ama o beni engelliyor. "Gidip sormamı ister misiniz, efendim?" "Teşekkür ederim, Carter."

Onun gidişini izliyoruz, sonra Gow bana dönüyor. "Peki şimdi ne olacak?"

Omuz silkiyorum. "Avukat haklıydı. Rowan'ın serbest bırakılmaması için hiçbir sebep yok. Eminim CPS'in izleyeceği yol da bu olacaktır."

Yüzü kararıyor.

"Biliyorum Bryan, bu konuda ben de en az senin kadar tedirginim. Ama onu tutmak için ne gibi bir neden olabilir ki? Cinayet mahkumiyeti geçersiz ve o da şu anda bildiklerimizle örtüşen bir hikaye uydurdu."

"Gittiği yere kadar, evet. Ama hala boşluklar var -büyük boşluklar-"

"Seninleyim ama ne yapabilirim ki? David Seidler öldüğüne göre ona meydan okuyacak kimse yok. Rowan'ın hikayesi şehirdeki tek oyun. Onu suçlayabileceğim hiçbir şey yok. Zavallı babasının aksine, cinayet olmasa bile kasıtsız adam öldürmekten içeri girmesi neredeyse kesin."

İç çekiyor. Muhtemelen onu şimdiye kadar gördüğüm en duygusal haliydi ve onu beş yıldan fazladır tanıyorum.

"Hâlâ rapor mu istiyorsun?"

Başımı salladım. "Lütfen. CPS ile konuşmam gerekiyor ama sanırım bize bunu kapatmamızı söyleyecekler. Eminim Müfettiş Harrison da aynı fikirde olacaktır."

* * *

10 TEMMUZ
2018 NOAH
SEIDLER
PO BOX 5653, NY 11201

ZIYARETÇI KABUL ETMEME KONUSUNDA NE SÖYLEDİĞİN UMURUMDA DEĞIL, GELIYORUM. İSTESEN DE İSTEMESEN DE. GELİYORUM.

NEDEN BİLİYOR MUSUN? BUGÜN AVUKATLARIMIZDAN BIR ŞEY ALDIM. BABAMDAN BENIM IÇIN BIR MEKTUP. İLK TEŞHIS KONULDUĞUNDA ONLARA BIRAKMIŞ. ÖLDÜKTEN SONRA TÜM BU SAÇMALIKLARLA BAŞA ÇIKABILMEM IÇIN BANA ZAMAN TANIMAK AMACIYLA ŞIMDIYE KADAR BANA VERILMESINI ISTEMEMIŞ. ANNEMIN ÜZÜLMESINI ISTEMEDIĞI IÇIN ONA SÖYLEMEYECEKTIM AMA GERÇEĞI BILMEM GEREKTIĞINI DÜŞÜNÜYORDU. BANA SÖYLEYEBILECEK TEK KIŞI OYDU, ÇÜNKÜ ANNEM GERÇEKTE NE OLDUĞUNU ASLA BILEMEZDI. AMA BUNU DUYMAYA HAKKIM VARDI VE ANNEMI SUÇLAMAMI HIÇ ISTEMIYORDU ÇÜNKÜ ANNEMIN YAPTIĞI TEK ŞEY -IKISININ DE YAPTIĞI TEK ŞEY- BENI SEVMEKTI. EĞER BIRINI SUÇLAYACAKSAM, BU HAK EDEN KIŞI OLMALIYDI.

SEN.

BANA YALAN SÖYLÜYORDUN. İNKAR E T M E Y E BILE ÇALIŞMA ÇÜNKÜ BILIYORUM. GERÇEĞI BILIYORUM. HEPSINI DEĞIL, TÜM DETAYLARI DEĞIL, AMA YETERINCE. KOKUYU, SIDIĞI VE PISLIĞI. BİLİYORUM. ŞUNU DUYDUN MU?

NE YAPTIĞINI BILIYORUM.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
08.35

"İşte bu durumdayız. Bundan memnun değilim ve hiçbirinizin de memnun olduğunu sanmıyorum ama bazen bu iş siyah ve beyazdan ibaret değildir."

Bugün gri bir Pazartesi. Dışarıda olduğu kadar burada da alçak bulutlar ısrarlı bir çiselemeye dönüşmüş durumda. Bazı şehirler yağmura iyi dayanır; inanın bana, Oxford onlardan biri değil.

"Bunları yıllar önce neden söylemediğini hala anlamıyorum," diyor Ev.

Quinn, "Bütün bu lanet şey zaman kaybı," diye mırıldanıyor.

"Evet," diye karşı çıkıyor Ev, ona dönerek, "ama en çok da *onun*. İçeride geçen onca yıl ve bir hiç uğruna mı?"

"Çocuğun evlat edinen ailesinden alınmasını istemediğini iddia ediyor," dedim.

Baxter yüzünü buruşturdu. "Buna inansanız bile -ki bana o kadar fedakâr biri gibi gelmiyor, aslında tam tersi- çocuk büyüdüğünde bir şeyler söyleyebilir miydi? On sekiz yaşında yasal olarak bir yetişkin oldu, bu *iki yıldan* fazla bir süre önceydi."

"Biliyorum. Yine anlamsız geliyor. Ama başka ne yapabiliriz ki? Hikâyesi Renee Seidler'ınkiyle uyuşuyor ve onlar hakkında başka türlü öğrenemeyeceği şeyler biliyordu, Renee'nin o zamanlar nasıl göründüğü de dâhil-"

Quinn, "Ve Noah'yla temas kurmadığından kesinlikle eminiz, öyle mi?" diyor. "Çünkü bu bana çok daha mantıklı geliyor.
-"

"DC Carter kontrol etti. Heathside'dayken."

Quinn'i yatıştırmak için hesaplanmış bir cevap değil. Carter'a döner. "Peki *tam* olarak ne söylediler?"

Carter hafifçe irkilir. "Patronun söylediği gibi -bildikleri kadarıyla Rowan tanıdığı insanlardan mektup almıyor, sadece yapacak daha iyi bir şeyi olmayan üzgün zavallılardan-"

"Amerika'dan bir şey hatırlıyorlar mı?"

Carter başını sallıyor. "Sordum ama bu görevle ilgilenen tek bir kişi yok, o yüzden kesin bir şey söylemek zor. Ama kimsenin bir şeyden bahsetmediğini söyledi."

"'O' olmak-?"

Not defterine göz atıyor. "Hapishane Memuru Andrea Sullivan." Yukarı bakıyor. "Yardım etmeye çalışıyordu ama yapabileceği fazla bir şey yoktu - hapishane mektuplarında zarfın üzerinde gönderenin adresi olmak zorunda değil ve zaten hepsini okumuyorlar."

Quinn kaşlarını çatıyor. "Peki ya giden postalar?"

"Aynı hikâye," diye omuz silkiyor Carter. "Kimsenin hatırlayabildiği kadarıyla değil-" "Onlardan Rowan'ın hücresini aramalarını istedin mi?"

Carter gözlerini kırpıştırıp bana bakıyor. "Er-"

Müdahale etme zamanım gelmişti. "Bunun pek bir anlamı olacağını sanmıyorum, Çavuş. Eğer Noah Rowan'a yazdıysa, bunu saklamış olması pek mümkün değil - bu çok fazla suçlayıcı olurdu."

Quinn'in kaşları derinleşir. "Ama-"

"Bana kalırsa böyle bir mektup olup olmadığını tespit etmek için elimizden gelen her şeyi yaptık ve hiçbir şey bulamadık. Olumsuz bir şeyi kanıtlamaya çalışarak ancak bir yere kadar gidebilirsiniz."

Sessizlik.

"Peki sonra ne olacak?" diye soruyor Baxter.

"Rowan serbest bırakılacak. Görünüşe göre bu hafta sonuna kadar Heathside'dan ayrılmış olabilir."

Ev yüzünü buruşturdu. "Ve oradan da doğruca bir televizyon kanalına."

Ama Baxter başını sallıyor. "Hayır. Henüz değil. Bunun için büyük bir ücret pazarlığı yapmak isteyecektir."

Quinn karşıya bakar. "Bunu çoktan yapmadığını nereden biliyorsun? Yeterince avukatı var."

Karşılıklı konuşmalar giderek huysuzlaşıyor ve daha da önemlisi anlamsızlaşıyor: Rowan ne yapmayı seçerse seçsin -ne çamur atmayı seçerse seçsin- hiçbirimizin bu konuda yapabileceği bir şey yok.

"Sadece işimize konsantre olalım, olur mu? Bir sonraki işimiz Richard Swann dosyasını kapatmaya çalışmak. CPS'in suçlama konusunda bir karara varmadan önce hala bazı soruları var, özellikle de tam olarak ne yaptığını ya da bilmediğini. Bu yüzden bazı cevaplar almak için bir kez daha deneyeceğiz, şimdi pozisyonunu düşünmek için zamanı oldu. Üniformalılar bu sabah onu alacaklar." Etrafıma bakıyorum. "Başka bir şey isteyen var mı? Yok mu? O halde, bu davayla ilgili diğer evrak işlerini bir an önce halledebilir misiniz lütfen? Oyalanmanın anlamı yok."

* * *

Wytham ile ilgili sorun, hangi rotayı kullanırsanız kullanın her zaman Traktör Faktörü riski olmasıdır. Yirmi dakikalık bir yolculuk, sağanak yağmurda bunun iki katına, hatta daha fazlasına çıkabilir. Bu da Ian Barnetson'ın Ock Lane'e dönmek için nihayet sinyal verdiklerinde pek de neşeli olmayan ruh halini açıklıyor.

Puttergill sessizliği bozarak, "Aslında onun için oldukça üzülüyorum," diyor. Yağmur o kadar şiddetli yağıyor ki, silecekler tam hızdayken bile zar zor görebiliyorlar.

"Kim? Swann mı?"

"Doğru. Yani, zavallı ihtiyar, kendi torununuzu yanlışlıkla öldürdüğünüzü öğrenmek zor olmalı. Çoktan öldüğünü düşünmüş olsanız bile."

Barnetson karanlık bir sesle, "Bunun bir hata olduğunu bilmiyoruz," der. Puttergill ona ters ters bakar. "Size böyle mi söylediler? CID MI?"

Barnetson pencereden dışarı bakmak için döner. "Quinn bana oldukça ağır bir ipucu verdi. Karısının onun kim olduğunu kesinlikle bildiğini düşünüyor. Öncesinde olmasa bile sonrasında."

Puttergill alçak sesle ıslık çalar. "Tanrım."

Şimdi onlara doğru gelen bir kamyon var ve şerit ikisine de yetecek kadar geniş değil. Puttergill kenara çeker ve durur.

"Ama yaşlı çift neden onun ölmesini istesin ki? Hiç mantıklı değil." "Hayır," diyor Barnetson. "O ailede hiçbir şey mantıklı değildir."

İlerideki kamyon hareket etmiyor ve Barnetson küfretmeye başlıyor. "Şu lanet sireni açsana, olmaz mı? Çek şu lanet şeyi yoldan."

Puttergill belli belirsiz telaşlanmış görünüyor. "Swann'ın geldiğimizi bilmesini istemediğimizi sanıyordum."

Barnetson ona bir bakış fırlatır. "Ne yapacak? Zimmer gövdesiyle hızlı bir kaçış mı yapacak?"

Puttergill bir gülümsemeyi bastırır ve düğmeye uzanır. "Patron sensin."

* * *

BBC Haberleri
29 Ekim 2018 Son güncelleme tarihi: 10:09

SON DAKİKA: Camilla Rowan "birkaç gün içinde" serbest bırakılabilir

Kendisi adına hareket eden avukatlara göre Camilla Rowan "birkaç gün içinde" serbest bırakılabilir. Serbest bırakılma tarihine ilişkin resmi bir açıklama yapılmadı ancak avukatlarının bunun "düzenli bir şekilde" yapılmasını sağlamak üzere Adalet Bakanlığı ile ileri düzeyde görüşmelerde bulunduğu anlaşılıyor. Teknik nedenlerden dolayı, Temyiz Mahkemesi'nin mahkumiyet kararını gözden geçirmesini beklemek üzere serbest bırakılması muhtemeldir, ancak bunun "sadece bir formalite" olacağı anlaşılmaktadır. Rowan'ın küçük oğlunun aslında 1997 yılında öldürülmediğine dair kanıtların ortaya çıkmasından bu yana davayla ilgili basın spekülasyonları devam ediyor. 21 Ekim'de Oxford'un dışındaki bir mülkte meydana gelen ölümcül bir silahlı saldırı sonucunda bu kanıtlar gün ışığına çıktı. Söz konusu mülkün, kızlarının 2003 yılındaki duruşmasından sonra isimlerini değiştirdiklerine inanılan Rowan'ın ebeveynleri Dick ve Peggy'nin evi olduğu söylentileri yaygındır.

Thames Valley Polisi şimdi ilk soruşturmayla ilgili bir s o r u ş t u r m a yürütüyor. Rowan'ın serbest bırakılmasının zamanlaması ya da koşulları hakkında herhangi bir yorum yapmadılar.

Duydukça bu konuda daha fazla haber alacağız.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
10.11

Harrison'ı görmek için içeri giriyordum ki, asistanı beni rahatsız etti. "Ah, DI Fawley, ne tesadüf. Az önce aşağıdan bir çağrı aldım. Orada sizi görmek isteyen bir kadın var. Acil olduğunu söylüyor-"

"Korkarım yapamam-"

Sesini bir kademe yükseltiyor, bitirmeye niyetli ve sözünün kesilmesine alışık olmayan insanlar gibi.

"Adı Alison Toms. Kim olduğunu bildiğinizi düşünüyor.
-"

"Şey, zamanım yok- ve zamanım yok-"

Ama sonra duruyorum, çünkü aslında bu ismi tanıyorum. Ama neden toprak-

"Aslında, Maureen, onu göreceğim. Super'e özürlerimi iletir misin? Ve DC Hansen'a benimle resepsiyonda buluşmasını söyle."

* * *

Barnetson arabanın kapısını iterek açar, yakasını kaldırır ve kamyona doğru adım atar.

Rüzgâr şiddetini artırmış, yüzüne keskin yağmur taneleri fırlatmaktadır. Zaten sinirliydi ve şimdi kamyonun sadece durmadığını, park ettiğini ve kabinin boş olduğunu fark etti. Yolun sonundaki bandın arkasında ona işaret eden ve sırıtan küçük bir gazeteci grubu var. Sabahtan beri dışarıda yağmur altında kimse girip çıkmadığı için bu da kabare sayılır.

Barnetson, çit boyunca kamyonun arkasına doğru ilerlerken, "Tanrı aşkına, en azından lanet olası tehlikelerinizi takabilirdiniz," diye mırıldandı.

Ama sonra durdu.

Durur, bir an tereddüt eder ve sonra -kameranın ani gürültüsüne rağmen- koşmaya başlar.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
10.18

Resepsiyondaki kadın aynı anda hem yorgun hem de endişeli görünmeyi başarıyor. Elli yaşlarında görünüyor ama daha genç de olabilir; üzerinde buruşuk keten bir elbise, pamuklu bir hırka ve bu havada kötü bir seçim olan ve şimdi sırılsıklam olan espadriller var. Bizi görür görmez ayağa kalkıyor ve yanındaki sandalyeden çizgili kendir çantalarından birini alıyor.

"DI Fawley, değil mi?"

Başımı salladım. "Bu da DC Hansen. Size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Daha önce konuşmuştuk," diye başlıyor Hansen ama kadın dinlemiyor.

"Haberi duyar duymaz evden ayrıldım, henüz gerçekleşmedi mi? Zamanında geldim mi?"

"Ne için zamanında, Bayan Toms?"

Bana bakıyor, dudakları titriyor, gözleri bembeyaz. Bu bakışı daha önce de görmüştüm. Bu, geri dönüşü olmayan bir noktada olan biri.

"Bayan Toms?"

Bir nefes alıyor, sonra dudaklarını birbirine bastırıyor, yutkunuyor. "Yirmi yıl önce yapmam gereken şeyi yapmak için tam zamanında."

* * *

Puttergill ona ulaştığında Barnetson bahçeyi yarılamış, çimlerin üzerinden arka çite doğru kıvrılan plastik boru hattı boyunca tam gaz koşmaktadır. Puttergill, Barnetson'ın giderek artan umutsuz bağırışlarını duyamadığı anlaşılan kamyon şoförünün çitlerden birinde iki büklüm olduğunu, sırtının onlara dönük olduğunu görebiliyor.

"Polis! Ne yapıyorsanız bırakın!"

* * *

Alison Toms ile St. Aldate's Polis Karakolu, Oxford'da 29 Ekim 2018, saat 10.55'te yapılan mülakat.
Katılanlar, DI A. Fawley, DC T. Hansen

AF: Bu resmi bir görüşme değil Bayan Toms ve tutuklu değilsiniz, ancak bize söyleyeceklerinize bağlı olarak bunu yapmamız gerekebilir. İstediğiniz zaman yasal temsilci isteyebilirsiniz. Anlaşıldı mı?

AT: Evet.

Baştan başlayalım. 23 Aralık 1997.

AT: O sırada Birmingham ve Solihull General'da sosyal hizmet görevlisiydim. Bu benim ilk işimdi.

AF: Ve 2002 yılında, bebeğin kaybolduğu ilk ortaya çıktığında polis tarafından sorgulandınız?

AT: Evet, öyleydim.

AF: [*dosya danışmanlığı*]
Bu ifadeye göre, Bayan Rowan ile hastanede geçirdiği kısa süre boyunca sadece bir kez konuştuğunuzu söylediniz.

AT: Evet, doğru. AF:

[*dosyadan okur*]
"*Bayan Rowan bebeğiyle iyi bir bağ kurdu ve onu evlat edinmekle ilgilenmediğini ifade etti*." Bu Bayan Rowan'ın hastane kayıtlarından, taburcu olduktan sonraki sabah sizin tarafınızdan girilmiş ve imzalanmış. Bunu yazdığınızı hatırlıyor musunuz?

AT: Evet, biliyorum. Ama bu doğru değildi. Onunla hiç bağ kurmadı. AF: Bir profesyonel olarak sizi endişelendirecek kadar mı?

AT: Evet.

AF: Ama bu konuyu hastanede başka kimseye açmadınız -açmış olamazsınız- kayıtlarda hiçbir şey yok.

AT: O zamanlar durum farklıydı, insanlar yargılamakta bu kadar acele etmiyorlardı. Ve dediğim gibi, bu benim ilk işimdi - emin olmak istedim - bir şey yapmadan önce onu biraz daha izlemek istedim. Kendini taburcu etmeden sadece birkaç saat önce doğum yapmıştı, hastaneden bu kadar çabuk ayrılacağını hiç düşünmemiştim.

AF: 23 Aralık öğleden sonra. Bebek sadece birkaç saatlikken. AT: Evet.

AF: Yine de ertesi sabah kayıtlarına her şeyin yolunda olduğuna dair bir giriş yaptınız, oysa endişelenmek için önemli bir nedeniniz olduğu açıktı. Sadece bu da değil, bu endişeleri dile getir*meyerek* aslında çocuğu *daha fazla* risk altına sokabilirdiniz. Neden böyle bir şey yaptınız?

AT: [*sessizlik*]

AF: Bayan Toms?

* * *

23 Aralık 1997, saat 14:45.
Birmingham ve Solihull Genel Hastanesi

Bir sandviç almak için dükkânlara uğramış ve yolda kuru temizlemeciye uğramıştı. Önünde bir kuyruk vardı, dört kadın muhtemelen hiç giymedikleri parti elbiselerini topluyordu.

Geçen Noel'den beri yıpranmıştı - bu yüzden geri dönmekte on dakika gecikti. Sonrasında bunu çok düşündü. O on dakikayı. Çünkü beklemek zorunda kalmasaydı, asla göremeyecekti. Hiçbir şey olmayacaktı. En azından ona. Haberin yayılması aylar sürebilirdi. Hatta yıllar. Ve o zamana kadar unutmuş olacaktı - o zaman onunla hiçbir ilgisi kalmayacaktı.

Ama öyle olmadı. Alison geç kaldı, gördü ve hayatı bir daha asla eskisi gibi olmadı.

Yine de gördüğü şeyin tam olarak ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı.

Otoparka ilk yanaştığında onu fark etmemişti bile. Ancak emniyet kemerini çözüp kapı koluna yöneldiğinde Camilla Rowan'ın bir omzunda çantası, diğer omzunda hastane battaniyesine sarılı bebeğiyle kendisine doğru yürüdüğünü fark etti. Bir an kafası karıştı, kızın kendisine doğru gelip gelmediğini merak etti ama sonra iki araba ötedeki siyah bir VW Golf'ün yanında durdu. Ama bu hiç mantıklı değildi -Rowan gerçekten *gidiyor* olamazdı.

-Çok erkendi. Tamam, Rowan genç ve sağlıklıydı ama Alison'ın bildiği kadarıyla bebeğin topuk testi bile yapılmamıştı ve Rowan hala onu emzirmeyi başaramamıştı, onu doğru düzgün kucağına bile almamıştı -şu anda sadece ona bakmanız yeterliydi-.

Alison arabadan inmek üzereydi ama tereddüt etti; tam olarak hangi yetkiye sahip olduğundan emin değildi ve belki de biraz fazla yargılayıcı davranıyordu. Belki Rowan biriyle buluşuyordu - ailesi ya da erkek arkadaşı: hiçbiri henüz gelmemişti. Belki de onu görmeye gelmişler ve bebek için bir şeyler getirmişlerdi.

Ancak genç kadın arabanın kapısını açıp çekince orada başka kimsenin olmadığı anlaşıldı. Yalnızdı ve gidiyordu.

Alison onun el çantasını yolcu koltuğuna atmasını ve ardından arka kapıyı açıp arka koltuğa doğru eğilmesini izledi. Tam olarak ne yaptığını görmek imkânsızdı ama uzun sürmedi; sadece iki ya da üç saniye sonra tekrar doğruldu ve kapıyı kapattı. Alison kendi arabasının kapısını tuttu ve arabasından inmeye başladı - bebeği o kadar sürede doğru şekilde bağlamış olamazdı - arabada doğru düzgün bir araba koltuğu bile var mıydı? Ama artık çok geçti; Golf çoktan hareket etmiş ve geri geri gitmeye başlamıştı.

Başka seçeneği yoktu.

Sonrasında kendine böyle söyledi.

Başka seçeneği yoktu.

* * *

AF: Onu takip ettin. AT:

Evet.

Birini uyarmak aklına gelmedi mi? Onu işaretlemek?

AT: Kimseyi nasıl uyarabilirdim ki? Cep telefonum yoktu, o zamanlar kimsenin yoktu. Ve çok hızlı sürüyordu, onu kaybetmemek için elimden gelen tek şey buydu.

AF: Yani onu takip ettiniz - tam olarak

nereye? AT: M5'e çıktı, güneye

gidiyor.

Sonra?

Brockworth'dan çıkmış ve Cirencester'a doğru gitmiş. A417'de.

* * *

Puttergill'e gelince, Barnetson'ın şu anda oldukça mutlu görünmesi gerekirdi, çünkü işi çözmüş gibi görünüyor. Ama sadece suratsız görünüyor.

"Bunu daha önce düşünmeliydim," diye mırıldanarak açık rögara baktı. "Şebeke hattında olmama ihtimalleri vardı, ta buraya kadar."

"Dürüst olmak gerekirse, bunu bulmak o kadar da kolay değil," diyor kamyon şoförü. "Eğer bilmiyorsanız. Geldiğim çoğu zaman yapraklarla ve pisliklerle kaplı oluyor."

Puttergill'e gelince, bu çağda insanların septik tankları olduğunu bile bilmiyordu, özellikle de bir kasabaya bu kadar yakınken. Daha önce hiç görmediği kesin. Burnunu kırıştırıyor. "Yani, bilirsin, aşağıda gerçek bir *bok mu* var?"

Sürücü deliğin diğer tarafından yukarı bakıyor. "Bundan biraz daha karmaşık, evlat, ama evet, yeterince aşağı inersen dipte bol miktarda dışkı çamuru olacak."

Puttergill telaşlanmış görünüyor. Ciddi ciddi şunu öneriyor olamaz -

Barnetson sert bir kahkaha atar. "Merak etmeyin, bir gönüllü aramıyorum. Eminim Bay -"

"Tull," dedi şoför. "Dennis Tull."

"Eminim Bay Tull ne yapacağını çok iyi biliyordur."

Ama Puttergill cevap vermiyor. Eve doğru bakıyor. Barnetson dönüp bakar ve dikkatini neyin dağıttığını hemen görür. Üst kattaki pencerede bir figür vardır. Solgun bir yüz, cama bastırılmış bir el.

Richard Swann.

Barnetson'ın ağzı acımasız bir çizgiye oturur. "Yaptıklarının yanlarına kâr kalacağını düşünmüş olmalılar."

* * *

23 Aralık 1997, saat 15:50.
A417, Gloucestershire

Rowan'ın nereye gittiğini bildiğini, daha önce oraya gitmiş olması gerektiğini düşündüğünü hatırlıyor. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. O zaman anlamamıştı.

O sırada, ana yoldan ayrıldıktan sonra bile zar zor yavaşlayan öndeki arabaya yetişmek için yapabileceği tek şey buydu. Sanki yapması gereken bir iş varmış ve bunu yapmak için fazla zamanı yokmuş gibi. Bu, daha sonra hatırladığı başka bir şey.

Alison daha önce Cirencester'a sadece bir kez gitmişti ve o da çay dükkânlarının olduğu çikolata kutusu gibi tuhaf bir yerdi, kesinlikle bu renksiz, her kasabanın bir tane olduğu, depolar ve endüstriyel binalardan oluşan bölgeye değil. Daha yeni doğum yapmış bir kadının neden bu kadar büyük bir kasabaya gelebileceğine dair tek bir sebep bile düşünemiyordu.

buraya gelmek istemişti. Kötü olanlar da vardı, evet - son derece kötü olanlar - ama o sırada zihni bunların kelimelere dökülmesine izin vermiyordu. Henüz değil.

Bir sola, bir sağa, bir sola daha. Yolda iki araba geçmişlerdi ama şimdi hiçbir şey yoktu. Hava kararmaya başlamıştı ve etrafta kimse yoktu; Noel arifesinden bir gün önce, elbette etrafta kimse yoktu.

Öndeki araba nihayet yavaşlayıp bir otoparka girerek gözden kaybolduğunda Alison kenara çekip motoru kapattı. Neden kendini tuttuğunu hiçbir zaman açıklayamadı; saf bir içgüdü olmalıydı, başka bir şey değil. Çünkü onu takip etseydi her şey farklı olurdu -bir yüzleşme olsaydı, bir açıklama talep etseydi, yardım teklif etseydi-

Ama yapmadı. Soğuk arabasında öylece oturdu, elleri direksiyonda terliyordu, ta ki Golf tekrar görünüp hızlanana ve onu geçene kadar-

Gitti.

* * *

AF: Bu yerin nerede olduğunu biliyor musunuz? Tekrar hatırlar

mısınız? AT: Unutmak zor.

AF: Hepsi aynı, çok uzun zaman önce-

Kastettiğim bu değildi . Yolun adı Love Lane'di. *Aşk Yolu.* Böyle bir şeyi unutamazsın. O koşullarda olmaz.

TH: Peki sonra ne yaptınız?

Arabadan çıktım. Ne düşüneceğimi bilemiyordum, orada ne işi olduğunu anlayamıyordum.

Sonra?

AT:Otoparka doğru yürüdüm. TH:

Ne gördün?

Hiçbir şey. Tamamen ıssızdı. Sadece bir yerlerde bir kedi vardı.

Yowling. [*sessizlik*]

* * *

23 Aralık 1997, saat 16.05.
Love Lane Sanayi Sitesi, Cirencester

Kedi değildi.

Bir parçası bunu biliyordu. Büyürken kedileri vardı. Hiçbirinin sesi böyle değildi.

Ama yine de sesin nereden geldiğini fark ettiğinde bile bunun o olduğuna inanmak istedi. Uzak taraftaki tel örgünün yanındaki büyük yeşil çöp konteyneri, yarısı eski lastik yığınıyla gizlenmişti.

Bazı şerefsizler yavru kedileri terk etmişler- böyle şerefsizler kendilerini terk etmeyi hak ediyorlar-

Şimdi bile oraya doğru yürüdüğünü, kapağı açmak için mücadele ettiğini ya da bunu yaparken içeriden sesler gelip gelmediğini hatırlamıyor.

Sadece ekşi ve tatlı bir koku - sıcak, kötü kokulu ve belirgin.

* * *

AF: Bebek. AT:

[*başını*

sallar]

Bebek.

AF: Bunu hemen görebiliyor

muydunuz? AT: [*yutkunur*]

Hayır. Üstüne çöp koyardı. Onu. Kontrplak, kırık fayanslar. İnşaatçıların eşyaları.

TH: Bebeğin *üstüne* mi koyardı?

AT: [*başını sallar*]

Biliyorum, sadece görünce bile midem bulandı. Ama sadece bu değildi. Her şeyi sürükleyip onu bulduğumda, plastik bir torbanın içindeydi. Bir çöp kovası. *Yanında* getirmiş olmalı.

-hepsi- [*sıkıntılı hale*

geliyor]

Kimse farkına varmazdı - bin adam - sonra değil - bir kez bile - [*şimdi ağlıyor*]

Acele etmeyin, Bayan Toms. Bunun üzücü olduğunu biliyorum.

AT: Özür dilerim, sadece bunca zaman bunu düşünmemeye çalıştım.

AF: Sonra ne yaptınız?

Onu arabaya geri götürdüm. Battaniyesi hâlâ yanındaydı ve onu biraz temizleyebilmek için ıslak mendillerim vardı.

AF: Ama onu hastaneye geri g ö t ü r m e d i n i z , değil mi? Ya da karakola. Ya da ona sevgi dolu bir yuva bulacak olan evlat edinme hizmetlerine.

AT: Hayır, yapmadım.

Onu Edgbaston'a götürdün. Seidler'lara.

AT: Haftalarca her gün onlarla oturdum, neler yaşadıklarını gördüm. Ona iyi bir hayat verebileceklerini biliyordum. Başka bir şansları olmayabilirdi -

AF: [*yumuşakça*]

Tanrıyı oynadın.

AT: Eğer bu şekilde ifade etmek isterseniz.

TH: Yaptığınız şeyin yanlış olduğunu biliyor olmalısınız.

AT: Sizin kitabınızda, belki. Benimkinde değil.

TH: Camilla tutuklandıktan sonra neden polise bir şey söylemediniz? O duruşmada yalancı şahitlik yaptın-

Biliyorum. Ama çocuğun o aşamada ne kadar küçük olduğunu hatırlayın, sadece beş yaşındaydı. Onlardan alınmış olabilirdi. Tehlikede olan tek şey işim değildi.

AF: Hepsi aynı-

Yapardım, tamam mı? Bir şeyler söylerdim. Eğer beraat etseydi, bir şeyler söylerdim. Ama beraat etmedi, değil mi? Adalet yerini buldu. Bunu benden iyi kimse bilemezdi.

TH: Peki o zamandan beri?

AT: Ne demek o zamandan beri?

TH: O zamandan beri ne

yaptınız? AT: [*görünüşe göre bir*

kayıp]

Nereye varmaya çalıştığınızı anladığımdan emin değilim.

TH: Seidler'larla temas halinde kaldınız mı? Davayı takip ettiniz mi?

AT:Tabii ki hayır- bu hem onlar hem de benim için çok tehlikeli olurdu. Ve her halükarda, tüm bu olanları unutmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

TH: [*sessizlik*]
Ama bu tam olarak doğru değil, değil mi?

AT: Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

TH:Son zamanlarda gerçek suçlarla ilgili sohbet odalarında çok zaman geçirdim ve insanların bu dava hakkında neler söylediklerine baktım. Sahip oldukları teoriler, gerçekten ne olduğunu düşündükleri.

AT: Ne olmuş yani?

TH: Sanırım siz de aynısını yapıyordunuz. Netflix belgeselinden beri düzenli olarak bu dava hakkında konuşan bir isim vardı. Her zaman aynı çizgide, her zaman Camilla Rowan'ın hak ettiğini bulduğu konusunda ısrarcı. Kullanıcının adı "AllieCatz76." Şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti, ama bağlantıyı kurar kurmaz kör edici bir şekilde açık. Sensin, değil mi? AllieCatz-Alison Toms. Ve sen 1976'da doğdun.

AF: Bu doğru mu Bayan

Toms? AT: [*sessizlik*]

TH: John Penrose Camilla'nın masum olabileceğini söylemeye başladığında ne kadar dehşete düştüğünüzü tahmin edebiliyorum. Dengeyi düzeltmek için elinizden geleni yapmak istemenize şaşmamalı. Olduğu yerde kalmasını sağlamak için.

AT: [*sessizlik*]

Alison Toms, seni çocuk kaçırma şüphesiyle tutukluyorum. Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin-
[*Kapı açılır ve DC Sargent girer*]

CS: Böldüğüm için özür dilerim efendim, ama bir telefon aldık - sanırım bu

önemli - AF: Gerçekten mi?

CS: Evet, sanırım öyle.

AF: [*Ayağa kalkıyor*]
DC Hansen, devam edebilir misiniz lütfen?

TH: Bayan Toms, bir şey söylemek zorunda değilsiniz, ancak sorgulandığınızda daha sonra mahkemede dayanacağınız bir şeyden bahsetmemeniz savunmanıza zarar verebilir. Söylediğiniz her şey kanıt olarak gösterilebilir.
[*DI Fawley odadan çıkar*]

TH: Şimdi bir avukatla görüşmek ister misiniz, Bayan

Toms? AT: Evet. Sanırım bu iyi bir fikir.

TH: Görüşme 11.26'da sonlandırıldı.

* * *

23 Aralık 1997, saat 17:25.
116 Ruskin Road, Edgbaston, Birmingham

"Allie? Burada ne işin var?"

Başının üzerindeki sundurma lambası yüzüne uzun gölgeler düşürerek onu daha da zayıf gösteriyor. Son birkaç haftada çok kilo kaybetmiş.

Kadın öne, ışığa doğru adım atar ve adamın yüzü değişir. Şaşkınlık, endişe, inançsızlık- "Bu da ne-"

Bebek şimdi miyavlıyor. Üşümüş ve acıkmış, altını değiştirmesi gerekiyor ama yolda durup ona bir şey almaya cesaret edemedi, bu riski göze alamazdı.

Çocuğu kucağına alır, ağırlığını hisseder ve öne doğru bir adım atar. "Al onu." "Ama-"

"Fikrimi değiştirmeden önce lütfen onu alın."

Uzanır ve çocuğu nazikçe kollarının arasına alır. Ve bu jestin şefkati, şoka, pis battaniyeye, hasta ve idrar kokusuna rağmen koşulsuz kabulü yeterlidir. Artık ne yaptığından şüphe duymuyor.

Patikadan geri geri gitmeye başlar. "Renee'ye söyleme. Benden bahsetme." Kaşlarını çatıyor. "Ama bir şey söylemek zorundayım-"

"Sadece onu kurtardığını söyle. Ve kurtardın. İnanın bana. Onu kurtardın."

* * *

Richard Swann iki polisin bahçeden eve doğru yürüyüşünü izler. Saatlerdir oradalarmış gibi görünüyor. Ama rögarı bulmaları an meselesiydi; oyunun bittiğini biliyordu. İlk seferinde bulamamaları bir mucizeydi. Uzun boylu polis memuru, çavuş, telefonuyla konuşuyordu ve genç olanın elinde büyük bir kanıt torbası vardı; torbayı kendinden olabildiğince uzakta tutuyordu. Eve yaklaştıklarında çavuş başını kaldırır ve Swann'a bakar. Gözleri bir anlığına kilitlenir, sonra Swann başını eğip arkasını döner.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
11.30

"Bu da ne Çavuş?"

Tamam, bu biraz huysuzca oldu. Benim hatam. Sadece "kesinti yok" Mülakat 101'dir - sadece çiğnemeyeceğiniz bir kural -

Kızardı. "Özür dilerim efendim, Heathside'dan bir telefon aldık da. Camilla Rowan'ın tahliyesi öne çekildi. Bilmek istersiniz diye düşündüm-"

"Ne zaman?"

"Bugün daha sonra-"

Daha sonra Çavuş'tan özür dilemek için zamanım olacak, inisiyatif aldığı için onu takdir edeceğim ama şimdi değil. Şu anda başka önceliklerim var.

Telefonumu cebimden çıkarıp Heathside'ın numarasını bulmaya çalışıyorum.

"Victoria Winfield, lütfen. DI Adam Fawley. O benim kim olduğumu bilir."

Çavuş'a döndüm. "Surrey polisine haber ver, hapishaneye birini göndermelerini söyle, bizden daha çabuk ulaşırlar."

Başını sallıyor. "Doğru, efendim."

"Ve bunu yaptıktan sonra, DS Gislingham ve DS Quinn'i bulun ve bana anlattıklarınızı onlara da anlatın."

Şimdi diğer uçta biri var.

"Valinin ofisi mi? Onunla konuşmam lazım. Evet, çok acil ve hayır, toplantıda olması umurumda değil, sadece onu çağırın. Hemen şimdi."

* * *

Kanıt torbasındaki nesne kalın kahverengi bir çamurla kaplanmıştı. Tull sonunda onu dışarı çıkardığında Puttergill, "Çikolata sosu gibi," diye espri yapmıştı. Ama çikolata sosu gibi kokmuyor ve burada, pencereler kapalıyken neredeyse dayanılmaz bir koku var.

Richard Swann masanın diğer tarafında duruyor. Arka kapıya cevap vermek için geldiğinde hiçbir şey söylemedi ve o zamandan beri de söylemiyor. Sadece çantaya bakıyor.

"Bunun ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum, Bay Swann?"

Yaşlı adam onlara bir bakış atıyor ama hepsi bu kadar.

"Bu davetsiz misafirinizin taşıdığı sırt çantası. Onu vurduğunuzda."

Hâlâ bir şey yok. Barnetson ve Puttergill karşılıklı bakışırlar, sonra çavuş sırt çantasına uzanır ve onu açmaya başlar. Adli tıp eldivenlerinin sağlamlığına ilk kez şükretmiyor. Fermuar bir ya da iki kez takılır, ama -çok şükür- içi neredeyse tertemizdir.

Pasaport, cüzdan, anahtarlar. Bulmayı bekledikleri her şey. Ve bulamadıkları bir şey.

* * *

Cathy Doyle cezaevi memurluğu eğitimini tamamlayalı sadece üç ay oldu ve bu gibi günler ona bu işin gerçekten de kalıcı olup olmadığını düşündürüyor. Önce Sullivan (açıkçası hatırı sayılır) ağırlığını ortaya koydu, şimdi de

kanlı polis. Hem de iki tane. Adam oldukça iyi görünüyor, ama yanındaki kadın beyninden sıkılmış gibi görünüyor. Belki o da kariyer seçimlerinden pişmanlık duyuyordur.

"Açıkladığım gibi," diyor erkek memur, "Thames Valley'den Camilla Rowan ile ilgili bir telefon aldık-"

"Ve açıkladığım gibi," diyor Doyle, "yapabileceğim hiçbir şey yok-" "Neler oluyor?"

Dönmeden bile, Doyle bu sesi tanıyor. Valinin burada ne işi var? Mahkûmları kapıdan el sallayarak uğurlamak gibi bir alışkanlığı yoktur, o halde neden bugün, o kadar boktan bir günde? Doyle derin bir nefes alır ve arkasını döner.

Winfield kaşlarını çatarak, "Doyle, değil mi?" dedi.

Doyle cevap vermek üzereyken polis memuru devreye girer. "Polis Memuru Hugh Tomlinson, Surrey Polisi, Sayın Vali. Meslektaşınıza da açıkladığım gibi, Thames Valley'den bir telefon aldık-"

"Biliyorum," diyor vali hemen. "Benim de vardı. Bu yüzden buradayım. Görünüşe göre Camilla Rowan'ın serbest bırakılmasını geçici olarak durdurmamız gerekiyor - TVP'nin şu anda Adalet Bakanlığı ile görüştüğünü duydum."

"Üzgünüm hanımefendi," diyor Doyle, "ama artık çok geç-Rowan yarım saat önce ayrıldı."

Valinin kaşları daha da çatılır. "*Sol mu?* Ne demek *sol*?"

Doyle'un boktan günü açıkça çok daha boktan bir hal almak üzere. Bu saçmalıkların hiçbirinin kendisiyle bir ilgisi olmamasına rağmen kızardığını hissediyor. "E-postada öğlen yazdığını biliyorum hanımefendi, ama Memur Sullivan vardiyadan çıkmadan önce hallet."

Ve Doyle'a göre "halletmek" önemli bir ifadeydi. Doyle'un bile tamamen gereksiz olduğunu bildiği o tam arama. İkisi de Doyle'un izlemediğini düşündüklerinde birbirlerine kaçamak bakışlar atıyorlardı. Ama kimseyi kandırmıyorlardı, lanet olası hapishanenin tamamı biliyor olmalıydı. Görünüşe bakılırsa, vali hariç.

"Özür dilerim hanımefendi, ama sadece bir saat kadar erken olduğu için fazla bir fark yaratacağını düşünmedim ve Memur Sullivan basın gelmeye başlamadan önce bunu yapmamız gerektiğini söyleyip durdu-"

"Memur Sullivan şimdi nerede?"

"Dediğim gibi hanımefendi, vardiyadan çıktı." "Serbest bırakma formunu görebilir miyim lütfen?"

Doyle kâğıdı ona uzatır; sıkılmış olan kadın polis bile artık ilgileniyor görünmektedir. "Rowan'a Dorking'de bir pansiyon yeri verildi -doğruca oraya gideceğini söyledi-"

"Ara onları, lütfen. Hemen."

Numarayı bulduğunda üçünün de ona baktığını hissedebiliyor. Sanki her şeyi berbat eden kendisiymiş gibi - açıkçası Sullivan'ı durdurmaya çalışsa bile bir yere varamazdı, bu ruh halindeyken onunla asla mantık yürütülemez -

"Merhaba, ben HMP Heathside. Mahkum Rowan'ın planlandığı gibi gelip gelmediğini kontrol ediyordum. Ah, anlıyorum. Geldiğinde bizi arayabilir misiniz? Hayır, telaşa gerek yok."

Gerçi konuşmasını bitirdiğinde, şu anda kendisine yöneltilen bakışlara bakılırsa, son söylediğinin pek de doğru olmadığı anlaşılıyor.

"Yani nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yok mu?" diyor Tomlinson.

Winfield önce ona, sonra da tahliye formuna bakar. "Saat 15:00'te şartlı tahliye memuruyla randevusu var; ya ona katılacak ya da geri çağrılacak."

Tomlinson yüzünü buruşturur. "Saat üç on beşe kadar uzun

bir süre var." Winfield, "Bunun farkındayım," diye tersledi.

"Aslında hanımefendi," diye söze başladı Doyle, bunun iyi bir fikir olduğundan hiç emin değildi, "Memur Sullivan'ı denemeye değer olabilir-"

"Vardiyadan çıktığını söylediğini sanıyordum."

Doyle yine kızardığını hissediyor. Sanki oyun parkında okul kabadayısını ispiyonladığı için altına sıçan bir çocuk gibi. "Hayır, demek istediğim Rowan'ın nerede olduğunu biliyor olabilir."

Vali kaşlarını çatıyor ama Tomlinson keskin; çoktan oraya varmış. "O ikisi birlikte miydiler?"

Doyle başını sallar. "Sanırım bir süredir devam ediyor."

Şimdi yüzü kızaran vali, boynunda koyu kırmızı lekeler beliriyor. Memurlara döner. "Bana ofisime kadar eşlik etmenizi öneririm," dedi hızlıca, "size Sullivan'ın ev adresini vereyim."

Koridorda ilerlerler ama tam merdivenlere ulaştıklarında Winfield geri döner ve başını sallar.

"Aferin, Doyle. Doğru kararı verdin."

Doyle, valinin geri çekilmesi karşısında küçük bir gülümsemeye izin veriyor. Görünüşe göre bugün o kadar da boktan değil.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
12.30

Ian Barnetson'a bu kadar yakın durmak istemiyorum. Masanın diğer tarafı bile çok yakın. Bu onun suçu değil; aslında hızlı düşündüğü için takdiri hak ediyor. Aksi takdirde bu şeyi asla bulamayabilirdik. Ama, Tanrım, kokuyor.

Quinn aslında burnunu tutuyor ve Gis bile biraz safralı görünüyor, ancak Nina Mukerjee o kadar da rahatsız görünmüyor. Ama sanırım sıvı dışkı onun için günlük bir iş. Ve hepimizin aksine, onun bir maskesi var.

Barnetson'a bakarak, "Her şey mucizevi bir şekilde iyi durumda," diyor. "Bir haftadan uzun süredir su altında olduğunu düşünürsek."

Başını sallıyor. "Sırt çantasının kalitesi iyiydi, çoğu şeyi dışarıda tutuyordu. Cüzdanı ve diğerlerini delil olarak kaydettik ama bunların size kalmasının daha iyi olacağını düşündüm."

Mukerjee'nin gözleri maskesinin ardında çok az şey ele veriyor. Başını sallıyor ve kanıt torbalarına uzanıyor.

* * *

Claygate'in eteklerinde 1970'lerden kalma küçük bir blok. Kırmızı tuğla, çok küçük pencereler, içerideki insanlar hakkında sayımdan daha fazlasını söyleyen balkonlar: birinde turuncu bir uzay hunisi ve bir üç tekerlekli bisiklet, diğerinde tek bir bahçe sandalyesini dolduran çeşitli plastik saksılar, en üst katta koşu takımlarıyla asılmış bir çamaşır ipi, korkulukların üzerine örtülmüş yırtık pırtık bir AB yanlısı pankart.

"Andrea Sullivan üç numarada oturuyor," diyor PC Tomlinson, "benim hesabıma göre zemin katta olmalı."

"Söylemiyorsun," diye mırıldandı meslektaşı.

"Hadi ama Malloy," diyor biraz da kızgınlıkla, "bu işte ilginç olarak nitelendirilen şey budur. Şu Rowan denen kadın, gazetelerin her yerinde."

Malloy onu girişe doğru takip ederken, "*Olabilir*," diye düşünüyor, *"ama burada olma ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu sanıyorum. Eğer kaçıyorsa, çoktan gitmiştir*.

Gıcırdayarak açılan ağır ana kapıyı iterek geçerler, sonra koridordan geçerek üçüncü kapıya giderler. Pirinç bir numara, üzerinde "ÇÖP POSTA YOK, HAWKERS YOK" yazan bir tabela. İçeriden hiç ses gelmiyor.

Tomlinson kapıya vurur. "Surrey Polisi, Bayan Sullivan. Kapıya gelebilir misiniz lütfen?"

Başlarının üzerinde bir yerden gelen sesleri, beton merdivenlerdeki adımların sesini duyabiliyorlar. Ama içeride hiçbir şey yok.

Tomlinson tekrar deniyor, şimdi daha yüksek sesle. Hâlâ bir şey yok. Malloy'un yüzünde nadiren yanılan bir alaycının bıkkın ifadesi var.

"Tamam," diyor Tomlinson. "Sen burada kal, ben dışarıya bakacağım- arabasını bulabilecek miyim diye."

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
12.33

Mukerjee iki mektubu açıyor ve masanın üzerine düz bir şekilde koyuyor. Lekelenmişler ve hâlâ biraz nemliler ama ikisi de okunaklı. Biri kalın dokulu bir not kâğıdı ve üstüne hâlâ bir avukatın pusulası iliştirilmiş: Brockman Fells LLP, ve New York adresi. Altındaki kâğıttaki yazı titrek ve düzensiz, sanki birkaç denemede tamamlanmış gibi. Altta tek bir kelime var: "Baba." Diğer mektup da el yazısıyla yazılmış, bu seferki ucuz astarlı bir kırtasiye kağıdına. En üstte standart ifadeler olmasa bile, bunun nereden geldiğini biliyorum. Daha önce de böyle kağıtlar görmüştüm. İlkini okumak için eğiliyorum, sonra Quinn ve Gis'e de aynısını yapmaları için işaret ediyorum. Bir an sonra Quinn başını kaldırdı.

"Yani sosyal hizmet görevlisi doğruyu söylüyordu."

Başımı salladım. "Bundan hiç şüphe etmedim. Yalan söylemek için bir nedeni yoktu." Gis derin bir nefes alıyor.

"Ama mesele sadece bu değil, değil mi?"

Sevgili Noah,

Bunu ben gittikten sonra size vermeleri için avukatlara bıraktım. Bununla başa çıkmak için zamanın olduğunda. Bu ikimizin arasında, seninle benim. Annen değil. Hiçbir şey yok.

Sana söyleyebilir ve bu sadece ona acı verir.

Sana bunu söyleyeceğim çünkü bilmeyi hak ediyorsun. Sadece çok geç olmadan sana söylemediğim için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilirim. Bunu yapmanın kolay bir yolu yok, bu yüzden sana doğruyu söyleyeceğim. Sen bizim çocuğumuz değilsin. Seni istemeyen bir kadının oğluydun. Ama bu kulağa geldiği kadar basit değil. Bir gün onun tam olarak kim olduğunu öğrenmeniz mümkün (bir gün fark edebileceğiniz gibi bundan korkmak için iyi nedenlerim var) ve eğer şimdi konuşmazsam kime inanacağınızı bilemeyeceksiniz. Sahip olduğun tek anne olan anneni suçlama riskini göze alamam. Yemin ederim Noah, bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Eve geldiğinde seni orada buldu. Seni gördüğünü ve yüzünün keder ve kayıptan sevgi ve iyileşmeye dönüştüğünü izledim; o andan itibaren sen onun dünyasının merkeziydin. Hâlâ da öylesin.

Sen bizim mucizemizdin. Seni aramaya gitmedim, bunu ben yapmadım. Sadece kapıyı açtım ve oradaydın-soğuk ve açtın, kir ve talaşla kaplıydın ve sidik kokuyordun ve kadın onu almamı söyledi ve ben de aldım. Size kadının adını söylemeyeceğim - bizim için, sizin için çok büyük bir risk aldı, şimdi bunun geri dönüp onu rahatsız etmesine izin veremem. Tek söyleyeceğim, ona nereden geldiğini hiç sormadım ve bana söylediği tek şey seni kurtaracağımızdı. Senin durumuna gelince, ona inandım. Öz annenin kim olduğunu bilmiyordum - ne o zaman, ne de yıllarca, tek bildiğim terk edildiğindi, hem de olabilecek en zalim şekilde. Her şey ortaya çıktığında -annenin kim olduğunu ve neler olmuş olabileceğini anladığımda- sen bizim küçük oğlumuzdun. Onun değil, bizim. Ve çocuğunu öldürdüğü için onu hapse attıklarında, doğru olanın yapıldığını biliyordum.

Unutma bunu, eğer aramaya gelirse

Unutma bunu

Baba

* * *

"Sen kimsin ve ne halt ediyorsun?"

Malloy kafasını kaldırdı ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Posta kutusuna bakmaya çalışırken çömelmişti, bu en iyi ihtimalle onursuz bir duruştu ve bunu yaparken yakalandığınızda daha da kötü oluyordu.

Kendisine bakan kadın, kısa kesilmiş siyah saçları, kirli bir çift eşofman altı ve bir kolunun altında plastik bir çamaşır sepeti ile zayıftır. Malloy boğazını temizler. "Affedersiniz, hanımefendi-?"

Kadının gözleri kısıldı. "*Bayan* Sullivan. Andrea Sullivan. Sıra sizde."

Malloy doğruldu. İhtiyacın olduğunda Tomlinson hangi cehennemde?

Arama izni kartını çıkarıyor. "PC Julie Malloy, Surrey Polisi. Camilla Rowan'ın izini bulmaya çalışıyoruz."

Kadın bir kaşını kaldırıyor. "Ve? Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Bu sabah onun çıkışını imzaladınız, doğal olarak-"

"Doğal olarak," diyor alaycı bir tavırla. Bir süre duraklıyor. "Bakın, bildiğim kadarıyla bu öğleden sonra şartlı tahliye memuruyla görüşecek. Ondan önce ne yaptığı beni ilgilendirmez. Ya da *seninkini*. Tabii bir şey çıkmazsa
-"

"Hiç de değil," diyor Malloy hemen. "Sadece bürokratik bir hata. Muhtemelen birileri doğru formları doldurmayı unutmuştur. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsiniz."

Gözlerini deviriyor ve Sullivan biraz yumuşuyor gibi görünüyor. "On beş yıldır bu işi yapıyorum, yapmalıyım."

Malloy, Sullivan'ın omzunun üzerinden bir bakış attı. Lanet Tomlinson'dan hala iz yok. Lanet bir otoparkı kontrol etmek ne kadar sürer?

"Rowan'ın Heathside'dan ayrıldığında nereye gittiğini biliyor musunuz?"

Sullivan iç çekti. "Bak, içeri gelsen iyi olur." Sepeti kalçasına asar ve anahtarlarını bulmak için jogger'ının ceplerini karıştırır. Üç kilidi var, bu yüzden biraz zaman alıyor ama sonunda içeri giriyorlar.

Çamaşırları küçük mutfağa götürüyor, sonra oturma odasına geri geliyor. Belli ki burada uzun süredir yaşamıyor; bir duvara yaslanmış balonlu naylona sarılmış resimler ve kırmızı keçeli kalemle büyük harflerle LOUNGE, SPARE ROOM, BEDROOM olarak etiketlenmiş bir yığın karton kutu var.

Malloy'a oturmasını teklif etmez, bu yüzden birbirlerinin kişisel alanını hafifçe ihlal ederek mobilyaların arasında garip bir şekilde dururlar.

Malloy not defterini çıkarıyor. Bu gibi durumlarda ellerini meşgul etmek için yararlı bir şey olduğunu birçok kez keşfetmiştir.

"Yani siz tahliye işlemlerini tamamlarken Bayan Rowan nereye gittiğini söylemedi mi?"

Ön kapı çalınır. Sullivan kapıyı açmaya gider ve arkasında Tomlinson'la birlikte geri döner. Malloy'la göz göze gelir ve bir an başını sallar.

"Bu polis memuru Tomlinson," diyor Malloy neşeyle. "Dışarıda hızlıca bir sigara içiyordu."

Tomlinson bir an irkilmiş görünüyor ama sonra mahcup bir şekilde gülümsüyor. "O lanet şeyleri bırakmaya çalışmaya devam et."

Sullivan hızlı ve kuru bir kahkaha atar. "Evet, sen de ben de dostum."

Malloy, "Bayan Sullivan bana Camilla Rowan'ın nerede olabileceği konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi," diye devam ediyor.

"Anlıyorum," diyor Tomlinson. "Heathside'dan pansiyonuna nasıl gitmeyi planladığını biliyor musunuz? Otobüsle mi? Minicab?"

"Dediğim gibi, hiçbir fikrim yok."

"Onu bırakmış olma ihtimaliniz yok mu? Tam da onun ayrıldığı saatte vardiyadan çıktığınızı düşünürsek?"

"Harita okuma becerilerinin ne kadar iyi olduğundan emin değilim dostum ama Dorking yolumun üzerinde değil. Ve her halükarda, istesem bile bu kesinlikle kurallara aykırı. Ki istemedim."

"Herhangi bir araca erişimi olup olmadığını biliyor musunuz?"

Sullivan kaşlarını kaldırır. "Bundan şüpheliyim, ancak bir Happy Meal'e yetecek kadar parası vardı." Birinden diğerine bakar. "Bu kadar mı? Çünkü başka bir şey yoksa, yapacak işlerim var."

"Elbette," diyor Malloy gülümseyerek. "Belli ki sadece idari bir karışıklık olmuş. Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

Dışarı çıkar ç ı k m a z Malloy hızla Tomlinson'a döner ve sesini alçaltır. "Acil bir araç kontrolü yapmamız gerekiyor."

Tomlinson kaşlarını çatar. "Neyin üzerine? Arabası hâlâ burada."

"Görmediniz, daireye döndüğünde elinde bir sepet çamaşır vardı."

"Yani?"

"Yani, işten eve dönerken yanında getirdiğini sanmıyorum, öyle değil m i ? Palto da giymiyordu *ve* ana kapının açıldığını hiç duymadım. Sanırım yukarıdaydı, sanırım çamaşırları başkası için yıkamak üzere aşağı indirdi. Bana da yaşlı kadın işi gibi göründü."

Tomlinson sırıtıyor. "Büyük külot, ha? Belki de bir komşu düşünüyorsun?"

Malloy başını sallar. "Büyük olasılıkla bir *akraba*. Ve Sullivan belli ki uzun süredir orada yaşamıyor - belki de annesi zaten diğer dairelerden birindeydi ve ona daha yakın olmak için buraya taşındı?"

"Ve bu durumda," diyor Tomlinson yavaşça, "sevgili yaşlı annemin de bir arabası olması mümkün-"

"Kesinlikle," diyor Malloy. "*Kesinlikle*."

* * *

Az önce burada soru soran iki plod vardı. Surrey, TVP değil.

Kahretsin.

Ne soruyorlardı?

Sen tabii ki

Ve?

Tutulduklarını sanmıyorum. Sadece birkaç üniforma

Sanırım arabamı kontrol ettiler ama hala orada değil mi? Annemleri bildiklerinden şüpheliyim. Onlardan çok ilerideyiz, endişelenme.

Sadece lanet otoyollardan uzak dur, tamam mı?

Evet, evet.

Ve oraya vardığında bana mesaj at.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
12.40

"Noah Rowan'ı biliyordu," diyor Gislingham mektuba bakarak. "Onun ne yaptığını biliyordu."

Başımı salladım. "Biliyordu."

Quinn alçak sesle ıslık çalıyor. "Tanrım, bunca yıldır bebeğe hiç zarar vermediğini söylüyor-"

"O yapmadı. Mesele de bu zaten. Açık konuşmak gerekirse, gerçek bu. Onu öldürmedi ve ona zarar vermedi. Sadece onu terk etti."

"Oh, hadi ama," diye başlıyor Gis. "Sadece birkaç saatlik bir çocuk *plastik* bir *torbanın* içinde kışın ortasında bırakılır mı?"

"Beni yanlış anlamayın, bir an bile aynı fikirde olduğumu söylemiyorum. Sadece aklının böyle çalıştığını söylüyorum. Bunu kaç kez yaptığını gördük -sonunda çeyrek gerçek olduğu ortaya çıkan tüm o 'yalanları'? Bu da bir diğeri: 'Çocuğuma asla zarar vermedim'."

"Bundan pek emin değilim."

Barnetson, ikinci mektuba bakıyor. "Şunu bir oku."

Bu mektubu yanıtlarken lütfen zarfın üzerine şunu yazınız:

Numara: A1667GHD **İsim:** CAMILLA ROWAN
Kanat: HP HEATHSIDE C25

27/8/18

SEVGİLİ NOAH
KIZGIN OLDUĞUNU BILIYORUM, KORKUNÇ BIR ŞEY YAPTIĞIMI DÜŞÜNÜYORSUN AMA YANILIYORSUN. BILMIYORSUN, GERÇEKTEN BILMIYORSUN. SANA SÖYLEMEK ISTIYORUM AMA BU YAZABILECEĞIN BIR ŞEY DEĞIL, ÖZELLIKLE DE BURADA. BU KONU HAKKINDA KONUŞMANIN, HATTA BUNCA YIL SONRA BILE DÜŞÜNMENIN BENIM IÇIN NE KADAR ZOR OLDUĞU HAKKINDA BIR FIKRIN OLDUĞUNU SANMIYORUM. NEDEN YALAN SÖYLEDIĞIMI SORUP DURUYORSUN. GERÇEĞIN NE KADAR ACI VERICI OLDUĞU HIÇ AKLINA GELDI MI? BIRINE ANLATMAKTAN NE KADAR KORKMUŞ OLABILECEĞIMI? SENDEN DAHA GENÇTIM. YALNIZDIM, TACIZE UĞRAMIŞTIM. BENI KORUMASI GEREKEN TEK ADAM TARAFINDAN. BANA BUNUN "SIRRIMIZ" OLDUĞUNU VE BIR ŞEY SÖYLERSEM BENI ÖLDÜRECEĞINI SÖYLEYEN ADAM. VE BEN ONA INANDIM. NEDEN INANMAYAYIM KI? BU SIZI KIZDIRDIYSA ÖZÜR DILERIM AMA DOĞRUYU SÖYLEMEKLE ILGILI SORUN DA BU. YANI NE OLDUĞUNU ÖĞRENMEK ISTIYORSANIZ SORMANIZ GEREKEN KIŞI O, BEN DEĞILIM. G E R Ç I ARTIK ESKISI GIBI DEĞIL, SADECE UZUN ZAMAN ÖNCE OLDUĞU I Ç I N DEĞIL. BUGÜNLERDE GENTRY GIBI ORTALIKTA DOLAŞIYOR. UNUTMUŞUM, ORADA BÖYLE SAÇMALIKLAR YOK, DEĞIL MI? SANIRIM ARAŞTIRMANIZ GEREKECEK.

ANNENE SÖYLEMEMEKTE HAKLISIN, BUNUN IÇIN
DE BIR ZAMAN OLACAK AMA HENÜZ DEĞIL.

* * *"Bir

saniye, şunu yazayım."

Hugh Tomlinson kayıt numarasını not eder ve arar, sonra Malloy'a döner. "Çok doğru söylediniz, Bayan *Noreen* Sullivan son on yıldır o blokta üst katta yaşıyor. Kısa bir süre önce görme yetisini kaybettiği için araba kullanmaktan men edildi ama şu anda hâlâ gri bir Vauxhall Nova'nın kayıtlı sahibi."

Malloy neredeyse kendisine rağmen küçük bir zafer dalgası hisseder.

"Bu yüzden otoparka gidip, orada olmadığına büyük ihtimal verdiğim o arabayı arayacağım."

"Peki ya ben?" diyor Malloy, kendini yine işe yaramaz hissederek.

"Sen," diyor Tomlinson sırıtarak, "doğruca oraya gidip Sullivan'ı durduracak ve kız arkadaşına peşinde olduğumuzu haber vereceksin. Sonra da Thames Valley Polisi'nden DI Adam Fawley'i arayacak ve ona ne kadar zeki bir polis olduğunu anlatacaksın."

* * *

"Ona tuzak kurdu," diyor Quinn. "'Bu seni kızdırdıysa özür dilerim', kıçımın kenarı. Onu, davetsiz misafirlerden korkan bir çift paranoyak ihtiyarın yanına gönderdi. Ve çocuğun onları bulmak için Şirketler Evi'ne de ihtiyacı yoktu. Her şeyi bir tabağa koydu. 'Etrafta dolaşmak', '*soylular* gibi bir *tavır*' -çocuğun bunu anlayacağını biliyordu."

"Silahları ateşleyen sadece çocuk değildi," diyor Gis acımasızca. "Duruşmadan sonra babasıyla yaşadığı olayı ve pompalı tüfeği herkesten iyi biliyordu. Üstelik tren gecikmişti, yani Swann'lar çoktan yatmışlardı ve daha da gergin olacaklardı. Zavallı piç, ne kadar şanssız olabilirsin ki?"

Barnetson başını sallar. "Bunu kendi oğluna yaptığına hâlâ inanamıyorum."

Ona döndüm. "Ama başka ne açıklaması olabilir ki? Durumu kasten alevlendirdi, sonra da sonuçlarının ne olacağını bile bile ailesini nasıl bulacağını söyledi."

"Tek umursadığı şey kendisiydi," diyor Gis. "O bebeğin yirmi yıl önce çöplüğe atıldığını düşünüyordu. Ve aniden, birdenbire, sadece hayatta olmakla kalmadı, aynı zamanda onun ne yaptığını biliyor ve konuşmakla tehdit ediyordu. Onu susturmak zorundaydı."

"'Annene söyleme', evet, doğru," diye mırıldanıyor Quinn.

Gis bana döndü. "Peki şimdi ne olacak patron? Babasının onu taciz ettiği saçmalığına inanmadığımızı varsayıyorum?"

"DNA'dan bebeğin babasının o olmadığını biliyoruz," diyorum. "Ama bu olmasa bile, hayır, bilmiyoruz. Bu onun yalanlarından sadece biri - yaptığı şey o kadar korkunçtu ki, tek olası bahanesi daha da korkunç bir şeydi. Babasının kendisine tecavüz ettiğini söylemek, Noah'ın affedebileceği tek şeydi."

"Peki bu bizi nereye götürüyor? Onu içeri almayı deneyebiliriz ama bunun bir anlamı var mı? Asla bir yere varamayacak - zaten on beş yıl yattı."

"Bu bize bağlı değil. Suç işleyen kişileri, daha önce ne kadar hapis yatmış olurlarsa olsunlar tutuklarız. Bana kalırsa Rowan'ın cinayete teşebbüs ettiğine dair elimizde oldukça kesin kanıtlar var.

hiç yargılanmadı. Biz de onu bulup getiriyoruz ve bundan sonrası CPS'e kalıyor."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay," diyor Quinn. "Yaşadığı başlangıç göz önüne alındığında, şimdiye kadar her yerde olabilirdi."

"Pekala, o zaman devam edelim, olur mu? All-Ports Uyarısı ile başlıyoruz-"

Telefonum çalıyor, tanımadığım bir numara.

"Adam Fawley, alo?"

Bir kadın sesi, ilk başta biraz nefes nefese ama sonra adımlarını hızlandırıyor.

"Anlıyorum, sizce bir ilişkileri var mıydı? Kayıt numarası nedir?" Bir kalem aldım. "Doğru, peki bu hapishane memuru neye benziyor? Evet, sanırım onu Heathside'dayken görmüştüm. Pasaportunu göstermesini isteyebilir misiniz? Göstermezse ya da *gösteremezse* arama emri çıkartın. Harika, teşekkürler. İyi iş çıkardınız. Ve beni haberdar edin."

Telefonu bıraktım ve diğerlerine döndüm. "Orası Surrey'di. Görünüşe göre Rowan'ın Heathside'daki hapishane memurlarından biriyle ilişkisi varmış - Andrea Sullivan adında bir kadın-"

"Daha çok onu kullanmak gibi," diye mırıldanıyor Quinn.

"Her halükarda, bu kadın Rowan bu sabah taburcu edildiğinde vardiyadaydı ve Surrey onu bıraktığından oldukça emin. Aslında sadece bir araç değil, büyük olasılıkla bir araba da." Kâğıdı yırtıp Gis'e uzattım. "Gri bir Vauxhall Nova. Hemen bir ANPR alarmı verelim, lütfen."

"Tamam, patron."

Gitmek üzereydi ama ben onu geri çağırdım. "Ve şu All-Ports Uyarısı -Sullivan'ın adını da ekle." Bana sorgulayıcı bir bakış attı. "Bence Rowan'a bir arabadan daha fazlasını vermiş olabilir. Bence ona yeni bir kimlik vermiş olabilir."

* * *

Eskiden araba kullanmayı severdi. Bunca yıl sonra bile bu kadar kolay geri gelmesi çok komik. Dışarısı soğuk ama o yine de camı indiriyor, sırf rüzgarı yüzüne almak için. Bu bir süredir sahip olmadığı bir şeydi. Dikiz aynasına bakar ama arkasındaki yol temizdir, en azından görebildiği kadarıyla; takip eden kimse yoktur. Bir elini saçlarının arasından geçirir- Sullivan

Aslında elindeki tek şeyin mutfak makası olduğu düşünülürse makul bir iş çıkarmış. Kısa bile tutabilirdi. Ama sarışın, tabii ki. Yine de acelesi yok, bu gibi şeylere karar vermek için bolca zamanı olacak. Telefonu tekrar kontrol eder ama son mesajdan beri hiçbir şey yoktur. Tüm bu yeni teknolojik şeylere alışması biraz zaman alacak ama Sullivan ona WhatsApp'ı nasıl kullanacağını gösterdi ("sadece bunu kullan, başka bir şey kullanma- şifrelidir") ve ona bir e-posta adresi ayarladı. Aslında, yapacağını söylediği her şeyi yaptı - bir depo dolusu benzin, arka koltukta bir torba yiyecek, bagajda bir bavul kıyafet. Şimdilik ihtiyacı olan her şeyi. Radarın altında kalmak için sıkıcı rotalara gitmek zorunda kalsa bile, onu gideceği yere götürmeye kesinlikle yetecek kadar. Her neyse. Yine de oraya zaman ayırarak varacak ve bundan sonra, fark etseler bile, polisin onu takip etmesinin hiçbir yolu olmayacak. Ve emin olmak için özen gösterdiği gibi, aynı şey Sullivan için de geçerli. Sullivan harikaydı ve onsuz bunu yapamazdı, ama onun ıslak bir hafta sonu gibi peşinde dolaşmasını istemesine imkan yok; o kadar da iyi bir sevişme değildi. Her halükarda, bu temiz bir mola olmalı - Camilla Rowan'ı sonsuza dek terk etme ve başka biri olma şansı. Birkaç kilo vermek, yeni bir pasaport *almak, bir hayat kurmak.* Ve geçmişin onu yakalama riski yok. Bir daha değil, asla.

Başlangıçta onun uzun zamandır kayıp olan çocuğu gibi davranan başka bir dolandırıcı olduğunu düşünmüştü - yıllar boyunca bu saçmalıktan payına düşenden fazlasını almıştı. Ve kabul edelim ki, o bebeğin lanet olası New York'a gelme ihtimali neydi ki? Mektubu fırlatıp atmıştı, adamın pes edeceğini tahmin ederek -yanlışlıkla, ortaya çıktığı gibi-. Ama o vazgeçmedi. İnatçıydı, peşini bırakmayacaktı. Evet, artık onun bunu nereden çıkardığını biliyordu. Ama o son mektupta bile, üstü kapalı tehdidiyle birlikte, onun yasal olduğunu *kanıtlayan* hiçbir şey yoktu. Öyleyse neden onu lanet ailesinin üzerine atmıyordu? Bırakalım onlar halletsin. Ona bu şekilde davrandıktan sonra, her şeyi hak ediyorlar. En azından kendine böyle söylüyordu. Ve eğer işler biraz kızışırsa, bu onun suçu değildi, değil mi? En başta o çocuğa hiç zarar vermemişti ve şimdi de vermiyordu.

Ve şimdi özgür ve temiz ve arkasına bakmıyor. Sullivan, on beş yılını tamamladıktan sonra onu geri göndermekte zorlanacaklarını söyledi. Belki de haklıdır. Belki de değil. Ama neden risk alsın ki?

Radyoya uzanıyor ve açıyor. 1980'lerin nostalji kanallarından biri. Sesini açıyor ve son birkaç şarkıda mutlu bir şekilde şarkı söylüyor.

"Sisters are Doin" It for Themselves" şarkısının dizeleri, bir sonraki şarkı başlayana kadar ve aniden yüksek sesle gülüyor ve gidebildiği kadar yüksek sesle açıyor.

Gözlerinde sevgi dolu bir bakış var
Yalanlarını dinleseydim ... der miydin?

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
14.15

"Sullivan ne diyor?"

Hattın diğer ucunda bir çatırtı var. "Çok değil,
sürpriz, sürpriz."

Surrey bunu açıkça tırmandırdı: şu anda konuştuğum kişi başka bir DI.

"Pasaportu gösteremiyor ama evini taşırken kaybettiğini iddia ediyor."

"Kayıp olduğunu bildirdi mi?"

"Hayır," diyor, "ama kutularının yarısını bile açmadığı için onu bu konuda suçlamak zor olacak. Ve siz sormadan söyleyeyim, şu anda o kutuları inceleyen iki üniformalı ve olay yerinde bir CSI ekibim var. Her beş dakikada bir çamaşırlarını yıkamakla uğraşan asabi ve yaşlı bir kadın, onların işini daha da zorlaştırıyor."

"Yani hiçbir şey bulamadılar mı?"

"Hayır, en azından Sullivan'ı Rowan'a bağlayan bir şey yok. Eğer mesajla haberleşiyorlarsa, bu onun ana telefonunda değil. Ve eğer henüz bulamadığımız başka bir telefon varsa, en azından şu anda bulunduğu yerde, yani Elmbridge Karakolu'nda kullanmadığını biliyoruz."

"Sullivan'ın mali durumunu kontrol ediyor musun? Eğer Rowan ülke dışına çıkmaya çalışıyorsa-"

"Üzerinde çalışıyoruz," diyor, şimdi biraz huysuz. Sanırım onu suçlayamam. "Bakın, biz Met olmayabiliriz ama bu tür şeyleri daha önce de yaptık. Ve emin ol, eğer bir şey bulursak, ilk öğrenen sen olacaksın."

* * *

Gönderildi: Pzt 29/10/2018, 16.13Önem **: Yüksek**
Kimden: NickyBrown@CPS.gov.uk
Kime: DIAdamFawley@ThamesValley.police.uk

Konu: Camilla Rowan-GİZLİ

Yeni kanıtlarınızı incelemek üzere az önce bir toplantı yaptık ve cevaplanması gereken ilk bakışta bir dava olduğu konusunda hemfikirim. Elbette asıl soru, Rowan'ın halihazırda on beş yıl hapis yattığı göz önüne alındığında, cinayete teşebbüs suçundan yargılanmasının kamu yararı testini geçip geçemeyeceğidir. Ancak, hakimin ilk tavsiyesi en az on yedi yıl olması yönündeydi, ki Rowan'ın bu süreyi doldurmadığı açıktır ve Rowan'ın serbest bırakılması çocuğun yeniden ortaya çıkmasına bağlıydı ki bu da ilk cinayet suçlamasını geçersiz kıldı. Kamuoyu Rowan'ın bebeğine gerçekte ne yaptığını öğrenirse, büyük bir tepkiyle karşılaşması ve en azından önerilen asgari cezasının geri kalanını çekmesi için (bilinçli veya başka türlü) çağrılar yapılması muhtemeldir. Tüm bu faktörler göz önünde bulundurulduğunda, CCRC'ye ikinci bir sevk yapılması ve Rowan'ın tutuklanıp gözetim altına alınması gerektiğine inanıyoruz: Rowan, şartlı tahliye memuruyla görüşmeye gelmeyerek lisans koşullarını açıkça ihlal etmiştir.

Başka sorularınız olursa lütfen iletişime geçmekten çekinmeyin.

Saygılarımla,
Nicky.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
17.10

Surrey'den DI saat beşte beni aradı. Söyledikleri ancak "haber" olarak nitelendirilebilir, ancak beni ayağa kalkmaya ve herkesi bilgilendirmeye zorlamak için yeterli. Dürüst olmak gerekirse iyi de oldu, çünkü üç saattir bu lanet masada oturuyorum ve kıçım uyuştu. Ve açıkçası, ana ofisteki atmosfer de pek canlı değil. Rowan'ın parmaklarımızın arasından kayıp gittiğini fark ettiğimizden beri kolektif ruh halini grafiğe dökseydiniz, çizgi dümdüz aşağı doğru olurdu.

"Pekâlâ millet," diyorum sesimi biraz yükselterek, "Surrey Polisi'nden DI O'Neill az önce beni aradı. Sullivan'ın pasaportunu arayan ekip mutfak zemininde kesilmiş birkaç saç teli de fark etmiş, yani Rowan'ın görünüşünü değiştirerek

daha çok Sullivan gibi." Odanın etrafına bakıyorum. "Sanırım Rowan ya da Nova'dan hâlâ bir iz yok?"

Baxter başını sallar. "ANPR'de bir şey yok, yani muhtemelen otoyollardan kaçınıyor. Nereye gidebileceği konusunda hiçbir fikrimizin olmaması da yardımcı olmuyor."

Carter, "Manş Tüneli en olası tünel olmalı, değil mi?" diyor.

"Aynı zamanda en bariz olanı," diye yanıtlıyor Gis. "Ve bu kadın hakkında öğrendiğimiz bir şey varsa o da onu hafife almamak gerektiği."

Bir sessizlik olur, sonra Ev sandalyesine geri oturur. "Sanırım onu kaçırdık patron. Sanırım öyle ya da böyle ülke dışına çıktı."

Omuz silkiyorum. "Belki de. Ama belki de bunun olacağını öngörmüş ve planlamışlardır - ne de olsa yeterince uzun zaman geçirmişlerdir ve Rowan'ın aksine Sullivan dışarıdadır ve istediğini yapmakta özgürdür. Belki de Rowan'ın ortalık yatışana kadar bir yerlerde saklanmasını ayarlamıştır."

Quinn kaşlarını çatıyor. "Ve bu arada yeni bir kimlik, yeni bir araba alıyor-"

"Biliyorum. Ama tüm bunlar paraya mal oluyor. Surrey'nin Sullivan'ın mali kayıtlarında bir şeyler bulmasını ummak zorundayız."

"Henüz hiçbir şey bulamadılar," diyor Baxter.

"Hayır, yapmadılar. Ama hakkında hiçbir şey bilmediğimiz başka hesapları da olabilir."

"Aslında," diye başlıyor Chloe Sargent, "ben de bunu

düşünüyordum-" Durdu. Herkes ona bakıyor.

"Devam et," diyor Hansen.

"Eğer Sullivan annesine bakıyorsa, çamaşırlarını falan yıkıyorsa -Parasını da yönetiyor olması mümkün değil mi? Hatta vekaletnamesi bile olabilir - yani, büyükannem-"

"Haklı olabilirsin. Bakalım annenin hesaplarında ne bulabileceğiz. Ve Surrey'nin de işin içinde olduğundan emin olalım - mecbur kalmadıkça onları kızdırmak istemeyiz." Başını sallıyor, yüzü kızarıyor ve aynı anda not alıyor. "Ve aferin, Çavuş. Aferin size."

Dışarı çıkarken kapıdan dönüyorum; Gis herkesin önünde Çavuş'un sırtını alkışlayarak büyük bir şey yapıyor. Aferin ona.

* * *

Mesai saatleri dışında 101 Essex
Polisini arayın
29.10.2018 18:52:08

Operatör: Essex Polisi, yardımcı olabilir miyim?

Arayan: Yanan bir araba var.

Operatör: Tehlikede olan biri var mı?

Arayan: Hayır, boş bir arazide, terk edilmiş. Orada kimseyi göremiyorum. Ama bu ay üçüncü kez oluyor ve meclis üyemiz bunu bildirmemizi söyledi.

Operatör: Peki sen neredesin?

Arayan: Bromness, ana yolun hemen dışında.

Operatör: Atık toprak mı dediniz?

Arayan: Çocuklar oraya gezmeye gidiyor. Burası tam bir çirkinlik abidesi.

Operatör: Birini g ö n d e r e c e ğ i m . Lütfen kendinizi tehlikeye atmayın ya da kimseyle yüzleşmeyin-

Arayan: Kiminle yüzleşeceğim? O çocuklar şimdiye kadar çoktan gitmişlerdir.

Santral: Eğer bekleyebilirseniz kayıtlarınız için size olayla ilgili bir referans numarası vereceğim.

* * *

Adam Fawley
29 Ekim
19.40

"E-postayı aldın mı?" DI O'Neill ile telefondayım, vaaz ettiğim şeyi uyguluyorum. "Annesinin banka hesap özeti."

"Şimdi açıyorum."

Çoğu olağan şeyler: Tesco, BT, British Gas, Southern Electric'e gidenler; emeklilik ödemeleri gibi görünen gelirler. Her hafta aynı şeyler. Ama sonra üç gün önce bir nakit para yatırma işlemi ve hemen ardından aynı büyüklükte bir para çekme işlemine ulaşıyorsunuz. "Select Country Cottages Ltd. "ye bir elektronik transfer.

"Ne olmuş yani?" diyor O'Neill. "Rowan için kalacak yer mi ayarladı?"

"Plymouth'un hemen dışında bir kulübe. Ve bu kısmı seveceksin. Burası 'Devon'un en güzel manzaralı sahillerinden biri olan pastoral Bluff Cove'da yakın zamanda yenilenmiş bir mülk' olarak listelenmiştir."

İç çektiğini duyabiliyorum. "Bizi kızdırıyorlar."

"Kesinlikle öyle. Kır e v i n i n sahibi yandaki pub.
Adı Wild Goose. DS'm bunun bir tesadüf olduğunu düşündü."

Ama ben daha iyi biliyordum, çünkü Netflix'teki programda Leonora Staniforth'un Rowan'ın bu fikri nasıl bulduğunu anlattığını hatırlıyorum.

"bukalemun kızlar" ve onun "bu gibi konularda her zaman çok zeki" olduğu. Bunun her yerinde de aynı kibirli küçük parmak izleri var.

O'Neill tekrar iç geçiriyor ve ardından gülmeye başlayarak beni şaşırtıyor. "Hakkını vermelisin. Oldukça komik."

Sadece ben gülmüyorum.

Aramayı bitirip ayağa kalkıyorum. Manzara değişikliği zamanı. Ya da daha iyisi, lanet bir bira.

* * *

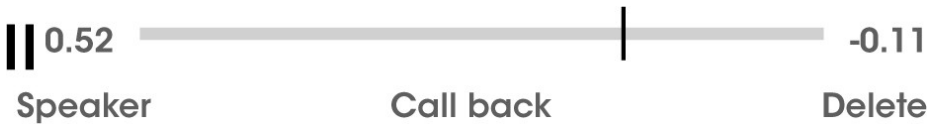
Sesli Mesaj

DI Brendan O'Neill

Mobil

Transkripsiyon

Sizi özlediğim için üzgünüm - belki de mantıklı olanı yapıp eve gitmişsinizdir. Bu sadece Devon ve Cornwall'dan haber aldığımı söylemek için. Henüz kimse gelmemiş ama görünüşe göre Sullivan onlara e-posta göndererek bir gün kadar gecikebileceğini ve endişelenmemelerini söylemiş. Yerel üniformalılar göz kulak olacak. Şerefe.

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
01.28

Bebek için kalkmak yeterince kötü zaten; bütün gece uyumak için kesinlikle çok yaşlıyım. Uyuyakalmış olmalıyım çünkü kapı açıldığında irkilerek uyandım. Bu Gis.

Beni görünce sırıttı. "Özür dilerim."

Ayağa kalktım. "Olma. Uyuyakalmamalıydım." Saate baktım. "Kahretsin, saat bu mu? Neden hâlâ buradasın?"

Eve gittiğini sanıyordum; herkes gitti. Hiçbiri havlu atan ilk kişi olmak istemedi, en azından benim önümde. Ama O'Neill'dan gelen son sesli mesajı aldığımda artık yeter dedim ve onlara gidip biraz uyumalarını söyledim.

"Sadece bazı şeyleri kontrol ediyordum," diyor Gis. Bir adım daha yaklaşıyor. "Ve bir şey buldum."

"Devam et, günümü güzelleştir."

"Arabayı buldum. Daha doğrusu Essex Polisi buldu. Görünüşe göre Rowan arabayı terk etmiş ve bazı yerel serseriler arabayı gezintiye çıkarmış, sonra da yakmışlar."

"*Essex mi?* Orada ne işi var? Kiralık yerin Plymouth'ta olduğunu sanıyordum?"

"Evet, öyle. Araba, bu ülkede kenardan düşmeden gidebileceğiniz en ters yöne doğru gidiyordu. Bromness adında daha önce hiç duymadığım bir yer."

İç çekiyorum; Rowan'ın akıl oyunları devam ediyor. "Ve Essex bunun doğru araba olduğundan emin mi?"

Gis başını sallar. "Az önce üniformalılardan biriyle sohbet ettim ve orada bir süredir gezintiye çıktıklarını söyledi. Nasıl bir yer olduğunu bilirsiniz, alışılmışın dışında çorak bir arazi, reçele üşüşen eşek arıları gibi üşüşüyorlar. Ve ikimizin de bildiği gibi, o eski Novaları çalmak acınacak kadar kolaydır." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Yaşlı Bayan Sullivan'ın araba konusunda bu kadar berbat bir zevki olduğu için minnettar olmalıyız."

Başımı salladım. "Yolumuza çıkan ilk şey."

"Aslında ikincisi patron. Görünüşe göre bu bölge o kadar büyük bir sorun haline gelmiş ki, bölge sakinleri Belediye'ye baskı yapmak için Mahalle Nöbeti tutmaya başlamışlar. Essex'in Guy Fawkes gibi havaya uçmadan önce Nova'nın plakasını tespit edecek kadar hızlı bir şekilde oraya ulaştığı için teşekkür etmemiz gereken bir grup keskin gözlü ihtiyar var."

"Ya da hiç gelme zahmetinde bulunmadılar."

Başını sallıyor; ikimiz de bu tür küçük haydutlukların genellikle listenin ne kadar alt sıralarında yer aldığını biliyoruz.

"Yine de neden Essex sorusuna cevap vermiyor. Tabii yakınlarda 'Fuck You, Fawley' gibi bir ismi olan küçük bir kiralık ev yoksa."

Gis sırıtıyor. "Sanırım bundan daha iyisini yapabilirim. Bromness, Harwich'e yarım saatten daha az bir mesafede."

Beynimi çalıştırmakta zorlanıyorum ama ben bile bu konuda bağlantı kurabiliyorum.

"Harwich devasa bir liman mı?"

Sırıtışı genişler. "Aynen öyle. Felixstowe da çok yakınımızda."

"Yüzünüze bakılırsa, yolcu manifestolarının elinizde olduğunu varsayıyorum?"

"Essex ilgileniyor. Uzun sürmez." "Günde kaç geçiş var?"

Bana bir kâğıt uzattı. "Sürüş süresini ve otoyolları kullanmamayı hesaba katsak bile, Rowan saat on birde Harwich'ten Hook of Holland'a giden gemiye kolayca yetişebilirdi. Ayrıca Rotterdam'a üç yük geçişi vardı: biri Harwich'ten on buçukta, biri Felixstowe'dan sekizde ve diğeri de Felixstowe'dan iki buçukta geliyordu." Saatini kontrol eder. "Aslında neredeyse tam bir saat içinde."

Listeye bakıyorum. "Rotterdam geçişlerinin sadece yük taşımacılığı için olduğunu söylemiştiniz? Sence bir kamyonda olabilir mi?"

"*Birinde* ya da birinde," diyor Gis sert bir şekilde. "Neden takside olma ve 'ödünç' pasaportun kontrol edilmesi riskini alasın ki?"

Kahretsin, bunu neden düşünemedim ki? "Gümrükle konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Sınırda bir şey bulamadılar, ama görünüşe göre giden yükler rutin olarak aranmıyor, istihbarat olmadığı sürece ve bu da hemen hemen her zaman kaçak mallar veya uyuşturucularla ilgili, insanlarla değil. Yani, Kanal değil, değil mi, ayrıca yanlış yöne gidiyor."

"Ama Hollanda Polisi'nin diğer uçtan almasını sağlayabiliriz? Tekneler ne zaman yanaşıyor?"

"İlki bizim saatimizle dört buçukta geliyor, o yüzden endişelenmeyin, biz ilgileniyoruz." "Çok iyi iş çıkardın, Gis. Harika bir işti. Bütün ekip bu konuda bir kör."

"Teşekkürler, patron."

Kapıya yönelir, sonra aniden döner, yüzü şimdi sıkıntılıdır. "Ama ya bütün bunlar sadece başka bir şaşırtmacaysa? Rowan bizi Keystone Polisleri gibi Kuzey Denizi'nin ötesine gönderir ve bu sırada o da sessizce arabasını değiştirip bir çift güneş gözlüğü ve pembe bir perukla Tanrı bilir nereye doğru yola çıkarsa?"

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Ona boşuna bukalemun kız demiyorlar. Ama o yeni arabayı bir yerden alması gerekiyor, değil mi ve Sullivan'ın ona araba aldığına dair bir kayıt bulamadık."

Düşünüyor. "Öylece gelip kiralama talebinde bulunabilir miydi?"

"Doğru, ama belgeye ihtiyacı olacaktı, bu da şansını ciddi şekilde artırırdı.

yakalanma korkusu. Ve her halükarda, eski valimin mümkün olan en basit açıklama hakkında ne dediğini hatırlıyor musunuz?"

Gülümsüyor. "Osbourne'un Usturası."

"Pekâlâ, daha fazla bela aramadan önce bu geçitleri eleyelim."

Kapı kapanır kapanmaz telefonuma uzanıyorum. Birini aramak için çok antisosyal bir zaman ama başka seçeneğim yok.

"DI O'Neill? Adam Fawley. Uyandırdıysam özür dilerim. Benim için bir şeyi kontrol etmeni istiyorum. Kalemin var mı? Evet, Andrea Sullivan hakkında. Nakliye sektörüyle bir bağlantısı var mı diye bakabilir misin? Kardeşi, babası, arkadaşı, herhangi bir şey." Bir duraklama. "Bir tanesinde, bir kamyonda olabileceğini düşünüyoruz."

* * *

Konaklama için oldukça basit bir yer ama içeride geçirdiği onca yıldan sonra tek yıldız lüks sayılıyor ve üç ayaklı bir divan kraliçe gibi hissettiriyor. Çantalarını yere atıp kendini yatağa atıyor ve omuzlarının gevşemeye başladığını hissediyor. Tavanda bir leke, belli belirsiz bir mazot kokusu ve yakınlardan gelen bir zonklama sesi var ama umurunda değil. Burada olduğu sürece burası onun kendi alanı. Yalnız onun. En-suite banyosu bile var, Sullivan bundan emin oldu. İsterse bütün gece içinde kalabileceği, sadece kendisine ait, düzgün bir banyo düşüncesiyle iç geçiriyor. Ve Sullivan'ın ona verdiği özel banyo yağıyla-

Kapı çalındı. Ayağa kalkar, kalp atış hızının uzun süredir öğrendiği aşırı hıza çıktığını hisseder. *Kes şunu*, diye düşünüyor, *önemli bir şey olmayacak. Sadece rutin bir kontrol ya da onun gibi bir şey*.

Yatağın kenarına doğru kayıyor ve ayağa kalkıyor. Başka bir tıkırtı, daha ısrarlı. Kapının hemen ötesinde birinin sesi.

Olabildiğince sessiz bir şekilde kapıya doğru ilerliyor ve zinciri takıyor. Sonra derin bir nefes alıyor ve bir aralık açıyor.

Bu kişiyi daha önce hiç görmemiş ama fotoğraflarını görmüş; kim olduğunu biliyor.

Kalkık bir kaş, yarım bir gülümseme. "Sanırım beni bekliyorsun?"

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
02.47

Boş odaya gidecektim ama eve geldiğimde çocuk odasının ışığı yanıyordu. Alex, Jake'e hamileyken annesinin ona verdiği eski sandalyede oturuyor, Lily kucağında sessizce emziriyor, masanın üzerindeki lamba hafif altın gölgeler saçıyor.

Kapı aralığında durup öylece izliyorum. Kafasını kaldırıp beni yanına çağırıyor ama başımı sallıyorum; anı bozmak istemiyorum. "Bir Vermeer gibi görünüyorsun."

Gülümsüyor. "Yumuşak ışığın yapabildikleri harika," diye fısıldıyor. "O nasıl?"

"İyi, sağlık ziyaretçisi bugün geldi ve ondan çok memnun kaldı." Kızına bakıyor ve yanağına dokunmak için elini uzatıyor. Lily ona bakıyor, yarı karanlıkta gözleri kocaman. Bir keresinde yeni doğan bebeklerin neler görebildiğine dair bir açıklama okuduğumu hatırlıyorum. Çocuk bakım kılavuzlarından birinde değil, bir romandı. Odaklanmamış ve acemilikle yıkanmış gözlerin dünyayı sadece bir renk ve şekil kaleydoskopu olarak gördüğü, ama yine de annelerinin yüzünün sıcak ışıltısını ve saçlarının halesini görmeden daha derin bir hisle tanıyabildikleri hakkında bir şey.

Ve sonra Noah'ı hatırlıyorum. Şimdi yirmi bir yaşında olacak olan ve annesini ancak bir kuvözün cam duvarından görebilen ilk Noah'ı; ve onu doğuran kadını son görüşünün boğucu siyah plastiğin yüzünün üzerine kapanması olduğu ikinci Noah'ı.

* * *

"Bir yatak ve bir televizyon var ama tabii ki biz işimizi bitirene kadar kapalı kalsın. Bazı insanlar bölme kapalıyken içeriyi klostrofobik buluyor ama beni hiç rahatsız etmedi. Muhtemelen sen de öyle olacaksın, değil mi?"

Bu, içeride bulunmuş herkes için adil bir varsayım. Rock'ın açıkça yaptığı gibi. Rowan'ın bunu bilmek için dövmeleri görmesine gerek yoktu.

B&B'deki yatakta oturmuş McDonald's yiyorlar. Bu kadar erken saatte açık olan tek yer orasıydı; havanın aydınlanması en az bir saat sürecek.

Rowan kahvaltılık gözleme, Rock ise duble sosisli ve yumurtalı McMuffin yedi. İki kere. Rock'ın iştahı büyüktür. Aslında, Rock'ın çoğu şeyi büyüktür. Elleri, bağırsakları, Iron Maiden tişörtünün altındaki omuzları.

"Ne zaman yola çıkmamız gerekiyor?" Rowan saatini kontrol ederek soruyor. Tekrar.

"Yedi gibi, sanırım. Daha gidecek çok
yolumuz var." "Beni rahatsız etmiyor. Ne
kadar erken olursa o kadar iyi." Rock
gülüyor. "Bu da anlaşılıyor."

"Bir sorun çıkacağını düşünmüyor musun?" Bunu gerçekmiş gibi göstermeye çalışıyor ama eğer işler ters giderse-

Rock onun yüzünü izliyor. "Eğer varsa, benim koca kıçım da seninki gibi kurumaya bırakılmış olacak."

Kalp atışları hâlâ acı verecek kadar hızlı. "Ama ya taksiyi aramak isterlerse?"

Rock bir homurtu çıkarıyor ve yatak örtüsünün üzerine kırıntılar saçıyor. "Yapmayacaklar. İnan bana, iyi bir sebep olmadan bunu yapmaya cesaret edemezler. Geri dönmek ise bambaşka bir mesele. Özellikle de dolu bir yükle. Ama bu benim sorunum, senin değil."

"Sözüne güveniyorum." Duraksıyor. "Ve tekrar teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım."

Rock omuz silkiyor. "Bana değil, Sullivan'a teşekkür et. Patronun ona bir borcu vardı."

Rowan yemeğini bitirir ve ortalığı toplamaya başlar. Rock ona bakıyor, sonra peçeteye uzanıyor. "Gerçi sanırım artık ona borçlu olan sensin, değil mi?"

* * *

Ekibin geri kalanı içeri girdiğinde, Gis zaten bir saattir oradaydı. Dün gece Janet'i uyandırmamayı başarmıştı, ama bu sabah yine de azar işitti. "Bu gidişle ülser olacaksın, geç kalanlara bakacak DC'lerin yok mu?" Ama ilk kalkan ve kahvaltıyı hazırlayan (ikisi için yumurta ve domuz pastırması, Billy için de onun çok sevdiği ama Janet'in zaman ve dağınıklık nedeniyle neredeyse hiç yapmadığı krep) o oldu.

Ekibin gelişini izlemek ilginç bir egzersiz. Bradley Carter 8.15'te, her zaman puan kazanmak için tetikte; Ev ve Sargent hemen ardından,

Gis'in Ev'in onu bırakıp bırakmadığını merak etmesine neden olan, aynı dükkândan alınmış kahveler; sonra trafikten yakınan Baxter, sonra Hansen ve son olarak da *Luther tarzı pardösüsü*, ipek eşarbı ve Jericho'daki lüks yerden aldığı bademli kruvasanıyla Quinn.

"Saat kaçta kaçtınız?" diye soruyor, Gis'in en son haberleri panoya asmakta olduğu ön tarafa gelerek.

"Sonunda iki kişi kadar olmuş olmalı. Patron hemen sonra ayrıldı." "Siktir."

Gis yüzünü buruşturur. "Bunun için tek kelime bu." Quinn'in omzunun üzerinden geriye bakar. "Görünüşe göre hepimiz buradayız. Gözler kapalı."

Quinn eşarbını çözmeye başlar. "Fawley'i beklemiyor musun?"

Gis başını sallar. "Sekize kadar gelmezse devam etmemizi söyledi. Zaten bu işlerin çoğundan haberi var."

Ekibin geri kalanına döner ve sesini hafifçe yükseltir. "Tamam, işte gece boyunca geldiğimiz nokta. Essex Polisi Vauxhall Nova'yı buldu - ve evet, Essex dedim. Görünüşe göre Rowan onu bir ara sokakta bırakmış ve fark edilmemesini ummuş, en azından kaçması için gereken süre boyunca. Neyse ki bizim için," diye devam ediyor sert bir şekilde, "yerel eğlence sürüşü kardeşliğinin başka fikirleri vardı."

Haritayı işaret ediyor. "Bulunduğu yer burası, Bromness adında bir yer. Açıkçası Rowan'ın onu tam olarak ne zaman ve nereye attığını bilmiyoruz, ama çok uzakta olmadığına bahse gireriz ve bu durumda, ya Felixstowe'dan çıkan bir feribotta olabileceğine dair eğitimli bir tahminde bulunduk, burada -" tekrar işaret ediyor - "ya da Harwich, burada. Az önce dağıttığım listeden de görebileceğiniz gibi, dün gece Harwich'ten Hook of Holland'a bir, Harwich'ten Rotterdam'a bir ve Felixstowe'dan Rotterdam'a iki olmak üzere dört sefer vardı."

"Dur bakalım," diyor Ev. "Bunların hepsi yolcu feribotu muydu?" "Hayır, sadece Hook of Holland olanı. Diğerleri sadece yük." Ev ona bakar. "Bir *kamyonda* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gis omuz silkiyor. "Bunu göz ardı edemezdik. Ve bu kadın hakkında bildiğimiz bir şey var ki, tedbirli olmak üzülmekten iyidir."

Baxter açıkça şüpheci görünüyor. "Ne yani, ülkeyi terk etmek için bir kamyona mı biniyor, Manş Tüneli'ni tersten geçmek gibi mi? Sanırım bu mümkün, ama Düşes'in kırk tonluk bir kamyonun arkasında -?"

"Evet," diyor Quinn. "Elbette yapabilirim. Onunla tanışmadınız. Açıkçası, onun için yeterli olduğu sürece neredeyse her şeye hazır olurdu. Ve bana sorarsan, içeri sızmak, içeri girmekten çok daha olasıdır - eminim 'onların zamanına değecek' bir şey yapmaya hazırdır. Yani, zavallı inek Sullivan'ı nasıl kullandığına bir bakın."

"Ama bu büyük bir risk olurdu, değil mi?" diyor Ev, ona dönerek. "Şans eseri ortaya çıkıp fark edilme ya da ihbar edilme riskini göze almak mı? Bütün bunları planladıkları şekilde - o ve Sullivan - bundan çok daha organize."

Hansen başını sallar. "Katılıyorum. Bence oraya gitti çünkü biriyle buluşacaktı. Soru sormadan onu götürmeyi kabul eden biriyle."

Gis gülümsüyor. "İşte tam da bu yüzden patron dün gece Surrey'i aradı. -Andrea Sullivan'ın kamyonculuk sektörüyle olan bağlantılarını araştırıyorlar. Ona iyilik yapmaya hazır olabilecek herkesi."

Quinn kruvasanını bitirir ve parmaklarını siler. "Ne kadar ilerlediler?" Hafifçe kaşlarını çatıyor, belli ki kendini tekrar nasıl ön plana çıkaracağını düşünüyor.

Gis yüzünü buruşturur. "Hiçbir yerde, son duyduğumda. Babası postacıymış, amcası yok, erkek kardeşi yok, aile bağları hiç belli değil. Ama bu sabah onunla tekrar görüşüyorlar."

"Peki Hollanda Polisi bu gece geçişlerini kontrol etti mi?" diye soruyor Sargent.

"Saat dört buçukta gelen Hollandalı'nın kancasını aradılar ve boş çıktılar." Saatini kontrol eder. "Sekiz ve sekiz buçukta gelenleri her an duyabiliriz."

"Peki ya yolcular?" diye sorar Bradley Carter, altta kalmamak için. "Bir kamyonda olduğunu *bilmiyoruz*."

Gis başını sallar. "Bildirimlerin hiçbirinde Camilla Rowan veya Andrea Sullivan yok ve tarife uyan kimse de yok. Görünüşe göre pek meşgul değilmiş." Yüzünde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Yılın bu zamanında Kuzey Denizi'ni tercih edeceğimden de emin değilim. En azından sekiz saat boyunca."

Quinn şu anda haritanın yanında. "Havaalanlarını elediğimizi varsayıyorum?" "APW bunu yakalamalı," diyor Gis kararlı bir şekilde. "*İşte* bu yüzden

Bu bir *All-Ports* uyarısı. Ancak buna değeceğini düşünüyorsanız Stansted ve Southend ile bir takip yapabiliriz. Onlar en yakınları."

Ev haritaya bakar. "Ama ikisi de hâlâ bir saatten fazla uzaklıkta. Nakliyeye ihtiyacı olabilir. Belki başka bir araba almıştır?"

"Bu konuyu patronla konuştum, kiralamanın pek işe yaramayacağını düşündü. Çok fazla belge var."

"Sullivan onun için Felixstowe'da başka bir araba bırakmış olabilir mi?" diye soruyor Carter.

Quinn homurdanıyor ama Gis suratını asmıyor. "Bu da bir olasılık elbette, ama olaylara bakılırsa, pek olası değil."

Carter kızarır. "Sadece trenle gitmek istemesini anlayamadığımı söyledim - fark edilme riski çok fazla."

"Koç?" diye soruyor Ev. "Orada çok fazla gözetim yok."

Gis başını sallar ve Carter'a döner. "Pekâlâ, neden bunu sen halletmiyorsun? Otobüs şirketlerine gidelim mi?"

Quinn sırıtıyor. "Ne dilediğine dikkat et, Carter, ha?"

* * *

Taksinin kapısının çarparak açıldığını ve ardından Rock'ın içeri tırmanırken ağırlığın sallandığını duyar. Bölme boydan boya çizilmiştir ama kim olduğuna şüphe yoktur. Başlangıç olarak koku ele veriyor. Kömür katranı sabunu. Babası hep bu şeyi kullanırdı. Her şeyi geri getiriyor. Ve iyi anlamda değil.

"Arka tarafta iyi misin?"

Rowan mide bulantısıyla savaşır; deniz tutması hiç hesaba katmadığı bir şeydir.

"Tamam, teşekkürler."

"İstersen biraz naneli şekerim var. Daha sonra biraz sertleşebilir."

Ne demek sonra? diye düşünüyor.

"Mobil sinyali de kaybedeceğiz, haberiniz olsun."

Söylemedi ama mantıklı.

"Haberleri kontrol ediyordum," diye devam ediyor Rock. "Senin hakkında hiçbir şey yok. En azından bulabildiğim kadarıyla." Bir duraklama oldu, sonra, "Ondan haber aldın mı?"

"Kim, Sullivan mı? Hayır, dünden beri değil." "Sence bu pislikler onun peşinde mi?"

"Olabilir. Sorular soruyorlardı. Ama b u n u n er ya da geç olacağını biliyordu. Ve iyi olacak. O çetin cevizdir."

Rock güler. "Eminim."

Torpido gözünün açılma sesi duyulur ve ardından bölme bir inç kadar geriye kayar ve bir paket Ekstra Güçlü Nane Şekeri torpido gözünün ucuna düşer.

Yatağa.

"Gitsem iyi olacak. Denizdeyken burada olmamamız gerekiyor. İyi olacak mısın?"

"Yarın uzun bir gün olacak, biraz uyumaya çalışacağım." Bir kahkaha. "Buna değecek. Yiyebileceğin kadar peynir, eh."

Evet, diye düşünüyor, *birkaç kilo vermem gerekiyor*, *almam değil*.

"İşe yarar," diyor. "Şimdilik."

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
10.40

"Üzgünüm patron. Elimiz boş dönüyoruz."

Görünüşe göre şansımız karaya oturdu.

Beyaz tahta kırmızı çarpı işaretleriyle kaplı: Harwich yolcu feribotlarında yok, yük gemilerinde yok, bilinen hiçbir uçuşta yok. Seçeneklerimiz azalıyor ve zamanımız daralıyor.

"Peki," diyorum sesime biraz enerji katarak, "başka fikri olan var mı?"

"Bence aramayı genişletmeliyiz, efendim," diyor Çavuş. "Diğer limanlara." Quinn sırıtıyor ama onu görmezden geliyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

Biraz endişeyle Quinn'e, sonra tekrar bana bakıyor. "Araba kiralamasının pek mümkün olmadığını ve toplu taşıma araçlarının muhtemelen çok riskli olduğunu söylediğini biliyorum-"

"Devam et."

"Peki, eğer haklıysak ve kız bir kamyondaysa, kamyonun onu Bromness'ten almış olması mümkün değil mi-"

Carter, Quinn'e benzer bir iç çekişle, "Bunu çoktan eledik," diyor. Bilinçli olarak mı kopyalıyor yoksa sadece taklit mi ediyor emin değilim. Yavru kazlar gibi. Düşündüm de, o tutam tutam saçlarıyla gerçekten de bir kaz yavrusuna benziyor. "Kontrol ettiler, hiçbir feribotta yokmuş."

"Onlar değil, hayır," diyor Sargent. "Ama kastettiğim bu değildi. Belki de kamyonu oradan almıştır demek istedim -şu anda başka bir yere gitmekte olan bir kamyon. *Başka bir* limana."

Quinn kaşlarını çatar. "Evet, tamam, *belki*, ama bu saatlerde iğne aramak gibi bir şey olur - nereden başlayacağız ki? Zaten bizden en az on iki saat önde, birlikte olduğu bu kıllı herifin kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok ve ülkeden çıkan her kamyonu aramaya başlayamayız-"

"Aslında," diyor Hansen, ekranından başını kaldırarak, "bu konuda bir fikrim var. Birkaç web sitesine baktım ve görünüşe göre ticari şoförlük eski mahkumlar arasında popüler bir iş seçeneği. Tehlikeli araç kullanmaktan ceza almadıkları sürece-"

Ben ona bakıyorum; herkes ona bakıyor. Bunca zamandır burnumuzun dibindeymiş.

"Heathside'ı arayın -son üç yılda tahliye edilen tüm mahkumların isimlerine ihtiyacımız var ve sonra bu listeyi DVLA ile çapraz karşılaştırın- ve onlara acil olduğunu söyleyin. Eğer bir iş adamına denk gelirseniz orada bir bağlantım var."

Nedenini sormak için ağzını açtı ama ben cevabımı sorudan önce verdim. "İleri sürüş sertifikası olmadan HGV kullanamazsın, Hansen, con ya da no con."

Odaya baktım. "Görünüşe göre kıllı bir herif aramıyoruz. Bir kadın arıyoruz."

* * *

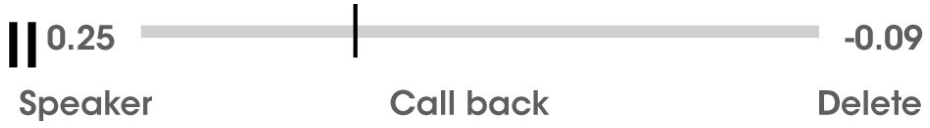
Sesli Mesaj

DI Brendan O'Neill

Mobil

Transkripsiyon

Sullivan'dan hala işe yarar bir şey gelmediğini söylemek için aradım. Nakliye sektöründeki bağlantılarını sorduk ama sadece sırıttı ve Yorum Yok dedi. Bir kez daha. Yine de fark ettiğim bir şey vardı, sürekli saati kontrol ediyordu. Sanırım feribot konusunda haklı olabilirsin.

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
14.15

"Efendim, bize katılmak ister misiniz? Sanırım bunu görmek isteyeceksiniz." Hansen, kapımda.

Ayağa kalktım. "Geliyorum."

Ofis şu anda kalabalık ve uğultulu. İnsanlar telefonda, basın bürosundan birileri. Harrison, tabii ki; Quinn'le konuşuyor, tabii ki.

Ona başımı salladım. "Efendim."

"İyi iş çıkardın, Fawley. Çok etkileyici."

"Henüz gözaltında değil, efendim. Ama teşekkür ederim. Ekip çok iyi iş çıkardı."

Konuyu vurgulamak için Hansen'e dönüyorum. "Peki neredeyiz?"

"Birlikte seyahat edebileceği bir sürücü tespit ettik." Ekranına dönüyor ve DVLA kayıtlarını getiriyor. "Teresa Grant adında bir kadın. Sosyal güvenlik dolandırıcılığından on sekiz ay Heathside'da kalmış, geçen yılın sonlarında serbest bırakılmış."

"Rowan ile hiç aynı hücreyi paylaştı mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, söyleyebildiğimiz kadarıyla hayır. Ama Sullivan'ı tanıyacağı kesin."

"Grant şimdi kimin için çalışıyor?"

"Ronnie Harmsworth Freight Ltd adlı şirket, tamamı kadınlardan oluşan bir şirket ve eski suçlulara fırsatlar sunma konusunda büyük bir çaba sarf ediyor."

"Onlarla konuştun mu?"

Başını sallıyor. "Grant bu sabah Newhaven'dan Dieppe'ye giden feribotta yer ayırtmıştı-"

"*Öyle miydi?*"

"Saat 10'da yola çıktı ve dört saatlik bir yolculuk olacak."

Saatimi kontrol ettim. "Kahretsin, iki oldu bile-"

Gis masasından başını kaldırır ve telefonunu gösterir. "Şu anda onlarla ilgileniyorum patron. Şanslıydık, bu sabah Kanal'da hava berbattı, bu yüzden daha yeni demirledi."

"Zamanında geldik mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Hâlâ teyit edilmeyi bekliyorum, pek ilerleme kaydedemiyorum, bu herif beni anlamıyormuş gibi davranıyor."

"Denememi ister misin, Çavuş?" der Çavuş. "Fransızcam o kadar da kötü değil." "Buyurun," diyor Gis ağır bir sesle, telefonu ona uzatarak.

* * *

En az on beş dakikadır limandalar ve mide bulantısı nihayet hafiflemeye başladı. Son birkaç saat çok kötüydü. Kendi kendine kusmayacağına dair söz vermişti - Rock'ın yatağın yanındaki cebe bıraktığı kâğıt torbalar sadece korkaklar içindi - ama sonunda başka seçeneği kalmamıştı. Tanrım, çok kötüydü. Rock'ın bunu her hafta nasıl yaptığını bilmiyordu. Belli ki göründüğünden daha dayanıklı.

Şimdi bir çınlama, metalin metale çarpması ve ardından kabin kapısı açıldığında soğuk dizel hava cereyanı var. Rock hiçbir şey söylemiyor, ama muhtemelen etrafta başka sürücüler de var. Rowan içgüdüsel olarak yorganı başına çeker; eğer taksiyi aramaya karar verirlerse kimsenin onu fark etmesini engelleyemez. Ama Rock yapmayacaklarını söylüyor, Rock yapmayacaklarını söylüyor ...

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
14.22

Çavuş liman görevlisiyle tam beş dakikadır konuşuyor ve size tek bir şey söyleyebilirim: Fransızcası "fena değil "den çok daha iyi. Sorun şu ki, bunun kötü bir haber olduğunu anlamak için dili çok iyi bilmenize gerek yok.

"*Vous en êtes sûr? Hata yapma olasılığınız yok mu? Je vois. Çok teşekkür ederim. Mümkün olduğunca çabuk haber verin*."

Telefonu bıraktı ve bana döndü. "Üzgünüm efendim, yapacak bir şey yok. Grant'in kamyonunu inerken kenara çektiler ve tam bir arama yaptılar. Orada kimse yokmuş. Ve Grant tamamen bilgisiz olduğunu iddia ediyor. Fransız polisi her ihtimale karşı onu tutuyor ama bana çıkmaz sokak gibi geliyor."

Gis başını sallar ve beyaz tahtaya doğru yürür.

"Özür dilerim," diye başlıyor Çavuş ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Bu onun hatası değil.

"Tam bir felaket," diye mırıldandı Quinn, arkasını dönerek. "Etrafımızda lanet olası halkalar oluşturdu."

Olabilir. Belki de değildir. Çünkü bir şey beni rahatsız ediyor.

Kurulda Gis'e katılıyorum. Çünkü gerçekten bir "şey" varsa, o da buradadır. Bir yerde.

On günlük birikmiş çalışmayı tarıyorum. Haritalar, fotoğraflar, listeler, teoriler, soru işaretleri. Her şeyi ilk kez görmeye çalışıyorum, bir şeylerin takılmasını bekliyorum. Bir yanım, sırf taze bir çift göz için Ruth Gallagher gibi birini buraya getirsem mi diye düşünüyor-

Ama buna gerek yok. Çünkü işte orada. Lanet bir post-it'in

üzerinde. Çekip çıkardım ve Gis'e uzattım.

"Bu kamyon şirketi de neyin nesi?" Kaşlarını

çattı. "Seni anlamıyorum."

"Tamamen kadınlardan oluşan bir ekip

olduğunu söylemiştin, değil mi?" "Evet."

"Peki neden adı Ronnie Harmsworth Freight?"

Gis başını sallar. "İyi bir nokta, kesinlikle

bakmaya değer."

Baxter'a dönüyoruz ama o bizi duymuş; çoktan işe koyulmuş. "Şirketler Evi'ni kontrol ediyorum," diyor. "Bana bir saniye ver."

Bir süre klavyesine dokunduktan sonra aşağı kaydırıyor. "Buna göre, Ronnie Harmsworth Freight'ın genel müdürü ve çoğunluk hissedarı *Veronica* Harmsworth, DOB 14 Mart 1974."

"Eğer içerideyseniz hala şirket yöneticisi olabileceğinizi düşünmekte haksız mıyım?"

Odadaki enerji bir kademe yükseliyor; bununla nereye varacağımı biliyorlar.

Baxter tekrar dokunur, sonra başını sallar. "Evet, yapabilirsin. Dolandırıcılık gibi bir şey için olmadığı sürece."

Hansen da şimdi ekran başında. "Veronica Christine Harmsworth," diyor yukarı bakarak. "2009'dan 2011'e kadar ABH'den Holloway'de üç yıl yatmış. Kocasına çekiçle saldırmış, kocasının kendisini dövdüğünü iddia etmiş."

"Sullivan hiç Holloway'de çalıştı mı?"

Bir kez daha kontrol ediyor, sonra kafasını kaldırıp başını sallıyor. "Sekiz yıl-2008'den 2016'da kapanana kadar."

Sanki tüm oda nefesini tutmuş gibi.

"Harmsworth Freight ile daha önce kim

konuştu?"

"Ev," diyor Gis. "Bir kadından gelmesinin daha iyi olacağını düşündük -"

Ona döndüm ama çoktan telefonunu eline almıştı. "Hem dün gece hem de bugün feribot geçişleri için planladıkları tüm sürücülerin bir listesini al. Ama bunu gizli tut, Rowan'a bir mesaj ulaşmasını istemiyorum."

Quinn yanıma geldi. "Sence Sullivan bu kuşla işi halletmiş midir Ronnie?"

"Bu bir olasılık olmalı. Ve şu anda elimizdeki tek şey bu."

* * *

Rock onu biraz zaman alabileceği konusunda uyardı. Bunun bir araba vapurundan inmek kadar basit olmadığını, bu yüzden paniğe kapılmaması gerektiğini söyledi. O da kendine bunu söylüyor. *Panik yapmayın. Bu yerler çok büyük, işlem yapılması gereken bir sürü kamyon var, Fransızların nasıl olduğunu bilirsiniz.* Bu havasız takside yorganın altında sıkışıp kalmak yardımcı olmuyor. Koku da öyle. İşlerini bitirir bitirmez Rock'ı durdurmak zorunda kalacak ki hasta çantasını atabilsin. *Biter bitmez, biter bitmez . . .*

Şimdi yakınlardan sesler geliyor; bu daha önce olmamıştı. Dışarıda biri Rock'la konuşuyor. Duyabildiği kesik kesik seslerden Rock'ın tonunu ölçmeye çalışır. Sesi endişeliymiş gibi gelmiyor. Yönetici saçmalığı mı? Yapılacak bir sürü iş olmalı. Sadece paranoyaklaşıyor.

Elbette öyledir çünkü aniden kontak sesi duyulur. Bir motor gürültüsü, ardından havalı frenlerin tıslaması ve -hele şükür- kamyon titreyerek canlanıyor.

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
14.25

"Filo müdürünün sekreteriyle konuştum ve bana listeyi e-posta ile gönderiyor," diyor Ev, telefonunu bırakırken. "Hemen yapacağını söyledi ama söz veremem, çok hevesli görünmeyi göze alamadım."

Şu anda makinenin etrafında bir düzine insan olmalı, yeni bir Papa gelmiş gibi lanet olası bir e-postayı bekliyoruz. Makine ping atıyor ama şansım yaver giderse emeklilik haklarındaki değişikliklerden bahseden İK olacak. Ama hayır, o sekreter sözünün eridir.

Bakarken bile başımı ağrıtan o Gantt çizelgelerinden biri. Ama Ev bu tür şeylerde iyidir - öne doğru eğilir, küçük yazıları tarar. "Bana üç olasılık varmış gibi geliyor. Bir
A. Cameron bu sabah beşte Immingham'dan kalkan bir gemiyle Brevik'e gitti -nerede olduğunu bilmiyorum-"

Hızla etrafına bakar ama başka kimse de bakmaz.

Tekrar ekrana döner. "Her neredeyse, *otuz altı saat* sürüyor.
saat-"

"İskandinav bir yerlerde," diyor Baxter. "O kadar uzun sürüyor."

"Sonra bu sabah onda Tilbury'den yola çıkan bir J. Ford var, bizim saatimizle bu gece altıda Zeebrugge'de olacak. Ve son olarak-"

Derin bir nefes alır. "B. Hudson bu sabah Newhaven'dan Caen'e giden gemide, saat sekiz buçukta hareket etti."

"Ne zaman girecek?"

Saatine bakar. "On dakika önce."

* * *

Kamyon hızlanıyor, vites değiştiriyor. Rock radyoda şarkı söylüyor, direksiyona vuruyor, biraz zamanın dışında. Ama kimin umurunda.

Hareket ediyorlar.

Rampadan aşağı inerlerken çın çın çın seslerini ve ardından tekerleklerin altındaki betonun donuk gümbürtüsünü duyuyor.

Kuru

toprak.

Özgürlük-

* * *

Adam Fawley
30 Ekim
14.35

"*Si, c'est très très urgent. Oui, oui, je tiendrai-merci-*" Sargent elini ahizenin üzerine koydu ve bana baktı.

"Gemi şu anda yükünü boşaltıyor efendim, çavuşun dediği gibi, dün gece Kanal'da hava kötüydü, bu yüzden yirmi dakika gecikti. Hudson'ın yükünün çoktan yola çıkıp çıkmadığını kontrol ediyorlar."

Kan basıncım buna daha fazla dayanamaz. Gis'e dönüyorum. "Bu Hudson denen kadın hakkında ne biliyoruz?"

"Kendisine tecavüz etmeye çalıştığını söylediği birini bıçakladığı için HMP Foston Hall'da hapis yattı. Yargıç ona inanmış olmalı çünkü adam neredeyse ölüyor olmasına rağmen sadece beş yıl ceza almış." Kuru bir gülümseme veriyor. "Görünüşe göre Rock olarak biliniyormuş. Esas olarak soyadından dolayı, ama anladığım kadarıyla o da tam olarak bir ceylan değil."

"Eğer Foston Hall ise, Rowan ya da Sullivan ile doğrudan bir bağlantısı olmadığını varsayıyorum?"

Başını sallıyor. "Hayır, tek bağlantı Ronnie Harmsworth." "Peki ya diğer iki sürücü?"

Baxter yukarı bakar. "Hala kontrol ediyorum, efendim."

* * * Bir

sorun var - yavaşlıyorlar -

Felaket tellallığı yapmayı bırakın - trafik ışıkları, döner kavşak ya da tamamen sıradan bir şey olacak -

Ama sonra radyo kapanıyor ve titreyerek tamamen duruyorlar.

Frenlerin tıslaması, sonra dışarıdan bir ses -bir şeyler havlıyor-

Duyamıyor, *duyamıyor*, çok fazla gürültü var.

Ama şimdi motor sessizliğe gömüldü ve Rock bağırıyor, "Tamam, tamam, kapandı, tamam mı?"

Kapılar açılıyor ve Rock'a dışarı çıkmasını söylüyorlar, kamyonun arkasından gelen sesleri ve arka kapıların açıldığını duyuyor ve kalbi o kadar hızlı atıyor ki göğsü ağrıyor-

Ve sesler şimdi daha yakın ve daha yüksek ve yorgan çekiliyor ve kaba eller onu kollarından tutuyor ve onu yukarı sürüklüyor ve biliyor - biliyor -

Bitti artık.

* * *

BBC Haberleri
30 Ekim 2018 Son güncelleme tarihi: 16:34

SON DAKİKA: Camilla Rowan "yeniden yargılanabilir"

BBC, Camilla Rowan hakkında Thames Valley Polisi tarafından tutuklama emri çıkarıldığını öğrendi. Yeni doğan oğlunu öldürdüğü iddiasıyla on beş yıl hapis yatan Rowan, dün sabah erken saatlerde HMP Heathside'dan serbest bırakıldı, ancak görünüşe göre lisansının şartlarının gerektirdiği gibi gözetim memuruna rapor vermedi. Şu anda nerede olduğu bilinmiyor. Thames Valley Polisi yeni iddiaların tam olarak ne olduğunu doğrulamadı ancak yeni bir yargılamayı haklı çıkarabilecek yeni kanıtların ortaya çıktığı anlaşılıyor.

Duydukça bu konuda daha fazla haber alacağız.

* * *

Rowan to be placed in solitary confinement 'for her own protection'

By Gemma Owen

Camilla Rowan is likely to be placed in solitary confinement when she is returned to Heathside

the Criminal Cases Review Commission (CCRC) will be reviewing the case in the light of 'significant new evidence'

following extensive questioning by Thames Valley Police officers Rowan has been returned to the

Camilla Rowan's father charged

ughter in relation to fatal shooting

wife Margaret, 68, has already been charged with perverting the course of justice in relation

The case is likely to go to trial later next year. Camilla Rowan has been returned to HMP Heathside where she is

'DUMPED AND LEFT TO DIE'

CAMILLA Rowan put her baby son in a plastic refuse bag and buried him in a dumpster to die.

By VIC JOHNS

It is not yet known why this witness did not testify in Rowan's 2003 trial.

It is believed Rowan has been returned to HMP Heathside women's prison in Surrey, pending a review of her case

'Horrifying' new evidence in Camilla Rowan baby case

By Imogen Tyler Vane

New witness comes forward after 20 years

Sources close to the police investigation of the 1997 disappearance of Camilla Rowan's baby son have described the new evidence they have uncovered as 'horrifying'. The case has been the subject of a storm of social media speculation since Rowan was arrested in France as she was attempting to flee the country. Detectives working

Rowan put the baby in a refuse sack and then abandoned it in a dumpster on an industrial estate on the outskirts of Cirencester. It is believed the site in question was used by a building firm which had collaborated on several projects with her father's property company, which may account for her knowledge of the location.

the Criminal Cases Review Commission (CCRC).

Robert O'Dwyer, Chief Constable of Thames Valley Police, has praised the work done by the CID team who have worked on the case, saying that "thanks to their diligence and professionalism, a 20-year-old case has finally been resolved." It is

* * *

"Evim güzel evim," diyor hapishane görevlisi, gülümseyerek hücre kapısını açıyor. Sütü kesebilecek bir gülümseme.

Bir başka mide boşaltıcı feribot ve bir güvenlik minibüsünün arkasında üç saat geçirdikten sonra onu başlangıç olarak Oxford'a götürdüler. Oradaki hücre o kadar da kötü değildi. Ama bunun bir bedeli vardı. Kendini beğenmiş piç Fawley ve kendisini Tanrı'nın bir lütfu olarak gören diğeriyle yapılan bitmek bilmeyen röportajlar gibi. İkisi de Renee Seidler ve burnunu sokan o lanet sosyal hizmet görevlisi hakkında her şeyi anlattılar ve o sadece "Yorum yok" demeye devam etti ve bu sırada yan sandalyede oturan, onaylamamaktan kaskatı kesilmiş, onu sıcak bir tezek gibi düşürmek için çaresizce hareket eden kibirli avukatını hissedebiliyordu.

Hapishane görevlisi başını hücre kapısına doğru salladı. "Hadi, keskin görün."

Sullivan değil tabii ki. Ona açığa alındığını söylediler ve bunu yapmaktan zevk aldıkları belliydi. Muhtemelen işini kaybedecek. Her iki durumda da geri gelmeyecek. Rowan tecrit koğuşundaki bu kıç suratlı ineklerle hiç tanışmadı ama pek de iyi bir ihtimal gibi görünmüyorlar.

Hücreye giriyor ve orada durup bakıyor. Yatak takımı yerde, kesinlikle su olmayan bir şeyin içinde yatıyor ve uzak duvarın karşısında, pis kokulara bulanmış iki kelime var.

BEBEK KATİLİ

* * *

Adam Fawley
12 Kasım
14.00

Törende sadece ikimiz varız. Papaz dışında. Nuh hakkında hiçbir şey bilmediği belli olan ve gün bitmeden önce bunlardan üç tane daha yapacak olan, saat başı işe alınmış bir takım elbise.

Renee ikinci sırada oturuyor. Uçakta giydiği şalın aynısını giyiyor. Muhtemelen sahip olduğu en sıcak şey olduğu içindir. Burası buz gibi.

Alex'e nereye gittiğimi söylediğimde Renee'nin yakma işlemini burada yapmak istemesine şaşırdı, ta ki ben bir cenazeyi uluslararası nakletmenin ne kadar pahalı olduğunu söyleyene kadar. Bir vazo çok daha taşınabilir, ancak endüstriyelden ancak bir kademe üstte olan acımasız ve yalnız bir cenaze töreni yapar. Müzik ve okuma yok, sadece düz ahşap bir kutu üzerinde tek bir beyaz gül. Perdeler nihayet tabutun üzerine kapandığında ayağa kalkıyorum ama Renee kıpırdamadan duruyor, göremediğim bir yere bakıyor.

Dışarıda rüzgar yükseliyor ama gökyüzü açık. Yüksek beyaz bulutlar ağarmış mavinin üzerinde salınıyor. Anahtarlarımı çıkarıp arabaya doğru yürüyorum. Ancak o zaman burada birinin olduğunu fark ediyorum. Benim gibi başka biri.

Uzak tarafta, daha önceki bir törenden kalma çiçek yığınlarının ötesinde, uzun boylu, koyu renk paltolu bir figür mesafesini koruyordu.

Ama o bir yabancı değil.
Aileden biri.
Richard Swann.

* * *

Yayın Sektörü Haberleri ONLINE
15 Kasım 2018

Netflix, *Infamous: The Chameleon Girl'ün* ikinci dizisini yayınlıyor

Yeni bölümler Camilla Rowan'ın yeniden tutuklanmasına yol açan şok edici ifşaatları ele alacak

Netflix, dünya çapında hit olan *Infamous: The Chameleon Girl'ün* ikinci serisinin çekileceğini duyurdu. Orijinal diziyi yazan ve sunan gazeteci John Penrose, altı bölümlük devam dizisinin yönetmenliğini ve yapımcılığını üstlenmek üzere yeniden görevlendirildi. Yeni bölümler, orijinal "Milly Liar" soruşturmasını son açıklamaların ışığında yeniden inceleyecek ve "Thames Valley Polisi'nin 20 yıllık davayı nasıl çözdüğüne dair büyüleyici bilgiler" sunacak. Dizide ayrıca Rowan'ın oğlunun geçen ay trajik ölümüne yol açan koşullar, gerçek kimliğinin ortaya çıkarılması ve Rowan'la birlikte hastaneden ayrılırken görüldükten sonra, henüz birkaç saatlikken başına gelenlerin dramatik bir şekilde yeniden canlandırılması da ele alınacak.

Netflix'in Factual Başkanı Mac McQueen şunları söyledi: "Bu davaya dünyanın dört bir yanından büyük bir ilgi var ve John'un bu davaya geri dönmeyi kabul etmesinden büyük mutluluk duyuyoruz. John'un 2016 yılında yürüttüğü soruşturma Camilla Rowan'ın bebeğine gerçekte ne olduğunun ortaya çıkmasında çok önemli bir rol oynadı ve izleyicilere olağanüstü ve ilgi çekici bir dizi vaat edebilirim."

Thames Valley Polisi, Broadcast Industry News'e bu tür medya faaliyetleri hakkında yorum yapmadıklarını ve görevdeki memurların çekimlerde yer alıp almayacağını doğrulamadıklarını söyledi.

* * *

Adam Fawley
18 Kasım
14.20

"Benim turum mu?" diyor Gis.

"Hayır, benim sıram. Sıra biraz azalana kadar bekleyeceğim."

Vicky Arms'ta pazar öğle yemeği. Pencere kenarında bir masadayız; ocakta ateş yanıyor, odun dumanı kokuyor ve önümüzde neredeyse bitmiş iki bira var. Dışarıda hava aydınlık ama soğuk ve nehrin aşağısında Janet ve Alex çocuklarla birlikte ördekleri beslemek için rüzgara göğüs geriyorlar. Janet'i ikna etmek epey zaman aldı ve onu suçlamıyorum.

Ama Alex vaftiz töreni hakkında Gis'le konuşmam için beni sıkıştırıyordu ve gitmek için ayağa kalktıklarında bana *tamam şimdi senin şansın* diyen bir bakış attı.

Konuşmak üzere olan erkeklerin yaptığı gibi bardağımla oynuyorum. Gerçi Gis başka bir erkek olduğu için fark etmemiş gibi görünüyor.

"Gittiğin yer bu kadar soğuk olmaz, değil mi patron? Neredeydi?"

"Karayipler. 20 Aralık'ta ayrılıyor."

Grenadinler'de iki hafta. Geçirdiğimiz yıldan sonra Alex'in düzgün bir tatil yapmasını istiyorum. Bir aile olarak ilk Noelimiz için özel bir şey.

"Bak Gis, sana söylemek istediğim bir şey var." Gülümsüyor.

"Merak etme patron, ben zaten biliyorum."

"Zaten *biliyor* musun?"

Gülümsemesi şimdi biraz hüzünlü görünüyor. "Küçük bir kuş söyledi. Başmüfettiş olacaksın, değil mi?"

Bunun olacağını kesinlikle tahmin etmemiştim.

"Bak," diyor çabucak, "sorun değil, gerçekten. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım.
Sadece seni kaybettiğimiz için üzüleceğiz. Hepimiz."

Yutkunuyorum. "Şey, bu bir transfer anlamına gelmeyebilir - illa ki-"

Bardağını eline alıyor. "Genelde öyle olur, değil mi? Bölge Komutan Yardımcısı, onun gibi bir şey."

Şimdi bir düşünce var. "Bak, aylar var. Eğer gerçekleşirse. Ve alamayabilirim."

O sırıtıyor ve biteronun Bira. "ile a şaplak yeni Emniyet Müdürü'nün kişisel övgüsü dosyanızda var mı? Buna para yatırırdım."

Garip bir duraklama oldu. "Herkes biliyor mu, yani tüm ekip?"

Başını iki yana sallar. "Sanırım sadece ben. Quinn'in kulağına gitmiş olsaydı Süper'in kapısına dayanırdı."

Gülüyorum ve dönüp suya doğru bakıyorum. Alex Lily'yi ona doğru sallıyor, rüzgâr saçlarını yakalıyor ve Billy de Janet'la birlikte suyun kenarında, ördek filosuna ekmek fırlatıyor, parçalar yüzeye çarptıkça dağılıp parçalanıyor.

Onlara doğru başımı salladım. "Sanırım bir kriket oyuncusu yetiştiriyorsun, Gis, bir futbol oyuncusu değil."

Sırıtıyor. "Hayır, sonuna kadar Chelsea, Billy'ciğim."

Bardaklara uzanıyorum. "Ben içecekleri getirirken biraz onlara katılmak ister misin? Billy'ye bowling tekniği konusunda yardım eder misin?"

Biraz başlar. "Şey-"

Ayağa kalktım. "Yeni vaftiz kızınızı tanımak için bir şans olacak."

Bana bön bön bakıyor ve sonra farkına varınca yüzü kocaman bir sırıtışa dönüşüyor.

Birkaç dakika sonra bardan dönüp baktığımda hâlâ orada oturuyor, başını hafifçe sallıyor ve kendi kendine gülümsüyordu.

Sonsöz

21 Ekim 2018, saat 9.35.
Gantry Malikanesi, Wytham

Televizyonun sesi açık. Karısının tercih edeceğinden daha yüksek sesle, ama onun eskisi kadar iyi duymadığını biliyor ve komşuları rahatsız edecek gibi de değil. Şehrin bu kadar dışında yaşamayı sevmelerinin bir nedeni de bu.

"O kapı ziliydi," diyor.

Swann onaylamadığı bir şeyler homurdanır; hiçbir şey duymamıştır. Bir an sonra tekrar dener. "Dick, o kapı ziliydi."

Ona doğru bakar. "Ben bir şey duymadım." Tekrar televizyona döner. "Ve her halükarda, kimse olmayacak. Sadece dindar bir kaçık. Ya da Liberal Demokratlar."

Ayağa kalkıp pencereye gidiyor ve gözlerini kısarak aşağı bakıyor. "Kimseyi göremiyorum." Zil tekrar çalar. Israrla. Bu sefer o bile duyuyor.

Ona doğru döner, eli hâlâ perdeyi tutmaktadır. Yüzü solgunlaşmıştı. "Bu bir adam. Arkadan dolaşıyor."

Buna kesinlikle müsamaha göstermeyecektir. Öncelikle, bu lanet olası bir izinsiz giriş. Bornozuna uzanır ve terliklerini ayağına geçirmeye başlar. "Ben giderim. Sen burada kal. Telaşlanmana gerek yok. Muhtemelen ışığın açık olduğunu görmüş ve içeride biri olduğunu düşünmüştür."

Önlüğünü düğümlüyor ve sahanlığa çıkıyor, giderken ışığı yakıyor. Ampul mırıldanarak canlanır ve merdivenlerden aşağıya soluk bir ışık saçar. Aşağıya inip mutfak kapısını iterek açtığında pencereden dışarıda birinin olduğunu görür. Genç bir adam, siyahlar içinde, bir omzunda bir çeşit sırt çantası var. Her haliyle bir hırsıza benziyor; sadece hırsızlar kapı zilini çalmazlar. Muhtemelen bulaşık bezi satmaya çalışan eski mahkûmlardan biri. Israrcılığını açıklıyor. Cama doğru gider. Adam bir şeyler söylüyordu. "Git buradan" der gibi bir hareket yapar, ama adam -çocuk- aldırmaz.

Tereddüt eder. Daha sonra acı bir şekilde düşüneceği gibi, tüm hayatının bağlı olacağı küçük bir an. Ve sadece kendi hayatı değil. Arka kapıda zincir yok ama delikanlı tehditkâr görünmüyor. Belki biraz sabırsız ama aslında tehlikeli değil. Sadece ona kancasını sallamasının söylenmesi gerekiyor.

Kapının kilidini açtı. "Ne sattığınız umurumda değil, istemiyoruz." "Hiçbir şey satmıyorum."

Bir Amerikan aksanı. İşte bu onu şaşkına çevirir. Kapıyı tutuşu biraz gevşiyor. "Bak, geç oldu ve kim olduğunu bilmiyorum-"

"Zaman için özür dilerim, tren gecikti. Ve benim kim olduğumu biliyorsun -bir bakıma-"

Bu hiç mantıklı değil. Swann kapıyı kapatmaya başlar ama adam ayağını kapının içine sokar. "Lütfen, sadece beni dinle. En azından bunu bana borçlusunuz. İkiniz de borçlusunuz. Ama özellikle sen."

"Bu da ne-"

Ama artık çok geç, adam geçip gitmiş, mutfağa girmiş, etrafını sarmış, gözleri parlıyor. Her şey korkunç, ürkütücü bir şekilde yanlış gidiyor.

"Bak delikanlı, ne istediğini bilmiyorum-"

"Bir açıklama istiyorum, *gerçeği* istiyorum."

Swann, bu adamın orada olup olmadığını merak etmeye başlıyor - Toplumda Bakım ya da kanayan kalpler buna ne diyorsa artık -

"Bunu bana borçlu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Sana hiçbir şey borçlu olduğumu sanmıyorum evlat. İzinsiz giriyorsun ve gitmeni istiyorum. Gitmezsen polisi arayacağım."

Genç adam güler. "*Sonny?* Siz İngilizler buna ironi mi diyorsunuz? Ve açıkçası, polislerin şu anda karşına çıkmasını isteyeceğin *son* insanlar olduğunu düşünüyorum. Söyleyeceklerimi duymalarını istemezsin. Çünkü *biliyorum*, beni duyuyor musun *büyükbaba*? Ona ne yaptığını biliyorum -kendi *kızına- seni* hasta herif-"

Yaşlı adam ağzı açık ona bakıyor. "Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrim yok-"

Genç adamın arkasındaki gölgelerde aniden bir hareket olur ve Swann kalbinin sıkıştığını hisseder. Karısı. Mutfak kapısında. *Silahını tutuyor.* Elleri titriyor ve zar zor dik tutabiliyor ama yıllar önce ona öğretmişti. Nasıl ateş edileceğini biliyor.

"Peggy, bırak onu canım, eminim bunu halledebiliriz."

Delikanlı dönmüş, yaşlı kadına inanamıyormuş gibi bakıyor. "Whoa-no need for that-"

Peggy yavaşça ona doğru geliyor. Yüzü sarımsı ışıkta zayıflamıştı, yanaklarında iki leke vardı ve gözlerinde Swann'ın bir daha asla görmemeyi umduğu o çılgın bakış vardı.

"Peggy," diyor, öne doğru bir adım atarak, genç adama o kadar yaklaşıyor ki omuzları neredeyse birbirine değecek. "Endişelenmene gerek yok, aşkım -genç adam sadece ayrılıyor-"

"Hayır, değilim," diyor, "uzun bir yoldan geldim ve-"

"Size ödeme yapana kadar mı?" diye karşılık veriyor, çok tiz bir sesle. "Diğer tüm dolandırıcılar gibi bizden de para koparabileceğini mi sanıyorsun? Buraya gelip tehditler savurarak-"

"Peggy," dedi kocası hızla yanına yaklaşarak, elini uzatarak, "biri incinmeden o şeyi almama izin ver-"

Ama kadın ileri doğru itiyor, genç adamı duvara doğru geri çekmeye zorluyor.

"*Tehdit* etmiyorum," diyor, önce yaşlı adama sonra da kadına bakarak. "Senin lanet *paranı istemiyorum*-"

"*Evet biliyorsunuz*," diye tükürüyor, yaklaşıyor, ağır silah elinde kayıyor. "Hepiniz yapıyorsunuz - sizi ahlaksız küçük *pislikler*-"

"Şimdi dur bakalım," diyor, yüzünü ona dönmüş, öfkesi alevlenmiş bir halde. "Bana öyle deme, buraya sadece konuşmaya geldim-"

Ama başka söz yok, asla. Swann namluya uzandığında ve yaşlı kadın onu çekmeye çalıştığında ve gürültü, ısı, şok, imkansızlık ve kan patlamasıyla her şey hızlanır, yavaşlar ve çarpışır-

silah

gider

kapalı

Teşekkür

Fawley kitaplarının birçoğu gerçek hayattan bir suçu sıçrama tahtası olarak almıştır (örneğin, *Karanlıkta* için Josef Fritzl davası) ve aynı şey *Ölmeyi Umut Etmek için* de geçerlidir. Bu kez söz konusu olan dava, cesedi hiçbir zaman bulunamayan yeni doğmuş kızı Tegan'ı öldürmek suçundan hapse atılan Avustralyalı bir kadın olan Keli Lane'e ait. Hamileliğini çevresindeki herkesten gizlemiş ve kızının varlığını ve kayboluşunu
-Tegan'ın varlığı ancak birkaç yıl sonra tesadüfen ortaya çıktı. Daha da şaşırtıcı olanı, Lane'in gizlice çocuk sahibi olduğu ne ilk ne de son seferdir: Tegan'dan önce ve sonra olmak üzere iki çocuk daha evlatlık verilmiştir. Lane masum olduğunu iddia etmeye devam ediyor ve Tegan'ı hiçbir zaman ortaya çıkmamış olan biyolojik babasına teslim ettiği konusunda ısrar ediyor. Davayla ilgili *Exposed* adlı etkileyici bir dizi var: *The Case of Keli Lane*, Amazon Prime'da mevcut ve *60 Minutes Australia* programı tarafından da ele alındı. Her ikisini de izlerseniz davaya neden bu kadar ilgi duyduğumu anlayacaksınız. Bununla birlikte, Camilla Rowan elbette kurgusal bir karakterdir ve gerçek Keli Lane'in bir portresi değildir ve Camilla'nın hayatında Keli'ninkinden tamamen farklı birçok unsur olduğu açıktır.

Bu sefer teşekkür etmek istediğim ilk kişi, gerçek suç TV'sine olan sevgimi paylaşan ve *60 Dakika* dizisini denememi öneren Andy Chilcott. Aynı şey profesyonel danışmanlarımdan oluşan muhteşem ekibim DI Andy Thompson, Joey Giddings, Nicholas Syfret QC ve Dr Paul Zollinger-Read için de geçerli. Bu sefer bana yardımcı olan yeni bir uzman vardı ve onun yardımı paha biçilemezdi: Sue Weedon (Jane Corry'ye tanıştırdığı için ayrıca teşekkür ederim). Ayrıca nakliye sektörünü biraz daha iyi anlamama yardımcı olduğu için George Allan'a da teşekkür etmek isterim! Her zaman olduğu gibi, hatalar ve yanlışlıklar sadece bana aittir.

Ölmeyi Umut Etmek, Fawley serisinin altıncı kitabı ve çeşitli nedenlerden dolayı, seriyi ilk kitaptan bu yana inşa eden geçmişteki ve şimdiki tüm Penguen ekibine özel ve içten teşekkürlerimizi sunmak için iyi bir zaman.

İki Richard and Judy seçkisi, bir Nielsen Gold en çok satanlar ödülü ve bir milyondan fazla kitap satışı ile bilinmeyen bir çıkış. Her biriniz harikaydınız ve size sonsuza dek minnettar kalacağım: Katy Loftus, Olivia Mead, Chloe Davies, Ellie Hudson, Georgia Taylor, Sam Fanaken, Rosanna Forte, Victoria Moynes, Poppy North, Jane Gentle, Rose Poole, Lindsay Terrell ve son olarak Harriet Bourton. Ayrıca Emma Brown başkanlığındaki harika yapım ekibine, metin editörüm Karen Whitlock'a, Jessica Barnfield'a ve Penguin sesli kitaplarındaki tüm ekibe ve Dead Good'daki herkese. Aynı şekilde muhteşem ses anlatıcılarım Lee Ingleby ve Emma Cunniffe'e de.

Johnson & Alcock'tan Anna Power, Hélène Butler ve Claire Morris bir kez daha olağanüstü davrandılar - Anna olmasaydı ne yapardım cidden bilmiyorum. İlk okuyucu panelime de teşekkür ederim-Sarah Wall, Sally Rogers, Stephen Gill, Andy Weltch, Deborah Woudhuysen, Richard Croker, Elizabeth Price, Neera Gajjar, Stuart Fletcher ve Trish Fletcher.

Son olarak, ama kesinlikle en az değil, Fawley ailesinin yeni bir üyesine adını veren Chloe Sargent'tan bahsetmek istiyorum. Adını gerçek bir kişiden alan Chloe, NSPCC'ye yardım amaçlı açık artırmalarından biri için bir karakter ismi bağışlamıştım. Chloe'nin annesi Lynda kazandı ve benden karaktere uzun süredir kanserle savaşan kızının adını vermemi istedi. Sadece tedavi süreciyle değil, aynı zamanda karantina ve pandeminin hepimiz için yarattığı tüm ekstra stres ve izolasyonla başa çıkarak son derece cesur davrandı. O çok özel ve çok cesur bir insan ve umarım kendi adını taşıyan karakteri sever.

Yazar Hakkında

CARA HUNTER, *Sunday Times'ın* çok satan polisiye romanları *Close to Home*, *In the Dark*, *No Way Out*, *All the Rage* ve *The Whole Truth'*un yazarıdır ve bu romanların hepsinde DI Adam Fawley ve Oxford merkezli polis ekibi yer almaktadır. *Close to Home* Richard and Judy Book Club tarafından seçildi ve British Book Awards 2019'da Yılın Polisiye Kitabı dalında kısa listeye kaldı. *No Way Out*, *Sunday Times* tarafından 1945'ten bu yana yazılmış en iyi 100 polisiye romandan biri olarak seçildi. *The Whole Truth* da 2021 yılında Richard and Judy Book Club tarafından seçilmiştir. Cara'nın romanları dünya çapında yirmi dokuz bölgede bir milyondan fazla sattı ve dizinin TV hakları şu anda bir ağ ile senaryo geliştirme aşamasında olan Fremantle grubu tarafından satın alındı. Oxford'da, kitaplarında yer alanlara benzemeyen bir sokakta yaşamaktadır. *Ölmeyi Umut Etmek* altıncı romanıdır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

Ayrıca Cara Hunter

DI Adam Fawley Serisi

Eve Yakın

Karanlıkta

Tüm Öfke

Bütün Gerçek Ölmeyi

Ummak

Bağımsız

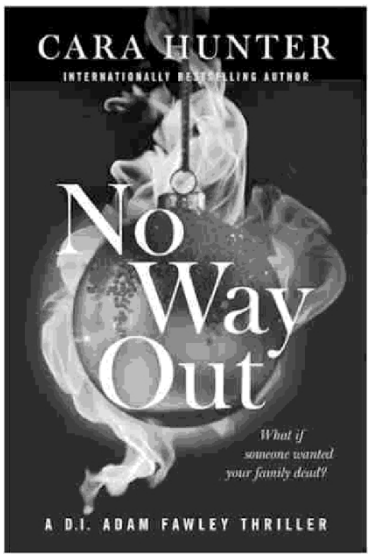
Aile İçi Cinayet

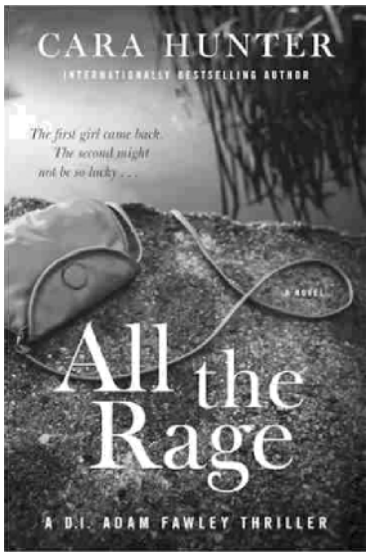
DEVAMINI OKUYUN

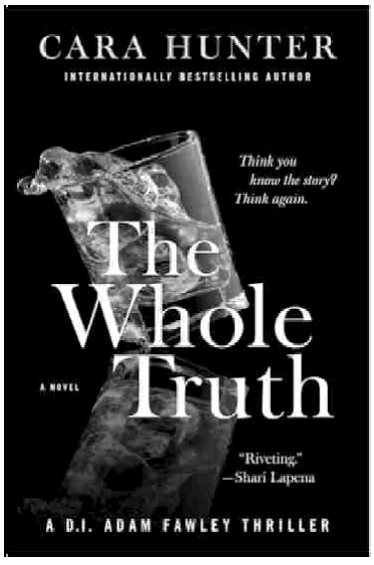
CARA HUNTER

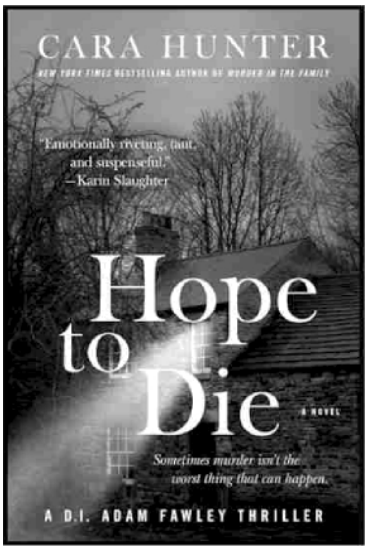
İÇİNDE

FAhILä

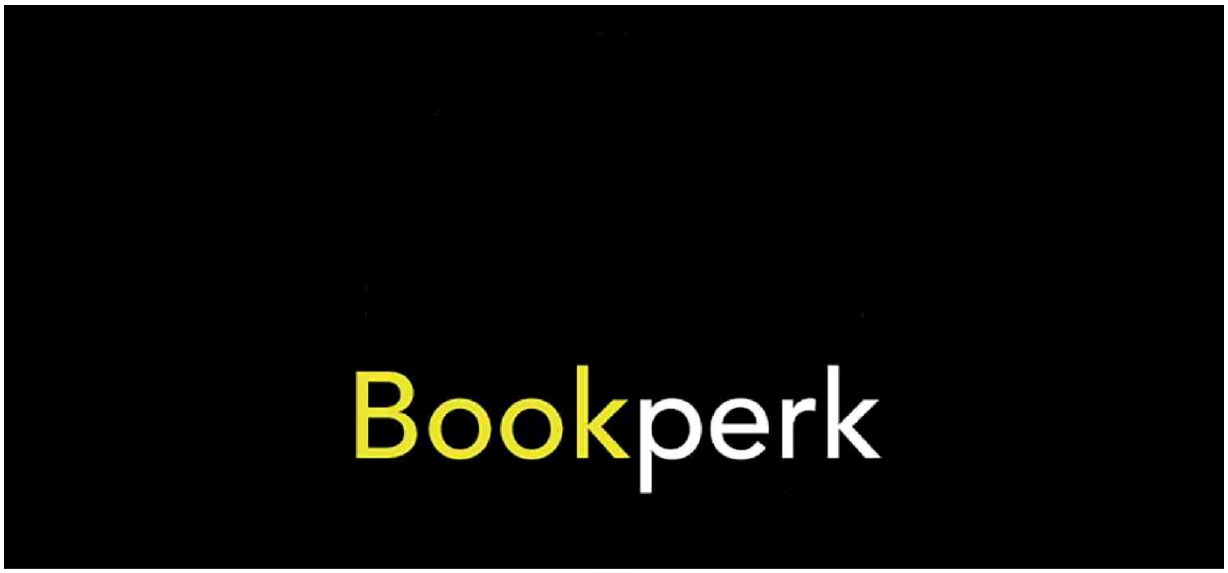

HARIKA YAZARLARI, ÖZEL TEKLIFLERI KEŞFEDIN,
VE DAHA FAZLASI HC.COM'DA.

Bookperk'e kaydolun ve doğrudan gelen kutunuza gönderilen e-kitap indirimlerini, ön gösterimleri, özel fırsatları ve daha fazlasını alın.

ŞİMDİ KAYDOLUN

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ÖLMEK İÇİN UMUT. Telif Hakkı © 2022 Cara Hunter tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, size bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

İngiltere'de 2022 yılında Penguin Random House UK tarafından

yayımlanmıştır. İlk William Morrow ciltsiz kitabı 2024'te yayımlandı.

Kapak tasarımı Anna Dorfman'a ait
Kapak fotoğrafı © Shelley Richmond / Trevillion Images

İLK ABD BASKISI

Dijital Baskı HAZİRAN 2024 ISBN: 978-0-06-326382-6
Sürüm 03302024
Baskı ISBN: 978-0-06-326381-9

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000,
Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada
HarperCollins Publishers Ltd
Bay Adelaide Centre, East Tower
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan
HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda
HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.